

PRODROMUS
AD REFUTATIONEM
ALCORANI,

IN QUO .

Mahumetis vita, ac res gestæ ex
probatissimis apud Arabes
scriptoribus collectæ
referuntur.

De Alcorani nomine, auctore, idiomate, stylo, summa
apud Mahumetanos veneratione, aliisque similibus
ad integram illius, absolutamque notitiam
pertinentibus agitur.

Denique per quatuor veræ Religionis notas Sectæ Mahumeticæ
falsitas ostenditur, & Christianæ Religionis veritas
comprobat.

IN QUATUOR PARTES DIVISUS.

ÖNCÜ ESER (PRODROMUS) KURAN'IN ÇÜRÜTÜLMESİNE DAİR, Kİ ONDA Muhammed'in hayatı ve işleri Araplar yanında en güvenilir yazarlardan toplanarak anlatılmaktadır. Kuran'ın adı, yazarı, dili, üslubu, Müslümanlar yanındaki en yüksek hürmeti ve onun bütünlüklü ile eksiksiz bilgisine ait diğer benzer hususlar ele alınmaktadır. Son olarak gerçek dinin dört işareti vasıtasıyla Muhammedî mezhebin batıllığı gösterilmekte ve Hristiyan dininin hakikati kanıtlanmaktadır. DÖRT BÖLÜME BÖLÜNÜŞTÜR.

ALCORANI TEXTUS UNIVERSUS 2. Kısım

PRODROMI
AD REFUTATIONEM
ALCORANI.
PARS SECUNDA,

In qua, nullis unquam veris miraculis Mahumetum, aut Mahumetanos, Sectam suam confirmasse; quemadmodum Christus, & Christiani Religionem suam confirmavere, probatur.

ÖNSÖZLER
ALKORAN'IN REDDİNE DAİR
İKİNCİ BÖLÜM,

Bu bölümde, ne Muhammed'in ne de Müslümanların kendi mezheplerini hiçbir zaman gerçek mucizelerle doğrulamadığı; buna karşılık Mesih'in ve Hıristiyanların Kendi dinlerini doğruladığı kanıtlanmaktadır.

ÖNSÖZ

Eski ve Yeni Ahit'in Kutsal Yazılarında Müslüman mezhebinin hiçbir temelini olmadığını; Muhammed Kur'an'da bunların otoritesiyle kendi lehine ne kadar sık övünürse övünsün ve orada öğrettiği her şeyin peygamberlerin ve havarilerin emirlerine ve buyruklarına tamamen uygun olduğunu saf kişilere ve cahillere inandırmaya çalışsa kelimenin tam anlamıyla gördük. Müslüman bilginlerin, kendi peygamberlerine inanç ve otorite kazandırmak amacıyla bize yabancı diğer kitaplardan veya ataların çürümüş geleneğinden derledikleri o tanıklıkların da boş, uydurma ve hiçbir önem taşımadığını açıkça kanıtladık.

Şimdi sıra, Müslüman batıl inancının mucizelerin otoritesine dayandırdıkları diğer temelini; hiçbir dayanağı olmayan, gerçek mucizeler üzerine değil yalanlar ve masallarla inşa edilmiş bir yapı gibi yıkmaya ve kökünden ortadan kaldırmaya geldi; bunu da Allah'ın izniyle, umarım bu ikinci İnceleme'de başarıyla yapacağız.

BİRİNCİ BÖLÜM

Gerçek dinin kesin bir delili olarak mucizelerin mutlaka gerekli olup olmadığı ve bizim aradığımız anlamda mucizenin ne olduğu hakkında.

En Yüce ve En Büyük Tanrı'nın, hiçbir mucize desteği olmaksızın, kendi yasasını insanlara açıklayabileceği, aralarında gerçek dini kurabileceği ve kurulan dini koruyabileceği konusunda şüphe duymaya kimsenin hakkı yoktur. Nitekim inandırmak için sahip olduğu o gücü, içsel ilhamların etkinliğiyle destekleyebilir ve zihni o kadar açık bir ışıkla aydınlatabilirdi ki, inanılması veya yapılması önerilen şeylerden hiçbir şekilde şüphe edilemezdi. Ne var ki, insanların faydasına daha uygun ve yüce takdirine daha uygun olduğunu düşünmüştür ki; öne sürdüğü olasılıklarla birlikte mucize kanıtlarını da birleştirsın; böylece insan zihnini kendi sözlerine inanmaya ve emrettiği şeylere güvenle uymaya daha etkili bir şekilde çEksin. Bundandır ki, hem Musa'nın yasasından hem de İncil'den önce pek çok mucize gerçekleşmiş ve yasaların kendileri var olduğu ve var olmaya devam edeceği sürece de bu mucizeler takip etmiştir. Bunu Muhammed bizzat Kur'an'da çok sık vaaz etmektedir, ve Müslümanlar da bunu gönüllü olarak kabul etmektedirler. Bu nedenle, mucizeler işaretini ve gerçek dinden özgü niteliğini ve karakterini koparmaya çalışan, bunların gereksiz, hatta yanlış ve uydurma olduğunu iddia edenler, en büyük bir pervasızlık ve imansızlık suçlamasını hak etmektedirler; çünkü Kutsal Yazılardan ve bizzat deneyimden bunun tam tersi kesinlikle savunulmaktadır.

Müslümanlar bu konuda bizim birçok yenilikçimizden daha bilge ve daha dindardırlar, çünkü gerçek dinin kanıtı olarak bu mucizelerin gerekli olduğunu içtenlikle kabul etmektedirler. Bizim Avicenna olarak adlandırdığımız aralarındaki en ünlü Doktor

İbno-Sina, Metafizik'inin veya teolojisinin 42. bölümünde, ölümlülere ilahi yasaları bildirecek olan o Peygamber hakkında bahsederken şöyle demektedir:

و أفضل هؤلاء هو المستعد لمرتبة الدعوة وهي الذي في قوى النفسانية خصائص ثلاث ذكرناها ويجمع كلام الله تعالى ويرى ملائكته وقد تحولت على صورة براها وقد بينا كيفية هذا ويرانا ان الذي يوحى اليه تسمع له الملائكة وتحدث في سمعه صوت يسمع يكون من قبل الله تعالى والملائكة فيمع عن غير ان يكون ذلك كلاما من الناس والحيوان والارض (...) وهذا للوحي اليه

وواجب اذن ان يوجد نبي وواجب ان يكون انسانا وواجب ان يكون له خصوصية ليحث لسائر الناس حتي يستشعر (...)
الناس فيه امرا لا يوجدنا لم فيتميز به عنهم فتكون له المعجزات التي اخبرنا بها : فهذا الانسان اذا وجد يجب ان يحسن للنص في امورهم صنفا باذن الله تعالى وامره ويحزالة الروسع المقدس عليه ويكون الاصل الاول فيما سنة تعريفهم الايام (ان لهم صانعا واحدا)

(Ebni-Sina devamla şöyle der:) Ancak bu insanların en mükemmel olanı, peygamberlik derecesine hazırlanmış olanıdır; ve bu kişinin ruhsal güçlerinde andığımız üç özelliği vardır: Yüce Tanrı'nın sözünü işitir; ve O'nun meleklerini görülebilir bir biçimde değişmiş olarak görür. Nitekim bunun nasıl gerçekleştiğini açıkladık; ve gösterdik ki, ilahi vahiyle karşılaşan kişi, Tanrı'dan ve meleklerden gelen duyulabilir bir melekler sesiyle işitir; ve bu sesi, bir insanın veya karasal bir hayvanın konuşması olmasa bile işitir. Ve ilahi vahyin kendisine verildiği kişi işte odur. Ve biraz sonra (şöyle der): Öyleyse zorunludur ki bir Peygamber olsun, ve bir insan olsun, ve diğer insanlarda bulunmayan özel imtiyazlara sahip olsun; öyle ki insanlar onda kendilerinde bulunmayan bir şey olduğunu bilsinler ve bununla onlardan ayrılınsınlar; ve andığımız mucizeler onlarda olsun. İşte bu insan ortaya çıktığında, adil olacaktır ki, Tanrı'nın iradesi, buyruğu ve vahiyleriyle ve aynı Tanrı tarafından üzerine Kutsal Ruh'un inmesiyle insanların işleri hakkındaki yasaları insanlara iletсин. Ve kuracağı şeylerde, tek bir Yaratıcıya sahip olduklarını insanlara tanıtabilmesi için ilk kök olacaktır.

İbno-Sina burada sona ermektedir; onunla hemfikir olan bir başka Doktor ise Ahmed filius Edris, yani Ahmed İbn İdris adıyla Yahudilere karşı şöyle yazmaktadır:

ونقول لليهود حقيقة المعجزات لا تختلف وهذا نجد في حق محمد بن عبد الله كما نجد في حق موسى وان كانت المعجزات لا تفيد القبول بلزمهم ان لا يعتقدوا نبوة موسى عم. فان افادت بلزمهم اعتقاد نبوة محمد. واما قلنا انه جاء بالمعجزة لانه جاء بالقران في زمان الفصماء والبغاء وسئل من جميعهم ان ياتوا بمثله فاعجزهم

Biz de Yahudilere deriz ki: Mucizelerin hakikati farklılık arz etmez; ve bu hakikat, Musa'nın hakkı olduğu gibi Abdullah'ın oğlu Muhammed'in hakkı için de bulunmuştur. Eğer mucizeler (peygamber tarafından öne sürülen dinin hakikati olan) peygamberliği kanıtlamaya yardım etmiyorsa, Yahudiler kendileri de Musa'nın peygamberliğini (ona selam olsun) kabul etmemeye mecbur kalırlar. Fakat eğer yardımcı oluyorsa, Muhammed'in peygamberliğini de kabul etmek zorunda kalırlar. Nitekim biz diyoruz ki o bir mucize gerçekleştirmiştir, çünkü Kur'an'ı belagat ehli ve

en fasih kişilerin zamanında getirmiş, ve hepsinden benzerini getirmelerini istemiş olmasına rağmen bunu başaramamışlardır.

İşte Müslüman bilginler de şunu itiraf etmektedirler: Yeni bir dine olan inancı pekiştirmek için mucizeler gereklidir ve bunlar ya doğrudan Tanrı'nın kendisi tarafından ya da o dini kurmak için gönderdiği Peygamber aracılığıyla, insanların inanması ve ona uyması amacıyla gerçekleştirilir. Nitekim akıl ve doğa ışığı onlara şunu dikte eder: Nasıl ki bir kralın elçisi veya bakanı, prensi tarafından gönderildiğini herkesin kanıtlayacak kraliyet mektuplarını göstermedikçe kabul edilmezse; aynı şekilde, Tanrı tarafından gönderildiğine tanıklık eden herhangi bir peygambere inanılabilmesi için de ondan, Tanrı'dan veya Tanrı'nın gücünden başka hiç kimsenin yapamayacağı mucizelerin gösterilmesi, birer tavsiye mektubu gibi talep edilmelidir. Bu yüzden Mesih Efendimiz Yuhanna İncili 5. bölümde Yahudileri kendisine inanmaya zorlamak için şöyle demiştir: "Babanın bana yerine getirmem için verdiği işler; yaptığım bu işler benim hakkımda tanıklık ediyor, çünkü Baba beni gönderdi." Ve 10. bölümde: "Söylüyorum sizlere ve inanmıyorsunuz; Babamın adında yaptığım işler, bunlar benim hakkımda tanıklık ediyor." Ve biraz sonra: "Eğer Babamın işlerini yapmıyorsanız, bana inanmayın; ama eğer yapıyorsam ve bana inanmak istemiyorsanız, hiç olmazsa bu işlere inanın ki, Babanın bende ve benim de Babada olduğunuzu bilesiniz ve inanasınız." İşte bu işler, onun gerçekleştirdiği mucizelerdi. Markos İncili 16. bölümde ise mucizelerin yeni bir dini kurmak ve insanları ikna etmek için gerekli olduğunu şu sözlerle açıkça göstermektedir: "İnananları şu belirtiler izleyecektir: Benim adımda cinler kovacaklar, yeni dillerle konuşacaklar, yılanlar kaldıracaklar, vb." Fakat bu kadar kendinden açık bir şeyi daha fazla tanıkla kanıtlamak, özellikle bu konudan hiç şüphe etmeyen ve bu nedenle bize, vaaz ettiği dinin hakikatinin kanıtı olarak kendi peygamberi Muhammed'in çok sayıda ve pek büyük mucizeler gerçekleştirdiğini inandırmaya çalışan Müslümanlar karşısında gereksizdir. Bunun doğru olup olmadığını pek yakında göreceğiz. Fakat önce, mucizenin ne olduğunu özenle tartımamız gerekmektedir.

Öyleyse mucize, Aziz Thomas'a göre (1. p. q. 105. art. 6. 7.) şöyle tanımlanabilir: Bize bilinen ikincil nedenlerin alışılmış düzeninin dışında gerçekleşen her şey. Genel olarak böyle tanımlanan bir mucize ise özellikle üç türe ayrılabilir. Birincisi doğal bir mucizedir, çünkü bize bilinmeyen nedenlerle gerçekleşse bile doğanın güçlerini aşmaz. İkincisi doğaüstüdür; hem tüm insanı hem de melekî doğayı aşar ve yazarı yalnızca Tanrı olabilir. Üçüncüsü ise kısmen doğal, kısmen doğaüstüdür; nitekim maddesi yönünden insan doğasının veya melekî doğanın güçleriyle yapılabilirken, yapılış biçimi itibarıyla yalnızca ilahi güçle gerçekleştirilebilir. Birinci tür kapsamına, doğal olarak olağanüstü düzenin dışında gerçekleşen her şey girer; bunların örnekleri taş veya kan yağması, gökte birden fazla güneşin belirmesi, çift başlı bir insanın veya hayvan kafasıyla bir insanın doğması ve mucizeden ziyade canavar olarak adlandırılabilir bu tür diğer şeylerdir. İkinci türün kapsamına ise ölüleri diriltmek, körlerin gözlerini açmak, yoktan yeni bir şey yaratmak ve yalnızca Tanrı tarafından ya da O'nun gücüyle yapılabilirceği bilinen diğer benzer şeyler girer.

Üçüncü türdekiler ise: ateşleri ve diğer hastalıkları aniden veya çok kısa bir sürede iyileştirmek; ani olarak paranın veya bir yiyeceğin belirmesini sağlamak; ya da bir pınarın aniden fışkırmasını, bir bedenini ani olarak başka bir bedene dönüşmesini sağlamak ve bu tür diğer şeylerdir. Bunların yazarı elbette hem Tanrı, hem iblis, hem de bir insan olabilir; ancak şu farkla ki, ilahi lütufla gerçekleştirildiklerinde gerçek ve hakiki bir etki elde ederler; yapılış tarzı bakımından hiçbir doğal nedenin erdemine veya gücüne sahip değildirler ve yalnızca dürüst, yararlı ya da gerekli bir amaca yönlendirilirler. Kötü iblisin işleriyle gerçekleştirildiklerinde ise: ya yalnızca fantastik ve görünürdendirler, hiçbir gerçek ve hakiki etkiye sahip değildirler; ya da etkenleri edilgenlere uygulamak, bir şeyi görünmez bir şekilde bir yerden başka bir yere taşımak veya yabancı suretleri zihne sokarak gerçekte canlı olan birinin ölü gibi görünmesini sağlamak gibi tamamen doğal araçlarla gerçekleştirilirler; ya da bir eşek insan gibi görünür ya da berbat bir kulübe en muhteşem saray veya şato gibi görünür. Bunlar ise her zaman kötü bir amaca yönlendirilirler ve genellikle de o amaca ulaşırlar. Eski dönemlerde boş putların heykelleri aracılığıyla iblislerin sergiledikleri şeyler böyleydi: insanları çeşitli hastalıklardan veya bazı talihsizliklerden kurtararak, talep edenlere bazı iyilikler bahşederek ve en azından tözsel doğanın yeteneğini aşmayan bu tür diğer şeyleri gerçekleştirerek. Bu mantıkla Firavun'un sihribazları sopalarını yılanlara, suları kana, tozları kurbağalara dönüştürüyorlar veya en azından dönüştürüyor gibi görünüyorlardı. Kehanetler ve gelecek ya da gizli ya da uzaktaki şeylerin önceden bilinmesi hakkında da aynı şey düşünülmelidir. Çünkü bunların ya şansa, ya sadece tahminlere, ya da kötü cinlerden alınan bilgiye dayanarak gerçekleştiği kabul edilmelidir. Rab İsa'nın Matta İncili 24. bölümde sahte peygamberler ve Mesih'in yalancıları tarafından sergileneceğini şu sözlerle önceden bildirdiği şeyler de bu türdendir: "Çünkü sahte mesihler ve sahte peygamberler türeyecek ve büyük belirtiler ile harikalar gösterecekler." Ve Aziz Paul'un 2. Selanikliler Mektubu 2. bölümde yazarken Antichrist (Deccal) tarafından gerçekleştirileceğini önceden uyardığı şeyler de böyledir: "Onun gelişi, Şeytan'ın etkinliğiyle her türlü güç, belirti ve yalancı harikalarla birlikte olacaktır." Ve Aziz Yuhanna'nın Vahiy Kitabı 13. bölümde, aynı Deccal'i ve onun diğer önemli yoldaşı olan baştan çıkarıcıyı önceden bildiren o iki canavar tarafından yapılacağını gördüğünü tanıkladığı şeyler de böyledir; bunlardan birincisi hakkında şöyle der: "Ve Ejderha (yani İblis) ona kendi gücünü ve büyük yetkisini verdi; ve başlarından birinin ölümcül bir darbe almış gibi olduğunu gördüm: ve onun ölümcül yarası iyileşti: ve bütün dünya canavarın ardınca hayret etti." İkincisi hakkında ise şöyle der: "Ve ilk canavarın tüm yetkisini kullanıyordu; ve insanların gözü önünde gökten yere ateş indirmek üzere büyük belirtiler yaptı. Ve kendisine yapılması verilen belirtiler yüzünden yeryüzünde yaşayanları baştan çıkardı." Ve biraz sonra: "Ve ona, canavarın suretine soluk vermesi ve canavarın suretinin konuşması için yetki verildi." Ne var ki, ilahi güçle yapılan şeyin gerçek bir mucize olarak kabul edilmesi gerektiği gibi; eğer iblisin işiyle yapılırsa, aynı gerçekliğe sahip olsa bile gerçek bir mucize olarak adlandırılmaz. Çünkü iblis iş yaparken, her ne kadar bunlar insanunkilerden çok üstün olsa da, kendine ait doğal güçlerini aşmaz ve yalnızca doğal araçlar vasıtasıyla hareket edebilir. Tanrı ise bunların aynılarını ve daha büyüklerini, hiçbir

doğal aracı olmaksızın ve herhangi bir sanat desteğine gerek duymaksızın, yalnızca irade ve buyrukla, ya bizzat kendisi ya da kulları aracılığıyla gerçekleştirir. Eğer bazen Azizler mucizeler gerçekleştirmek için Haç işareti, kutsal su, Kutsal Görseller ve bunun gibi bazı araçlar veya enstrümanlar kullanırlarsa; yine de bunların o eserleri üretmek için hiçbir doğal gücü veya oranı yoktur; fakat yalnızca Tanrı bunları koydukları yerde kendi buyruğuyla mucizeleri üretir. Eğer biri, büyücülerin, falcıların ve sihirbazların da kelimeler ve nesneler kullanarak, bunları üretmek için hiçbir fiziki gücü bilinmeyen pek çok hayranlık uyandırıcı şey gerçekleştirdiğini itiraz ederse, şu yanıtı veririz: Yine de kesin olan şudur ki, bunların aynısı, iblis tarafından doğal olarak oranlanmış ve kendisine bilinen -bize her ne kadar bilinmese de- araçlar vasıtasıyla üretilmektedir; ya da insanların daha kolay aldatılması için yalnızca birer kuruntu, boş hayaletler ve aldatmacalardır. Şimdi gerçek mucizelerin sahtelerinden ayırt edilmesinde şu hususlara dikkat edilmelidir: etken neden, tarz, araçlar, amaç ve nesnenin kendisi. Sık sık ve yalnızca Tanrı'dan gelen gerçek mucizeler, ancak Tanrı'nın lütfettiği insanlar tarafından, en azından O'nun adıyla ve gücüyle ve bizzat kendisinin reçete ettiği veya onayladığı o araçlarla gerçekleştirilebilir. Dahası, gerçek mucizeler asla kötü bir amaç uğruna, örneğin yanlış dogmaları doğrulamak için gerçekleştirilemez. Eğer böyle olsaydı, Tanrı kendi tanıklığıyla yalanları ve hataları onaylamış olurdu ki bu imkansızdır. Bu nedenle, eğer herhangi bir dinin doğrulanması için gerçek mucizelerin gerçekleştiğini görürsek, o dinin gerçek olduğuna ve Tanrı tarafından kurulduğuna inanmak zorunda kalacağız.

Söylenenlerden, daha kısa bir şekilde ve Müslümanların kavrayabileceği ölçüde, mucizeler iki sınıfa ayrılabilir: töz ve tarz bakımından mucizeler ile yalnızca tarz bakımından mucizeler. Birinci türe girenler yalnızca Tanrı tarafından veya O'nun gücüyle gerçekleştirilebilir: ölüleri hayata döndürmek; yoktan yeni bir şey yaratmak; körlerin görmesini yeniden sağlamak vb. Bunlar asla iblis tarafından, ancak hayali ve görünür bir şekilde yapılabilir. İkinci tür mucizeler ise, tarz bakımından, iblis tarafından hiçbir şekilde yapılamaz; her ne kadar yalnızca töz bakımından onun güçlerini aşmasa da. Şimdi, bu tür mucizelerin Tanrı'dan mı yoksa iblis'ten mi olduğunu nasıl ayırt etmek gerektiğini önceden bildirdik.

Dahası, eğer biri bu mucizeler materyali hakkında daha eksiksiz bir şekilde bilgilendirilmek isterse, Aziz Duns Scotus'un Cümleler Kitabı'nın üçüncüsüne, 4. cilt, 20. tartışmaya ilişkin En Seçkin ve En Bilge Kardinal Laurentius Brancati de Laura'nın yorumlarını okusun; çünkü bunu çok bilgince ve mükemmel bir şekilde ele almaktadır.

Hem Hristiyanların hem de Müslümanların üzerinde uzlaşmasının zorunlu olduğu, nitekim gerçekten de uzlaştıkları bu temeller atıldıktan sonra; geriye hem Hristiyan dininin hem de Müslüman mezhebinin mucizelerini ve özellikle her iki dinin ya da mezhebin kurucularının kendi yasalarını doğrulamak için ortaya koydukları mucizeleri tartışmamız kalmaktadır.

İKİNCİ BÖLÜM

Mesih Efendimiz'in Evanjelik yasayı duyururken ve Kendi dinini kurarken gerçekleştirdiği mucizeler hakkında.

Bu bölümde pek fazla zahmet çekmemize gerek kalmayacak, çünkü bizzat hasımlarımızı kendimize çok dostane buluyoruz: nitekim onlardan talep ettiğimizden çok daha fazlasını bize cömertçe kabul ediyorlar. Mesih Efendimiz'in pek çok mucizeyi İlahi güçle ve sonuç olarak yanlış ya da uydurma değil, gerçek ve hakiki olarak gerçekleştirdiğini gönüllü olarak itiraf ediyorlar. Hatta bunu dinlerinin ve inançlarının en kesin dogmaları arasına koyuyorlar. Kuşkusuz Kur'an böyle öğretmektedir. Bunun tanıklıklarını önce kendi tefsirleriyle, ardından diğer Müslüman bilginlerin tefsirleriyle birlikte sırasıyla ele alacağız.

Öyleyse Kur'an, Al-i İmran suresinde, İmran ailesi hakkında, Meryem Ana'nın Melek Cebrail aracılığıyla gerçekleştirdiği o hayranlık uyandırıcı gebe kalma olayını açıkladıktan sonra, aynı Mesih'i Yahudilere şöyle hitap ederken takdim eder:

إني قد جيتكم بآية من ربكم أني أخلق لكم من الطين كهيئة الطير فانفخ فيه فيكون طيرا بإذن الله وأبري الأكمه والأبرس وأحيي الموتى بإذن الله وأنبئكم بما تآكلون وما تدخرون في بيوتكم إن في ذلك لآية لكم إن كنتم مؤمنين

(Kur'an der ki:) "Ben size Rabbinizden bir mucize ile geldim: Ben sizin için çamurdan kuş biçimi gibi bir şey yaratacağım, içine üfleyeceğim ve Allah'ın izniyle kuş oluverecektir. Anadan doğma körü ve alacalıyı iyileştireceğim ve Allah'ın izniyle ölüleri dirilteceğim. Ve evlerinizde ne yediğinizi ve ne biriktirdiğinizi size haber vereceğim. Eğer inanan kimseler iseniz, bunda elbette sizin için bir mucize vardır." Ve 5. Sure olan Maide suresi, 93. ayette, Tanrı'nın bizzat bunu onayladığını ve göğşe alındıktan sonra Mesih ile şöyle konuştuğunu tanıtır:

يا عيسى ابن مريم اذكر نعمتي عليك وعلى والدتك إذ أيدتك بروح القدس تكلم الناس في المهد وكهلاً ومن المكتسب الكتاب والحكمة والتوراة والإنجيل وإذ تخلق من الطين كهيئة الطير بإذني فتنفخ فيها فتكون طيرا بإذني وتأمري الأكمه فروا منهم إن هذا إلا K والأبرس بإذني وإذ تخرج الموتى بإذن وكفعت بني إسرائيل عنك إذ جيتهم بالبينان فقال الذين سحر مبين

"Ey Meryem oğlu İsa! Sana ve annene olan nimetimi hatırla; hani seni Ruhul-Kudüs ile desteklemiştim; beşikte iken ve yetişkinliğinde insanlarla konuşuyordun. Ve hani sana Kitap'ı, Hikmet'i, Tevrat'ı ve İncil'i öğretmiştim. Ve hani iznimle çamurdan kuş biçiminde bir şey yaratıyor ve ona üflüyordun da iznimle kuş oluyordu; ve anadan doğma körü ile alacalıyı iznimle iyileştiriyoordun; ve ölüleri iznimle çıkarıyordun. Ve hani İsrailoğullarını senden engellemiştim; hani onlara açık mucizelerle gelmişsin de onlardan inkâr edenler, 'Bu apaçık bir büyüden başka bir şey değildir' demişlerdi." Biraz sonra aynı surede, Müslümanlar arasında çok ünlü olan, havarilerin istemesi üzerine Mesih'in Tanrı'dan elde ettiği ve gökten indirdiği Maide (Sofra) mucizesini aktarır. Bu anlatımda, Hristiyanlardan işittiği ve anlamadığı, İlahi Eucharistia (Komünyon) Sacramentini kurduğu son Hristiyan Akşam Yemeği'ne (Son Akşam

Yemeği'ne) atıfta bulunmak istediğinden şüphe etmiyorum; şu sözlerle bir tür hurafe/kimera oluşturmaktadır:

اذ قال الحواريون يا عيسى ابن مريم هل يستطيع ربك ان ينزل علينا مائدة من السماء قال اتقوا الله ان كنتم مؤمنين قالوا نريد ان نأكل منها ونطمئن قلوبنا ونعلم ان قد صدقت ويكون عليها من الشاهدين قال عيسى ابن مريم اللهم ربنا انزل علينا مائدة من السماء تكون لنا عيدا لاولنا وآخرنا واية منك وارزقنا وانت خير الرزاقين قال الله اني منزلها عليكم فمن يكفر بعد منكم فاني اعذبه عذابا لا اعذبه احدا من العالمين

"Hani havariler şöyle demişti: Ey Meryem oğlu İsa! Rabbin bize gökten bir sofrayı indirebilir mi? O da şöyle demişti: Eğer inanıyorsanız Allah'tan korkun. Onlar şöyle demişlerdi: Ondan yemek istiyoruz, kalplerimizin iyice tatmin olmasını, senin bize gerçekten doğruyu söylediğini bilmemiz ve buna tanıklık edenlerden olmamız istiyoruz. Meryem oğlu İsa şöyle dedi: Ey Allah'ımız, ey Rabbimiz! Bize gökten bir sofrayı indir ki, bizim ilkimiz ve sonumuz için bir bayram ve senden bir mucize olsun. Bize rızık ver, çünkü sen rızık verenlerin en hayırlısıdır. Allah şöyle buyurdu: Ben onu şüphesiz üzerinize indireceğim; fakat bundan sonra sizden kim inkâr ederse, onu âlemlerden hiç kimseye etmeyeceğim bir azapla azap edeceğim."

Müslümanların bu ayetin açıklamasında ne kadar çok saçmalık uydurdukları inanılmazdır. Belki de Kur'an'ın reddiyesinde bunlara değineceğim. Burada yalnızca Celaleddin'in görüşünü aktaracağım. Öyleyse o şöyle der:

فنزلت الملائكة بها من السماء عليها سمعة ارفقة ومبعة احوان فاكلوا منها حي مبعوا. قال ابن عباس وفي حديث انزلت المائدة من السماء حمرا ولحما فامروا ان لا يخونوا ولا يدخروا لغد فخانوا وادخروا ورفعوا فمسخوا قرده وخنازير

"Bunun üzerine melekler o sofrayı gökten indirdiler; üzerinde şu kadar çörek ve şu kadar balık vardı; doyana kadar onlardan yediler. İbn Abbas bunu aktarmaktadır. Ve bir rivayette şöyle denilir: Sofra gökten ekmek ve etle indi; ve onlara hıyanet etmemeleri ve yarına bir şey saklamamaları emredildi. Fakat onlar hıyanet ettiler, biriktirdiler ve yukarı kaldırıldılar, böylece maymun ve domuzlara dönüştürüldüler." (Yazar ekler:) Birçok şeyi aynı anda bir araya getiriyor ve sanki hastalıklı bir rüya gibi uydurup karıştırıyor: yani Eucharistia'nın kurulmasını, yedi ekmek ve balık mucizesini ve çölde man etrafında gerçekleşenleri. Müslüman Tarihçiler anlatılarında böyle saçmalamaya alışkındırlar.

surede (Meryem Suresi), 17. ve devamı ayetlerde, Mesih'in hayranlık uyandırıcı doğumunu yeniden anlatır ve tefsircilerin onun doğumu sırasında bazı mucizelerin gerçekleştiğini iddia ettiklerini ima eder: şüphesiz, aynı yerde aniden bir pınarın fışkırması; uzun süredir kurumuş olan bir hurma ağacının aniden yeşermesi ve aynı anda olgun meyveler vermesi; ve bebek olan Mesih'in, Yahudilerin iftira yoluyla kirletmeye çalıştıkları annesinin onurunu korumak için açıkça konuşmuş olması.

Öyleyse Kur'an'ın ve onun tefsircilerinin tanıklığından sabittir ki, Mesih, dinini ve yasasını doğrulamak için ilahi güçten başka bir güçle yapılamayacak pek çok gerçek mucize gerçekleştirmiştir. Bunların bir kısmının apokrif olması, İncillerde

anlatılmaması veya Hristiyanlar tarafından kabul edilmemesi pek bir şey değiştirmez. Çünkü kesin ve gerçek olarak aktarılanlar niyetimiz için bize fazlasıyla yeterlidir. Geri kalanlarını ise tabir caizse yalnızca ad hominem olarak, o şeyleri kesin ve gerçek kabul eden rakiplere karşı kullanıyoruz.

Dahası, Mesih'e atfedilen mucizeler pek çoktur; ancak yine de birçoğu masal veya uydurma kokusu taşır. Sanırım bunları sapkınların ve şizmatiklerin apokrif kitaplarından derlemişlerdir. Fakat bunları kendileri kanıt olarak ve meşru kabul ettikleri sürece, onların kendi silahlarıyla onlara karşı savaşmamızın önünde hiçbir engel yoktur. Burada, ünlü Arapların kitaplarında bulduğum kadarıyla bazılarını yeniden anlatacağım.

ابو العباس أحمد بن محمد الثعلبي

Seçkin Doktor

Ebu Abbas Ahmed bin Muhammed el-Tabiî, Âl-i İmran suresinin tefsirinde (De familia Amran) şunları söyler:

قال وهب ومما لجمع على عيسى من المرضي في اليوم الواحد خمسون الف. من الملا منهم ابلغو ومن لم يتق معني عيسى وانما كان يداويهم بالدعيا علي شرط الايمان

Vehb dedi ki: İsa'ya gelen hastalardan bir günde elli bin kişi vardı. Gücü yetenler ona gittiler; gücü yetmeyenlerin yanına ise o bizzat gitti. Onları inanmaları için sabırla ve dua ederek iyileştiriyordu. Aynı yazar aynı yerde, Mesih'in dört ölü dirilttiğini doğrular: Bunlar, gömüleli dört gün olan ve artık kokmuş olan Lazar, Nainli dul kadının oğlu, (yanlışlıkla vergi memurunun oğlu olarak adlandırdığı) hahamın oğlu ve hakkında şöyle yazdığı Nuh'un oğlu Sam'dır:

دعا عيسى باسم الاعظم فخرج سام من قبره وقد شاب نصف راسه فقال قد قامت القيمة قال لا ولكني دعوتك باسم الله الاعظم قال ويكونون بهميون في ذلك الزمان : كان سام بن نوح قد عاش جمعاية مدة وهي شاب. ثم قال له من قال بشرط ان يعبيدي الله من مكران الموت

İsa en büyük Tanrı adını çağırđı (sanırım Hahamların Talmud'da İsa'nın mucizeler gerçekleştirdiğini iddia ettikleri tetragrammaton, yani dört harfli יהוה adını kastediyor). Sam ise anıtından kalktı; başının yarısı çoktan ağarmıştı ve şöyle dedi: "Kıyamet günü geldi mi?" İsa ona şu yanıtı verdi: "Asla; fakat ben seni Tanrı'nın en büyük adıyla çağırdım." O zamanlar insanlar saçlarını ağartmıyordu; oysa Nuh'un oğlu Sam zaten beş yüz yıldır yaşamıştı ve kendisi de ağarmıştı. Sonra İsa ona şöyle dedi: "Öl." Sam yanıtladı: "Ölürüm; fakat Tanrı'nın beni ölümün sıkıntılarından kurtarması şartıyla." Bir günde elli bin hastayı dualarla iyileştirdiğini Celaleddin ve onunla birlikte diğerleri doğrulamaktadır.

ابو الحجاج Alfaddius

Müslümanlar arasında ünlü yazar Ebü'l-Haccac el-Faddiy, aynı yeri açıklarken şöyle aktarır: Yahudiler, kendisiyle aynı çağda olan İsa ile fazla samimi bir şekilde görüşmesinler diye ergenlik çağındaki oğullarını bir eve kapattılar; çünkü ondan mucizeler gerçekleştiğini gördükleri için onu yanlışlıkla büyücü zannediyorlardı. Yazar şöyle der:

جا عيسى يطلبهم جاء ليصحو عاما قال فما في البيت قالوا خنازير قال عيسى كذلك يكون ففتحوا البيت فاذا هم خنازير

İsa onları aramaya geldi. Kendisine şöyle denildi: "Onlar burada değil." O ise, "Bu evde kim var?" dedi. Onlar, "Domuzlar" diye yanıt verdiler. O zaman İsa şöyle dedi: "Öyle olsun." Evi açtıklarında bir de baktılar ki hepsi domuz olmuşlar.

Aynı yazar, aynı surenin ellinci ayetini açıklarken şöyle yazar: Mesih, annesinin dualarıyla küplerde bulunan suyu ete, testilerdeki suyu ise birinin yoksulluk ihtiyacını gidermek için şaraba dönüştürdü; ve dahası, kralın ölmüş olan genç oğlunu hayata geri döndürdü. Belki de ilk mucizada Yuhanna İncili 1. bölümde Celile'nin Kana köyündeki düğünde gerçekleştiğini okuduğumuz şeye atıfta bulunmaktadır.

مصعب

Mus'ab adındaki yazar, Tabiî tarafından aktarıldığı üzere şu diğer mucizeyi aktarır:

الحواريون لتعاشروا فان جاءوا قالوا يا روح الله جعنا فيضرب الارض فيخرج لكل انسان رغيان طهطا ضرب الارض فيخرج الماء فيشربون

Apostollar, ki on iki kişiydiler ve onu (yani İsa'yı) takip ediyorlardı; acıktıklarında ona şöyle dediler: "Ey Allah'ın Ruhu, acıktık." O ise yere vurdu ve oradan her biri için ikişer çörek çıktı. Susadıklarında ise yere vurdu, su fışkırdı ve içtiler.

Fakat Müslümanların Mesih'e attığı ve birçoğu uydurma sayılabilecek bu mucizeler ne olursa olsun; bizim dört İncil yazarından elde ettiğimiz en kesin ve en hakiki gerçeklerimiz vardır ki, Müslümanlar bile bunları inkâr etmezler ve edemezler. Bunları burada yeniden anlatmak fazladır, çünkü herkes tarafından çok iyi bilinmektedirler ya da en azından herkes tarafından bizzat İncillerde okunabilirler.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Muhammed'in kendi mezhebini kanıtlamak için herhangi bir mucize gerçekleştirip gerçekleştirmediği.

Hem bizim hem de Müslümanların kanaatine göre, Rab olan İsa'nın, kurduğu yasanın ve dinin tasdiki için birçok ve gerçek mucize gerçekleştirdiği kesindir; öyle ki hiç kimse bunların hem gerçek hem de Tanrı tarafından verildiğinden şüphe duyamaz. Şimdi geriye, Muhammed'in Kur'an'ını ve mezhebini, kendisinin gerçek bir

Peygamber ve hak ve doğru dinin Kurucusu olduğundan şüphe duyulmayacak şekilde gerçek bir mucizeyle onaylayıp onaylamadığını görmemiz kalıyor.

Bizim tarafın genel kanaati, görebildiğim kadarıyla, onun hiçbir mucize gerçekleştirmediği yönündedir; çünkü kendisi Kur'an'ında, hiçbir mucize gerçekleştirmediğini, işaretler ve harikalar yaratmak için değil, insanları uyarmak ve kelimelerin fayda etmediği durumlarda dinini güç ve kılıçla kabul ettirmek için Tanrı tarafından gönderildiğini açıkça itiraf etmektedir. Yine de Müslümanlar bunu inkâr etmektedir; hatta Kur'an'ın kendisinden ona birçok mucizevi ve harika yönler yakıştırmaya çalışmaktadırlar. Bu tartışmayı Kur'an'ın kendisi çözsün ve nihayetinde bu çekişmeye bir son versin.

Âl-i İmran Suresi, 182. ayet. Yahudiler, Muhammed'e inanmayı neden reddettiklerini açıklayarak şöyle dediler:

ان الله مهدينا أن لا نؤمن لرسول حتى ياتينا بقربان تاكله النار

Tanrı bizimle, ateşin yutacağı bir Kurban'ı gözümüzün önünde sunana kadar hiçbir Elçiye inanmamamız konusunda bir ahit yaptı.

Burada Tanrı'nın Muhammed'e şöyle söylediği tasvir edilir:

قل قد جاءكم رسل من قبلي بالبينات وبالذي قلتم فلم تقتلتموهم ان كنتم صادقين. فان كذبوك فقد

كذب رسل من قبلك جاؤوا بالبينات والزبر والكتاب المنير

Onlara de ki: "Benden önce de açık delillerle ve söylediğiniz şeylerle birlikte elçiler size geldi; o halde eğer doğru sözlüyseniz onları neden öldürdünüz?" Eğer seni yalanlırlarsa, senden önce açık delillerle, hikmetli kitaplarla (Celâlî'nin açıklamasına göre İbrahim'in sayfeleri gibi كصحف ابراهيم) ve nurlu kitapla (Celâlî'nin açıklamasına göre Tevrat ve İncil olan التوراة والانجيل) gelen elçiler de yalanlanmıştı.

Buradan anlaşılmaktadır ki Yahudiler, Muhammed'den kendi yasalarının doğruluğuna dair bir kanıt ve özellikle de Tanrı'ya sunacağı kurbanın üzerine gökten ateşin inmesi gibi bir mucize talep etmektedirler. Tevrat'ta Tanrı tarafından Yahudilere, gökten ateşle yakılacak bir kurban sunulmadıkça hiçbir Elçiye veya Peygamber'e inanmamaları yönünde böyle bir koşul konulduğu iddiası yanlıştır. Aynı tercümanın eklediği şu ifade ise çok daha büyük bir yalandır:

ومهد لي بدىء لاسرائيل ذلك الا في المسيح محمد

Tanrı, İsa ve Muhammed hariç, İsrailoğulları ile bu ahdi yapmıştı; çünkü ikisi de böyle bir kurban sunmayacaklardı. Oysa bu durum Muhammed'in şanını son derece utanç verici bir şekilde lekelemektedir; çünkü Yahudilerin talebi üzerine hiçbir mucize

gösterememiş ve kendisini çok zayıf bir bahaneyle savunmuştur: Kendisinden önceki Peygamberler de harikalar yarattığı halde insanların onları yalancı ve sahtekar sayarak öldürdüğünü öne sürmüştür. Bununla, hiçbir mucize gerçekleştirmediğini açıkça itiraf etmektedir; çünkü mucizeler tamamen gereksiz ve boş şeylerdir. Bu yüzden yalancı sayılırsa, buna sabırla katlanması gerektiğini belirtir; çünkü nice mucizelerle parlanmış olan o zatlar bile yalancı ve sahtekar ilan edilmişlerdi.

En'âm Suresi, 7. ayet. Mekkeliler Muhammed'den, Tanrı'nın kendilerine gözleri önünde gökten bir kitap indirmesini sağlayacak bir mucize talep ettiklerinde (Yahya bin Selam'ın aktardığı Mukatil'in yazdığı gibi): Çünkü o, Kur'an ayetlerinin Cebrail aracılığıyla gizlice kendisine Tanrı tarafından vahy edildiğini iddia ediyordu; Tanrı'nın kendisi Muhammed'e şöyle teselli verir görünmektedir:

وان نزلنا عليك كتابا في قرطاس فلمسوه بأيديهم لقال الذين كفروا ان هذا الا سحر مبين. وقالوا لولا انزل عليه ملك ولو انزلنا ملكا لقضي الامر ثم لا ينظرون. ولقد استهزئ برسل من قبلك فحاق بالذين كفروا ما كانوا به يستهزءون

Eğer sana kâğıt üzerine yazılmış bir kitap indirsek ve onu elleriyle bile dokunsalardı, inkar etmek isteyenler mutlaka şöyle derlerdi: "Bu apaçık bir büyüden başka bir şey değildir." Ve dediler ki: "Ona neden bir meleğe indirilmedi?" Eğer bir melek indirseydik, iş bitmiş olurdu ve artık onlara mühlet verilmezdi. Senden önceki elçilerle de alay edilmişti; fakat alay edenler, alay ettikleri şeyin cezasına çarptırıldılar. Burada, Mekkelilerin kendisinden istediği mucizeleri neden gerçekleştirmediğine dair bu sahtekarın uydurma bahanelerini de görürsün: Çünkü Tanrı gökten ona bir kitap indirse ve onlar da elleriyle dokunarak onun hayali değil gerçek olduğunu kanıtlasalar bile, yine de ona büyü ve sihir derlerdi. Eğer talep ettikleri gibi bir meleği gökten indirmiş olsaydı, hepsi için iş bitmiş olurdu; tövbeleri reddedilir ve tamamen mahvolurlardı. Bu nedenle, onların talep ettiği işaretleri göstermediği için bir dolandırıcı ve sahtekar olarak reddedilip geri çevrildiyse, kendisinden önceki peygamberlerin örneğini izleyerek bunu metanetle karşılamalıydı; ne var ki alay edenler de cezasız kalmayacaklardı.

Aynı surenin 33. ayeti. Birçok kişi, ortada gözle görülür hiçbir mucize sergilemediği için Muhammed'in iz Peşinden gitmekten vazgeçtiğinde, Tanrı kendisinin şöyle dediğini bildirir:

وان كان كبر عليك اعراضهم فان استطعت ان تبتغي سرба في الارض او سلما في السماء فتاتيهم باية لوي شاء الله لجمعهم على الهدى فلا تكونن من الجاهلين

Eğer onların yüz çevirmesi sana ağır ve sıkıntılı geliyorsa; yer altında bir tünel açmaya (delip geçmeye) veya göğe bir merdiven kurmaya gücün yetiyorsa ve onlara böyle bir mucize getirebiliyorsan (yap); şayet Tanrı dileseydi onları elbette hidayet üzerinde toplardı. O halde sakın cahillerden olma. Celalettin bunu şöyle açıklar:

وان كان عظم عليك اعراضهم من الالام بحرصك عليهم فان استطعت ان تبتغي سربا في الارض او سلما الى السماء فتأتيتهم بالآية فان استطعت فافعل المعنى فان لا تستطيع ذلك فاصبر حتى يحكم الله فلا تكونن من الجاهلين بد...

Eğer onlara olan düşkünlüğün nedeniyle onların dinden yüz çevirmesi sana çok ağır geldiyse; yerin derinliklerine inmek için bir tünel açmaya veya göğe çıkmak için bir merdiven kurmaya ve talep ettikleri mucizeyi buradan göstermeye gücün yetiyorsa, haydi yap. Anlamı şudur: Elbette senin buna asla gücün yetmez. O halde Tanrı hüküm verinceye kadar sabırla katlan ve bunu bilmeyen cahillerden olma. Burada da kendisini mucize yaratmaktan ne kadar kurnazca sıyrıldığını görüyorsun.

Aynı surenin 35. ayeti. Mekkeliler, kendisinden bir mucize görmedikçe Muhammed'e inanmayacaklarını, her zamanki gibi şu sözlerle iddia ettiklerinde:

لولا نزل عليه آية من ربه. عليمن آية من ربه

Rabbinden üzerine mucizevi bir işaret indirilseydi ya; elbette ona inanmayacağız (Celâl'in belirttiği gibi onlar bir mucize arzu ediyorlardı: Salih'in mucizevi devesi, Musa'nın asası ve İsa'nın sofrası والعصا وللأبدية). Tanrı'nın Muhammed'e şöyle dediği tasvir edilir:

قل ان الله قادر على أن ينزل آية : ولكن اكثرهم لا يعلمون

Onlara de ki: Kuşkusuz Tanrı mucizevi bir işaret indirmeye kadirdir; ancak birçoğu bunu bilmez: Yani bu mucizeleri gerçekleştirmenin Muhammed'in değil, Tanrı'nın işi olduğunu bilmezler. Gerçekten ustaca ve sevimli bir kaçış yolu.

Aynı kısmın 35. ayeti. Mekkeliler, kendisinden bir mucize görmedikçe Muhammed'e inanmayacaklarını, her zamanki gibi şu sözlerle iddia ettiklerinde:

لولا نزل عليه آية من ربه

Rabbinden üzerine mucizevi bir işaret indirilse ya; elbette ona inanmayacağız. Celâl'in belirttiği gibi onlar Salih'in mucizevi devesi, Musa'nın asası ve İsa'nın sofrası gibi bir mucize arzu ediyorlardı:

كالذاقة والعصا والمائدة

Tanrı'nın Muhammed'e şöyle dediği tasvir edilir:

: قل ان الله قادر على أن ينزل آية

Onlara de ki: Kuşkusuz Tanrı mucizevi bir işaret indirmeye kadirdir; ancak birçoğu bunu bilmez: Yani bu mucizeleri gerçekleştirmenin Muhammed'in değil, Tanrı'nın işi olduğunu bilmezler. Gerçekten ustaca ve sevimli bir kaçış yolu.

ولكن أكثرهم لا يعلمون

Onuncu sure olan Yunus suresinin 20. ayetinde de benzer şekilde geçer, orada şöyle okuruz:

Sura decima يونس Jonas : v . 20. idem ferè habetur : ibi enim sic legimus :

ويقولون لولا أنزل عليه آية من ربه

. فقل إنما الغيب لله فانتظروا اني معكم من المنتظرين

Ve Mekkeliler diyorlar ki: Ona inanmayacağız, meğerki Rabbinden üzerine bir mucize indirile. O halde sen de onlara de ki: Gayb yalnızca Allah'a aittir; o halde bekleyin, şüphesiz ben de sizinle birlikte bekleyenlerdenim. Nitekim peygamber kendi başına hiçbir mucize gerçekleştiriyordu.

Bu sözler onlara şu olay üzerine vahyedilmişti: Eğer sen bir peygambersen, Mekke'nin dağlarını yerinden oynat, bize oralarda nehirler ve pınarlar akıt ki ekip biçelim ve ölü babalarımızı diriltip bizimle konuşur dediler. Celâl'in ve Yahias'ın belirttiği gibi, Cottada'nın rivayetine göre Kureyşliler peygambere gelerek Tihame dağlarını kaldırmasını ve ölülerini diriltmesini istemişlerdi:

ذكر : لما ان قريشا قالت للنبي من ان سرك نتبعك فصير لنا جبال تهامة ورد لنا في حراما حتي تتخذ قطابع نحترت فيها او احي فلانا وفلانا وفلانا اناس ماتوا في الجهلانية فانزل الله هذه الآية : يقول لو فعل هذا بقران غير قرانكم فعل بقرانكم :

Kureyşliler Muhammed'e gelerek eğer bizi takip etmemizi istiyorsan dağları kaldır dediklerini aktarırlar. Tanrı ise bu vesileyle, eğer kendilerinkinden başka bir Kur'an olsaydı bile bunun gerçekleşmeyeceğini bildirerek, hilekâr kişinin mucize getirmekten kaçındığını, çünkü mucizelerin gereksiz olduğunu ve iman etme lütfunun dilediğine yalnızca Allah tarafından verildiğini ifade eder. Eğer durum böyleyse, Müslüman alimlerin peygamberin mucizeler yarattığını kanıtlamak için neden bu kadar çok çabaladıkları sorgulanır.

On üçüncü sure olan Ra'd suresinin 8. ayetinde de Mekkelilerin karşı çıkışları yer alır. Muhammed'in bir mucize getirmemesi halinde onu yalancı ve sahtekâr sayacakları belirtilerek Tanrı'nın ona şöyle hitap ettiği aktarılır:

: أنما انت منذر ولكل قوم هاد

Sen yalnızca bir uyarıcısın ve her kavim için bir rehbersin. Celal bunu açıklarken, mucize yaratmanın senin sorumluluğunda olmadığını söyler. Yahias da aynı şekilde, herhangi bir konuda onlara mucize gösterme yükümlülüğünün bulunmadığını belirtir:

: وليس عليك أنيان آيات

: ولست ممن يأتيهم بآية في

Çünkü her kavmin kendine özgü peygamberi vardı; kimine mucizelerle, kimine ise yalnızca tebliğle gidilmişti. Kutsal yazılardan da anlaşılacağı üzere, hiçbir kavim sadece sözle değil, mucizeler olmadan yeni bir dine çağrılmamıştır.

Aynı surenin 28. ayetinde, onlardan mucize talep eden inkârcılara karşı Tanrı'nın şu vahyini iletmesi söylenir:

: قل ان الله بضل من يشاء ويهدي اليه من أناب

De ki: Kuşkusuz Allah dilediğini saptırır, kendisine yöneleni ise hidayete erdirir. Bu sözler, imanı getirmek ya da insanları inkârdan döndürmek için mucizelerin gereksiz olduğunu açıkça gösterir; çünkü Allah dilediğini hidayete erdirir, dilediğini de kendi iradesiyle saptırır. Oldukça aciz bir mazeret!

Aynı surenin 31. ayetinde Mekkelilerin şöyle dediği aktarılır:

ولو أن قرآناً سيرت به الجبال أو قطعت به الأرض أو كلم به الموتى بل الله الأمر جميعاً أفلم يئأس الذين آمنوا أن لو يشاء الله لهدي الناس جميعاً

Eğer dağların yürütüldüğü, yerin parçalandığı ya da ölülerin konuşturulduğu bir Kur'an olsaydı (kuşkusuz ona inanırırdık). Lakin bütün emir ve irade yalnızca Allah'a aittir. İnananlar, eğer Allah dileseydi bütün insanları hidayete erdireceğini hâlâ anlamadılar mı? Celâl ek olarak, Allah dilediğinden başkasının inanmayacağını belirtir:

: فلا يؤمن الأمن من

Sahabiler peygamberden herhangi bir mucize istemeksizin iman etme eğilimindeyken, bu son ayetlerin şu olay üzerine indirildiğini ekler:

، لما أراد الصحابة المهارما اقترحوا طمعاً في ايمانهم من غير آية

Muhammed'in ashabı imanlarını güçlendirmek için bir mucize görmek istediklerinde, iman mucizelere bağlı değildir; mucizeler iman için şart değildir. Yazar, ilk ayetlerin hangi vesileyle indirildiğini açıklayarak, Mekkelilerin dağların yürütülmesi ve ölülerin diriltilmesi taleplerine karşılık bu ayetlerin nazil olduğunu ifade eder:

نزل لما قالوا له ان كنت نبيا : فسير الجبال مكة او جعل لنا فيها أنهارا أو عيونا : لنفرس ونزرع وابعث لنا ابائنا الموتى، يكلمونا .

Ve nihayetinde, senden önce de elçiler gönderdik ve onlara eşler ile çocuklar verdik. Bir elçinin, Allah'ın izni olmadıkça herhangi bir mucize getirmesi mümkün değildir. Celâl ve Yahias'ın belirttiği gibi Yahudiler, Muhammed'in kadınlara fazlasıyla düşkün olduğunu, çok sayıda eşi bulunduğunu ve tebliğ ettiği dinin doğruluğunu kanıtlayacak hiçbir mucize göstermediğini öne sürerek onu peygamberlik unvanını haksız yere taşımakla suçluyorlardı. Muhammed ise kendisinden önceki peygamberlerin de birden fazla eşe ve çocuğa sahip olduğunu örnek göstererek ilk suçlamaya karşı kendini savunur. İkinci hususta ise mucizelerin yalnızca Allah'ın işi olduğunu, Allah dilemedikçe peygamberler tarafından yapılamayacağını ifade eder.

Nahl Suresi, 44. ayet: Cebrail aracılığıyla Tanrı tarafından kendisine şöyle söylendiği tasvir edilir:

وما أرسلنا من قبلك إلا رجالا نوحى إليهم فاسألوا أهل الذكر إن كنتم لا تعلمون

بالبينات والزبور وأنزلنا إليك الذكر لتبين للناس ما نزل

إليهم ولعلهم يتفكرون

Senden önce de ancak kendilerine vahyettiğimiz erkekler gönderdik. Eğer bilmiyorsanız, zikir ehline (Celâl, Tevrat ve İncil bilgileri olarak açıklar) sorun:

العلماء بالتوراة والانجيل

peritos in Pentateuco, & Evangelio) si vos ignoratis (Gel. ipsi enim sciunt hoc) deliller ve kitaplarla: Ve indirdik...

[Üst sütun devamı:]

Bize Zikir'i (Câhiyas ve Celâl, Kur'an olarak belirtir) insanlara indirilen şeyleri açıklamamız için, onların anlaması amacıyla verdik. Daha önce de gördüğümüz gibi, Celâl'in açıklamasına göre deliller (Beyyinât) kelimesinden mucizeler kastedilmektedir: Bu bağlamda herkes bunu açık kanıtlar olarak yorumlar ki bu eşdeğerdir; çünkü mucizeden daha açık bir kanıt verilemez. Zikir kelimesiyle ise Kur'an kastedilmektedir. Bu nedenle peygamberini diğerlerinden ayırır; çünkü diğerleri mucizeler ve kitaplarla, bu ise mucizeler olmaksızın sadece Kur'an kitabı ile gönderilmiştir.

İsra Suresi (Gece Yürüyüşü), 60. ayet: Tanrı, Muhammed ile şöyle konuşurken tasvir edilir:

وما منعنا أن نرسل بالآيات إلا أن كذب بها الأولون وآتينا ثمود الناقة مبصرة فظلموا بها وما نرسل بالآيات إلا تخويفا

Bizi (seni) mucizelerle göndermekten alıkoyan şey, sadece öncekilerin onları yalanlamış olmasıdır. Gerçekten de Semud kavmine apaçık bir deve verdik de ona haksızlık ettiler (zulmettiler). Biz mucizeleri ancak korkutmak için göndeririz; yani inançsızları korkutup inansınlar diye; Celâl'in açıkladığı ve tüm bu cümleyi şöyle yorumladığı gibi:

وما منعنا أن نرسل بالآيات إلا أن كذب بها الأولون لما أرادنا فكذبواهم الي هؤلاء لكذبوا بها واستخفوا بالاهلآة وقد حكمنا بالمهام لأمر محمد

Ve bizi, Mekkelilerin talep ettiği mucizelerle seni göndermekten alıkoyan şey, öncekilerin onları yalan asılsız saymasıdır; onları onlara gönderdik, bu yüzden onları helak ettik. Eğer onları size gönderseydik, kesinlikle sizi de helak ederdik. Bu yüzden Muhammed'in işini tamamlayabilmesi için onları sabırla hoş görmeye karar verdik. Câhiyas b. Selâm da aynı görüştedir. Muhammed mucizeler talep eden Mekkelilerin inkarları nedeniyle hiçbir mucize gerçekleştirmediğini, çünkü bu mucizelerin onların inadı yüzünden yıkım ve felaketten başka bir işe yaramayacağını Tanrı'nın kendisinin iddia ettiği şeklinde bundan daha açık bir şey öne sürülemez.

Dinî inancı benimseme konusunda faydasız olduğu ve bu nedenle bunları yapmadığı için (ki bu hususta hem kendisine hem de kendi bilginlerine çelişmekte ve yenilikçi taraftarlarımızı çokça desteklemektedir) Tanrı'yı veya Cebrail'i şöyle konuşturarak takdim eder:

ولو شاء ربك لأمّن من في الأرض كلهم جامعاً أفأنت تكره الناس حتى يكونوا مؤمنين وما كان لنفس أن تؤمن إلا بإذن الله ويجعل الرجس على الذين لا يعقلون : قل انظروا ماذا في السماوات والأرض وما تغني الآيات والنذر عن قوم لا يعمنون :

Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzündekilerin hepsi topluca inanır mıydı? O halde sen, insanlar inansınlar diye onları zorlayacak mısın? Allah'ın izni olmadıkça hiç kimsenin inanması mümkün değildir. O, aklını kullanmayanların üzerine pislik (azap) kılar. De ki: Göklerde ve yerde ne olduğuna bakın. İnanmayan bir topluluğa mucizeler ve uyarıcılar hiçbir fayda sağlamaz. Câhiyas burada şu sözle bitirir:

: لعلنا دومين من يريد الله أن يؤمن

Ne gökte ne de yerde gerçekleştirilebilecek hiçbir mucize, Allah dilemedikçe hiç kimsenin inanmasını sağlayamaz.

Nisa Suresi, 152. ayet: Yahudiler Muhammed'den gökten bir kitap indirmesini talep ediyorlardı:

يسألك أهل الكتاب أن تنزل عليهم كتاباً من السماء فقد سألوا موسى أكبر من ذلك فقالوا أرنا الله جهرة فأخذتهم الصاعقة ثم اتخذوا العجل

من بعد ما جاءت هم البينات

فعلونا هم

Ehl-i kitap (Yahudiler) sana gökten bir kitap indirmeni istiyorlar. Gerçekten de onlar Musa'dan bundan daha büyüğünü istemişler ve "Bize Allah'ı açıkça göster" demişlerdi; bunun üzerine haksızlıkları yüzünden onları yıldırım çarpmıştı. Sonra kendilerine apaçık mucizeler geldikten sonra buzağıyı tanrı edindiler. Celâl burada kelimesini apaçık deliller, yani mucizeler (المعجزات) olarak yorumlar. Bu durum, Yahudilerin Musa'dan daha büyük şeyleri cüretkârla istemiş olmaları gibi, senden de bunu aynı cüretle istemelerine şaşmamak gerekir demekle eşdeğerdir. Hatta talep ettikleri şeyi gerçekleştirsen bile, Musa'nın zamanında o kadar çok mucize gördükten ve Tanrı'yı bırakıp en büyük günahı ile altın buzağıya taptıktan sonra bile, onların yola gelmesine veya iyiliğe dönmesine hiçbir faydası olmazdı. Bu arada kendisini bu tür sıradan gerekçelerle mucize yaratmaktan tenzih eder.

Sura 6 (Sığırlar), 105. ayet, Mekkeli Putperestler hakkında şöyle yazar:

واقسموا بالله جهد ايمانهم لئن جاءتهم آية ليؤمنون بها قل انما الايات عند الله وما يشعركم انها اذا جاءت لا يؤمنون ونقلب افئدتهم وابصارهم كما لم يؤمنوا به اول مرة ونذرهم في طغيانهم يعمهون ولو أننا نزلنا اليهم الملائكة وكلمهم الموتى وحشرنا عليهم كل شيء قبلاً ما كانوا ليؤمنون الا ان يشاء الله

(Ve Allah'a yeminlerinin bütün gücüyle yemin ettiler ki, eğer onlara bir mucize gelirse kesinlikle ona inanacaklardır. De ki: Mucizeler ancak Allah katındadır. Ve onların bilmediği şudur ki, o mucize geldiğinde inanmayacaklardır. Ve ilk defa ona inanmadıkları gibi onların kalplerini ve gözlerini ters çeviririz ve onları azgınlıkları içinde körü körüne dolaşır halde bırakırız. Ve eğer onlara melekleri indirseydik, ölümler onlarla konuşsaydı ve her şeyi toplu halde karşılarına toplayaydık, Allah dilemedikçe yine de inanmazlardı; ancak çocukları bunu bilmezler)

ولكن أكثرهم يجهلون

(Ve lakin onların çocukları bilmezler)

Ve en güçlü yeminleriyle Allah'a yemin ettiler ki, eğer önlerinde bir mucize gerçekleştirilseydi, kesinlikle ona inanırlardı. Onlara de ki: Mucizeler kuşkusuz Allah katındadır (1. O, dilediği zaman onları yapar, Celâl'in açıkladığı gibi) ve sizin anlamanıza izin vermez. Gerçekten de bunlar yapıldığında inanmayacaklar: Ve kalplerini ve gözlerini (yani gerçeğe karşı, inanmayacakları şekilde, Celâl'in açıkladığı gibi) ilk defa inanmadıkları o şeye benzer şekilde tersine çeviririz. Ve onları hataları içinde, onda kalıp sürünmeleri için kendi hallerine bırakırız. Ve eğer üzerlerine meleklerin indirilmesi sağlansaydı, ölümler onlarla konuşsaydı ve her şeyi toplu halde karşılarına toplayaydık, Allah dilemedikçe yine de inanmazlardı; lakin onların çoğu bunu bilmez. Burada ilk defa inanmadıkları şey sözü, geçerken not edilmelidir: Görünüşte burada önceden Muhammed'in bir mucize yaptığı, ancak Mekkelilerin buna inanmadığı varsayılmaktadır; bu yüzden Celâl bunu açıklar.

(من الآيات: yani, indirilene göre) لي بما أنزل

yani, indirilen alametler içindedir.

Fakat biz zaten آية (Ayet) kelimesini, yani alameti, mucize olarak değil, çoğunlukla Kur'an'ın herhangi bir ayeti olarak kabul edildiğini gördük; bu nedenle Celâl'den, Muhammed'in daha önce herhangi bir mucize yaptığı kanıtlanamaz. Yahyâ (Jahias) şöyle açıklar:

كما لم يؤمنوا قبل ان يهيمهم العذاب

(nasıl ki azap onları kuşatmadan önce inanmadılarsa)

nasıl ki ceza üzerlerine gelmeden önce inanmadılarsa. Fakat burada اول مرة (ilk defa) prima vice gayet açıktır; bunun, Kur'an'da sıklıkla söylendiği üzere الأولون (Evvel/Birinciler) Primi, seu Priores ile aynı şey olduğu görülmektedir. Dolayısıyla ne Kur'an'dan ne de onun tefsircilerinden, Muhammed'in burada herhangi bir mucize yaptığı çıkarılamaz. Üstelik şu sözler: Ve eğer üzerlerine meleklerin indirilmesi sağlansaydı ve ölümler onlarla konuşsaydı; Alhasam (Alhasam) ve ondanla Yahias (Yahyâ) şunu kaydeder: Bunlar şu bağlamda indirilmiştir:

حين قالوا ابعث لنا موسى نعلم أ حق ما نقول أم باطل ولقولهم لولا انزل علينا الملائكة ولقولهم ثانياً بالله والملائكة قبيلاً يقول لي فعلنا هذا منهم حتى يرون ميلاً ما كانوا ليؤمنوا الا ان يشاء الله

Onlar bize ölümleri dirilt dediğinde ve ister doğru söyleyin ister yanlış, müslümanlar olacağız dediklerinde. Ve şöyle dediklerinde: Meleklerin bize inmesini sağlamaz mısın? Ve şöyle dediklerinde: Veya Allah'ı ve melekleri bölük bölük getirsene. Allah dedi ki: Eğer biz onlarla bunu yapsak, hatta bunu gözleriyle görseler bile, Allah istemedikçe yine de inanmazlar.

Ve 120. ayet, aynı lahana yemeğini yeniden ısıtarak devam eder:

وإذا جاءتهم آية قالوا لن نؤمن حتي نؤتي مثل ما أوتي رسل الله أعلم حيث يجعل رسالته

(Ve onlara bir alamet geldiğinde şöyle dediler: Allah'ın elçilerine verilenin aynısı bize verilinceye kadar asla inanmayacağız. Allah, elçiliğini nereye koyacağını en iyi bilendir.) Ve onlara herhangi bir Alamet geldiğinde, şöyle derler: Allah'ın Elçilerine verilen şey bize verilmedikçe hiçbir şekilde inanmayacağız. Allah, elçiliğini nereye yerleştirmesi gerektiğini en iyi bilendir. Bu sözlerin anlamı şudur: Mekkeliler, Muhammed'den kendilerine herhangi bir alametin, yani Kuran döneminin okunduğunu duyduklarında, diğer Peygamberler ve Allah'ın Elçileri tarafından gerçekleştirilen şey kendileriyle birlikte yapılmadıkça hiçbir şekilde inanmayacaklarını ileri sürüyorlardı. Fakat Muhammed, Allah'ın her bir Peygamber veya Elçi aracılığıyla ne yapılması gerektiğini en iyi bildiğini yanıtlıyordu. Yine de Celal'in açıklaması şu şekildedir: Herhangi bir mucize görseler bile şöyle derler: Bize de elçilik ve vahiy

hediyesi verilmedikçe kesinlikle inanmayacağız. Fakat Allah bunu hiçbir şekilde yapmaz, çünkü onlar bunlara layık değillerdir.

Sura 17 (İsra Suresi - Gece Yürüyüşü) v. (ayet) 93 (ayrıca bkz. İsra Suresi 90-93. ayetler) hæc habentur de iisdem Meccanis: (bunlar aynı Mekkeliler hakkında geçerlidir:)

وقالوا لن نؤمن لك حتي تفجر لنا من الارض ينبوعا او تكون لك جنة من نخيل وعنب فتفجر الانهار خلالها تفتجرا اى تسقط السماء كما زعمت علينا كسفا او تاتي بالله والملائكة قبيلا اى يكون لك بيت من زخرف اى ترقى في السماء ولا نؤمن لرفيك حتي تنزل علينا كتابا نقرؤه : قل سبحان ربي هل كنت الا بشرا رسولا

(Ve dediler ki: Yerin kaynağından bize bir kaynak fışkırtmadıkça veya senin hurma ve üzümlerden oluşan bir bahçen olmadıkça, aralarından ırmaklar fışkırtmadıkça sana asla inanmayacağız. Veya iddia ettiğin gibi gökyüzünü üzerimize parça parça düşürmedikçe ya da Allah'ı ve melekleri kefil olarak getirmediğin. Yani altından bir evinin olması veya gökyüzüne merdivenle çıkmak, göğe yükseldiğine dair bize okuyacağımız bir kitap indirmedikçe yine de inanmayız. De ki: Rabbim yücedir, ben elçi olan bir beşerden başka bir şey miyim?)

(Ve dediler [Mekkeliler Muhammed'e]: Sana hiçbir şekilde inanmayacağız; ta ki bize yerden bir kaynak fışkırtıncaya, yahuthurma ağaçları ve asmalarla dikilmiş, ortasından bolca nehirler akıttığın bir bahçen oluncaya, yahut iddia ettiğin gibi göğü parça parça üzerimize düşürüncaya, yahut Allah'ı ve melekleri açıkça karşımıza getirinceye, yahut altından bir evim oluncaya, yahut göğe tırmanmak için dayandırılmış bir merdiven oluncaya kadar. Yine de göğe çıktığına hiçbir şekilde inanmayacağız; meğerki üzerimize okuyabileceğimiz bir kitap indiresin. Cevap ver: Hamd Rabbime mahsustur: Ben elçi olan bir insandan başka neyim ki? Bak ki, bu kadar çok ve büyük taleplerden kendini ne kadar kısa sürede kurtarıyor. Şüphesiz cevap veriyor ki, o Allah tarafından gönderilmiş bir insandan başka bir şey değildir ve ancak insana özgü olan şeyleri yerine getirebilir. Ve buna rağmen, Mekkelilerin sözlerinden de anlaşılacağı üzere, kendisi bütün bu mucizeleri veya bir kısmını gerçekleştirebileceği konusunda övünmüştü.)

Sura 7. الاعراف (A'raf) Alaraph: v. 194. Tanrı'nın şöyle dediğini tanıtır:

وإذا لم تأتهم بأية قالوا لولا احتبيتها

(Ve eğer onlara bir mucize getirmeseydin, "Onu kendin derleyip toparlasaydın ya!" derlerdi.)

قل إنما أتيكم ما يوحى إلي من ربي

(De ki: "Ben ancak Rabbimden bana vahyolunana uyarım.")

Ve eğer onların yanında bir mucize getirmezsen (veya onlara bir mucize ile gelmezsen) diyecekler ki: Eğer bunu kendi gücünle yapmamış olsaydın, inanmazdık. Cevap ver: Ben şüphesiz Rabbimden bana vahyolunan şeye uyarım. Celal açıklar.

وليس لي أن آتي من نفسي بشي

(Ve benim kendiliğimden bir şey getirmem benim için söz konusu olamaz / Ve benim kendimden bir şey getirmem bana düşmez)

Ve benim gücümde değildir, kendi gücümle herhangi bir şey yapmam. Burada ayrıca kendisine bugüne kadar mucize gücünün verilmediğini göstermektedir. Mekkelilerin Muhammed'den kendi güçleriyle mucize yapmasını talep etmelerinin sebebi ise, Muhammed'in mucizeler gerçekleştirmekten mazeret beyan etmesiydi; çünkü bunların yapılması, ancak Allah'ın gücü ve izniyle olabilirdi.

Enbiya Suresi 21. ayet, aynı Mekkeliler hakkında konuşarak şunları söyler:

بل قالوا اضغات احلام بل افتره بل هو شاعر فلياتينا باية كما ارسل الاولون

(Bilakis onlar, "Bunlar karmaşık rüyalar; hayır, onu uydurmuştur; hayır, o bir şairdir; o halde önceki peygamberlerin gönderildiği gibi bize bir mucize getirsin" dediler.)

امنت قبلهم من قرية اهلكنها افهم يؤمنون

(Onlardan önce helak ettiğimiz hangi şehir inandı ki, şimdi onlar inanacaklar?)

Ve bazıları şöyle dedi: Bu Kur'an, karmaşık rüyalar yığınıdır; hayır, onu yalan yere uydurmuştur; hayır, o bizzat bir şairdir. Gelin, gönderilen önceki kişilerin yaptığı gibi, önümüzde bir mucize gösterebilir. Kendilerinden önce helak ettiğimiz şehirlerden hiçbirisi iman etmedi; yoksa bunlar mı iman edecek? Bu son sözler Tanrı'ya atfedilir; tıpkı Yahya'nın dediği gibi: Eğer o kavimler, peygamberlerini yalanla itham ettiklerinde ve onlardan mucizeler istediklerinde; aynı mucizeleri görseler bile; yine de iman etmediler ve bu yüzden Tanrı onları helak ettiyse; mucizeleri görürlerse bunlar mı iman edecek? Kuşkusuz asla iman etmeyecekler, onları görseler bile. Muhammed, mucizeyi neden hiç yapmadığının açık sebebini burada ortaya koymaktadır.

Sura 2. البقرة (Bakara) İnek: v. 118. şöyle okuyoruz:

وقالوا الذين لا يعلمون لولا يكلمنا الله أو تأتينا آية

(Bilmeyenler dedi ki: "Allah bizimle konuşmalı veya bize bir mucize gelmeli değil miydi?")

آية : كذلك قال الذين من قبلهم مثل قولهم تشابهت قلوبهم قد بينا الآيات لقوم يوقنون اننا ارسلك بالحق بشيراً نذيراً ولا تسئل عن اصحاب الجحيم

(Onlardan öncekiler de tıpkı onların söylediği gibi söylemişti; kalpleri birbirine benzedi. Kesin olarak inanan bir topluluk için ayetleri (mucizeleri ve delilleri) açıkça bildirdik. Şüphesiz biz seni hak ile müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik. Sen cehennem halkından sorumlu tutulacak değilsin.)

Bilmeyenler dediler ki: Tanrı bizimle konuşmadıkça veya bize bir alamet gelmedikçe Muhammed'e inanmayacağız. Kendilerinden öncekiler nasıl konuştuysa, bunlar da

öyle konuşuyor. Kalpleri birbirine benzedi. Biz gerçekten alametleri kesin olarak inananlar için açıkladık: Şüphesiz biz seni hak ile, müjdeleyici ve sakındırıcı olarak gönderdik; cehennem ehlinin hesabını sen vermeyeceksin. **Yahya, قد بينا الآيات (Kad beyyennel ayati) yani "zaten alametleri açıkladık" veya "mucizeleri halihazırda gösterdik" sözleriyle, Muhammed tarafından uydurulan mucizelerin kastedildiğini düşünür; çünkü şöyle yazar:**

قال محمد يعني الآيات التي اتى بها معلوات الله عليه نحو انشقاق القمر وغير ذلك من آياته

(Muhammed dedi ki: Yani Allah'ın onun eliyle gerçekleştirdiği, Ay'ın yarılması ve benzeri diğer ayetleri/mucizeleri kastediyor:)

Muhammed dedi ki: Burada Peygamber Muhammed'in gerçekleştirdiği mucizeler kastedilmektedir; Ay'ın yarılması ve onun diğer mucizeleri gibi. **Lakin bu yazar yanlışlıktır:** Zira söylenenlerden de sabit olduğu üzere, burada bahsedilenler Muhammed'in mucizeleri değil, önceki peygamberlerin gerçekleştirdikleridir. Bu durum, Kur'an'ın bu mucizelerin yalnızca sağlam bir imana sahip olanlar için gerçekleştirildiğini veya onlara gösterildiğini iddia eden sözleriyle daha da doğrulanmaktadır. **Halbuki Muhammed sık sık mucize göstermediğini, çünkü Mekkelilerin inanmadığını ve inanacak gibi de olmadığını söyler.** Buna şu da eklenir ki; Ay'ın o şekilde yarılması, Mekkelileri Muhammed'e inanmaya meylendirmek bir yana, aksine onları ondan daha da uzaklaştırmıştır; çünkü o yarıntıyı büyüseler bir göz yanılması (göz boyama) olarak görüyorlardı. Lakin bu tür bir mucizeyi birazdan ele alacağız.

Sura 20 طه (Taha) v. 134. Mekkelilerin, Muhammed'in hiç mucize getirmediğinden yakınmaları ve bu nedenle ona inanmayacaklarını ileri sürmeleri üzerine, Tanrı'nın şöyle yanıt verdiği varsayılır:

أولم تأتهم بينة ما في الصحف الأولى

(Önceki sayfalarda/kitaplarda bulunan delil onlara gelmedi mi?)

Celal ve Yahya bu sözleri şöyle açıklar:

يعني آيات ما في الصحف الأولى التوراة والانجيل

(Bu ifadeyle, ilk Tevrat ve İncil ciltlerinde bulunan mucizeler kastedilmektedir.)

Tıpkı şöyle der gibi: Muhammed'den mucizeler talep etmenize gerek yoktur, zira onları zaten Tevrat'ta ve İncil'de yapılmış olarak bulabilirsiniz. Eğer onlara inanmıyorsanız, bunun mucizelerine de inanmazsınız. Buradan anlaşılmaktadır ki, Kur'an'da önceki bazı mucizelerden bahsedildiğinde, bunlar Muhammed'in mucizeleri değil; Musa'nın ve önceki diğer peygamberlerin gerçekleştirdiği mucizelerdir.

Sura 19 العنكبوت (Ankebut) Aranea : v. 50. Mekkelilerin aynı yakınmasına karşı Muhammed'in şöyle yanıt vermesi emredilir:

قل إنما الآيات عند الله إنما أنا نذير مبين

(De ki: Mucizeler şüphesiz Allah'ın katındadır; ben ise ancak apaçık bir uyarıcıyım.)

Celal'e göre onlar bir mucize talep ediyorlardı:

ناقة صالح

(Salih'in devesi, Musa'nın asası ve İsa'nın sofrası gibi.)

Lakin Muhammed'in makamından mucizeler değil, yalnızca sözler ve döküntüler çıkıyordu.

Sura 28 القصص (Kasas) Narratio; vers. 48. şöyle okuyoruz:

فلما جاءهم الحق من عندنا قالوا لولا أوتي مثل ما أوتي موسى أولم يكفروا بما أوتي موسى من قبل قالوا سحران تظاهرا
إنا بكل كافرون

(Taraflarımızdan onlara Hak geldiğinde — ki Celal bunu Muhammed ile Kur'an olarak açıklar — dediler ki: Musa'ya verilenlerin benzeri ona verilseydi ya! Acaba daha önce Musa'ya verilenleri de inkâr etmemişler miydi? "İki büyü ortaya çıktı" ya da "birbirlerine yardım ettiler" (bazıları ساحران iki büyücü olarak okur) "biz hepsini inkâr ediyoruz" dediler.)

Celal'in açıklamasına göre bu son sözler Mekkeliler tarafından söylenmiştir; onlar "iki büyü" ile Tevrat ve Kur'an'ı, "iki büyücü" ile de Musa ve Muhammed'i kastediyorlardı.

Muhammed tarafından hiçbir mucizenin gerçekleştirilmediğinin daha açık bir şekilde anlaşılması için, Kur'an'ın kendisinden pek çok tanığı bir araya getirmeyi uygun buldum; çünkü bunlarda öne sürülen gerekçeler bunu kesin olarak kanıtlamaktadır. Bunlar şunlardır:

Birincisi, iman Tanrı'nın özgür bir lütfudur ve mucizeler, Tanrı'nın özgür ve cömert iradesine bağlı olan bir şeye hiçbir katkı sağlamaz.

İkincisi, daha önce gelmiş olan peygamberler, özellikle Musa ve Mesih, Mekkelilere ve diğer inatçılara inanmaları için yetmesi gereken yeterince çok mucize gerçekleştirmişlerdi.

Üçüncüsü, eğer kendisi herhangi bir alamet gerçekleştirmiş olsaydı, bu hem tamamen hiçbir fayda sağlamayacak hem de bizzat onların büyük bir felaketine yol açacak olacaktı; bunu geçmiş kavimlerin örnekleriyle defalarca kanıtlar.

Dördüncüsü, o Tanrı tarafından mucizeler yaratmak için değil, yalnızca بشير ونذير (beşîrun ve nezîr) yani müfessirlerin açıkladığı gibi, inananlara cennetin mutluluğunu müjdelemek, inkar edenlere ise cehennem azabını bildirmek için gönderilmişti.

Son olarak, mucizeler yaratma gücü yalnızca Tanrı'nın elindedir; ve bu güç bütün peygamberlere değil, yalnızca dilediklerine verilir.

Bütün bu gerekçeler, kendi başlarına boş ve önemsiz olmalarına rağmen, yine de Muhammed'in asla hiçbir mucize gerçekleştirmediğini bolca kanıtlamaktadır. Eğer gerçekten herhangi bir mucize gerçekleştirmiş olsaydı; Mekkeliler kendisinden bir alamet görmedikçe asla ona inanmayacaklarını defalarca haykırdıklarında, kesinlikle şöyle karşılık verirdi: Zaten önlerinde, onların inanmasına yetebilecek birçok veya bazı harikulade şeyler gerçekleştirdim. Lakin onun böyle bir şey söylediğini asla okumuyoruz.

Buna rağmen Müslüman alimler aynı Kur'an'dan, aksini gösteriyor gibi görünen az olmayan şeyler öne sürmektedirler.

Çünkü ilk olarak Sura 2. البقرة (Bakara) İnek, v. 98. de Tanrı'nın Muhammed'e şöyle hitap ettiği varsayılır:

ولقد أنزلنا إليك آيات بينات وما يكفر بها إلا الفاسقون

(Andolsun ki sana apaçık ayetler indirdik; onlardan ancak yoldan çıkmış olanlar inkâr eder.)

Celaladdin burayı şöyle not eder:

رد لمقول بن سوريا للنبي ما جيتنا بشي

(Bu kelimelerle, İbn Suriya'nın Muhammed'e söylediği şu söze cevap verilmektedir: Bize hiçbir şeyle gelmedin; yani bize hiçbir mucize göstermedin. İbn Suriya ise Yahudilerin bilgini/hocası idi.)

İkinci. Sûre 37, Safsât, Düzenleyenler, 12. ayet, uyduruyor.

Sahtekâr, bunların kendisine Cebrail veya Allah tarafından Mekke'li hemşerileri hakkında söylendiğini iddia ediyor:

بل عجبنا ويسخرون وإذا رأوا آية يستسخرون وقالوا إن هذا إلا سحر مبين

(Belki şaşıldılar ve istihza ediyorlar; ve bir âyet zikredildiklerinde alaya alıyorlar, ve diyorlar: Bu apaçık bir büyüden başka bir şey değildir.)

Celal burada "ayet" kelimesini "mucize" olarak yorumlar, mahiyeti Ay'ın yarılması (inşikak-ı kamer) gibi olmuştur, der.

Üçüncü. Sûre 54 Kamer, 1. ayet, şöyle okuyoruz:

اقتربت الساعة وانشق القمر وإن يروا آية يعرضوا ويقولوا سحر مستمر

(Saat yaklaştı ve ay yarıldı; ve eğer bir alamet görseler yüz çeviriyorlar ve diyorlar: Bu süregelen bir büyüdür.) Burada Mahomet zamanında Ay'da meydana gelen ve ileride daha etraflıca bahsedeceğimiz bir mucizeye işaret edilmektedir.

Dördüncü. Sûre 3 Âl-i İmrân, 11. ayet. Allah'ın Müslümanlara şöyle hitap ettiği uydurulur:

قد كان لكم آية في فئتين التقتا فئة تقاتل في سبيل الله وأخرى كافرة يرونهم مثليهم رأي العين والله يؤيد بنصر من يشاء إن في ذلك لعبرة لأولي الأبصار

(Şüphesiz sizin için iki toplulukta bir ibret vardır; biri Allah yolunda savaşıyordu, diğeri ise kâfirdi; onları göz kararıyla kendilerinin iki katı görüyorlardı. Allah dilediğini yardımıyla destekler. Şüphesiz bunda basiret sahipleri için elbette bir ibret vardır.) Size iki orduda, sizinle karşılaşanlarda gerçekten bir mucize verildi. Biri din için savaşıyordu: diğeri kafirdi. Gözlerin görmesiyle, kendilerinin olduğundan iki kat daha fazla olduğu görülüyorlardı. Allah ise yardımını dilediği kimseyle güçlendirir. Elbette bu hususta keskin gözlere sahip olanlar için hayranlık verici bir şey vardır; bu mucizeden Muhammedî kitaplarda sıkça bahsedilir ve biz de bundan aşağıda bahsedeceğiz.

Beşinci. Sûre 48 Fetih, 30. ayet, Mahomet'in gerçekleşen bir rüyası veya vizyonu şu kelimelerle aktarılır:

لقد صدق الله رسوله الرؤيا بالحق لتدخلن المسجد الحرام إن شاء الله آمنين محلقين رؤوسكم ومقصرين لا تخافون فعلم ما لم تعلموا فجعل من دون ذلك فتحا قريبا

(Andolsun Allah, Elçisinin rüyasını doğru çıkardı. Allah dilerse, başlarınızı tıraş etmiş ve kısaltmış olarak, korkmaksızın Mescid-i Haram'a mutlaka gireceksiniz. Allah bilmediğinizi bildi ve bundan önce yakın bir fetih kıldı.)

Gerçekten Allah, elçisinin rüyasını hak ile doğruladı. Elbette Mescid-i Haram'a güven içinde, başlarınız tıraş edilmiş ve saçlarınız kısaltılmış olarak, korkmadan gireceksiniz: çünkü Allah bilmediğinizi bildi ve bundan başka yakın bir fetih verecektir. Kuran'da Mahomet tarafından yapılan veya yapılmayan, gerçek veya uydurma başka pek çok kehanet ve mucize de vardır ki bunlardan ileride uygun bir yerde bahsedeceğiz. Şimdi yukarıda saydıklarımıza cevap verelim.

Öncelikle birinci hususa gelince, Allah Mahomet'e açık mucizeler gönderdiğinde, Celaledin şöyle cevap veriyor: Bu kelimelerin hiçbir şekilde ikna edici olması mümkün değildir, Mahomet herhangi bir mucize yapmamıştır: çünkü belirttiğimiz gibi Arapça آية (Ayet) kelimesi, yani Alamet, belirsizdir; ve Kuran'da ve Müslümanlar arasında genellikle Kuran'ın herhangi bir ayeti için kabul edilir. Ve her sûrenin başında o sûrenin ayetlerinin sayısı آيات (Ayat) adı altında verilir. Bu nedenle yukarıdaki kelimelerin anlamı gerçek mucizeler değildir, ki gördüğümüz gibi Araplar bunları ondan boşuna isterler, aksine Kuran'ın ayetleridir.

İkinci hususa gelince, aynı şekilde cevap verilir: Mekkeliler Mahomet ile alay ediyorlardı, bir mucize yaptığı için değil; aksine onlara Kuran'dan bazı ayetleri papirüs üzerine yazılı olarak okuduğu, bunların kendisine Allah tarafından vahyedildiğini öne sürdüğü ve bundan öte ölümlerin dirilişini öne sürmediği için. Bu sebeple Mekkeliler hemen şunu eklerler:

أمتنا وكنا ترابا وعظاما إنا لمبعوثون أو آباؤن الأولون

(Öldüğümüz ve toprak ile kemik olduğumuz zaman mı, gerçekten biz mi diriltileceğiz, yoksa önceki atalarımız mı?)

Ancak Kuran'daki bu tür ölülerin dirilişi dönemleri o kadar sıktır ki, Mekkeliler de Atinalılar gibi bunu yapmıyor, alaya alıyor ve bir büyü olarak görüyorlardı.

Muhammed'in iki ünlü yorumcusu Muhammed ve Jahia da bunların aynı kelimeler olduğunu onaylar:

وإذا راوا آية

(Ve bir ayet gördüklerinde), yani cùm viderint aliquod fignum, glossant:

وإذا تليت عليهم آيات

(Ve onlara ayetlerimiz okunduğunda). Aynı şekilde hem bu iki yorumcu hem de Celaledin altıncı sûre En'âm, dördüncü ayeti şöyle yorumlar:

وما تأتيهم من آية من آيات ربهم إلا عنها معرضين

(Ve Rablerinin ayetlerinden kendilerine bir ayet gelmez ki, ancak ondan yüz çevirmiş olmasınlar).

Celal: "Rablerinin ayetlerinden bir alamet: yani Kuran'ın ayetlerindendir; ki bu Kuran'ın ayetidir." Muhammed ve Jahias:

آية من آيات ربهم

(Rablerinin ayetlerinden bir alamet: Kuran'ın ayetleri demektir; yani Kuran, yani Kuran'ın ayetleri). Bu nedenle, yukarıda bahsedilen ikinci sûrenin on sekizinci ayetinin kelimelerini yorumlayan yukarıdaki iki yorumcu şöyle demektedir: Mahomet tarafından yapılan mucizeleri, yani ayın yarılmasını kesin olarak inananlara göstermek istediğini açıkça belirttik.

Ay'a gelince. "Gördüklerinde" denmesinin bir önemi yoktur: çünkü onlar işittiklerinde değil; işittiklerinde de değil; çünkü bu Kuran dönemlerinden birinde gerçekleşir.

Çünkü Arap dilinde

رأى

(Gördü) fiili İbranicede olduğu gibi hem görmeye hem de işitmeye uygulanır. Ve bu durum her iki dilin uzmanları arasında şüpheli değildir.

Üçüncü hususa, yani "Saat yaklaştı ve Ay yarıldı; ve eğer bir alamet görseler, yüz çevirirler ve derler: Geçerli bir büyü" sözüne gelince; tamamen aynı şekilde cevap verilir. Çünkü bu kelimelerin anlamı Yargı Saati'dir (ki Yuhanna İncili'nin 5. bölümünde de Ay olarak adlandırılır) ve bu sırada Ay yarıldı, ve Mekkeliler Kuran sûrelerinden bu tür bir şey okuduğunu işittiklerinde, ki bunda yargı gününün hatırlatılması sıktır, hemen derler: Bu geçerli bir büyücüdür: çünkü onlar her zaman aynı ezbere şarkı söylüyorlardı. Gerçekten de mucizeler hakkında konuşamıyorlardı, çünkü bunları sürekli onlardan talep ediyorlardı, fakat asla elde edemiyorlardı.

Fakat bakalım, Kuran'dan Muhammed'in gerçekten gerçekleştirmiş olduğu herhangi bir mucize çıkarılabilir mi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM.

Müslümanlar Tarafından Kuran'dan İleri Sürülen Muhammed'in Mucizeleri Tartışılıyor.

İnanılması güçtür ki, Müslüman bilginler Kuran'dan Muhammed'in mucizelerini ortaya çıkarmak için ne kadar şiddetli kıvranır ve çabalarlar; oysa gördüğümüz gibi o, kendisinin mucizeler yaratmak için değil, yalnızca tebliğ etmek (vaaz etmek) için gönderildiğini defalarca doğrulamıştır. Şöyle ki, peygamberlerine zorla mucizeler isnat ederken ya onu ya da kendilerini açık bir yalancılığa mahkûm ederler.

Müslümanlar arasında tanınmış bir yazar olan Ebu Muhammed Mustafa el-Cennâbî, Kuran'da Muhammed tarafından gerçekleştirilmiş آية من متين الف (otuz bin işaret, yani mucize) içerildiğini iddia eder. Burada Thraso herhalde Kuran'ın her bir kelimesini birer mucize olarak saymıştır. Çünkü Müslüman bilginlerin, mucizeler gibi hayranlıkla baktıkları ve işaretler dedikleri o cümleler, sanırım iki veya üç bini geçmez.

Abdülhalim oğlu Ahmed biraz daha mütevazı bir tutum sergilemiş, sahte peygamberinin mucizelerini saydıktan sonra şunları eklemiştir:

وهذا غير الآيات والبراهين المستفادة بالقرآن فان تلك قد تجربتها طوائف من المعلمين ذكرها من انواعها وصفاتها ما هو مبسوط في غير هذا الموضع حتى يبينوا ان ما في القرآن من آيات يزيد على الموضع حتى يبدو ان ما في القرآن من آيات يزيد على الآيات .

(Ve bu, Kuran'dan elde edilen ayetler ve kanıtlar dışındadır; çünkü bunların hakikatini bir grup âlim denemiş, çeşitlerini ve niteliklerini bu yerin dışında etraflica anlatmışlardır; ta ki Kuran'daki ayetlerin sayısının binlerce ayeti aştığını açıklasınlar.)

Birinci mucize 105. Sûre olan الفيل (Fil) Sûresi'nden çıkarılmaktadır; ki burada Allah'ın Muhammed ile şöyle konuştuğu ifade edilir:

الم تر كيف فعل ربك باصحاب الفيل ألم يجعل كيدهم في تضليل وارسل عليهم طيرا ابابيل ترميهم بحجارة من سجيل فجعلهم كعصف مأكول .

(Görmedin mi Rabbin fil sahiplerine ne yaptı? Onların tuzaklarını boşa çıkarmadı mı? Üzerlerine sürü sürü kuşlar gönderdi. O kuşlar onlara balçıktan pişmiş taşlar atıyordu. Sonunda onları yenik ekin yaprağı gibi yaptı?)

Bu kelimelerde, Celâleddin'in şu şekilde aktardığı efsanevi bir tarih kapalı bir şekilde ima edilmektedir:

ابرهمة ملك اليمن وحبشة بنا بصنعا كنيسة ليصرف اليها الحاج عن مكة فحدث رجل من كنانة ولطخ قبالتها احتقارا بها فجعل ابرهمة ليهدم الكعبة فجاء مكة بجيشه على افيال مقدمها محمود فهمن فهمجوا توجهوا لهدم الكعبة ارملة (Yemen ve Habeşistan Kralı Ebrehe, hacıların Mısır ve Mekke'ye yönelmesini engellemek için Sana'da bir kilise inşa etti. Bunun üzerine Kinâne kabilesinden bir adam gelip onu hor görmek için orayı kirletti. Bunun üzerine Ebrehe Kabe'yi yıkmaya yemin etti; filleriyle, önlerinde Mahmud adındaki fili olduğu halde orduyla Mekke'ye geldi. Kabe'yi yıkmaya yöneldiklerinde...)

Mutlu Arabistan ve Habeşistan Kralı Ebrehe, hacıların akınını Mekke Tapınağından uzaklaştırmak için Sana'da bir kilise inşa etti. Kanâna kabiliyesinden bir adam ise karnını boşaltarak, o kilisenin ön kısmını hor görmek amacıyla dışkıyla kirletti. Bu sebeple Ebrehe, Mekke Tapınağını yıkacağına yemin etti; fillerle (kralın bindiği ve adına Mahmud denilen fil de dahil olmak üzere) donatılmış bir orduyla Mekke'ye geldi. Tapınağı yok etmek için ilerlediklerinde, Allah Kuran'da anlatıldığı gibi üzerlerine küçük taşlarla vuran kuşlar gönderdi. Bu taşların her biriyle vurulan kişinin üzerinde kendi adı yazılıydı; bu taş mercimekten büyük, nohuttan küçüktü; miğferleri, insanları ve filleri yakıp geçiyor ve ardından yere düşüyordu. Bu olay ise Muhammed'in doğduğu yılda gerçekleşti. İsmail bin Ali şunu ekler: Ebrehe bindiği fili Mekke'ye doğru sürdüğünde, fil kendini yere atıp uyuyordu. Başka bir yöne sürdüğünde ise hemen ayağa kalkıyor ve hızlıca yürüyordu. O kuşların deniz yöresinden geldiğini, sayısız olduklarını ve kırlangıçlara benzediklerini, her birinin gagası ve iki ayağında olmak üzere üçer taş taşıdığını yazar. Çoğu öldürüldüğünde, Allah cesetleri denize süpüren bir sel göndermiştir; Ebrehe ise yaralanarak kaçmış ve uzuvları dökülerek Sana'da ölmüştür.

Bunun bir efsane olduğu ya da bütün bunların kötü cinlerin eseri olarak gerçekleştiğinden şüphe edilemez. Birincisi, kralın o devesi, kuşlar, vurulanların ismiyle işaretlenmiş taşlar ve bu türden diğer saçmalıklar hakkındaki anlatılanlar bunu ikna ederir. Zira Arap yazarlarının bu tür mucizeler uydurması âdettendir. İkincisi ise, Ahmed bin Abdülhalim'in kendi savunmasında da itiraf ettiği üzere şununla ikna olunur:

كان جيران البيت مشركين يعبدون الاوثان ودين النصاري خير من دينهم

(Ev komşuları olan müşrikler putlara tapıyorlardı ve Hristiyanların dini onların dininden daha hayırlıydı.)

Mekke Tapınağı'nın tapınanları putlara tapan putperestlerdi: Lakin Hristiyanların dini onların dininden daha iyiydi: Çünkü o zamanlar Hristiyanlık dini, Müslümanların kanaatine göre de gerçek bir dindi. O hâlde Allah'ın bu kadar olağanüstü bir mucizeyle putperestliğin ve Mekke batıl inancının savunucusu olarak, Hristiyan Kral Ebrehe'nin koruduğu gerçek Hristiyan dinine karşı kendini göstermesine inanmak dinsizliktir; çünkü Allah bir nevi kendine karşı savaşılmış olurdu. O hâlde söylenmelidir ki, eğer burada Müslümanların anlattığı şey gerçekse, bu kötü cinin eseri olarak kendi inancının batıl inancıyla bağdaştırılması için gerçekleşmiştir. Hristiyanlar dahi olsa, cinler o zaman ilk kez bu tür aldatmacalarla ölümlüleri aldatmaya çalışmamışlardır. Hem Yunan hem de Latin yazarlar tarafından aktarılan bu diabolik (şeytani) hilelerin altı yüz örneği vardır ki bunların hepsinin uydurma olduğu imkânsız görünmektedir. Burada bana, yukarıda tanımlananla birebir aynı olan tek bir örnek sunmak yeterli olacaktır; ve Cicero Kehanet Üzerine kitabının 1. bölümünde şu kelimelerle anlatılır: Gerçekte var olmayan, ancak görünüm sunan şekiller de sıklıkla karşılaşıza çıkarılır: Bu durum, Delphi'li Apollo Tapınağı'na lanetli bir savaş açtığında

Brennus ve Galat ordularının başına geldiği söylenir. Nitekim o zaman Pythia'nın Kehanet'ten şunları söylediği rivayet edilir: Bu işle ben ilgileneyeğim ve beyaz kızlar. Bunun sonucunda hem kızların silah taşıdığı görüldü hem de Galyalıların ordusu kar altında kaldı. Valerius Maximus 1. kitap 2. bölümde ekler: Galyalıların komutanı Brennus Delphi'deki Apollo Tapınağı'na girerek Tanrı'nın iradesiyle ellerini kendi üzerine çevirdi. Fil komutanları ile onların kralı Ebrehe'nin başına gelen bu olay, o olayla ne kadar da benzemektedir.

Fakat ister bu bir tarih olsun, ister efsane, ister büyü olsun: Muhammed ve onun mucizeleriyle bunun ne alakası var? Çünkü (Yazar der ki) Muhammed'in doğduğu yılda gerçekleşti. Gülünç kafa! Sanki Muhammed'in doğduğu yılda gerçekleşen harika ne varsa, onun mucizesi sayılması gerekirmiş gibi. Ama nitekim (Ahmed ısrar eder) Allah o Mekke Tapınağı'nı orada tapınılan putlar hatırına değil, İbrahim tarafından inşa edilmiş olduğu ve Muhammed'in putları katarak oradaki ilahi ibadeti yeniden tesis edecek olması nedeniyle korumak istemiştir. Fakat bu kehanette bulunmaktadır. Kudüs Tapınağı'nı Keldânîler tarafından putperestliğin lekesiyle lekelenmiş halde yıkılmasına izin veren Allah'ın -ki o tapınak Davut ve Süleyman tarafından inşa edilmiş, sonradan yenilenmiş ve Mesih tarafından ziyaret edilecekti-, Mekke Tapınağı'nı -her ne kadar İbrahim tarafından inşa edilmiş olsa da (ki bu yanıltır) ve Muhammed tarafından temizlenecek olsa da- putperestliğin ve imansızlığın sığınağı olduğu hâlde böyle büyük bir mucizeyle korumak istemiş olabileceğine inanmak imkânsızdır; özellikle de gerçek dini benimseyenlerin ve Tanrı'ya adanmış kiliseye yapılan haksızlığın intikamını almaya çalışanların o kadar büyük bir felaketiyle karşılaşıldığında. O hâlde Kuran'dan türetilen Muhammed'in birinci mucizesi sönüp gitmiş ve ortadan kalkmıştır.

Kur'an'dankinin ikincisi Mülk Suresi 72. Cin'den türetilmiştir; ki onda 1. ayette şöyle okuruz, Muhammed söylerken:

أَوْحِيَ إِلَيَّ أَنَّهُ اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِنَ الْجِنِّ فَقَالُوا إِنَّا سَمِعْنَا قُرْآنًا عَجَبًا يَهْدِي إِلَى الرُّشْدِ فَآمَنَّا بِهِ وَلَنْ نُشْرِكَ بِرَبِّنَا أَحَدًا

Bana vahyolundu ki; cinlerden bir topluluk kulak verip dinlemiş ve şöyle demişlerdi: "Şüphesiz biz, doğru yola ileten harikulade bir Kur'an dinledik; bundan böyle ona inandık ve Rabbimize asla hiç kimseyi ortak koşmayacağız."

Ayrıca 8. ayette aynı cinler şöyle konuşurlar:

وَأَنَّا لَمَسْنَا السَّمَاءَ فَوَجدْنَاها مُلِئتُ حَرَسًا شَدِيدًا وَشُهَبًا وَأَنَّا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ فَمَنْ يَسْتَمِعِ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شِهَابًا رَصَدًا

"Ve şüphesiz biz göğe dokunmak istedik, fakat onu çetin bekçilerle ve alevlerle doldurulmuş bulduk. Ve şüphesiz biz, (önceden) dinlemek için onun bazı oturma yerlerinde otururduk; fakat şimdi kim dinlemek isterse, kendisini gözetleyen bir alev bulur."

Ve burada biz ikili bir mucize bulmaktayız. Birincisi, cinlerin Kur'an'ın okunmasını işitmesi sebebiyle putperestlikten tek bir Allah'ın ibadetine dönmesidir. İkincisi, aynı cinlerin Muhammed'in gelişinden sonra, meleklerin aracılığıyla ilahi vahiylerin iletildiği göksel kürelerden, gizli kulaklarla kapılmak üzere alevler atılmak suretiyle uzaklaştırılmasıdır. Bu ikincisi hakkında birinci kısımda yeterince söyledik. Birincisi hakkında ise şimdi birkaç şey söylenmelidir.

Şunu da bilmek gerekir ki, hem İbraniler hem de İbranilerin disiplininin olan Araplar, meleklerle insanlar arasında orta halli, insanlarla bazı ortak yönleri, meleklerle de bazı yönlerden ortaklıkları bulunan belirli bir entelektüel yaratık türünün varlığına kesin olarak inanırlar: جن veya جنة, Araplar bunları böyle adlandırır; ki bu kelime Latince Genii kelimesine tam olarak uyar. Biz bunları yaygın olarak Cinler veya aşina ruhlar diye adlandırırız. Bunlar hakkında Buxtorfius, Kaldai Sözlüğü'nde שור kökünde, Talmud'dan Bereşith Rabba, bölüm 36'da şöyle der. Cinler hakkında altı özellik söylenir. Üçünde meleklerle benzerler; üçünde ise insanlara benzetilirler. Melekler gibi kanatları vardır; melekler gibi dünyanın bir ucundan diğer ucuna uçarlar; melekler gibi geleceği bilirler. İnsanlar gibi yerler ve içerler; insanlar gibi doğururlar ve çoğalırlar; insanlar ve ölümler gibi ölümler. Üstelik, en büyük dinsizlik ve akılsızlık olmaksızın İbraniler, bu tür Cinlerin veya ruhların, Adem'in günahını lanet içinde yaşadığı ve sanki Tanrı'dan aforoz edilmiş gibi olduğu o yıllar boyunca, yani yüz otuz yıl boyunca Adem'den doğmuş olduklarını aktarırlar. Talmud'da şöyle var: R. Jeremias, Eleazar'ın oğlu dedi ki: Adem'in lanet içinde olduğu bütün o yıllarda, ruhları, Cinleri ve gece hayaletlerini doğurdu. Orada R. Salomon ekler; bu ruhların veya Cinlerin, Adem'in aforoz edildiği ve karısından ayrıldığı o bütün süre zarfında gece menisinin akıntısından doğmuş olduğunu söyler. Bununla birlikte diğerleri, Adem'den önce bile bu Cinlerden birçoğunun var olduğunu düşünür gibi görünmektedirler. Zira Bereşith Rabba bölüm 20 ve 24'te okuruz: R. Simon dedi ki: Heva'nın Adem'den ayrıldığı yüz otuz yılın tamamında; erkek ruhlar onunla cinsel ilişkide bulundular ve o onların işlerini doğurdu. Ve kadın ruhlar da Adem'e boyun eğdiler ve ondan doğurdular. Hiçbir şey bundan daha müstehcen veya daha dinsizce düşünülemezdi.

Bununla birlikte Araplar, Cinlerin Adem ve Heva'dan değil, إبليس İblis'ten veya Diabolus'tan doğmuş olduklarını isterler. Buradan Celâleddin, 18. Sûre'nin tefsirinde şöyle der:

الجن قبل هم نوع من الملائكة الكهف وابلويس ابو الجن فله ذرية ذكر معه والملائكة لا ذرية لهم

Cinlerin meleklerin bir türü olduğu söylenir. İblis ise Cinlerin babasıdır ve kendisi gibi erkek cinsinden olan nesle sahiptir. Melekler ise nesle sahip değildirler. Bununla birlikte, İblis'in yani Diabolus'un bir melek olduğunu; ancak Adem'e secde etmeyi istemediği için Tanrı tarafından lanetlendiğini isterler. Bunun yanında Abulhoffein Ahmed, Phares'in oğlu, Zekeriya'nın oğlu, Müslüman bilginlerin ortak onayıyla, diğer

Cinlerin de İblis ile birlikte doğrudan Tanrı tarafından yaratılmış olduklarını varsayar: Zira şöyle yazar:

وان الله تعالى لمكن ظهر الارض لما فرغ من خلقها الجن قبل آدم وجعلهم من مارج من نار وابليس فيهم فنهانهم الله ان يسفكوا دم البهائم ويظهروا المعصية فسفكوا وعدا بعضهم علي بعض فلما رأهم ابليس لا يفعلون عن ذلك سأل الله ان يرفعها الى السماء فصار مع الملائكة بعبد الله احد عبادة وارسل الله الي الجن وهم حزب ابليس قبيل فطردهم الى البحر وقتلوا من شاء الله منهم وجعل الله ابليس علي سماء الدنيا فازعا فوق في صدره كبر

Ve gerçekten yüce Tanrı, yeri yarattıktan sonra, Adem'den önce Cinleri yeryüzünde ikamet ettirdi ve onları halis ateşten yarattı ve İblis de onların içindeydi. Ve Tanrı onlara, hayvanların kanını akıtmamalarını ve itaatsizlik göstermemelerini yasakladı. Fakat onlar kanı akıttılar; ve kendi aralarında haksızlık ve düşmanlık icra ettiler. İblis onların bundan vazgeçemediklerini gördüğünde, Tanrı'dan kendisini göğe yükseltmesini istedi: ve meleklerle birlikte orada oldu ve en derin ibadetle Tanrı'ya ibadet ediyordu. Tanrı ise, İblis'in yoldaşları olan Cinlere karşı, onları denize defeden ve Tanrı'nın dilediği kadarını öldüren belirli bir kavim gönderdi. Ve Tanrı İblis'i dünya göğünün bekçisi yaptı. Fakat göğsüne kibir düştü.

Okuyucunun, Muhammed'in Kur'an'ının okunmasını işittiğinde Cinleri veya Dæmonları putperestlikten tek bir Tanrı'nın ibadetine ve kendi mezhebine dönüştürülmüş olduklarını hangi temelde uydurduğunu anlaması için, bunları İbranilerden ve Müslümanlardan aktarmak hoşuma gitti: Çünkü bunlar tıpkı insanlar gibi, iyi veya kötü amel işlemek için; günah işlemek ve tevbe etmek, akıllanmak için özgür iradeye sahiptirler. Oysa gerek eski gerek yeni Ahit'in kutsal yazıverinden bu tür Cinler hakkında hiçbir şeyimiz olmadığına göre, bütün bunların düzmece ve yalan olduğu açıkça ortadardır. Zira Kutsal Yazılarda, melekler ve insanlardan başka Tanrı tarafından yaratılmış akıllı başka bir yaratık bulamayız. Meleklerden bazılarının mutlu ve göğe ait olduğu; bazılarının ise gökten atıldığı ve Cehennem'de ebedi işkencelerle lanetlendiği de kesindir; ki bunlar ortaklaşa Dæmones, Satanæ veya Diaboli olarak adlandırılırlar; gerçi gerçekte onların başı veya Prensleri yaygın olarak Diabolus ve Satanas olarak antonomasia yoluyla adlandırılır. Hem iyi meleklerden hem de kötülerden birçoğu yeryüzünde ve diğer unsurlarda ikamet ederler. Bunlardan, insanlara musallat olanları veya evleri ve diğer yerleri istila edenleri kötü olarak biliriz. Ve çeşitli alaylarla zavallı ölümlüleri rahatsız eder ve aldatırlar. Bütün bunları Kutsal Yazılar, Satanæ, Dæmonis, Diaboli, Spiritus immundi, Spiritus nequam, Angeli mali veya bu türden diğer isimlerle ayırım gözetmeksizin adlandırmaya alışmışlardır. Eski Etrüskler veya yabancılar, söylediğim gibi, Arapça ortak isimle Genios olarak adlandırıldılar. Ne İbraniler ne de Araplar, kendilerinin uydurdıkları bu tür Cinlerin hiçbir meşru kökenini, eğer onu kendi akıllarından çıkarmak istemiyorlarsa, gösteremezler.

Muhammed'in Kur'an'dan kaynaklanan üçüncü mucizesi, Müslümanlar arasında çok meşhur ve Hristiyanlarca da yabancı olmayan bir husustur ki, o da Ay'ı iki parçaya ayırmış olmasıdır.

Bu efsaneye 54. Sure olan Kamer suresinin şu kelimeleri sebep olmuştur:

اَقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ وَإِنْ يَرَوْا آيَةً

(Saat yaklaştı ve Ay yarıldı: ve eğer bir mucize görseler)

Ay; Saat yaklaştı ve Ay yarıldı: ve eğer bir mucize görseler, yüz çevirip şöyle derler: Süregelen bir sihir. Bu konuda Ahmed bin Abdülhalim Mdafaanamesi'nde dinlenmelidir ki, Arapça kelimeleri daha uzun olduğu için burada sadık bir şekilde Latince olarak sunuyorum. O halde şöyle der: Ve nitekim Ay'ın yarılmasından bahsedilmiştir: ve bunun Tanrı tarafından yapıldığı ve Kur'an'da iki büyük sır dolayısıyla zikredildiği açıkça gösterilmiştir; bunların birincisi onun peygamberliğini göstermek içindi. Zira kâfirler ondan bir mucize istediklerinde: onlara Ay'ın yarılmasını gösterdi. İkincisi ise, Peygamberlerin önceden bildirdiği göklerin yarılmasının gösterge niteliğinde bir işareti olacak olan Yaklaşan Gökkubbe Yarılması'nın bir göstergesi olmasıydı. Ve bu nedenle Yüce Tanrı şöyle dedi: Saat yaklaştı ve Ay yarıldı: ve eğer bir mucize görseler, yüz çevirip şöyle derler: Süregelen bir sihir. Ve saatin yaklaşmasının ve Ay'ın yarılmasının zikrini yaptı. Ve mucizeyi Güneş ve diğer yıldızların değil, Ay'ın yarılmasında kıldı; çünkü o, Güneş ve yıldızlardan daha ziyade dünyaya yakındır; ve çünkü bu, onu gören herkesin görebileceği kalıcı olmayan bir görünümle yarılmanın göründüğü yuvarlak bir cisimdir. Ve nitekim insanlar onu gördüler ve bunun tanıkları oldular. Muhammed ise bu sureyi ileri gelenlerin toplantılarında okurdu ki, insanlar peygamberlik işaretleri ve onun delilleri hakkında içinde olan şeyleri ve onda olan şey hakkındaki zorluğu işitsinler. Ve hakikaten bütün insanlar bunu itiraf ediyorlardı ve inkâr etmiyorlardı: ve Ay'ın yarılmasının insanlar arasında bilindiği sabittir. Ve Sahih-i Müslim'de bulunmaktadır ki, mer bin Hattab, Ebu Vakıd el-Leys'i'ye Muhammed'in Kurban Bayramı Namazı'nda ve Ramazan Bayramı Namazı'nda okuduğu şeyi sordu. O ise cevap vererek her ikisinde de şanlı Kur'an olan Q. 50. suresini ve Saat yaklaştı ve Ay yarıldı olan 54. sureyi okumaya âdet olduğunu söyledi. Ve gelenek bağıntısından zorunlu olarak görünmektedir ki, eğer Ay yarılan olmasaydı; inananlar bunu inkâr etmede, onun kâfir düşmanlarından ve dinsizlerinden daha hızlı olurlardı. Ayrıca onun, halk tarafından doğru biri olarak kabul edilmesi ve kendisinin bir takipisine sahip olması için bütün ölümlülerin en maharetlisi olduğu da sabittir. Eğer Ay yarılan olmasaydı, kesinlikle bunu iddia etmezdi ve bunu kendi mucizesi olarak vaaz ederek ve göstererek bütün insanlara okumazdı. Ve Sahihayn'da Enes bin Malik'in rivayetinden vardır ki, Mekkeliler Peygamber Muhammed'den kendilerine bir mucize göstermesini istediler: o da onlara Ay'ın yarılmasını iki kez gösterdi. Ve aynı yerden vardır ki, Mekkeliler Allah'ın Elçisi'nden kendilerine bir mucize göstermesini talep ettiler ve Ay iki parçaya yarıldı. Bunu Tirmiz'i rivayet eder. Ve Sahihayn'da İbn Mesud'un rivayetinden vardır: Allah'ın Elçisi zamanında Ay iki parçaya yarıldı: ve Allah'ın Elçisi dedi ki: şahit olun. İbn Mesud'un yine rivayetinden vardır ki: Dedi ki, Allah'ın Elçisi buradan çıkmazdan önce Mekke'de Ay'ın iki parçaya yarıldığını gördüm. Onun bir kısmı Eb Kubey's Dağı üzerinde, diğeri ise Efnuda Dağı üzerinde

durdu. Kureyşli kâfirler Mekkelilere dediler ki: Bu adam sizi büyüledi. İbn Ebu Kabşa dedi ki: Yolcuları bekleyin; eğer bunlar sizin gördüklerinize benzer şekilde görürlerse; bu adam doğru söylüyor. Fakat eğer sizin gördükleriniz gibi görmezlerse; bu adam kesinlikle bir Büyücüdür. Bunun üzerine her taraftan gelmiş olan yolcular sorguya çekildi: ve onlar cevap verdiler: Gördük. Bunu Buhari ve Müslim rivayet eder. Buhari ayrıca İbn Abbas'ın şöyle dediğini rivayet eder: Ay bölündü ve bu Peygamber Muhammed zamanında gerçekleşti: ve iki parçaya bölündü: bir kısmı dağın ötesinde, diğeri dağın berisinde. Ve Muhammed dedi ki: Ey Tanrı, şahit ol. Cübeyr bin Mut'im'den rivayet edildiğine göre şöyle demiştir: Biz Mekke'de iken Ay bölündü, öyle ki ondan biri bir dağın üzerinde, diğeri diğeri üzerinde görülen iki ayrı parça belirdi. Ve insanlar dediler ki: Muhammed bizi bunletti. Biri ise cevap verdi: Eğer sizi bunlettiyse, kesinlikle bütün insanları bunletmedi. Bunu Tirmizî rivayet eder.

Muhammedilerin bu tür büyük mucizesi bir uydurmadır. Zira daha önce gördüğümüz gibi, Mekkeliler dininin doğruluğuna kanıt olarak Muhammed'den defalarca bir mucize talep ettiklerinde, eğer gerek bunu gerekse Müslümanların ona yakıştırdığı diğer mucizelerden birini gerçekleştirmiş olsaydı, onlara her zaman bunları karşı öne sürebilirdi; ve mucizeler yaratmak için değil, yalnızca vaaz etmek, insanları uyarmak için gönderildiğini; mucizelerin Allah'a ait olduğunu; kâfirlere hiçbir fayda sağlamayacağını; imanın mucizelerden değil Allah'ın iradesinden bağımlı olduğunu ve benzeri şeyleri sürekli yanıtlamasına gerek kalmazdı. Bu durum, onun daha önce hiç mucize yaratmadığını değil, sonradan da yaratmayacağını açıkça göstermektedir. Aksi takdirde kendisine çelişmiş olurdu. Zira eğer hiçbir mucize yaratmıyorduyorsa, çünkü faydalı olmayacaklardı; o halde Kur'an'ın tanıklığına göre de hiçbir fayda sağlamadığı anlaşılan bu yerde neden yaptı?

Üstelik Kur'an'ın kendi sözlerinden burada hiçbir mucizenin kastedilmediği anlaşılmaktadır. Şöyle ki: Saat yaklaştı ve ay yarıldı; ve eğer herhangi bir mucize görseler, uzağa kaçacaklar ve "Sürekli bir büyü" diyecekler; ve (Muhammed'i) yalancı saydılar ve heveslerinin ardına düştüler. Gördüğüm bütün tefsirciler, bu yerdeki الساعة (As-Sa'ah) kelimesinin kıyamet gününü, en üstün yargı gününü ifade ettiği konusunda hemfikirdirler; Ay'ın yarılmasının ise aynı günün bir işareti olacağı ortak Müslüman kanaatidir; ve bunu diğerleri arasında Celâleddin, 47. Sûre olan القتال (El-Kital / Savaş) Suresi'nin 17. ayetinin tefsirinde şöyle diyerek ileri sürer: من علامتها (O günün [yani Kıyamet gününün] alametleri arasında Peygamber Muhammed'in gönderilmesi, ayın yarılması ve duman vardır). O halde "yarılmıştır" dediğinde, Kur'an'ın başka yerlerinde de pek az olmayan şekilde, geçmiş zaman fiilini gelecekteki zaman anlamında kullanarak kehanet üslubuna bürünmektedir. Ancak Muhammed'in gelişinin veya onun tarafından gerçekleştirilen ayın yarılmasının ya da Muhammed zamanında ortaya çıkan bilmem hangi dumanın, bu olaylarla aralarında çok büyük bir zaman aralığı bulunmasına rağmen dünyanın en yüce gününün işaretleri olduğunu ileri sürmek gülünçtür. Dolayısıyla Kur'an sözlerinin meşru anlamı şudur: Kıyamet günü yakındır ve Ay'ın yarılması da onun öncüsü olan bir işaret olacaktır. Mekkeliler bunların kendilerine vaaz edildiğini

işittiklerinde, bunları sıradan birer büyü olarak kabul edecekler, arkalarını dönüp Muhammed'i yalancı ilan edecekler ve küfürlerinde sebat edecekler. "Eğer bir mucize görürlerse" denilmesi ise engel teşkil etmez; zira hem İbranice hem de Arapça deyiminde "görmek" çok sıklıkla "ışitmek" anlamında kullanılır; nitekim her iki dilin uzmanları da bunu bilir ve daha önce gördüğümüz gibi Kur'an'ın sık örnekleriyle doğrulanır. Mucize adıyla Kur'an dönemlerinin çoğunlukla tasarlandığını Müslümanların kendileri de itiraf etmektedirler. Şunu da kaydetmek gerekir ki, "gördüklerinde" veya "gördükleri zaman" denilmemektedir; aksine "eğer görürlerse" veya "eğer görseler" denilerek şartlı olarak ifade edilmiştir. Mantıkçılara göre şartlı önerme ise varlık alanına hiçbir şey koymaz. Muhammed tarafından ayın yarıldığını gördüklerini iddia edenlerin tanıklıkları da hiçbir önem taşımamalıdır; zira başka yerlerde gördüğümüz gibi, bu tür tanıklıkları uydurmak Araplar ve İbraniler nezdinde çok yaygın bir gelenektir. Son olarak, daha bilgili Arap alimlerinin de burada Muhammed'in herhangi bir mucizesinden değil, kıyamet gününden biraz önce gerçekleşecek olan ayın yarılmasından bahsedildiğini kabul ettikleri, Araplar arasındaki en ünlü iki yorumcu olan Beydâvî ve Zemahşerî tarafından belgelenmektedir. Birincisinin sözleri şunlardır:

روي ابن الكفار سألوا رسول الله آية فانشق القمر وقيل معناه

(Kâfirler Allah'ın Elçisi'nden bir mucize istediler ve bunun üzerine ay yarıldı. Ancak bazıları bu yerin anlamının, Ay'ın Diriliş Günü'nde yarılacak olması olduğunu söyler).

İkincisinin sözleri ise şunlardır:

ومن بعض الناس أن معناه ينشق يوم القيمة

(Ve bazı insanlara göre bunun anlamı: [Ay] Diriliş Günü'nde yarılacaktır).

Dahası, o mucizenin bu kadar çok tanığı olsaydı, Kur'an'ın sözleri etrafında bilge Müslümanlar arasında bu görüş ayrılığı olmazdı ve hiç kimse tarafından kuşkaya düşürülmezdi.

(...kim olduğunu fark etmeden yoluna devam etti. Yolun sol tarafında aynı sesi duydu: O da buna hiç önem vermedi. Kudüs'teki Tapınak'a vardığında biniti, Peygamberlerin onu bağladığı halkalara bağladı. Sonra Tapınak'a girerek orada iki kez eğilerek namaz kıldı. Daha sonra oradan çıkarken Cebrail ona bir kupa şarap ve bir kupa süt sundu; o ise süt kupasını aldı. Cebrail bunu yaptığı için onu övdü ve şunları açıkladı: Yolda sağ taraftan duyduğu o ses, Yahudiliğe bir davetti; eğer ona kulak verseydi, kesinlikle halkı Yahudileşirdi. Sol taraftan duyduğu ses ise Hristiyanlık dinine bir davetti; eğer ona kulak verseydi, kesinlikle halkı Hristiyanlığı benimserdi. Ardından, ellerini yukarı kaldırarak üç kez kendisiyle biraz durmasını rica eden, her türlü mücevher ve temizlikle süslenmiş son derece güzel bir kadın gördüğünü anlatır; kendisinin ise hiçbir şey yanıtlamadığını ve onunla hiç ilgilenmediğini söyler. Cebrail ona, eğer onun sözlerine veya görünüşüne kulak verseydi, kendisine teslim edilecek olan şeyin Dünya olduğunu söyledi. Muhammed anlatmaya, gördüğü hayali yani hezeyanını sürdürür:)

ثم انبنا بالمعراج فاذا احسن ما خلق الله فقعدنا فيه فعرج بنا حتي انتهينا الي سماء الدنيا وعلينا ملك يقال له لمعيل جنده سبعون الف ملك جد كل ملك سبعون الف ملك . فاستفتح جبرييل فقيل من هذا قال جبرييل ومن معك قال محمد قبل او قد بعث اليه قال نعم قالوا مرحبا به ولنعمهم الحي جاء ففتح لنا فاتي علي آدم فقلت يا جبرييل من هذا قال هذا ابوك آدم فرحب بي ودعا لي بخير قال واذا الارواح تعرض عليه فاذا مر به روح مومن قال روح طيب وريح طيب واذا مر به روح كافر قال روح خبيث وريح خبيث

(Sonra tırmanarak hepimizin en güzel olan yere vardık ve orada oturduk: sonra Ay semasına yükseldik; oraya, emrinde her birinin yetmiş bin meleği olan yetmiş bin meleğin bulunduğu, Asmail adında bir Melek başkanlık ediyordu. Cebrail kapıyı vurdu ve yanıt verildi: "Bu kim?" Dedi ki: "Ben Cebrail'im." Ona denildi ki: "Yanındaki kim?" Yanıtladı: "Muhammed." Ona denildi ki: "Şimdiden Elçi yapıldı mı?" Yanıtladı: "Evet." Dediler ki: "Ne iyi etti de geldi, hoş geldi sefalar getirdi." Bunun üzerine bize kapı açıldı ve Adem'le karşılaştım, dedim ki: "Ey Cebrail, bu kimdir?" Yanıtladı: "Bu senin baban Adem'dir." O sırada beni selamladı ve bana hayır dualarında bulundu. Ve işte ruhlar ona sunuldu; ne zaman yanından bir müminin ruhu geçse, "Temiz ruh ve temiz koku" derdi. Ne zaman da bir kâfirin ruhu geçse, "Pis ruh ve pis koku" derdi.)

Ardından, pis etler koklayanları; ancak taze ve iyi etlerden mideleri bulananları gördüğünü anlatır; Cebrail'den bunların zina edenler ve fuhuş yapanlar olduğunu öğrendi. Sonra ağızları açık olan başka kişileri; diğer bazılarının ise onların açık ağızlarına edepsiz yerlerinden atılmış kızgın taşlar fırlattığını gördü; bunların yetimlerin ve çocukların mallarını haksız yere yiyenler olduğunu öğrendi. Sonra tırnaklarıyla kendilerini tırmalayan, sığır böğürtüsü gibi sesler çıkaran başka kişileri gördü; bunların laf taşıyanlar, çekiştirenler ve iftiracılar olduğunu öğrendi. Ayrıca memelerinden asılmış, yılanların ve akreplerin ısırıldığı bazı güzel kadınlar gördü; bunların çocuklarını öldürenler olduğunu öğrendi. Sonra bu aynı kadınların, çeşitli yerlerden gelen diğerleriyle birlikte cehenneme Firavun'a doğru götürüldüklerini gördü; vardıklarında, oradaki ateşin kavurucu sıcaklığıyla azap çektiler için ateşin önünde uzatıldılar. Sonrasında, kalkmak istediklerinde sırtüstü ve karınüstü düşen, aşırı derecede karınları şiş olan bazı erkekler gördü; Firavun'un huzurunda suçlanan bu kişilerin onun emriyle ayakları kesilmişti: bunların tefeciler olduğunu öğrendi. Ardından alışılmış saçmalıklarla gökteki yolculuğuna devam eder; çünkü her bir gökte, Ay göğündekine benzer şu nakarat vardır:

قيل ومن معك : فقال محمد : قيل أوقد بعث: قال نعم : قالوا مرحبا pe : فلاستفتح جبرييل فقيل من هذا: فقال جبرييل ونعم المجيء جاء ففتح لنا

(Cebrail kapıyı vurdu ve ona denildi: "Kapıyı çalan kim?" Ama o yanıtladı: "Cebrail." Ona denildi: "Yanındaki kim?" Yanıtladı: "Muhammed." Ona denildi: "Peygamberlik görevini icra etmek üzere şimdiden gönderildi mi?" Ona yanıt verdi: "Şimdiden gönderildi." İçeride olanlar dediler: "Hoş geldi, sefalar getirdi." Ve sonra her ikisinin de girmesi için kapıyı açtılar.)

ab الخالة ني İkinci gökte

(Muhammedlilerin, İsa'nın Annesi ile Vaftiz Yahya'nın Annesinin kız kardeşler olduğunu sanmalarından kaynaklanan bir hata olarak [İsa'yı] buldular:) Muhammed'i selamladılar ve ona hayırlı dualar ettiler. Üçüncü gökte, kendisine olağanüstü bir güzellik bahşedilmiş olan Yusuf'u buldular; o da aynı şekilde Muhammed'i hayırlı dualarla selamladı. Dördüncü gökte İdris'i (yani Hanok'u) buldular; o da Muhammed'e aynı hürmeti gösterdi. Beşinci gökte, kendine has şu özelliği olan Harun'u buldular: ابيض شطران عطر ابيض (sakalının bir yarısı bembeyaz, diğer yarısı ise yemsiyahtı). O da kendinden önceki diğerleri gibi Muhammed'i karşıladı. Altıncı gökte, rengi aşırı derecede kızıl olan Musa'yı buldular; onu âdet olduğu üzere selamlayıp bir kardeş olarak tanıdığına şöyle dedi: از عم بنوا اسرائيل أني اكرم الخلق علي الله : وهذا اكرم علي الله مني :

(İsrailoğulları benim Allah katında yaratılmışların en şereflişi olduğumu iddia ediyorlardı; ama bu [Muhammed'i kastederek] Allah katında benden daha şereflidir).

Yedinci gökte,

مبعون الف ملك ولا يعودون اليه الى أن تقوم شؤپھسيز çünkü Ziyaret edilen: دليكل كل يوم

الاساعة

(Ziyaret Edilen Ev'e dayanmış olan İbrahim'i buldular: çünkü her gün orayı ziyarete yetmiş bin melek girer; ve kıyamet kopuncaya kadar oraya asla geri dönmezler). Bunun üzerine Muhammed onu selamladı, o da hayırlı dualarla mukabelede etti. Dahası, İbrahim'in yakınında Muhammedî kavim (yani onun dinini kucaklayacak olanlar) vardı: (kim olduğunu fark etmeden yoluna devam etti. Yolun sol tarafında aynı sesi duydu: O da buna hiç önem vermedi. Kudüs'teki Tapınak'a vardığında biniti, Peygamberlerin onu bağladığı halkalara bağladı. Sonra Tapınak'a girerek orada iki kez eğilerek namaz kıldı. Daha sonra oradan çıkarken Cebrail ona bir kupa şarap ve bir kupa süt sundu; o ise süt kupasını aldı. Cebrail bunu yaptığı için onu övdü ve şunları açıkladı: Yolda sağ taraftan duyduğu o ses, Yahudiliğe bir davetti; eğer ona kulak verseydi, kesinlikle halkı Yahudileşirdi. Sol taraftan duyduğu ses ise Hristiyanlık dinine bir davetti; eğer ona kulak verseydi, kesinlikle halkı Hristiyanlığı benimserdi. Ardından, ellerini yukarı kaldırarak üç kez kendisiyle biraz durmasını rica eden, her türlü mücevher ve temizlikle süslenmiş son derece güzel bir kadın gördüğünü anlatır; kendisinin ise hiçbir şey yanıtlamadığını ve onunla hiç ilgilenmediğini söyler. Cebrail ona, eğer onun sözlerine veya görünüşüne kulak verseydi, kendisine teslim edilecek olan şeyin Dünya olduğunu söyledi. Muhammed anlatmaya, gördüğü hayali yani hezeyanını sürdürür:) bunların bir kısmı beyaz elbiseler, bir kısmı ise kül rengi giysiler giymişti, ancak birlikte karışık halde bulunuyorlardı. Ve iyi amellerini kötülerle karıştırmış olanların, bunların hepsinin iyiye dönüştüğünü ve o yerin kendisinin ve kavminin meskeni olacağını anladı. Muhammed devam eder:

ثم انتهينا الي السدرة المنتهي فاذا احسن ما خلق الله واذا الورقة من ورقها لو غطيت بها هذه الأمة لَعَطْنَتْهُمْ ثم أَنْفَجَر من تحتها السلسيل ثم أَنْفَجَر من السلسيل نهران نهر الرحمة ونهر الكوثر فاغتسلت من الرحمة فغفر لي ما تقدم من ذنبي

وما تأخر ثم اعطيت الكوثر فدخلته فعدلته دحي الفردوس في الجنة فاذا طائراً كالنخل ونظرت الي جارية فقلت لمن انت يا جارية قالت لزيد بن حارثة قال ثم

نظرت الي النار فاذا ان عذاب ربي لشديد لا تقوم له الجارة ولا الحديد : قال ثم رجعت الي السدرة المنتهى فغشيتها من امر الله ما غشي ووقع علي كل ورقة ملك وابدها الله بايده : وأفرض علي في كل يوم وليلة خمسين صلاة . فرجعت الي موسى فقال بما فرض عليك ربك فقلت فرض علي في كل يوم وليلة خمسين صلاة فقال ارجع الي ربك فأسلمه التخفيف فان امتك لا تطيق ذلك فاي قد بلعون بايي اسرائيل وخموتهم فرجعت الي ربي فقلت لي ربي حطّ عن امتي فان امتي لا تطيق ذلك فحطّ عني خمسا قال فرجعت الي موسى فقال ما فرض عليك ربك قات حطّ عني خمسا فقال ارجع الي ربك فأسلمه التخفيف فان امتك لا تطيق ذلك قال ففرجعت الي ربي فحطّ عني خمسا قال فلم ازل ما بين ربي و بين موسى حتي قل يا محمد لا تبديل له لا يبدل القول الذي في خمس صلوات في كل يوم وليلة اكل عشر فتالك خمسون صلاة: قال فرجعت الي موسى فاخبرته فقال ارجع الي ربك فأسلمه التخفيف فقالت قد راجعته حتي استحييت منه

(Sonra, kimsenin ötesine geçmesine izin verilmeyen Sedr ağacına vardık. Allah'ın yarattığı her şeyin en güzeliydi; ve onun yapraklarından bir tek yaprak, eğer [büyük] birinin altında olsaydı (yani bütün Arap kavmi), kesinlikle onu tamamen örterdi. Onun altında ise Selsebil pınarı fışkırıyordu; oradan Rahmet Nehri ve Kevser Nehri olmak üzere iki nehir çıkıyordu. Ben de Rahmet [Nehri]'nde yıkandım ve geçmiş ile gelecekteki günahlarım affedildi. Sonra Kevser'e verildim ve içine girdim ve onunla cennetteki Firdevs'e yöneldim; ve hurma ağaçları gibi kuşlar gördüm. Ve bir cariye gördüm ve dedim ki: "Ey cariye, sen kime aitsin?" Yanıtladı: "Zeyd bin Harise'ye." Dedi ki: Sonra Cehennem ateşine baktım; ve gördüm ki Rabbimin vereceği cezalar gerçekten şiddetlidir; taşlar da demir de buna direnemez. Dedi ki: Sonra Sedr ağacına geri döndüm; Allah'ın emrinden bürümesi gereken şey onu bürüdü ve her bir yaprağın üzerine bir melek düştü ve Allah onu elleriyle destekledi. Ve bana her gece ve gündüz elli namaz farz kıldı. Musa'ya döndüğümde bana dedi ki: "Rabbin sana ne farz kıldı?" Ben de dedim ki: "Bana gece ve gündüz her gün elli namaz farz kıldı." Musa dedi ki: " Rabbine dön ve hafifletilmesini dile; çünkü ümmetin buna katlanamaz. Ve gerçek şu ki ben İsrailoğulları ve onların katılıkları konusunda bu deneyimi yaşadım." Bunun üzerine Rabbime dönüp dedim ki: "Ey Rabbim, ümmetimden [namazları] azalt, çünkü ümmetim buna katlanamaz." O da benden beşini indirdi. Musa'ya döndüğümde bana dedi ki: "Rabbin sana ne farz kıldı?" Yanıtladım: "Benden beş namaz indirdi." O ise dedi ki: "Rabbinin yanına dön ve daha da azaltmasını dile; çünkü ümmetin buna katlanamaz." Bunun üzerine Rabbime geri döndüm, o da başka beş namazı indirdi. Musa ile Allah arasında gitmeye ve dönmeye devam ettim; ta ki Allah bana şöyle diyene dek: "Ey Muhammed, verdiğim kararı değiştirmeyeceğim; günde ve gecede beş namaz olarak [belirlenen] söz değiştirilemez; her biri onda birine eşittir ve böylece toplamda elli namaz yaparlar." Bunun üzerine Musa'ya dönüp bunu ona aktardım. O ise bana dedi ki: "Rabbinin yanına dön ve bu sayıyı da azaltmasını dile." Ben ise yanıt verdim: "Ona o kadar çok kez geri döndüm ki, artık tekrar yanına gitmekten utanıyorum.")

Okuyucuya burada şu ihtarda bulunurum ki, Sünnet kitabında bulunan —ki Müslümanlar bunu Kuran gibi kabul eder ve ulumlarlar— Mahmut'un bu vizyonu hakkında her şey bu Yazarlar tarafından aktarılmamıştır; yalnızca daha mütevazı

olanlar aktarılmıştır. Zira diğer Yazarlar tarafından aktarılan başka pek çok canavarca ve hilkat garibesi şeyler de vardır. Ricardus veya diğerlerinin dediği gibi Ricoldus, Vaizler Tarikatından Kuran'ın Çüştlenmesi adlı eserin 14. bölümünde, bir Müslüman Yazarında şöyle okuduğunu yazar: Mahmut, Alborac binitine binmek istediğinde, o kaçmaya yeltenmiştir. Oysa Mahmut ona: Sağlam dur, binecek olan Mahmut'tur: dediğinde, binit şu karşılığı vermiştir: Acaba onun için mi gönderildim? Cebrail de şöyle cevap vermiştir: Evet. Bunun üzerine binit şöyle demiştir: Ben onun binmesine izin vermeyeceğim, meğerki önce benim için Allah'a yalvarmış olsun. Mahmut gerçekten de binit için Allah'a yalvarmış ve böylece kolayca ona binmiştir. Yukarıda övülen P. Philippus Guadagnolus, Kuran Üzerine Arapça Apologiya adlı eserin 2. incelemesinin, 2. bölümünün 2. kısmında, Hagar kitabından şunu ekler: Mahmut'un Alborac'a Cennetin görkemini vadettiğini

(ان محمد وعد البراق محمد الفردوس).

Ve gerçekten de Müslümanlar, İbrahim'in koçu ve Mahmut'un devesi gibi Alborac'ın da Cennette olduğuna, tıpkı bizim Yahuda'nın Cehennemde olduğuna inandığımız gibi inanırlar. Aynı Guadagnolus aynı yerde, Alcauther nehrinden ve diğerlerinden bahsederek 3. bölümün 3. kısmında, Sünnet kitabından şunu ekler: Mahmut Cennette şunu görmüştür

هدين الكوثر طولها وعرضها مدعين الى يوم وميلها منية وكلام فيها للشوب كم هي نجوم في السماء والصبية والخدم الدين بعده وهم في الفردوس عدد ماكلهم ومراهم والجواي الحسان حصين غاية ما يكون لو طمرن واحدة منهم في السماء أو الهواء لملا لتتبر العالم كله شعاع الشمس ولى نزلت في البحر لتحوله ملحه مثلا وملاحة مياه ملحة حلوة عدم...).

Alcauther pınarı uzunluk ve genişlik bakımından yetmiş bin günlük bir yolculuk kadardır ve suları tatlıdır. Orada içmek için gökteki yıldızlar sayısınca kâseler vardır: ve yemek ve içmek için Cennette hizmet eden kızlar ve oğlanlar; ve tasavvur edilebilecek en son derece güzel genç kızlar; ki bunlardan biri gece vakti gökte veya havada görünseydi, tıpkı çok parlak bir Güneş gibi bütün Dünyayı aydınlatırdı: ve eğer denize tükürseydi, kesinlikle onun tuzluluğunu bala ve suyunun acılığını tatlılığa ve hoşluğa dönüştürürdü. Ricardus bir Müslüman Yazardan alıntı yaparak devam eder ve Mahmut'un yedinci gökte gördüklerini kendi sözleriyle aktarır: Diyor ki: Melekler topluluğunu gördüm: her birinin uzunluğu Dünyadan binlerce kat daha büyüktü: her birinin yedi yüz bin başı vardı ve her bir binitin yedi yüz bin ağzı vardı ve her ağzında yedi yüz bin dili vardı ve bu diller yedi yüz bin diyalektle Allah'ı övüyordu. Ve ağlayan bir melek gördüm ve o ağlamanın sebebini sordum: o da bana günah olduğunu söyledi: ben de ardından dua ettim. Böylece Cebrail beni bir başka Meleğe emanet etti, o da ötekine ve sırayla böyle devam ederek nihayet Allah'ın huzurunda ve mahkemesinin önünde durdum: ve Allah beni elleriyle iki omuzum arasından dokundu, öyle ki elinin soğukluğu sırt omuriliğimin iliklerine kadar işledi. Yukarıda söylenen diğer hususları da anlatan ve sonuçlandıran Ricardus şöyle der: Bu vizyonun anlattıklarımızdan ziyade dışarıda bıraktıklarımız daha fazladır. Ve durum gerçekten de böyledir.

Mahmut hemen bu kendi vizyonunu, boru öttürür gibi Mekkelilere yaydı; ve kendisinin inanılması için, rehberlik alametleri kitabı Yazarının yazdığı gibi, dönüş sırasında aynı gece kayıp devesini arayan Corafinli tüccarları bulduğunu ve kaplarındaki sudan içip kalanı döktüğünü ileri sürdü: ve aynı tüccarların ertesi gün güneşin doğuşu vakti, iki çuvalla yüklü kızıl bir deve önlerinde olduğu halde geleceklerini önceden bildirdi. Lakin bu işaretler onlara yetmediğinde, mademki Kudüs Tapınağına götürüldüğünü iddia ediyorsun, oranın kaç portiki, kaç şamdanı ve kaç mihrabı olduğunu sordular. İşte o zaman Cebrail o Tapınağın suretini onun yüzünün önüne astı: bu sebeple o her şeye kusursuz bir şekilde cevap verdi. Ne var ki Mekkeliler bu yüzden ona hiçbir inanç beslemediler.

Akli başında olan herkesin deli bir insanın uydurmaları olduğunu bileceği Mahmut'un bu tür mucizelerini elbette kabul ediyoruz. Lakin Mahmut'un tek tanıdığı olduğu bu mucize hangi inancı hak ediyordu? Hem bu olayı hemen halk arasında gevelemenin ve bu kadar hafiflikle Mekkelilerin kulaklarına sokmanın ne faydası vardı? Dahası onda kaç yalan yakalanıyor! Burada, onun Cennetten dönerek yolda Mekkelilerden uzak bir yerde Corafinli tüccarları bulunduğu ve ardından Mekke'ye geldiği söylenir: ki bu kuşkusuz ancak sabahtan gerçekleşebilirdi. Fakat yarı ilahi otoriteye sahip Yazar Ebn-Abbas, bizzat Mahmut'un ağzından işittiğini teyit eder ki, o aynı gece Cennetten dönerek hemen Hatice ile cinsel ilişkiye girmiştir. Rehberlik alametleri Yazarı şöyle aktarır

ان رسول الله لما لمزي به دخل الجنة واكل من فاكهة الجنة وشرب من ماء الجنة فنزل من ليلته فوق على خديجة (فحملت بفاطمة فكان حمل فاطمة من الجنة ورواه ايضا ابن عباس عن النبي ص

Elçisi geceleyin taşındıktan sonra, Cennete girdi, Cennetin meyvelerinden yedi ve suyundan içti: ve aynı gece hemen indi, Fatıma'ya gebe kalan Hatice ile cinsel ilişkiye girdi: ve Fatıma'nın gebeliği Cennet suyundan oldu. Bu Ebn-Abbas tarafından Peygamber Mahmut'tan duyulduğu şekliyle de aktarılır. Demek ki Cennetin yiyeceği ve içeceği Mahmut'ta o derece ezici bir şehvet uyandırmıştır. Ardından Mahmut, Kudüs Tapınağında portikleri, mihrapları, şamdanları ve Peygamberlerin Alborac'ı veya binitlerini bağladıkları halkaları gördüğünü ileri sürer. Oysa Kudüs Tapınağı bundan altı yüz yıl önce yıkılmıştı ve üzerinde taş üstünde taş kalmamıştı. Şayet gerçekten de o gece onu görmüştü, Cebrail gözlerinin önüne bir örnek sergilemeksizin, oranın portiklerini, mihraplarını ve şamdanlarını neden Mekkelilere sayıp dökemiyordu? Lakin o her şeyi dikkatlice incelememişti. Diyelim ki incelemişti; hiç değilse tek tek ve daha küçük ayrıntıları daha dikkatli incelemediyse mazeret beyan ederek başlıca kısımları açıklayabilirdi. Bununla birlikte her şeyi kusursuz bir şekilde açıklasaydı bile, vizyondaki gerçekliğini kanıtlamaya yetmezdi: zira o bütün bunları başkalarının aktarımlarından öğrenebilirdi. Mahmut'un yolda kayıp devesini arayan Corafinli tüccarları bulduğu, kaplarından su içip suyun kalanını döktüğü ve ertesi gün aynı tüccarların önlerinde iki çuvalla yüklü kızıl bir deve olduğu halde gelecekleri konusunda o çok daha az inanç uyandırır. Zira bütün bunları o zaten kendiliğinden biliyordu veya bilebilirdi. Ne var ki, on yedinci Sure 96. ayette Corafiniler ve diğer Mekkeliler Mahmut'a:

(نان دوم لك حتى ترقى في السماء)

Seni göğ'e yükselene kadar asla doğrulamayacağız, dediklerinde onun şu yanıtı vermemesi şaşırtıcıdır: Zaten göğ'e, hatta yedi göğ'e yükseldim; ve daha da şaşırtıcı olanı merdivensiz olarak: ve bu hususun açık kanıtlarını tüccarlarınızın gelişi vesilesiyle ve Kudüs Tapınağında olan şeylerin tam açıklamasıyla sizlere sundum; merdivenler dayatılarak göğ'e çıkmamı daha ne diye istiyorsunuz? Oysa onun cevabı şundan başka bir şey olmamıştı:

(سبحان ربي هل كنت إلا بشرا رسولا)

Rabbimi tenzih ederim: ben size gönderilmiş bir insan dışında neyim ki? Bununla o, bir insan olarak Mekkelilerin talep ettiği o mucizeleri gerçekleştirme gücüne sahip olmadığını dürüstçe itiraf etmiştir. Belli ki (tamamen deli olmadığından) bu kendi vizyonunun, kendi yalanlarına inanç sağlamak için fazlasıyla soğuk ve saçma olduğunu hissetmişti. Neticede, bu türden herhangi bir vizyonu Mahmut'a bağışlasak bile, özellikle de bu kadar uydurma ve sayıklamayla karışıkken, bu derhal bir mucize makamına konulmalı mıydı? Müslümanların kendileri bile Şeytanların sıklıkla bu tür hayaletlerle insanları kandırdığından ve bunlarda gerçeğin kanıtına dair sağlam hiçbir şey bulunmadığından bihaber değildiler.

Kuran'dan beşinci mucize Al-i İmran suresi 11. ayette şu sözlerle ima edilmektedir
قد كان لكم آية في فئتين التقتا فئة تقاتل في سبيل الله وأخرى كافرة يرونهم مثليهم رأي العين والله يؤيد بنصر من يشاء
(أن في ذلك لعبرة لأولي الأبصار):

Size iki toplulukta bir mucize vardı, ki bunlar karşılaştılar: Bir topluluk Allah yolunda savaşıyordu: ve diğeri kâfirdi. Onları (yani kâfirler müminleri) göz kararıyla kendilerinin iki katı görüyorlardı. Ve Allah dilediği kimseyi yardımıyla destekler. Kuşkusuz bunda göz sahipleri için ibretlik bir durum vardı.

Ve 122. ayette

(ان. لقد نصركم الله بدير وأنتم أدلة).

Ve hakikaten Allah sizi Bedir'de yardımca destekledi, oysa siz güçsüzdünüz.

Müminlere dediğin zaman: Rabbinizin indirilmiş üç bin melek size çoğaltması size yetmez mi? Şüphesiz yeter. Eğer sabreder ve sakınırsanız ve düşmanlar ansızın üzerinize gelirse; Rabbiniz sizi nişanlı beş bin melek çoğaltacaktır. Ve sekizinci Enfal suresinin 9. ayetinde

(فلمستجاب لكم اني ممدكم بألاف من الملائكة مردفين):

Rabbinizden yardım istediğinizde, size cevap verdi: Şurası kesin ki ben sizi peş peşe gelen bin melek takviye edeceğim.

Kuran'ın bütün Tefsircileri, yukarıda belirtilen yerlerde, diğ'er Bedir savaşından ötürü Büyük Bedir savaşı (غزوة بدر الكبرى) olarak adlandırılan Bedir Savaşından bahsedildiğinde hemfikirdirler. Bu savaşın tarihini ise Rehberlik alametleri kitabı Yazarı, Abdolhalim oğlu Ahmed ve diğ'er Müslüman Kronolojistler şu tarzda aktarırlar: Hicretin veya Medine'ye göçün ikinci yılında, Mahmut Şam'dan dönen kırk Corafinli tüccar atlı ile birlikte Harbi oğlu Ebu-Sufyan'ın yaklaşımakta olduğunu işitti

ve üç yüzden fazla atlı ile yola çıktı: oysa yoldaşlarının çoğu yaya idi: ve beraberinde seksen deve (kimileri seksen at diye yazar) götürüyordu. Ebu-Sufyan, Mahmut'un ordusuyla Medine'den çıktığını işittiğinde, yüklerini deniz kıyısının üzerine sürdü ve onlardan yardım istemek için Mekkeli vatandaşlara haber gönderdi. Onlar da iki yüz atla birlikte yaklaşık bin askeri ona gönderdiler; bunlarla birlikte aralarında tefler çalarak büyük bir edepsizlikle Müslümanlara laflar atan bazı kadınlar da yola çıkmıştı. Mahmut Bedir'e vardığında (bu yer Mekke ile Medine arasındaydı ve orada bulunan aynı adı taşıyan kuyudan ötürü böyle adlandırılmıştı) düşmanlarla karşılaşılıp karşılaşılmaması gerektiği konusunda yoldaşlarıyla istişare etti. Onlar da bunu onaylayınca, Bedir'in yakınında onlara karşı durdu. Savaş başladığında Allah önce bin melek, ardından üç bin ve nihayet savaşan Müslümanları desteklesinler diye beş bin melek gönderdi. Dahası Müslümanlar düşmanlara olduklarından iki kat daha büyük görünüyorlardı: buna karşılık düşmanlar Mahmut'un önünde olduklarından çok daha az görünüyorlardı. Son olarak Mahmut bir avuç toz veya çakıl taşı alarak düşmanların üzerine attı ve şöyle dedi: Yüzleri çirkinleşsin. Ve aralarında, üzerine atılan tozun gözünü doldurmadığı kimse kalmadı. Düşmanlardan yetmiş kadar erkek öldürüldü ve o kadar da esir alındı. Müslümanlardan ise sadece on dört kişi öldürüldü.

Aly oğlu İsmail, Mahmut'un başlangıçta kendisinin ve yanındakilerin içebileceği bir tanesi hariç bütün kuyuları kuruttuğunu; ayrıca Ebubekir ile birlikte kendisini savunabileceği ahşap küçük bir ev inşa ettiğini yazar. (Aynı Yazara göre) bulutun içinde atların gürültüsünü ve birinin şöyle bağırdığını işitenler de olmuştur: Koş ey Haizum (قدم حيزوم). Onlar meleklerdi ve liderleri Haizum olarak adlandırılan atının üzerindeki Cebrail idi. Honeiph oğlu Sahal bu savaşta kendi gördüğü bir başka mucizeyi aktarır, ki o da şudur: Şayet herhangi bir Müslüman kılıcını çekerek kâfir birini öldürmek isteseydi, o kılıçla dokunmadan önce kafasının kesildiğini görüyordu. Havada, onları kesen kimse görünmeksizin uçan kafalar da görünüyordu. Dahası Ebn-Abbas'ın tanıklığına göre, bu savaşta meleklerin omuzlarına sarkan şeritli beyaz sarıkları vardı. Belirtilen Yazar şunu not eder: Melekler bu savaş haricinde hiçbir savaşta savaşmamışlardır: diğerlerinde ise yalnızca sayıyı artırmak için hazır bulunmuşlardır. Rehberlik alametleri kitabı Yazarı şunu ekler: Mahmut tarafından atılan o çakıl taşları bütün düşmanların gözlerini doldurmuştu; Müslümanlar ise meleklerle birlikte onları yakalamaya ve öldürmeye başladılar: zira hepsi yüzüstü kapaklanmış bir şekilde, gözlerinden çakıl taşlarını çıkaracak tabibi veya cerrahı nereden bulacaklarını araştırırken bulunmuşlardı. Son olarak Ebn-Abbas'ın aktardığına göre, düşmanlardan birinin kamçı darbesiyle bir meleğin burnu ezilmiş ve yüzü parçalanmıştı.

Okuyucu, Alkoran'da ve Müslümanların kitaplarında öve öve bitirilemeyen Mahmut'un mucizesini işittin; ki onda gerçekten de şu Horatius sözü söylenebilir: Dağlar doğum yapacak, gülünç bir fare doğacak. Öyle pek çok harikadan sonra ki, bunlar Mahmut'un yandaşlarının düşmanlardan daha çok görünmesi; düşmanların ise gerçekten de Mahmutçulardan daha az

görünmesi gibiydi; önce bin Meleğin, ardından üç binin, sonbaharda ise beş binin Cebrail Liderliğinde Mahmutçular için savaşmak üzere gökten gönderilmesi gibiydi; Mahmut'un bir avuç toz veya çakıl taşı atarak bütün düşmanları, yere kapaklanacak ve ağlar altındaki küçük kuşlar gibi yakalanıp öldürülebilecek kadar kör etmesi gibiydi; Cebrail'in Haizum adlı atını öyle bir şiddetle onların üzerine sürmesi gibiydi ki; onların Melekler tarafından kesilen kafaları havalarda uçuşuyordu: işte o kadar çok göksel ve yersel savaş hazırlığından sonra, yaklaşık bin düşmandan yetmiş öldürüldü; ve o kadarı esir alındı: sayısı neredeyse dört yüz olan Mahmutçulardan ise ondördü öldü. Bu gerçekten de hangi mucize olarak değerlendirilmelidir? Tek bir Melek bir gecede, tek bir hamlede, Hezekiya dua ederken Sennacherib'in ordusundan yüz seksen beş bin Asurluyu helak etti. Burada Mahmut dua ederken ve düşmanlarının gözlerini kör ederken, beş, dahası dokuz bin Melek ve üstelik üç yüz yedi ile yedi arasından Mahmutçunun yardımıyla, bin düşmandan ancak yetmişini öldürebildiler. Neredeyse düşmanlar için zaferin yasını tuttuğunu söyleyebilirim, her ne kadar dokuz bin Melek ve üç yüzden fazla en güçlü savaşçı, sayıca gerçi bin kadar olan Mekkeliye karşı hazırlıksız ve haince saldırıp, üstelik daha da kötüsü tozla kör edilmiş halde savaşmış olsalar da, onlar için pek de adil olmayan bir savaşla mücadele edilmiş olsa da. Burada gayet az sayıdaki Hristiyanların sayısız Mahmutçu ile savaşarak, düşmanların birçoğunu öldürdüğü, kendi taraflarında ise hiç veya çok az kayıpla, ilahi yardımın açık desteğiyle galip geldikleri başka pek çok savaşı da anlatabilirdim.

1340 yılında, en güvenilir Yazarlardan P. Odoricus Rinaldus'un yıllıklarında bu yıla atfen aktardığı gibi: Afrika'daki Fas Kralı Alboacenus, Castella Kralı Alfonsus'a ve İspanya'nın diğer Hristiyanlarına saldırdı. Alboacenus yanında altmış bin süvari ve altmış bin piyade götürüyordu, Baetica veya Granada Kralı Juseph'in eklediği askerler hariç. Alfonsus'un yanında ise sadece ondört bin süvari ve yirmi dört bin piyade vardı. Hristiyanlar kendilerini en büyük tehlike içinde görerek, resmi yakarışlar, dualar ve gözyaşlarıyla kendi durumlarını Mesih'e emanet ediyorlardı. Savaş verildi: Mahmutçulardan iki yüz bin kişi yok oldu: bunların arasında Alboacenus Kralının iki oğlu da vardı. O kadar çok ganimet ele geçirildi ki, en değersiz değerdeki mallar bile satıldı. Esirlerin sayısı ise neredeyse saydıralamadı. Ya Hristiyanlar ne oldu? Neredeyse inanılmaz: onlardan sadece yirmiye yakını düştü. Bu gerçekten de bir mucize olarak adlandırılmalıdır. Ve Viyana Avusturya kuşatmasında son zamanlarda gerçekleşen olaydan, yani sayıca bizden çok daha az olan Türk Mahmutçuların üç yüz bininin, en değersiz sığırlar gibi kısmisinin öldürüldüğü, kısmisinin kaçırıldığı, onlardan sayısız ganimetin getirildiği olaydan pek de uzak görünmüyor.

Birincisini belki Mahmutçular inkar ederler. İkincisini ise, bütün ölümlüler bunun tanığı olmuşken ve Mahmutçuların kendileri bile daha büyük bir felaketin korkusuyla hâlâ kendi kayıplarının yasını tutuyorken, eğer yapabiliyorlarsa inkar etsinler. Ne var ki muciselere başvuracakacak bir durum yoktur. Perslerin Kralı Darius, üç bin ile (kimileri altı bin olmasını ister) kısmen süvari, kısmen piyade ile, Arapların (ذی قرنن)

yani İki Boynuzlu adını verdikleri Makedonya Kralı Alexander ile karşılaştı. Alexander'ın yanında beş bin süvari, otuz iki bin de piyade vardı. Savaş verildi: tek bir çarpışmada Perslerden yüz bin piyade, on bin süvari kesilip biçildi. Makedonya ordusunda ise (Bedir savaşında hesabı tutulmamış olan, zira her iki tarafta da daha pek çok kişinin yaralanmış olması muhtemeldir) beşi dört yaralı, yüz elli süvari ve otuz iki piyade öldürüldü. Her iki ordunun hesabını, zaferi ve her iki tarafta kabul edilen kaybı doğru dürüst hesaplarsan, kabul edersin ki Mahmut'un bu zaferi Makedonya zaferiyle karşılaştırıldığında tamamen samandan bir zaferdir. Ve ne burada Melekler var, ne herhangi bir Peygamberin duaları, ne de toz atılması yoluyla gözlerin kör edilmesi var. Sadece ellerle ve demirle kâfir insanlar arasında savaşıldı. Buna kim bir mucize derdi ki? Bedir savaşınıninkinden çok daha az olacaktır.

BEŞİNCİ BÖLÜM. Kuran'dan Mahmut'un Kehanete ilişkin Mucizeleri.

Müslümanlar tarafından Kuran'dan ileri sürülen diğer mucizeler, kehanetlere veya gaipten haber vermeye ilişkindir. Bunlar hakkında Abdolhalim oğlu Ahmed Apologia'da, bendeki 355. sayfada şöyle der:

(Onun Arapça sözlerini aktarmayı geçiyorum ve onları sadakatle çevirmenin yeterli olduğunu düşünüyorum.)

Böylece ardışık olarak farklı zamanlarda onun hakkında sayılması mümkün olmayan çeşitli türde mucizeler ve kehanetler yazılmıştır: ve bunlar, gizli gelecek olaylar hakkında sanki onları kendi gözleriyle görmüş gibi açıkça, çok çeşitli beyanlara dair bilginin ve gücün güzelliğini içerir: ve onlardan hiçbirisi onun önceden bildirdiği şekilde olmadıkça gerçekleşmemiştir. Ne var ki bu, Peygamber olan kimsenin dışında asla gerçekleşmez. Dahası, Falcılar ve Astrologlar ve bu tür insanlar sıklıkla yalan söylerler, gerçi bazen doğru sözlü bulunsalar da, geleceği açıkça beyan etmezler. Dahası liderlik ve iyilikle donatılmış olanlar arasında, önde gelenler bunlardan ancak birkaçını açıkça önceden bildirirler: öyle ki Mahmut'un önceden bildirdiklerinin onda birine ulaşamazlar. Ne onları onun yaptığı gibi açıkça, ne de doğaüstü adetin güç ve yetenek türlerine göre önceden bildirmezler. Bu sözlerde üç şey tamamen yanlıştır. Birincisi, (بان من الاخبار لم يخبر الا كما اخبر به): Mahmut'un önceden bildirdiği şeylerden hiçbirisi, bizzat onun bildirdiği şekilde olmadıkça gerçekleşmemiştir. İkincisi, önde gelen Peygamberlerin önceden bildirdikleri ve gerçekleşen şeylerin (ما يبلغ عشر معشار ما اخبر به النبي): Mahmut'un önceden bildirdiklerinin onda birine ulaşmamış olmasıdır. Üçüncüsü, aynı Peygamberlerin önceden bildirdiklerini (لا يخبرون بها مفصلة كخبره على انواع): ne Mahmut gibi açıkça, ne de doğal adeti veya alışılmış töreyi aşan güç ve yetenek türlerine göre önceden bildirmemeleridir. Zira Mahmut'un önceden bildirdiği pek çok şey, göreceğimiz üzere, hiç gerçekleşmemiş veya farklı şekillerde gerçekleşmiştir. Ve hakiki Peygamberlerin çoğu Mahmut'tan daha fazlasını ve daha açık bir şekilde önceden bildirmişlerdir. Ve son olarak şu da çelişkilidir: hakiki kehanetin doğal veya alışılmış ölçüyü aşmaması: veya Mahmut'un kehanetlerinin diğer Peygamberlerin kehanetlerinin ölçüsünü aşması: zira bütün hakiki kehanetler yapı bakımından eşittir ve hepsi doğaüstüdür. Elbette bir kehanetin, nesnesi veya önceden bildirilen şey bakımından diğerinden daha büyük olduğu

söylenebilir: fakat Mahmut'un Mesih'ten veya İşaya'dan veya diğer Peygamberlerden daha ağır ve daha büyük şeyleri önceden bildirdiğini isteyecek kadar kim bu kadar deli olabilir?

Lakin Ahmed'in ve Müslümanların Kuran'da olduğunu iddia ettikleri Mahmut'un bu kehanetlerinin neler olduğuna bakalım: zira diğerlerini daha sonra göreceğiz.

Birincisini 30. Sure (الروم) Rumlar, 1. ayetten sunarlar

(:غَلَبَتِ الرُّومُ فِي ادْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ بَعْدَ غَلَبِهِمْ يَغْلِبُونَ فِي بَضْعِ سِنِينَ: اللَّهُ الْأَمْرُ مِنْ قَبْلِ وَمِنْ بَعْدِ)

Rumlar yakın bir yerde yenildiler ve onlar yenildikten sonra birkaç yıl içinde galip gelecekler: bu iş öncesinde ve sonrasında Allah'ındır.

Ahmed şunu ekler

(:فَغَلَبَتِ الرُّومُ فَارِسَ)

Ve Rumlar Persleri yendiler: yani birkaç yıl sonra. Burada Zamchascerius sanki bir üçayak üzerinden konuşurcasına şöyle beyan eder:

وهذه الآية من الآيات البعيدة الشاهدة على صحة النبوة وإن القرآن من عند الله لأنها أنباء عن علم الغيب الذي لا يعلمه (:إلا الله)

Şahitlik eden bu ayet, peygamberliğin doğruluğuna ve Kuran'ın Allah'tan olduğuna dair uzak ayetlerdendir, çünkü Allah'tan başkasının bilmediği gayb ilmine dair haberlerdir. İşte bu ayet, Mahmut'un peygamberliğinin gerçekliğini ve Kuran'ın Allah tarafından verildiğini açıkça ve bariz bir şekilde kanıtlayanlardandır, zira burada Allah'tan başka hiç kimsenin bilemeyeceği gizli şeyler önceden bildirilmektedir.

Lakin ben cevap veriyorum ki, burada Mahmut'un Peygamber olduğunu veya Kuran'ın Allah tarafından verildiğini kanıtlayacak hiçbir şey yoktur. Zira çok güçlü bir Kralın daha zayıf bir başkası tarafından yenildiğini veya bir bozguna uğradığını işiten en cahil kimse dahi mantıklı bir şekilde şunu söyleyebilir: Şimdi bozguna uğrayan bu Kral, yakında intikamını alacak ve kısa süre önce kendisine yenildiği kimseyi yenecektir. Zira bu, her zaman olmasa da çoğunlukla gerçekleşegelen bir durumdur. Ardından şu da not edilmelidir ki, Kuran'daki daha yaygın okunuş

(:غَلَبَتِ الرُّومُ فِي ادْنَى الْأَرْضِ وَهُمْ بَعْدَ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ)

: Rumlar yakın bir yerde yenildiler ve onlar yenildikten sonra galip gelecekler şeklinde olsa da, diğerleri Zamchascerius'a göre

(:غَلَبَتِ الرُّومُ وَهُمْ بَعْدَ غَلَبِهِمْ سَيَغْلِبُونَ)

: Rumlar yendiler ve yendikten sonra yenilecekler şeklinde okurlar. Ayrıca Tefsirciler arasında onların kimler tarafından yenildikleri veya Rumların kimleri yendikleri ya da bu zaferin nerede veya ne zaman gerçekleştiği konusunda bir görüş birliği yoktur.

Zira Gelaleddin bunun

(بِقَرَبِ أَرْضِ الرُّومِ إِلَى فَارِسَ بِالْجَزِيرَةِ)

Rumların Perslere en yakın toprağı olan Algezira'da veya Mezopotamya'da olduğunu ister; ki burada her iki tarafın orduları çarpışmıştır. Oysa Zamchascerius, Rumların Perslerle değil, Araplarla, Arabistan'da Rumların egemenliğine en yakın yerde çarpıştığını yazar:

Türkçeye çeviren İbrahim Şimşek'in dipnotu:

Kroniklerde bu yakın yer denilen yer erzurumdur ki orada Rumlar yenilmiştir ve Muhammed ise çoktan ölmüştür, aslında savaşın maddi zararını karşılayamayan Rumlar Perslerle antlaşma yaparak tazminat ödemişlerdir. Rum süresi tam bir rezalet ve çöptür.

والارض ارض العرب لان الارض المجاورة عند العرب ارضهم والمعني غلبوا في ادني ارض العرب منهم وهي
(: اطراف الشام)

Ve toprak adıyla (der) Arabistan toprağı anlaşılır; zira Araplar nezdinde yerleşim olan toprak kendi topraklarıdır. Dolayısıyla anlam şudur: Bizzat Rumlara en yakın Arap toprağında yenildiler. **Ebn-Abbas bu savaşın (في الاردن وفلسطين): Filistin'de Şeria nehri yakınlarında gerçekleştğini düşünür.** Son olarak Mahmut, Rumların kendilerini yenen kimseleri yenecekleri kesin bir zamanı önceden belirlememiştir: sadece (في بضع سنين) on yıllık bir süre içinde demiştir.

Türkçeye çeviren İbrahim Şimşek'in dipnotu:

Muhammedin doğumundan itibaren Rumlar mahalli çatışmalar hariç hiç bir savaş kazanamamıştır.

Dahası, (بضع) üçten dokuza veya ona kadar süren bir zaman dilimi veya sayıdır. Dolayısıyla bu kehanetin ne zaman olacağı ve doğrulanıp doğrulanmadığı bilinemez. Ve yine de yukarıda gördüğümüz gibi Ahmed, Mahmut'un kehanetlerinin diğer Peygamberlerin kehanetleri üzerinde şu üstünlüğe sahip olduğunu, yani onların (مفصلة), açık ve belirsizlikten uzak olduklarını ileri sürmüştür. Zamchascerius, Rumların bu zaferinin yedi yıl sonra (الحديبية) Hudeybiye savaşında olduğunu yazar veya daha doğrusu kehanette bulunur. Ancak bu, Hicretin altıncı yılında Persler ile Rumlar arasında değil, Müslümanlar ile Corafiniler arasında gerçekleşmiştir; ne Perslere veya Rumlara yakın bir yerde; Müslüman Yazar Mohammed Abu-Giapher'in yazdığı gibi (هي موضع قريب مكة) Mekke'ye yakın bir yer olan Hudeybiye'de gerçekleşmiştir. Başkaları ise, yine aynı Zamchascerius'un aktardığı gibi, bunun (النصر يوم بدر) Bedir savaşının Zaferi olmasını isterler. Ancak bu da Hicretin ikinci yılında gerçekleşmiştir; ve o savaşın veya zaferin Rumlarla hiçbir ilgisi yoktur; sadece Müslümanlar ve Mekkeli Corafinilerle ilgisi vardır. O halde Mahmut'un bu kehanetinin ne kadar çok ayaktan topalladığını görüyorsunuz.

İkincisi 24. Sure (النور) Nur, 53. ayetten şu sözlerle getirilir:

وعد الله الذين امنوا منكم وعملوا الصالحات ليستخلفنهم في الارض كما استخلف الذين من قبلهم وليمكنن لهم دينهم الذي ارتضى لهم وليبدلنهم من بعد خوفهم امنا

Allah içinizden iman edip iyilik yapanlara vadediyor ki, kendilerinden öncekileri halef kıldığı gibi onları da yeryüzünde kesinlikle halef kılacaktır: ve hoşnut oldukları dinlerini onlar için kesinlikle sağlamlaştıracaktır: ve kesinlikle onların korkularını güvenliğe çevirecektir. Ahmed, onun önceden bildirdiği gibi gerçekleşti, der: zira (استخلف الله المؤمنين في الارض ومكن لهم دينهم في مشارق الارض ومغاربها):

Allah Müminleri (yani Müslümanları) yeryüzünde halef kıldı: ve onların dinini yeryüzünün doğu ve batı kısımlarında onlar için sağlamlaştırdı. Gerçi (استخلف) herhangi bir şekilde halef veya vekil yapmak veya bırakmak anlamına gelse de: ancak burada Tefsircilerin genel görüşüne göre, Krallıkta veya İmparatorlukta halef tayin etmek anlamına gelir: öyle ki burada Mahmut, Müslümanların İmparatorluğunu ve dinlerinin tüm dünyaya yayılmasını önceden bildirmiştir. Rakip böyle düşünür.

Fakat Kuran Tefsircileri sınırları Ahmed gibi o kadar genişletmezler. Gelaleddin şöyle açıklar:

(ليستخلفنهم بدل الكفار كما استخلف الذين من قبلهم من بني اسرائيل بدلا عن الجبابرة)

kendilerinden öncekileri, yani İsrailoğullarını devlere, yani Kenan Diyarında bulunan devlerin İmparatorluğuna ve mülküne halef kıldığı gibi, onları kâfirlere halef kılacaktır.

Jahias: (كما استخلف الذين من قبلهم من الانبياء والمومنين)

: tıpkı daha öncekileri, yani Peygamberleri ve Müminleri halef kıldığı gibi.

Zamchascerius:

وعدهم الله ان ينصر الاسلام على الكفر ويورثهم الارض ويجعل منهم خلفاء كما فعل ببني اسرائيل حين ورثهم مصر) (والشام بعد الجبابرة)

Allah onlara İslam dinine yardım edeceğini, böylece onun küfre üstün geleceğini vadediyor: ve İsrailoğullarına yaptığı gibi, onları devlerin veya güçlü ve kibirli insanların yerine Mısır'ın ve Suriye'nin mülküne halef kıldığı gibi yeryüzünde halefler ve mirasçılar kılacağını. Ne var ki, Mahmut İmparatorluk ve yandaşlarının dini veya batıl inancı hakkında ne önceden bildirmişse bildirsin, bunu muhtemel bir tahminden öngörebilirdi: ya da kendi adamlarını teşvik etmek ve onları iyi bir umutla ayağa kaldırmak tarzında konuşabilirdi. Ayrıca bütün yeni mezhep mucitlerinin yandaşlarını bu türden uğurlu kehanetlerle cezbettiklerine şüphe yoktur; ki bu durumun pek az örneği bulunmaz. Lakin Mahmut'un kehanetinin onun için mutlu bir şekilde gerçekleşmesi başkalarının da başına gelmiştir; ve bu ya Allah'ın kendi adil yargılarından ötürü izin vermesiyle Şeytan'ın yardımıyla; ya tesadüfen; veyahut zamanların, yerlerin, insanların vb. çeşitli koşullarından ötürü gerçekleşmiştir, ki bütün bunları Şeytan en iyi şekilde öngördüğü veya tahmin ettiği için Mahmut aracılığıyla veya ona benzer herhangi bir başkası aracılığıyla önceden bildirebilmiştir. Sonuç olarak, Kuran'ın sözleri doğru bir şekilde tartılırsa, onlardaki her şeyin şüpheli ve belirsiz olduğu ve onlardan kesin hiçbir şeyin çıkarılamayacağı görülecektir. Mahmut kendi adamlarına, iman edip doğru olanı yapanların, kendilerinden öncekilerin halef kılındığı gibi yeryüzünde halef olacaklarını; ve Allah'ın hoşnut oldukları dinlerini onlar için sağlamlaştıracığını: ve onların korkularını güvenliğe çevireceğini vadediyor. Öncelikle bu vaat sadece iman etmiş ve doğru işler yapmış olanlara veriliyor, dolayısıyla bu koşulludur; ve usulünce inanan ve doğru işler yapan az kişi bulunduğu; bu vaat ya ortadan kaybolacak ya da çok az kişiyle ilgili olacaktır. Ardından onlara yeryüzünde halef olacakları vadediliyor, yine de kime, kimlere veya hangi toprakta halef olacakları ifade edilmiyor: sadece, kendilerinden öncekilerin halef olduğu gibi kendilerinin de halef olacağı söyleniyor. Fakat onlardan öncekilerin kimler olduğunu Kuran ifade etmiyor, ama Tefsirciler bunların, kendi topraklarının mülkiyetinde Mısırlılara ve Kenanlılara halef olan İsrailoğulları veya Peygamberler ve müminler olduğunu ileri sürüyorlar. Fakat İsrailoğullarının kendi Krallıklarında Mısırlılara halef oldukları yanlıştır. Elbette Kenanlılara halef oldular, ama sonunda onların topraklarından sürüldüler: ve şimdi sefil bir halde dünya çapında dolaşıyorlar. Şayet Müslümanların da başına böyle gelecekse, Mahmut'un kehanetine kolaylıkla rıza gösteririz. Lakin din ve güvenlik hakkında vadedilenlere

gelince: yeni bir mezhep kuran herhangi biri bunları yandaşlarına kolayca vadedebilir.

Aynı kaynaktan üçüncü kehanet, 48. Sura Victoria v.31'den alınmıştır.

(هو الذي أرسل رسوله بالهدى ودين الحق ليظهره على الدين كله وكفى بالله شهيدا)

: O, elçisini hidayet ve hak din ile, bütün dinlere üstün kılmak için gönderen o'dur. Şahit olarak Allah yeter.

O bizzat Kendisidir (yani Tanrı), elçisini hak kanun ve gerçek dinle gönderen; ta ki onu bütün dinlerin üzerine çıkarsın. Ve Tanrı bu şeyin tanığı olarak yeter. Ve oldu, tıpkı önceden bildirdiği ve söz verdiği gibi, diyor Ahmed. Ancak kolayca yanıt verilir ki, yalnızca bir Cin önceden bilebilecek güçte değildi, bilakis Mahmut'un kendisi de burada önceden bildirilen şeylerin gerçekleşeceğini neredeyse kesin olarak kendisine vaat edebilirdi. Nitekim öyle bir kanunu yayıyor ve öyle bir mezhebi vaaz ediyordu ki, gevşekliği ve özgürlüğü dolayısıyla herkes onu kolayca benimserdi; üstelik Yahudi ve Hristiyan dininden karıştırdığı hakikat ve dindarlık maskesi de buna eklenmişti: ve bunun için Tanrı'nın tanıklığına gerek yoktu. Ve buna rağmen biz güvenle inkâr ediyoruz ki, Mahmut'un batıl inancı şimdiye kadar Hristiyan dininin üzerine yükseltilmiştir; yalnızca kutsallık, dürüstlük, mucizeler, öğretiler ve diğer erdemlerde değil, bilakis ona inananların sayısında bile değil. Zira neredeyse

hiçbir Müslüman yeri bulunmaz ki, orada çok sayıda Hristiyan olmasın: halbuki Hristiyanların neredeyse hiçbir eyaletinde, esir veya yabancı olanlar hariç hiçbir Müslüman bulunmaz. Dahası, Hristiyanlık dini bütün dünyaya yayılmış ve yeni dünyanın büyük bir kısmını ele geçirmiştir. Bu durum ise Mahmut'un mezhebi için söylenemez. Fakat dinin üstünlüğü ve onun hakikati, inananların sayısına bağlanmamalıdır; aksi takdirde, Roma İmparatorluğu hüküm sürerken putperestlerin batıl inancı, Yahudilerin inandığı gerçek dinden ve belki de şimdi var olan Mahmut'un dininden daha üstün olurdu. Bu nedenle Kuran'ın bu üçüncü kehaneti, Mahmut'un yalanları arasında sayılmalıdır.

Dördüncü kehanet Sura 17'den üretilmiştir.

(الإسري) Gece Yürüyüşü : v.91.

(قل لين اجتمعت الانس والجن على أن يأتون بمثل هذا القرآن لا يأتون بمثله ولي كأن بعضهم لبعض ظهيراً)

: De ki: Eğer insanlar ve cinler, bu Kuran'ın bir benzerini getirmek üzere bir araya gelseler, asla onun benzerini getiremezler; birbirlerine destek olsalar dahi. Ahmed şunu ekler (وكان كما أخبر) : Ve haber verdiği gibi oldu.

Yanıt veriyoruz: Bu kehanet de Mahmut'un en utanmaz yalanları arasında sayılmalıdır. Kuran'ı baştan sona daha dikkatli okumak, bu kehanetin ne kadar aşikâr bir sahtelik olduğunu anlamak için yeterlidir. Bunun hakkında başka bir yerde daha kapsamlı bir şekilde bahsedilmelidir.

Beşinci, Sura 2'den. (البقرة) İnek, v. 22.

(وان كنتم في ريب مما نزلنا على عبدنا فاتوا بسورة من مثله لي دوله فان لم تفعلوا وان تفعلوا فاتقوا النار)

Eğer kulumuz üzerine indirdiğimiz şeyden (yani Kuran'dan) şüphe içinde iseniz: ona benzer tek bir sure getirin. Şu sözlere kadar: Eğer bunu yapmadıysanız ve asla yapamayacaksınız; o halde Ateş'ten korkun, vb. Bunların Mekkelilere Tanrı tarafından söylendiği uydurulur; ta ki Kuran'ın Mahmut'a aynı Tanrı tarafından verildiği kanıtlasın, oysa Mekkeliler ona benzer tek bir sure bile hiçbir zaman yapamamışlardır.

Ancak biz, dördüncü kehanete verdiğimiz yanıtın aynısıyla yanıt veriyoruz. Mekkelilerin Kuran'a benzer bir şey yapıp yapmadığı ise belirsizdir: ve bunun Kuran'ın Tanrı'dan olduğunu kanıtlamakla hiçbir ilgisi yoktur.

Altıncı, Sura 3'ten. (آل عمران) İmran Ailesi, v. 53. burada Tanrı'nın İsa ile şöyle konuştuğu takdim edilir.

(يا عيس جاعل الذين اتبعوك فوق الذين كفروا الي يوم القيمة)

: Ey İsa, şüphesiz seni izleyenleri, inkâr edenlerin üstüne kıyamet gününe kadar koyacağım. O İsa, şüphesiz ben seni izleyenleri, sana inananların üzerine, Diriliş gününe kadar koyacağım. Ve bu gerçek oldu: diyor Ahmed.

Biz de itiraf ediyoruz ki, bu çok gerçektir: yani Yahudiler ve İsa'ya inanan diğerleri, ona inanmak istemeyen Yahudilerden ve diğerlerinden üstün olmuşlardır ve hâlâ öyledirler. Ancak Mahmut, çok daha önceden gerçekleşmiş ve tüm dünya tarafından pek iyi bilinen bir şeyi, sanki gelecekte olacakmış gibi önceden bildirmektedir.

Ahmed, Kuran'dan yedinci bir kehanet öne sürer (fakat surenin adını hatırlamıyorum: ancak ilk kelimeler 54. Sura el-Kamer'dedir).

Ve Mekke'de indirildi (Lunar v. 46. 54. el-Kamer):

(المجمع سيولون الذين كفروا وقال ولي قاتلكم الذين كفروا لووا الادبار ثم لا يجدون وليا ولا نصيرا وكان)

: Ve Mekkeliler hakkında önceden bildirdi: Topluluk bozguna uğratılacak ve kâfirler arkalarını dönüp kaçacaklar. Ve yine dedi ki: Eğer kâfirler sizinle savaşacak olursa, kesinlikle arkalarını döner kaçarlara, ne bir koruyucu bulabilirler ne de bir yardımcı. Ve önceden bildirdiği gibi gerçekleşti.

Yanıtlıyorum; Mahmut'un bunları kolayca önceden bilebileceğini, çünkü kendisini Mekkelilerden güç olarak katbekat üstün gördüğünü söyleyebiliriz. Hangi savaş komutanı, düşmanlarla çatışmaya girecekse, onların moralini yükseltmek ve cesaretini körüklemek için kendi adamlarına zafer sözü vermez ki? Fakat Mahmut'un sözleri yalnızca Mekkelileri hedef alıyor gibi görünmemekte, genel olarak kendi taraftarlarının tüm düşmanlarına atfedilmektedir. Oysa kim bilmez ki, Müslümanların farklı dinlerden diğer kişilerle savaşırken çok sık kaçarak bozguna uğratıldıklarını ve kılıçtan geçirildiklerini?

Sekizinci, Sura 5'ten. (المائدة) Mide / Sofra : v. 15.

(ومن الذين قالوا انا نصاري اخذنا ميثاقهم فنسوا حظا مما ذكروا به فاغرينا بينهم العداوة والبغضا لي يوم القيمة)

: Ve Hristiyan olduklarını söyleyenlerden, onlardan ahitlerini aldık. Fakat kendilerine hatırlatılan şeyden bir payı unuttular; bu yüzden aralarına kıyamet gününe kadar düşmanlık ve kin saldık. Ahmed her zamanki gibi şunu ekler: Ve öyle de oldu.

İyi ki Mahmut şu sözlerle Hristiyan dininin Tanrı tarafından onaylandığını itiraf ediyor: çünkü bu, onların ahitlerini kabul ettiğini ve yapmaları gereken şey konusunda onları uyardığını ifade eder. Gerçekten de, aynı kişilerin kendilerine hatırlatılmış olan kısımlarından, yani gözlemlmeleri için kendilerine reçete edilmiş olan şeylerden unuttuklarını eklemesi; ve bu yüzden Tanrının aralarına Diriliş gününe kadar sürecek bir düşmanlık ve kin koyduğunu söylemesi tamamen gülünç bir kehanettir. Zira söz konusu olan, ya geçici krallık uğruna Hristiyanlar arasındaki nefret ve düşmanlıktır ya da din uğruna olanıdır. Birincisine gelince, aynı dinin prensleri arasında bile sürekli savaşların ve anlaşmazlıkların olduğunu kim bilmez ki? Bu durum sadece Hristiyanlar arasında değil, aynı zamanda birden fazla kralla sahip oldukları zaman İsraililer arasında da gerçekleşmiştir. Acaba Müslümanlar bu karşılıklı düşmanlıklar ve kinlerden muaf mı kaldılar, yalnızca birden fazla halifeye veya imparatora sahip olduklarında değil, aynı zamanda kendi tarihlerinden açıkça görüleceği üzere yalnızca tek bir prensin altında olduklarında dahi? Ve hatta şu zamanda bile Türkler ve Persler arasında sürekli ve tamamen uzlaşmaz düşmanlıklar ile kinler hüküm sürmüyor mu? Aşağıda göreceğiz ki, Mahmut kendi taraftarları arasında da bu düşmanlıkların ve kinlerin Diriliş gününe kadar süreceğini önceden bildirmiştir. İkincisine gelince, Müslümanlar dindeki ayrılıklar yüzünden bize nefret ve düşmanlıkları suç olarak yöneltemezler, çünkü kendileri bu konuda daha ağır bir hastalıkla boğuşmaktadırlar; nitekim kendileri de mezheplerinde Hristiyan dinindekinden daha fazla ayrılık ve sapkınlık bulunduğunu itiraf etmektedirler. Hristiyanlar arasında bu kinlerin ve düşmanlıkların Diriliş gününe kadar sürecek olması muhtemeldir, zira Aziz Paul'un sözüne göre sapkınlıkların olması gerekir ve Mesih şunu duyurmuştur:

Skandalların gelmesi kaçınılmazdır. Fakat bunu Tanrı bilir, Mahmut değil.

Dokuzuncu, aynı sureden: ayet 70.

وقالت اليهود يد الله مغلولة غلت أيديهم ولعنوا بما قالوا بل يداه مبسوطتان ينفق كيف يشاء وليزيدن كثيرا منهم ما أنزل إليك من ربك طغيانا وكفرا والقينا بينهم العداوة والبغضا لي يوم القيمة كلما أوقضوا دارا للحرب لطف الله : وكان كما أخبر

Ve Yahudiler dediler ki: Tanrı'nın eli bağlanmıştır. Elleri bağlansın ve söyledikleri yüzünden lanetlensinler. Aksine, Tanrı'nın elleri uzatılmıştır: dilediği gibi bağışta bulunur. Ve gerçekten de onlardan çoğunda, Rabbin tarafından sana indirilen şey, azgınlığı ve küfrü artıracaktır. Biz ise aralarına Diriliş gününe kadar düşmanlık ve kin saldık. Ne zaman savaş için bir ateş yaksalar, Tanrı onu söndürür. Ahmed ekler: Ve önceden bildirdiği gibi gerçekleşti. Bu kehanete, aynı samandanmış gibi şu eklenebilir:

Onuncu, Sura 3'ten. (آل عمران) İmran Ailesi : v. 110.

لن يضروكم ألا إني وإن يقاتلوكم بولوكم الأديار ثم لا ينصرون ضربت عليهم الذلة أينما تقفوا ألا بحبل من الله وحبل من الناس وبأووا بغضب من الله وضربت عليهم المسكنة ذلك بأنهم كانوا يكفرون بآيات الله ويقتلون الأنبياء بغير حق ذلك (بما عصوا وكانوا يعتدون : وكان كما أخبر

Size asla zarar veremezler (Yahudiler) ancak hafifçe zararları dokunur: ve eğer sizinle savaşılırsa, size arkalarını dönüp kaçarlar ve ardından yardıma ulaşamazlar. Nerede dururlarsa dursunlar üzerlerine zillet atılmıştır, meğer ki Tanrı'dan ve insanlardan bir ip ile bağlanmış olsunlar. Ve Tanrı'dan bir gazaba uğradılar ve üzerlerine yoksulluk atıldı; çünkü onlar Tanrı'nın ayetlerini inkâr ediyorlar, peygamberleri haksız yere öldürüyorlardı, bu da isyan etmelerinden ve haddi aşmalarından ötürü idi. Ve önceden bildirdiği şey gerçekleşti, diyor Ahmed. Yanıtlıyorum; bu ikisinden hiçbirisi kehanet veya peygamberlik olarak adlandırılmaz, çünkü meselenin kendisi hem Mahmut'un çağında hem de bizim bu asrımızda Yahudiler hakkındaki tüm bu gerçekleri gözler önüne sermektedir: yani onların sefil, zavallı ve aşağılık olduklarını, güçten ve cesarettten yoksun bulunduklarını ve başkalarına savaş açmak için bir araya gelseler bile (ki buna zaten cesaret edemezler) herkes tarafından kolayca yenilebileceklerini göstermektedir. İsa Mesih'i kendilerinden reddettikleri andan itibaren bu durum onlara özgü ve kalıcı olmuştur.

Bunu Mahmut Kuran'da sadece bir kez itiraf etmiyor: tüm peygamberler, İsa Efendimiz ve onun havarileri onlar hakkında bunu önceden bildirmiştir. Bu sebepten ötürü Mahmut'un bu kehaneti tamamen saçmadır; yine de içinde iki yanlış görünmektedir. Birincisi, Yahudilerin Mahmut'un bildirdiği kadar büyük bir yoksulluk ve yoklukla boğuşmalarıdır; zira dünyanın hemen her yerinde çoğunluğu son derece zengindir, nitekim kendi tefecilikleri ve hileleriyle Hristiyanların ve hatta Müslümanların paralarını sömürürler. İkincisi, Yahudiler arasında Diriliş gününe kadar kalacak olan o kadar keskin nefret ve düşmanlıkların bulunmasıdır. Aksine, belki de aralarında Yahudilerden daha fazla anlaşan ve birlik içinde olan başka hiçbir millet yoktur. Hiç olmazsa dışarıdan büyük bir birlik sergilerler; aralarında herhangi bir milletin bağışık sayılmadığı bazı nefretler ve anlaşmazlıklar olsa bile.

On birinci, Sura 2'den. (البقرة) İnek, v. 93. burada gelecekte diğer insanlardan ayrı bir saraya sahip olacaklarını iddia eden Yahudilerle alay yoluyla şöyle konuşur:

ان كانت لكم الدار الآخرة عند الله خالصة من دون الناس فتمنوا الموت ان كنتم صادقين ولن يتمنوه ابا بما قدمت ايديهم والله عليم بالظالمين ولتجدنهم احرص من الناس على حياة ومن الذين اشتركوا وقال قل ياريتها الذين هادوا ان زعمتم انكم اولياء الله من دون الناس فتمنوا الموت ان كنتم صادقين : فاخبر عن اليهود انهم لن يتمنوا الموت ابا وكان كما اخبار فلا تدمنوا اليهود الموت ابا وهذا دليل من وجهين من جهة اخباره فانه لا يكون ابا ومن جهة صرف الله لدوايي اليهود على تمنى الموت مع ان ذلك مقدور لهم وهذا من اعجب الامور الخارقة للعادة وهم مع حرصهم على تكذيبه م تدبعت (دواعيهم لاطهار تكذيبه بالظهار تمنى الموت

Eğer insanların dışında özel olarak Tanrı katında gelecekte bir sarayınız varsa: eğer doğru sözlüyseniz ölümü temenni edin. Fakat önceden işledikleri günahlar sebebiyle onu asla arzulamayacaklardır. Ve Tanrı kimin zalim olduğunu bilir. Ve gerçekten onları diğer insanlardan ve hatta putperestlerin kendilerinden bile yaşama daha düşkün bulacaksın. Ve Tanrı Mahmut'a söyledi (Sura 62. الجمعة Toplantı . v. 7.) De ki: Ey Yahudiler, eğer insanlar arasında sadece kendinizin Tanrı'nın dostları olduğunuzu

düşünüyorsanız, eğer doğru sözlüyseniz ölümü temenni edin. Böylece Yahudilere asla ölümü arzulamayacaklarını önceden bildirdi: ve tıpkı önceden bildirdiği gibi gerçekleşti: ve bu yüzden Yahudiler asla ölümü arzulamazlar. Bu ise iki şekilde anlaşılabilir: birincisi kesin bir ifade tarzıyla, bunun hiçbir zaman gerçekleşmeyeceği anlamında; ikincisi İlahî bir düzenleme tarzıyla, Tanrı'nın ölümü arzulamaktan Yahudileri alıkoymasıyla, her ne kadar bu onurlarını aşsa bile: ve bu en büyük mucizedir ve olağan şeyler düzeninin ötesindedir. Onlar ise, her ne kadar Mahmut'u yalancı göstermek için en üst düzeyde çaba gösterecekler de, çabaları ve gayretleri hiçbir zaman, ölümü arzuladıklarını göstererek onu yalancı kanıtlayacak noktaya ulaşmamıştır.

Yanıt veriyoruz, Mahmut'un bu kehaneti son derece önemsiz ve gülünçtür: çünkü diğer insanlardan ziyade Yahudilerde bu kadar büyük bir ölüm korkusu olduğu gösterilemez veya kanıtlanamaz: ve Müslümanlar belki de Yahudilerden daha çoklukla ölümden korkmaktadırlar. Fakat Mahmut'a, onların diğer ölümlülerden daha ziyade ölümden dehşete düştüğünü kabul etsek bile; olayın kendisi apaçık ortadayken burada kehanete ne gerek vardı? Ancak Mahmut'un bu kehanetinin doğru olduğunun kanıtlanabilmesi için, bütün dünyanın bütün Yahudilerini, aralarında ölümden korkmayan veya hatta onu arzulayan hiç kimsenin olup olmadığını veya hiç bulunup bulunmadığını sorgulamak gerekirdi. Kesinlikle birçok tarihte okuyoruz ki, az olmayan Yahudiler, Mahmut'un bu kehanetinden sonra bile, yalnızca acımasız ölümü dehşetle karşılamamakla kalmamış, aksine ona kararlı bir ruh ve yüz ifadesiyle karşı koymuşlardır. Ve şüphe etmiyorum ki, onların birçoğu, ister yanlış da olsa daha mutlu bir yaşam umudundan, ister en azından çektikleri felaketlerin verdiği bıkkınlıktan ötürü, ölümünü defalarca arzu etmektedir.

On ikinci, Sura 74. (المدثر Örtünmüş) , v. 11.

ذرنی ومن خلقت وحیداً وجعلت له مالا ممدوداً الی قوله ماصلیه سقر وما ادراك ما مقر لا یبقی ولا ینذر: وقال عن ابی لهب لهب عمه تبیت یدا ابی لهب وتب ما اغنی عنه ماله وما کسب میصلي دارا ذات لهب : وكان کما اخبار به مات (الولید کافرا ومات ابو لهب کافرا)

Beni ve o tek olarak yarattığım ve kendisine bol mal verdiğim kişiyi kendi başımıza bırakın. Şu sözlere kadar: Onu Sekar (Cehennem) cezasında yakacağım. Sekar'ın ne olduğunu sana ne bildirdi? Ne geride bırakır ne de bırakır: Ve amcası Ebu Leheb hakkında dedi ki: Ebu Leheb'in elleri kurusun, kurudu da. Malı ve kazandıkları ona fayda vermedi. Yakında alevli bir ateşe atılacaktır. Ve önceden bildirdiği gibi gerçekleşti. Kafir olarak öldü Velid: ve kafir olarak öldü Ebu Leheb.

Yanıtlıyorum, Mahmut'un Velid ve Ebu Leheb hakkındaki bu tür yerilmeleri ve bedduaları hiçbir kehanet içermez. Zira herhangi biri, peygamber olmasa bile, suçlu ve son derece kötü bir insana, özellikle de kaire, mantıklı bir şekilde cehennemi tehdit edebilir ve önceden bildirebilir. Şunu da ekle ki, hiç kimse bu ikisinin cehenneme mi gittiğini, yoksa ölüm anında Tanrı'nın onları aydınlatıp aydınlatmadığını ve en azından bütün ölümlülerin en kötüsü olan Mahmut'tan nefret ettikleri ve onu yok etmek istedikleri gerekçesiyle tövbe edip etmediklerini kesin olarak bilemezdi.

On üçüncü, Sura 48. (Fetih) , v. 23.

وعدكم الله مغنم كثيرة تآخذونها فعجل لكم هذه. وكف أيدي الناس عنكم وليكون آية للمؤمنين. وقال لتخلن المسجد الحرام لن شاء الله آمنين محلقيين روسكم ومقصرين لا تحافون فعلم ما لم تعلموا فجعل من دون ذلك فتحا قريبا. وقال قل للمخلفين من الاعراب سندعون الي قوم اولي باس شديد تقاتلونهم او يسلمون فان تطيعوا يؤتيكم الله اجرا حسنا وان تتولوا كما توليتم من قبل يعذبكم عذابا شديدا. وهذا كله وقع كما اخبر فحصلت لهم الغنائم الكثيرة ودخلوا المسجد الحرام آمنين ودعيت الاعراب الي قتال الروم والفرس يقاتلونهم ام ان يسلمون فلا بد من القتال او الاسلام ليس هناك هدية بلا قتال كما (كان قبل نزول الآية)

Tanrı size alacağınız pek çok ganimet vadetti: ve bunları size aceleyle lütfetti ve insanların ellerini sizden çekti: ve müminler için bir alamet olsun diye. Şöyle de dedi: Eğer Tanrı dilerse, başlarınızı tıraş etmiş ve saçlarınızı kısaltmış olarak, korkmaksızın Mekke Tapınağı'na mutlaka güven içinde gireceksiniz. Bilmediğinizi Tanrı bildi; bundan önce de yakın bir fetih kıldı. Ve de ki: Bedevilerden geri kalanlara, çok güçlü bir kavme çağrılacaksınız, onlarla savaşacaksınız veya teslim olurlar (müslüman olurlar); eğer itaat ederseniz Tanrı size güzel bir mükafat verir, eğer daha önce sırt çevirdiğiniz gibi yine sırt çevirirseniz sizi şiddetli bir azaba uğrattır. Ve bunların hepsi önceden bildirdiği gibi gerçekleşti; nitekim pek çok ganimete kavuştular, Mekke Tapınağı'na güven içinde girdiler ve Bedeviler Rumlar ile Perslere karşı savaşa çağrıldılar, onlarla savaştilar veya müslüman oldular. Ya savaşa katlanmaları ya da müslüman olmaları gerekiyordu: çünkü burada savaşız vergi yoktu (yani ayetin nüzulünden önce olduğu gibi, Müslüman olmadıkça vergi ödeyerek savastan kaçamıyorlardı, aksi yönde düzenleme getiren Kuran ayeti indirilmeden önceki gibi değildi).

Yanıt veriyoruz, bu tür tahminler muhtemel çıkarımlarla yapılabilirdi. Çünkü Mahmut, güç bakımından üstün olduğunu, kendi silah arkadaşlarının son derece güçlü ve kendiliğinden ganimet hırsıyla savaşa yönlendirilmiş olduğunu, düşmanların ise zayıf ve korkak olduğunu görüyordu. Aynı zamanda orduların komutanlarının bu gibi durumlarda yapmayı adət edindiği gibi, askerlerin moralini yükseltmek için de bunları vaat edebilirdi. Mahmut'un kendisinin rüyada gerçekleştiğini iddia ettiği o tahmine gelince; Mekkelilerin kendi taraftarlarıyla barış yapacağı, öyle ki kendisinin onlarla birlikte güvende olarak, başı tıraş edilmiş ve saçları kısaltılmış bir şekilde Mekke'ye ve Mekke Tapınağı'na girebileceği; ve dahası bizzat Mekkelilerden veya diğer düşmanlardan zaferin yakın olduğu hususuna gelince: o rüya doğal olarak gerçekleşmiş olabilir; zira çok arzuladığımız şeyleri rüyada sıklıkla elde ettiğimizi görürüz: ve bunların sonradan gerçekleşmesi de az görülmez. Buna şu da eklenir ki, şeytanların, kesin olarak veya muhtemeldir ki gerçekleşecek olan şeyleri rüya yoluyla fısıldamaları az görülmez; ta ki bu şekilde insanları daha kolay aldatabilsinler. Son olarak, yandaşlarının çok savaşçı bir kavme karşı savaşına dair tahmine gelince; bu, tembel ve uyuşuk Arapları (zira burada genel olarak Araplardan değil, bunlardan bahsedilmektedir) o sırada yaklaşmakta olan savaştan kaçınırken uyarmak için bir azarlama, daha büyük bir savaşın ve Tanrı tarafından verilecek cezanın tehdidi gibi görünmektedir. Bu durum şu nedenle daha çok ikna edicidir ki, daha sonra Arapların kendisine karşı savaşmaya çağrılacağı o kadar savaşçı kavmin kim olduğu

Müfessirler arasında kesin olarak bilinmemektedir. Celal'in sözleri bunu göstermektedir:

(قيل هم بدوا حديقة اصحاب اليمامة وقيل هم فارس والروم)

Kimi onların Yemame sahipleri Honeipliler olduğunu söyler: kimileri Persler ve Romanlar. Zemahşerî de şöyle yazmaktadır:

يعني حديقة قوم مسيلمة وأهيل الردة الذين حاربهم ابو بكر الصديق وقيل هم فارس والروم: عن قتادة أنهم ثقيف (وهوازن كان ذلك في أيام رسول الله)

Yalancı Peygamber Müseylime'ye uyan Honeipliler ve Doğru Ebubekir'in karşılarında savaştığı Dinden Dönerler kastedilmektedir. Kimi Perslerin ve Roman bunların kastedildiğini söyler. Katade bunların Sakifliler ve Havazenliler olduğunu düşünmüştür. Bu, henüz Mahmut yaşarken gerçekleşmiştir. Önceden bildirdiği o zaferin kendisi hakkında da Müfessirler arasında aynı anlaşmazlık vardır. Celal:

(هو فتح خيبر)

Bu Hayber fethidir. Zemahşerî:

علامة وقيل رأي رسول الله من فتح مكة في منامه ورؤيا الانبياء وحي فتاخر ذلك إلى السنة القابلة فجعل فتح خي (وعدوانا لفتح مكة)

Ve Mahmut'un Mekke zaferini rüyasında peygamberlik vahyi yoluyla gördüğü söylenir. Dahası bu, gelecek yıla kadar ertelenmiştir: ve Hayber zaferini Mekke zaferinin bir işareti ve belirtisi yapmıştır. Fakat biraz yukarıda şöyle yazmıştı:

(وقيل فتح الحديبية)

Ve bunun Hudeybiye zaferi olduğu söylenir. Mahmut kurnazca ne o kavimleri ne de zaferi belirlemiştir: ancak ahlaken emindi (çünkü zihninde böyle tasarlamıştı ve güçleri de mevcuttu) birçok kavme saldıracağından ve zaferler, en azından bazılarını elde edeceğinden.

On dördüncü, Sura 110. (النصر Yardım) . v. 1. den sunulmaktadır, burada Tanrı'nın Mahmut'a şöyle söylediği uydurulur:

إذا جاء نصر الله والفتح وريت الناس يدخلون في دين الله أفواجاً: فدخل الناس في دين الله أفواجاً بعد الفتح فما مات من (وفي بلاد العرب كلها ليس موضع يدخل الاسلام)

Tanrı'nın yardımı ve zafer geldiğinde, insanların Tanrı'nın dinine bölük bölük girdiğini göreceksin. Ahmed ekler: Ve Mekke zaferinden sonra insanlar Tanrı'nın dinine bölük bölük girdiler: ve henüz Mahmut ölmemişti ki, tüm Arabistan'da İslam dininin girmedikleri hiçbir yer bulunmıyordu.

Bunlar da herhangi bir peygamberi ışık olmaksızın, muhtemel çıkarımlarla önceden bildirilebilirdi. Çünkü Mahmut'un Arapları ve özellikle Mekkelileri yenmiş olması gerçeğinin kendisinden ötürü, bunların ister güçle, ister hileyle, ister korkuyla, ister vaatlerle Mahmut'un batıl inancına çekilecekleri neredeyse kesindi. Zafer ise hiç de şüpheli değildi; zira bütün Medineliler ve çevre Arap kavimlerden diğerleri de Mahmut'a katılmıştı; ve az olmayan Mekke de ona bağlıydı. Ancak henüz Mahmut yaşarken onun batıl inancının Arabistan'ın her yerini istila etmiş olduğu inancı, hiçbir şekilde inanılmamalı veya kabul edilmemelidir; çünkü Arapların kendi tarihlerinden durum başka türlü anlaşılmaktadır.

On beşinci, Sura 59. (الحشر Haşr).

وقال تعالى عن المنافقين: ألم تر الي الذين نافقوا يقولون لآخوانهم الذين كفروا من اهل الكتاب لين اخرجتم لنخرجن) معكم ولا نطيع فيكم احدا ابدا وإن قوتلتهم لننصركم والله يشهد انهم لكاذبون لنن اخرجوا لا يخرجون معهم ولين قوتلتهم لا ينصرونهم - وكليل - ك كان

Ve Yüce Allah münafıklar hakkında şöyle buyurdu: Münafıklık edenlerin, Kitap Ehinden inkâr eden kardeşlerine, "Eğer çıkarılırsanız, yemin olsun ki sizinle birlikte çıkarız ve sizin aleyhinize hiçbir kimseye asla itaat etmeyiz; eğer savaşa tutuşursanız, yemin olsun ki size kesinlikle yardım ederiz" dediklerini görmedin mi? Allah şahitlik eder ki onlar kesinlikle yalancıdır. Eğer çıkarılırlarsa, onlarla birlikte çıkmazlar; eğer savaşa tutuşurlarsa, onlara yardım etmezler — ve işte böyle oldu (der Ahmed).

Fakat bunlar, herhangi bir kehanet ruhu olmaksızın Mahmut tarafından önceden görülebilir ve önceden bildirebilirdi: çünkü o insanlar (ister Yahudi ister Hristiyan olsunlar) hain ve kötü niyetliyidiler ve aksi takdirde ona içten bir kin beslerken, yalnızca korkudan dolayı Mahmut'a bağlanmışlardı. Ne var ki Ahmed'in bu kadar güvenle ilan ettiği gibi, bunun herkes için gerçekleştiği de kesin değildir. Kuran'ın bu kadar çürük ve saman gibi kehanetlerinden, Müslümanlar Mahmut'un gerçek bir peygamber olduğunu yeterince kanıtladıklarını sanırlar. Yalnızca gelenekten gelen diğer şeyleri de öne sürerler, üstelik pek çoğunu, ancak aynı kumaştan olanları; bunlardan daha sonra bahsedeceğiz.

Fakat Müslümanları tamamen aptal veya yalancı durumuna düşürmemek için: bunlardan bazılarının Mahmut tarafından doğal olarak veya kendi çıkarımlarıyla bilinemeyeceğini kabul etsek bile, yine de bunun onun gerçek bir peygamber olduğunu kanıtlamayacağı sonucu çıkmaz. Çünkü sihirbazlar, matematikçiler, kâhinler ve en kötüsü de dahil olmak üzere diğer insanlar arasından bile, doğal olarak insanlar tarafından bilinemeyecek birçok şeyin, özellikle de rüyalar yoluyla, şeytanların iniltisiyle önceden bilinebileceği ve önceden bildirilebileceği konusunda herkes hemfikir. Bu hususun neredeyse sayısız örneğini, özellikle Çiçero'nun Kehanet Üzerine (de Divinatione) kitaplarından (ki hiçim en aptalı bile bunların Hristiyanlar tarafından uydurulduğunu söylemez) ortaya koyabilirdim. Daha da fazlasını kabul ediyorum: nitekim Pentatöke'deki Balaam ve İncil'deki Kayafa'da görüldüğü gibi, bazen en kötü insanlarda bile gerçek peygamberlik bağışının bulunabileceğini kabul ediyorum. Hatta kimileri, bazı insanlarda gelecekteki şeylerin doğal olarak önceden sezinlenmesinin veya tahmin edilmesinin verildiğini öne sürer; tıpkı hiçbir ilaç kullanılmadan bazı hastalıkları tedavi etme yeteneğinin verilmesi gibi: ki ben bu düşünceye hiçbir şekilde katılmazdım. Yalnızca şunu ekliyorum: pagan şairlerde bazen Kuran'ın kehanetlerinden daha parlak bazı sözde kehanetler bulunabilmektedir. Nitekim yaygın olarak ileri sürüldüğü üzere, Roma'nın kuruluşundan yüz altmış yıl önce yaşamış olan Yunan şairlerinin önderi Homeros, İlyada'nın yirminci kitabında Neptün'ü Aenas hakkında şöyle konuşurken takdim eder:

μόρσιμον δ' οἷ ἔστ' ἀλέασθαι
ὄφρα μὴ ἄσπερ μο* γενεῇ καὶ ἀφαντὸς ὀληται

Δαρδάνου ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παῖδων.
Ἦδη γὰρ Πριάμου γενεὴ ἤχθηρε Κρονίων.
Νῦν δ' ὃς Αἰνείας βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παῖδες παῖδων τίκεν μετόπισθε γίνονται.

ancak onun kaderindedir ölümden kaçınmak:
soyu tohumusuz ve büsbütün yok olmuş olarak gitmesin diye
Kronos'un oğlu [Jüpiter]'in bütün oğullardan ziyade sevdiği Dardanos'un.
Zira artık Priamos'un soyundan nefret etmektedir Kronos'un oğlu;
şimdi ise artık Aeneas'ın gücü Troyalılara hükmedecektir,
ve çocukların çocukları, ve onlardan sonra doğacak olanlar.

Homeros burada Aeneas ve soylularının tıpkı gerçekten olduğu gibi Troyalılar üzerinden hüküm süreceklərini önceden bildirmektedir. Fakat Roma'nın kuruluşundan bu kadar uzun süre önce ve Aeneas ile soyunun krallığına dair şöhret yayılmadan önce ölmüş olan Homeros'un bunu nasıl bilebildiği kesin olarak söylenemez. Çünkü her ne kadar Aeneas'ın İtalya'ya gelişine ve orada kendisi tarafından yerleştirilen meskene dair bir şeyler işitmiş olsa bile; önceden kaçkın olarak çeşitli toprakları ele geçirmiş ve buralarda hüküm sürmüş olan Antenor'dan veya diğer Troyalılardan ziyade, Troyalılara Aeneas'ın ve soyunun imparatorluk edeceğini önceden bildirmesi için ortada hiçbir neden yoktu.

Latin şairlerinin önderi Vergilius da, İsa'nın geliş zamanından hiçbir şey bilmemesine ve hatta bunu düşünmemesine rağmen, altıncı Ecloga'sında bunun çoktan ulaştığını ve Cumeli Sibyl'in aynı kehanetlerinin yakında yerine getirileceğini onaylayarak şöyle önceden bildirmektedir:

Cuma şiiirinin son çağ geldi artık:
Bak Virgo geri dönüyor, Saturnus Krallıkları dönüyor,
Bak yüce Gökten yeni bir soy gönderiliyor.
Ve İsa'nın gelişiyile ilgili olan, çoktan geldiğini ilan ettiğİ diğer şeyleri takip eder, ki bunun pek açık olduğu ortadadır.

Latin şairler arasında yine seçkin bir şair olan Seneca'nın, bu olay gerçekleşmeden bin yıldan fazla bir süre önce, okyanusun ötesinde yeni bir dünyanın keşfedileceğini önceden bildirmesi de şaşırtıcıdır; halbuki birçoğu antipodların bir efsane olduğunu savunuyordu. Nitekim o, Medea'da, ikinci perdenin sonunda şöyle der:

Yıllar gelecek
Öyle uzak çağlar ki Okyanus
Şeylerin bağlarını çözer ve engin
Toprak gözler önüne serilir, Tiphys yeni
Dünyalar keşfeder ve Thule artık toprakların sonu olmaz.

Yine de ben bu kehanetlerin gerçek olduğuna inanmazdım: kuşkusuz ister tesadüfen ister bazı çıkarımlar yoluyla gerçekleşmiş olabilirler.

Fakat gördüğümüz gibi muhalif ısrar ediyor ki; kâhinler, sihirbazlar ve diğer kehanette bulunanlar her ne kadar bazen gerçekleri önceden bildirseler de, yine de sıklıkla yanıltıcıdır veya yalan söylerler; ve peygamberler gibi meseleleri açıkça önceden bildirmezler.

Yanıt veriyoruz, durum tam olarak böyledir: çünkü bu tür insanlar kehanetlerinde gerçeğe çok nadir ulaşırlar ve sıklıkla yalancı olarak bulunurlar. Yine de onlardan birinin her zaman gerçeği önceden bildirmesine hiçbir şey engel değildir; çünkü Şeytan ona kesin olarak gerçekleşeceğini bildiği şeyleri fısıldayabilir. Ve böylece Kuran'da önceden bildirilen her şeyin, Tanrı'nın bu şekilde düzenlemesiyle, öncekilerden ve sonrakilerden doğal bir ışıkla Şeytanlar tarafından kesin olarak önceden bilinebileceği veya iyi meleklerin vahyinden öğrenilebileceği gerçeği engellenmez; çünkü yukarıda gördüğümüz gibi bunu yalnızca Müslümanlar değil, Hristiyan doktorlar da kabul ederler. Bunlar arasında Julius Caesar Bulengerus divinasyon mantığı üzerine 2. kitabın 2. bölümünde şöyle yazmaktadır: Yanıt veriyorum, Şeytanlar bazen Tanrı'nın takdiriyle kutsal melekler aracılığıyla, insanlara açtıkları gelecekteki şeyleri öğrenmişlerdir. Aynı şeyi Cornelius Jansenius krallar kitabının 1. bölümünün yorumunda 23. kısımda öğretir; ve en son olarak, daha önce Kutsal Apostolik Sarayı'nın Üstadı olan, Romalılar arasındaki en eski asaletinin yanı sıra her türlü bilim türüyle de son derece süslenmiş bir kişi olan En Emin Kardinal Raymundus Capipisuccus, Controversiarum Theologicarum selectarum adlı son derece bilgince eserinde, 9. tartışma, § 2'de öğretmiştir.

Ardından yanıt veriyoruz: Mahmut'un çıkarımlardan, şeytanın fısıltısından, tesadüften ya da rasgele bir şeyleri kehanet ettiğini kabul etsek bile; yine de birçok konuda açıkça yalancı olduğunun anlaşıldığı; ve önceden bildirdiği şeylerin son derece karmaşık ve belirsiz olduğu görülür. Bunu Kuran'dan getirilen kehanetlerde açıkça gördük. Fakat bunların dışında, Kuran'da onu açık bir yalancılığa mahkûm eden başka şeyler de vardır.

Birincisi, Sura 5. (المائدة Maide) 37. ayetinde Cebrail'in veya Tanrı'nın Mahmut ile şöyle konuştuğu uydurulur:

(يا أيها الرسول بلغ ما أنزل إليك من ربك وإن لم تفعل فما بلغت رسالته والله يعصمك من الناس)

Ey Resul, Rabbinden sana indirileni tebliğ et; eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini tebliğ etmiş olmazsın ve Allah seni insanlardan koruyacaktır. İlk kelimeler (burada saçma bir totoloji vardır, yani: Eğer tebliğ etmezsen, tebliğ etmemiş olacaksın veya tebliğ etmedin) Zemahşerî tarafından şöyle açıklanmaktadır:

(ان بلغ ما انزل إلينا ولي كانت كلمة واحدة فان كمن ركب الامر المنيع الذي هي كفمان كلها)

Sana indirilenlerden tek bir kelime bile olsa en küçüğünü dahi tebliğ etmezsen; kesinlikle kötü bir şey yapmışsın gibi olur; yani sanki her şeyi saklamış ve gizlemiş gibi olursun. Soğuk bir açıklama, ya da daha doğrusu bir mazeret. Fakat

Zemahşerî'ye soruyorum, Mahmut Tanrı tarafından kendisine verilen her şeyi tebliğ etti mi? Bunu inkar edemez: aksi takdirde kötü bir şey yaptığını itiraf etmek zorunda kalacaktır. Öyleyse Tanrı, vadettiği gibi onu insanlardan korumalıydı: aksi takdirde ya Tanrı verdiği sözden caymıştır ya da böyle bir vaadi Tanrı'ya yakıştıran Mahmut bir yalancıdır. Oysa Uhud savaşında yüzü kötü bir şekilde yırtılmış ve bir, ya da diğerlerinin yazdığı gibi iki dişi dökülmüştür; ayrıca kolunun kıvrımına isabet eden bir taş darbesiyle de ağır yaralanmıştır. Dahası Yahudi Lebeyd'in kızları tarafından on bir düğümle büyü yapılarak öyle bağlanmış ki, uzun süre hareketsiz kalmaya mecbur kalmıştır. Dolayısıyla insanlardan korunmuş değildir. Zemahşerî bu zorluğu sezmiş ve şöyle yanıt vermiştir:

فان قلت ابن ضمان العصمة وقد شح في وجهه وكسرن رباعيته: قلت المراد انه عصمه من القتل وفيه ان عليه ان يحتمل كل ما دون النفس في ذات الله فما اشد تكليف الانبياء عليهم السلام; وقيل نزلت بعد يوم الناس الكفار. وتدلليل قوله ان الله لا يهدي القوم الكافرين هي معناه انه لا يمكنهم لما يريدون بماك من الهلاك; وعن انس كان رسول الله بحرس (حتى نزلت فلخرج نفسه من قمة ادم فقال انصرفوا ايها الناس فقد عصمني الله من الناس)

Eğer dersen ki; yüzü parçalandığı ve azı dişleri kırıldığı halde, insanlardan bağışık olma vaadi ona nasıl korundu? Yanıt veriyorum: Anlamı şudur ki, Tanrı onu öldürülmekten koruyacaktı; buna rağmen Tanrı'nın özünde şu var olacaktı: ölüm hariç her şeye katlanması; ve peygamberlerin üzerlerine aldıkları şeyler ne kadar zor ve sıkıntılıdır; ne kadar da ağır bir yükü vardır peygamberlerin aleyhimüsselâm; ve bunun kâfirlerin insanlara karşı gününden sonra indirildiği söylenir. Ve "Şüphesiz Allah kâfirler topluluğunu hidayete erdirmez" sözünün delili şudur ki; anlamı, helak etmek isteyip de ulaşmak istedikleri şeyleri sana karşı başarmalarına imkân vermez demektir. Enes'ten rivayet edildiğine göre; Resulullah, bu ayet inene kadar nöbet tutulmasını emretmişti, ayet inince çadırın başından çıkıp şöyle dedi: Ey insanlar dağılın, nitekim Allah beni insanlardan korudu. Hiçbir şeysiniz: yani dinsizsiniz vb. Fakat eğer Tanrı bununla Mahmut'u yalnızca kâfirler tarafından öldürülmekten korumayı amaçlıyorduyorsa, kendi vaadini fazlasıyla daraltmaktadır; ki Zemahşerî bunu hiçbir temeli olmaksızın bedava yere uydurmaktadır. Kuran'ın şu sözleri ise: "Allah kâfirleri hidayete erdirmez", konumuzla ilgisizdir: çünkü (هدي hidayet etmek) kelimesi Kuran'da her zaman iyi anlamda, yani hayra yönlendirmek anlamında kullanılır. Dahası Mahmut'un Uhud savaşındaki talihsizliğinin bu vaatten önce gerçekleştiği hiçbir şekilde kanıtlanamaz: çünkü hem bu savaş hicretin üçüncü yılında, o Kuran'ı çoktan yaymış ve duyurmuş olduktan sonra yapılmıştır; hem de muhalifin Enes'ten aktardığına göre, bu vaatten önce de kendini her zaman korumuştur. Fakat her şeyi Zemahşerî'ye bağışlasak bile: kesinlikle Tanrı, Mahmut'u, kendisini zehirli bir koyun kolu (but) içinde saklayarak hayattan koparan kâfir bir kadının (yani Yahudi bir kadının) elinden ve zehrinden korumamıştır; çünkü onu içtiğinde derhal hastalanmaya başlamış ve hastalığın şiddeti sürekli nüksederek kısa süre sonra felaketle ölmüştür. Ve böylece Tanrı ne öldürülmekten ne de kâfirlerden onu koruyabilmiştir.

Ardından Sura 48. (الفتح Fetih) 29. ayette şunu okuruz:

محمد رسول الله والذين معه اشداء على الكفار رحماء بينهم تراهم ركعا سجدا يبتغون فضلا من الله ورضوانا سيماهم في وجوههم من اثر السجود ذلك مثلهم في التورات ومثلهم في الانجيل كزرع اخرج شأته فازره فاستغلظ فاستوى على (سوقه يعجب الزراع - السرا زرع :

Mahmut Tanrı'nın Elçisidir, beraberindekiler kâfirlere karşı şiddetli, kendi aralarında merhametlidirler. Onları rükû ederken, secde ederken, Allah'tan lütuf ve rıza ararken görürsün. Secde izinden yüzlerindeki alametleri bellidir. Tevrat'taki vasıfları budur. İncil'deki vasıfları da şöyledir: Filizini çıkaran, ardından onu güçlendiren, kalınlaşan ve gövdesi üzerine dikilen, ekincileri sevindiren bir ekin gibidir. Mahmut burada, yandaşlarının kendi aralarında şefkatli, yumuşak ve merhametli; buna karşın yabancı dinin insanlarına karşı sert, azılı ve zalim olacaklarını önceden bildirmektedir. İkinci kısım açısından bu son derece doğru olmuştur; fakat bunu önceden bildirmek için peygamberlik ruhuna gerek yoktu, zira bütün Müslümanlar ve özellikle Araplar ile Türkler, İskit soyundan geldikleri için doğaları gereği canavarca ve vahşidirler, dışarıdakilere karşı her türlü insanlıktan tamamen uzaktırlar. Birinci kısma gelince ise, Mahmut tarafından bundan daha utanmazca hiçbir yalan asla ortaya atılmamıştır. Müslümanların, özellikle de burada ağırlıklı olarak ele alınan ilk Arapların tarihlerini okumuş olanlar bunu itiraf edeceklerdir. Çünkü Mahmut'un o ilk yandaşları, vahşi canavarlar gibi, kendi aralarında o kadar insanlık dışı ve gaddar bir şekilde savaştılar ve kudurdular ki, böylesine barbarca bir anlaşmazlık ve zulüm örneği başka hiçbir halkta kolayca bulunamaz. Nitekim Mahmut daha ölür ölmez, henüz cesedi bile gömülmemişken, Ali ve Mahmut'un ailesinden diğerleri onu defnetmekle meşgulken, her biri işin başına geçmek isteyerek Müslüman liderler arasında büyük kargaşalar çıkarıldı. Ebubekir, Mahmut'un vasiyetine göre yasal halife olan Ali'den imparatorluğu kendi adına alma fırsatını buradan yakaladı. Kısa süre sonra Müslümanlar arasında en şiddetli kinler ortaya çıktı, Ali'nin Osman'ı öldürdüğü, Muaviye'nin Ali'yi katlettiği, Ali'nin oğlu Hasan'ın Muaviye'yi öldürdüğü, Muaviye'nin bir akrabasının Hasan'ı öldürüp yemek yerken başını masaya koyduğu birçok iç savaş çıkarıldı. Bunların hepsi Müslümanların önderleriydi. Ve böylece daha sonra Mahmut'un diğer halifeleri de sırf hükmetme tutkusundan ötürü karşılıklı bir öfkeyle birbirlerini yaktılar; bugün bile Müslümanların Tiranları, tahta geçer geçmez bütün kardeşlerini insafsızca ortadan kaldırmakta veya ömür boyu hapse tıkmaktadırlar. Mahmut'un yandaşlarının, özellikle de o mütevazı olanların kendi aralarında ne kadar kibar, ne kadar yumuşak, ne kadar merhametli olduklarını görün. Fakat Mahmut'un, takipçilerinin işaretlerinin ve kehanetlerinin Tevrat ve İncil'de bulunduğunu bu kadar utanmazca iddia etmesi, o kitaplarda bunlardan iz bile bulunmazken, onun sahte bir peygamber olmasına şaşmamak gerekir.

Buraya getirebileceğim diğer şeyleri geçiyorum. Sadece şunu ekliyorum: Kuran'dan çıkarılan kehanetlerin Mahmut tarafından mı, yoksa bunlar tarafından önceden bildirilen şeyler zaten gerçekleştiğinde Kuran'ı derleyip uyduran Ebubekir ya da Osman tarafından mı yazıldığını kesin olarak bilemeyiz; tıpkı gerçekleşmiş olayların gelecekmiş gibi önceden bildirildiği şairlerin kehanetleri gibi.

ALTINCI BÖLÜM

Müslümanlar tarafından Kuran'ın dışında, gelenek yoluyla kabul edilerek Mahmut'a atfedilen mucizeler.

Her ne kadar Mahmut, gördüğümüz gibi, Kuran'da sık sık kendisinin hiçbir mucize gerçekleştirmediğini, zira bu tür şeyleri yapmaya değil, insanların işlerini görmeye ve onlara gerçek dini tebliğ etmeye gönderilmiş olduğunu ileri verse de; Müslümanlar yine de peygamberlerine inatla karşı durarak onun birçok ve büyük mucizeler gerçekleştirdiğini; hatta bütün peygamberlerin mucize şanını ellerinden aldığını iddia etmektedirler. Müslümanlar arasında övülen bir yazar olan ابن احمد الجنابي (Ebu-Ahmed el-Cennabî), Mahmut tarafından bin mucizenin, diğerlerine göre ise üç bin mucizenin gerçekleştirildiğini onaylamaktadır. El-Buharî, الأنوار (Nurlar) adlı eserinin 7. kısmında onun henüz çocukkenki durumu hakkında şöyle yazar:

وكان كل يوم تظهر له آيات ومعجزات

(Her gün ona mucizeler ve harikalar zahir oluyordu). Rehberlik işaretlerinin yazarı محسني (Muhsinî) şunları söyler:

ولي جميع معجزاته واعلامه التي ذكرها المحدثون في كتبهم لدال الكتاب فان نبينا عم اكثر الانبياء اعلاما وقد ذكر بعض المصنفين ان اعلامه ... عم تبلغ الفسا

(Eğer tarihçilerin kitaplarında bahsettiği bütün mucizelerini ve işaretlerini sayacak olursak, cilt kesinlikle büyüdü. Zira kutlu hatıralı peygamberimiz, mucizelerinin çokluğunda diğer peygamberleri geride bırakmıştır. Ve bazı yazarlar onun mucizelerinin bin sayısına ulaştığını ileri sürmektedir). İsmail İbn-Ali, Mahmut'un hayatında şöyle yazar:

وله صلى الله عليه وسلم من المعجزات الظاهرة والمؤمنين المأمون ما في كثير من ان تعصما والله

(Ve Mahmut'un peygamberliğinin açık mucizeleri, net ve apaçık delilleri, sayılamayacak kadar çoktur. Ve bunu en iyi Allah bilir). Ahmed İbn-Edris aynı şeyi şu sözlerle doğrular:

أوتي ما دوتيه احد من الآيات المتكاثرة الي ثلاثة الاف آية واكثر ولي لم يوتي الا القران وحده لكفى به قفلا منيفا على سائر ما أوتي الانبياء لانه المعجزة الباقية دون سائر المعجزات

(Hiçbir kimseye verilmemiş olan o kadar çok mucizeyi yapması ona verilmiştir ki, bunlar üç bine ve daha fazlasına yükselmiştir. Ve eğer Kuran'dan başka hiçbir mucize yapmamış olsaydı bile, bu, diğer peygamberlerin mucizelerini geride bırakması için yeterli olurdu: çünkü bu, diğer hiçbir mucizin sahip olmadığı, kalıcı ve sürekli bir mucizedir).

Fakat Müslüman Bilginler ne kadar boş konuşup saçmalarsa saçmalasın, onların kendi tanıklığına göre bile Rab İsa, tek bir günde elli bin mucize (kendi iddialarına göre) gerçekleştirerek bu konuda Mahmut'tan katbekat üstün olmuştur. Yine de burada, bizzat sözde peygamberlerine yakıştırdıkları şeylerin dizisini örmek istiyoruz; birincisi Abdülhalim oğlu Ahmed'in Apolojisi'nin benim sayfa 382'de yer alan eserinden alınmıştır. Orada aynı mucizeleri bazı sınıflara veya türlere ayırmaktadır. Bunların birincisinde, göksel şeylere ait olan ve yukarıda bahsedilenleri koyduğu yere şunları da yerleştirir:

Birincisi:

آيات الجمو كامتصقانه صلى الله عليه وسلم ولمستصحابه وغاعة السحاب له ونزول المطر

(Hava ile ilgili mucizeler: türü şöyledir: gökten sular indirmek; o bulanık havayı durulaştırmak; bulutlara hükmetmek ve dualarla yağmurlar elde etmek). Bu birinci türe ait olan her şeyi özetle fakat dürüstçe sıralayacağım.

Birincisi: Medineliler yağmur eksikliği nedeniyle büyük bir kıraklık yaşarken, Mahmut'tan ihtiyaçlarına çare bulmasını istediler. O, ellerini kaldırdı ve Tanrı'ya yardım etmesi için dua etti: ve daha ellerini indirmemişti ki, daha önce berrak olan gökyüzü aniden bulutlarla karardı ve o kadar bol yağmur akıttı ki, ملكت الأموال وانقطعت السبل (mallar telef oldu ve yollar kesildi). Bu nedenle Medineliler, hepsi birden mahvolmasınlar diye yağmurların şiddetini durdurmasını ondan tekrar istediler. Bunun üzerine Mahmut elleriyle göğün çeşitli taraflarına işaret etmeye başladı: ve nereye işaret ediyorsa derhal açılıyordu; böylece yağmur dindi.

İkincisi. Hicretin beşinci yılında yapılan الخندق (Hendek) Savaşında, duaları veya bedduaları sayesinde düşmanlara karşı öyle şiddetli bir Seher yeli elde etti ki, tencerelerinin ağızları ters döndü ve çadırları yerle bir oldu; havaya kaldırıldıklarında kendilerini de yukarı kaldırıyorlardı. Bazıları, bu rüzgarın beraberinde büyük bir kaya taşı yığını getirdiğini ve bununla düşmanların büyük bir kıyıma uğratıldığını ekler.

Mahmut'a atfedilen bu iki ve diğer mucizede, bizim araştırmamız gereken iki husus vardır. Birincisi, yaratılmış doğanın bütün güçlerini o kadar mı aşmaktadırlar, ki ancak ve ancak yalnız Allah tarafından gerçekleştirilebilmiş olsunlar? İkincisi, gerçekten gerçekleşmiş olup olmadıkları ve uydurma ile yalanlarla karışık olarak öne sürülüp sürülmedikleri. Ve elbette her ikisi açısından, burada anlatılan mucizelere gelince; yağmurların, rüzgarların ve fırtınaların cinlerin işleriyle uyarılabileceğinden hiç kimsenin şüphesi olamaz; zira bunu günlük deneyim öğretmektedir. Hatta Titus Livius 1. Dekat'ında, Alban Dağı'na bir zamanlar taş yağdığını aktarır ki bunun gerçek bir mucizeden değil, ya doğal nedenlerden ya da cinlerin aldatmacasından kaynaklandığına inanılmalıdır. Gerçekte bu her iki mucizenin de uydurma olduğu şu nedenle kanıtlanır ki; Tanrı'nın, Medinelilere geçmişteki kuraklık ve kıraklık kadar veya ondan daha fazla zarar verecek o yağmuru Mahmut aracılığıyla göndermiş olması sadece inanılmaz değil, aynı zamanda gülünçtür. Sonrasında, Hendek Savaşında gerçekleştiği anlatılan olaylar, yazarlar tarafından o kadar farklı şekillerde aktarılır ki büyük bir yalan şüphesi uyandırır. Nitekim iki baş yazar, yani Ahmed ve İsmail, taşlar hakkında tek bir kelime bile etmezler. Gerçekte ise Georgius Almacinus, Müslümanların en alimi Ebu Cafer'den kopyaladığı Sarazen tarihçesinde, onun rüzgarından bile bahsetmez. Ey Okur, Enes bin Malik'in birinci mucizenin görsel tanığı olarak, Huzeyfe'nin ise ikincisinin tanığı olarak yazar tarafından takdim edilmesi seni sarsmasın:

والله يمنزل من مني الرتي رابت المطر diyerek

Tanrı adına yemin ederim ki, Mahmut içinde bulunduğu minberden inmeden önce, yağmurun sakalının üzerinden aktığını gördüm:

. الهمس في الرمة : Öteki de aynı şekilde yeminle öne sürer

Ve ben kalkanların üzerine düşen taşların gürültüsünü işitiyordum.

Zira Müslüman yazarların, uydurmalarını ve masallarını kanıtlamak için bu tür görsel tanıkları, onların yeminlerini ve sözlerini uydurmaları adettendir; bunu başka yerlerde de kaydettim ve aşağıda daha bilinçli bir şekilde göstereceğim.

في الحيوان الأئس الجن والبهائم : والنوع الثاني تصرف Ahmed, Mahmut'un mucizelerinin ikinci türüne geçer ve şöyle der

İkinci tür, hayvanlar, yani insanlar, cinler ve canavarlar etrafında gerçekleştirdiği mucizelerdir; bunları da özetle aktaracağım.

Birincisi. Mahmut'la karşılaşan bir deve, yere kapandı ve bol bol ağlamaya başladı. Ama o, eliyle devenin başını yumuşakça okşadı: deve de sakinleşti. Devenin bekçisi olan çocuğu gördüğünde ona şöyle dedi: Bu deve, açlık ve emekle kendisine eziyet ettiğin hususunda bana senden şikayette bulundu. Onu daha iyi idare etmesi konusunda onu uyararak öğüt verdi.

İkincisi. Başka bir deve o kadar hırçındı ki herkese saldırıyordu, bu yüzden bir çitin içinde tutuluyordu. Fakat Mahmut'un kendisine doğru geldiğini gördüğünde, ağzını yere indirerek önünde diz çöktü: o ise yularından bağlanmış olan deveyi efendisine uslu bir şekilde geri verdi ve etraftakilere dönerek gururla şöyle dedi:

: انه ليس شي بين السماد والارض الا يعلم اني رسول الله الا عاص الجن والانس .

Elbette gökyüzü ile yeryüzü arasında, cinler ve Tanrı'ya başkaldıran insanlar dışında, benim Allah'ın Elçisi olduğumu bilmeyen hiçbir şey yoktur.

Üçüncüsü. Kadının biri ona cin çarpmış olan oğlunu getirdi: o ise çocuğun ağzına üç kez tükürdü ve Cin'e gitmesini emretti, çünkü kendisi Allah'ın Elçisi idi. Sonra kadına dedi ki: Oğlunun durumu iyidir, çektiği şeylerden hiçbir şey bir daha ona geri dönmeyecektir. Birkaç gün içinde aynı kadın ona bir tulum süt ve bir koyun hediye etti, oğlunun iyi olduğunu belirterek; o da onun hediyesini kabul etti.

Dördüncüsü. Gaureth adında bir adam, kılıç kuşanmış Mahmut'u görünce, onu incelemesi için kendisine vermesi için yalvardı. Fakat bir süre onu inceledikten sonra daha da yaklaşıp şöyle dedi: Ey Mahmut, seni öldürmekten beni kim alıkoyar? ve hemen adamın eli titredi, öyle ki kılıç elinden düştü. Mahmut ise kılıcını geri alarak şöyle dedi: Ey Gaureth, seni öldürmemden seni kim korur? Adam ise şu karşılığı verdi: Hiç kimse.

Beşincisi. Adam biri Mahmut'a geldi, yanında içinde yavru olan bir kuş yuvası getiriyordu, anne ve babası onu takip ediyor ve o adamın elinin üzerine konuyorlardı. Mahmut ise etraftakilere dönerek şöyle dedi: Sizin Rabbiniz sizinle birlikte, bu yavrulu kuşların yavrularına karşı merhametli olduğundan çok daha merhametlidir. Burada ne gibi bir mucize, şaşkınlık veya yenilik var ki?

Altıncısı. Kötü semer vurulmuş başka bir deve, efendisinin çift sürmek için uzun yıllar boyunca kendisini kötü kullandığından, zayıf ve uyuz bir hâle geldikten ve artık zayıf düşüp tükenince onu boğazlamak istediğinden yakınaparak ona şikayette bulundu. Bunun üzerine devenin efendisini çağırdı ve ona karşı gösterdiği bu insanlık dışı davranıştan ötürü onu sertçe azarladı. Sonrasında o deveyi ondan satın aldı ve ormanlarda özgürce dolaşması için salıverdi, deve de çok uzun süre yaşadı. Neredeyse aynı olay başka bir deveye de başına geldi. Şunu da belirtmek gerekir ki, Mahmut yalnızca bu develerin yakınmalarını işitmişti ve başka hiçbir tanık yoktu.

Yedincisi. Onun emriyle birbirinden çok uzakta bulunan iki ağaç, kökünden sökülerek birbirine katıldı. Fakat bu mucize aşığında başka bir sınıfa yerleştirilmeliydi.

Sekizincisi. Yedi yıldır deli olan bir çocuğu, ağzına tükürerek ve cin'in kendisinin Allah'ın elçisi olması sebebiyle ondan uzaklaşmasını emrederek iyileştirdi. Birkaç gün sonra çocuğun annesi geldi ve alıştığı o kötü şeylerden hiçbirinin geri dönmediğini öne sürdü: ve ona iki koç ile bir kap ekşi süt ikram etti: fakat Mahmut koçun birini geri verdi. Sanırım, eğer diğer koçu da kabul etmiş olsaydı, mucizesini çok pahalıya satmış olacağını düşündü.

Dokuzuncusu. Cin çarpması olan başka bir çocuğu göğsüne dokunarak kurtardı; çocuk dokunmanın ardından ağzından siyah pamuk benzeri bir şey çıkardı.

Onuncusu. Ormana giren bir adam, oradan içinde yumurtalar olan bir yuva aldı götürdü: yumurtaları yumurtlamış olan kuş da onu takip ederek Mahmut'un ve arkadaşlarının başının üzerinde uçuştı. O ise kuşa zarar verilmesini yasakladı ve yuvanın kendi yerine geri konulmasını emretti. Acaba bu bir mucize midir?

On birincisi. Safina adında bir Mahmut azatlısı, bir ormanda karşısına çıkan bir aslanla karşılaştı, onun görünümünden dehşete düşerek ona şöyle dedi: Ey aslan, ben Allah'ın Elçisi Mahmut'un azatlısıyım. Aslan ise boynunu bükerek onun kılıcına dokunmaya başladı: onu kışkırtmaktan ve adeta elinden tutup yönlendirmekten vazgeçmedi, ta ki onu ormanın dışına yola çıkarana kadar; ve sonra hafif bir kükremeyle, sanki veda ediyormuş gibi onu bıraktı.

On ikincisi. Mahmut'un evinde vahşi bir hayvanı vardı; bu hayvan, Mahmut evde yokken daha da vahşileşiyor ve azıtiyordu. Ancak Mahmut'un geri döndüğünü ve eve

girdiğini hissettiğinde evcilleşiyor ve sakinleşiyordu. Ne samanlı (değersiz) bir mucize.

On üçüncüsü. Bir deve Mahmut'a gelip ona secde etti. Ancak yoldaşları bunu gördüğünde onlar da ona secde etmek istediler; bunun üzerine onlara şöyle dedi: Eğer birinin başkasına secde etmesini emredecek olsaydım, kesinlikle kadına kocasına secde etmesini emrederdim.

On dördüncüsü. Bir kurt bir koyunu kapmıştı; çoban ise kurdun peşinden koşarak koyunu onun ağzından çekip aldı. Kurt çobana şöyle dedi: Kendisinden rızık olarak verdiğim avı benden aldığın için Tanrı'nın seni cezalandırmasından korkmuyor musun? Bunun üzerine çoban, kurdun insan sesiyle konuşması karşısında şoke oldu. Kurt ona şöyle dedi: Sana bundan daha şaşırtıcı bir olay anlatmamı ister misin? Mahmut Medine'de insanlara geçmiş olayların tarihini anlatıyor. Çoban Medine'ye geldi ve tüm halkın huzurunda bunu Mahmut'a anlattı; o da şöyle dedi

صدق / والذي نفس محمد بيده لا تقوم الساعة حتى يكلم / السباع الأنس ويكلم الرجل العذبة سوطاه وسؤال نعلم / ;
وخسبين فضده ما احدث امده بعده

O doğru söyledi: Ve Muhammed'in canı elinde olan yemin ederim ki, vahşi hayvanlar insanlarla konuşmadıkça, kişinin kamçısının ucu ve ayakkabısının bağı onunla konuşmadıkça ve ailesinin kendisinden sonra yaptığı yeni işleri uyluğu ona haber vermedikçe kıyamet kopmayacaktır.

On beşincisi. Bir at tökezliyor ve dar adımlarla yürüyordu. Bir gün Mahmut buna bindi ve bir daha asla tökezlemedi; bundan sonra geniş adımlarla yürüdü.

On altıncısı. Ali göz iltihabından muzdaripti; Mahmut onun gözüne tükürdü ve o günden sonra gözlerinde hiçbir engel veya ağrı hissetmedi.

On yedincisi. Kutade'nin oğlu Ömer'in oğlu Asım, Bedir Savaşı'nda gözünün kökünden vurulmuştu, öyle ki gözü yanağının üzerine akmıştı. Mahmut onun için dua etti ve elini göz bebeğine dokundu veya diğer yazarların yazdığı gibi onu yerine yerleştirdi. Bundan sonra iki gözünden hangisinin yaralandığı bilinemiyordu; hatta bu göz diğerinden daha iyiydi. Bu mucize hakkında birazdan söyleyeceklerime bakın.

On sekizincisi. Otheich'in oğlu Abdullah düşerek bacağını kırmıştı; bacağını şeritle bağladıktan sonra Mahmut'a geldi ve başına gelenleri anlattı. O da bacağını uzatmasını emretti ve eliyle bacağına dokundu; bu yapılar yapılmaz artık hiçbir ağrı hissetmedi. Aynı şekilde Alacuh'un oğlu Salma'nın vurulan bacağını da üzerine üç kez üfleterek iyileştirdi; üzerinde bir yara izi kalsa da bütün ağrısı dindi.

On dokuzuncusu. Gözlerinden yaralanan bir adam, Mahmut'tan gözlerini iyileştirmesini diledi. O da çok dikkatli bir şekilde yıkanmasını ve Yüce Tanrı'ya, peygamberi Mahmut aracılığıyla kendisini iyileştirmesi için yalvararak bazı dualar okumasını emretti. Bunu yaptığında tamamen iyileşti.

Mucizelerin bu ikinci sınıfında bazıları boştur ve hiç mucize kokmamaktadır; bazıları ise gülünçtür ve mucize adını hak etmemektedir. Yine de üç gerçek mucize görünmektedir. Birincisi, gözü yanağına akmış olan kişinin görme yetisinin geri kazandırılmasıdır. İkincisi, görme yetisini kaybetmiş olan kişinin aydınlatılmasıdır. Üçüncüsü, kırık bacağın anında iyileştirilmesidir. Fakat bunların hiçbirisi, doğru bir şekilde tartıldığında, yaratılmış doğanın güçlerini aşmamaktadır. Birincisine gelince, göz köküyle bağlantılı kaldığı sürece, yuvasından dışarıya yanağın üzerine biraz akmış olsa bile, görme yetisinin doğal olarak eski durumuna geri döndürülebildiğini en bilgili tıp bilginleri öne sürmektedir; ve en azından bir iblisin işiyle bunun çok kısa sürede de gerçekleşebileceği inkar edilemez. Elbette ünlü tarihçi Franciscus Guicciardinus 6. kitabının (İtalya Tarihi) sonunda, Hippolytus'un kardeşi tarafından Astepli Julius'un gözlerinin çıkarıldığını, ancak Julius'un Tanrı'ya sığınarak gözlerini hemen kendi yerlerine yerleştirdiğini ve sonrasında bunları olağanüstü bir şekilde kullanarak çok keskin gördüğünü aktarır. Tarih eleştirmeni Remigius bunu bir mucizeye bağlar. Fakat Guicciardinus 7. kitabında bunun hekimlerin hızlı ve özenli bakımı sayesinde gerçekleştiğini yazar. Yine de ben Julius'un gözlerinin yuvasından tamamen koparılıp ayrıldığını inanmıyorum. İkincisine gelince, şunu belirtmek gerekir ki, o adam kör (orijinal metinde اعمى değildi; bu kelime uygun bir şekilde kör anlamına gelir; aksine o, gözlerinden veya vücudunun başka bir kısmından herhangi bir şekilde yaralanmış bir insanı ifade eden ضرير idi. Dolayısıyla bu kişi, en azından bir iblis vasıtasıyla, doğal olarak iyileştirilebilecek şekilde gözlerinden yaralanmış olabilir; Suetonius, batıl inançlı İmparator Vespasianus tarafından kör bir adamın bu şekilde iyileştirildiğini aktarır. Üçüncüsü de doğanın güçlerini, en azından melekî güçleri kesinlikle aşmaz. Çünkü bir iblis, kırık bir bacağı (bir insanın belli bir zaman aralığında yapabileceği gibi) anlık çarelerle o kadar hızlı bir şekilde kaynatabilir ki üzerinde hiçbir kırık izi kalmaz. Buradan bu tür diğer mucizelere verilen yanıt açıkça anlaşılmaktadır: çünkü hepsi doğal olarak, en azından bir iblisin yardımıyla gerçekleşebilirdi. Ne var ki, her şeyi uydurma olarak kabul edip, gördüğümüz gibi Mahmut'un kendini mucize yaratmaktan sürekli affettirdiği Kuran'ın otoritesiyle bunu reddetmek daha iyidir. Şayet böyle bir şey yapmış olsaydı, Bedir zaferinin o zavallı ve zayıf mucizesini o kadar çok kez öne sürerken, ki Kuran'ın sözlerine dikkat edersek kendisinin onda hiçbir payı yoktu, bunu asla gizlemezdi. Ahmed, peygamberinin ağaçlar ve odunlarla ilgili üçüncü tür mucizesine geçer علي الاشجار والخشمة:

Birincisi. Mahmut Medine Mescidi'nde vaaz verirken hurma ağacının kuru gövdesine omuzlarıyla dayanıyordu. Ancak minber inşa edilip ondan vaaz vermeye başladığında, o gövdeden yavrusunu kaybetmiş dişi devenin sesi gibi bir ses duyuldu. Bunun üzerine Mahmut minberden fırlayarak yaklaştı ve elini gövdenin üzerine koydu: o da sakinleşti ve sustu. Diğerleri, Mahmut'un gövdeye sarıldığını ve onu göğsüne yaklaştırdığını; gövdenin ise küçük bir çocuk gibi sızlanan sesler çıkararak yavaşça sakinleştiğini ve sustuğunu yazar.

İkinci mucize

Mahmut bir keresinde tuvalet ihtiyacını gidermek için ıssız bir yere çekilmek üzere adamlarından ayrıldı. Cabir ise onun taharet alabileceği bir su kabı ile onu takip etti. Ancak gizlenebilecek bir yer bulamadığında, bir ağaca yaklaştı, dalından tuttu ve ona şöyle dedi: "Beni takip et." Ağaç da onu takip etti. Sonra biraz daha ilerlediğinde başka bir ağaca yaklaştı, dalından tuttu ve ona şöyle dedi: "Beni takip et." Ağaç da onu takip etti; nihayet ilk ağaçla birleşerek Mahmut'a bir örtü oluşturdu, böylece hiç kimse tarafından görülmeden bedenini rahatlatılabildi. Ardından her bir ağaç kendi yerine geri döndü. Şüphesiz, Mahmut'un karın yükünü indirmesi büyük bir olaydı.

Üçüncü mucize

Amer adında bir adam, kürek kemikleri arasında bulunan ve kendisinin tüm ölümlülerin en iyisi olduğunu doğrulayan peygamberlik mührünü kendisine göstermesini istedi. Mahmut ona şöyle yanıt verdi: "Sana bir mucize göstermemi ister misin?" "Elbette" dedi adam. Bunun üzerine Mahmut uzaktaki bir hurma ağacını yanına çağırdı; ağaç büyük bir gürültüyle gelip önüne durdu. Mahmut ise onun geri dönmesini emretti. Adam, kürek kemiklerindeki peygamberlik mührünü göstermesini yeniden istedi; o da yürüyen hurma ağacını gösterdi:

Ey Okur, gülebiliyorsan gül.

Gülenin ağızına amele küreğiyle fururum. 😊

Dördüncü mucize

Bir Arabı kendi mezhebine çekmek için, bir hurma ağacının dalına kendisine doğru inmesini emretti; dal alçalıp önüne durduğunda, tekrar kendi yerine dönmesini buyurdu; ağaç itaat etti ve Arap inandı. Oysa bu, Kuran'da defalarca tekrarlanan şu hususa aykırıdır: Mucizeler Arapların inşasına hiçbir fayda sağlamayacak ve bu yüzden onları yapmıyordu.

Beşinci mucize

Başka bir Arabı da benzer bir mucizeyle döndürdü: **Sel yatağında bulunan bir hurma ağacının kendisine gelmesini emretti;** ağaç geldi, önünde durarak onun peygamber ve Allah'ın kulu olduğunu ve bir başka ilah olmadığını üç kez doğruladı. Sonra onun emriyle yeri gürültüyle yararak kendi yerine geri döndü.

Altıncı mucize

Abdurrahman'ın oğlu Mohan, babasından işittiğine göre, Mafruk'a cinlerin bir gece Kuran okuyan Mahmut'u dinlediğini ve Kuran'da bizzat iddia ettiği gibi onun mezhebine katıldıklarını hangi tanığın doğruladığını sormuş; Mafruk ise Ebubekir'den duyduğunu, cinlerle birlikte bulunan bir ağacın bunu doğruladığını söylemiştir.

Yedinci mucize

Mekke'den çıktığında, istisnasız her ağaç ve her dağ onunla karşılaşır ve şöyle derdi: "Selam sana, ey Allah'ın Elçisi."

Sekizinci mucize

Mekkreliler tarafından sopalarla iyice dövüldüğü için bir gün üzgün ve ağlayarak oturuyordu. Cebrail onu teselli etmek için göründü ve uzaklardaki bir ağacı kendisine çağırmasını emretti. Bunu yaptığında ağaç geldi ve önünde durdu. Bunun üzerine Cebrail ona dedi ki: "Ona yerine dönmesini emret." O da emretti ve ağaç itaat etti. Sonra Mahmut şöyle dedi: "Bu bana yeter. Başımda yara vardı; Cebrail kabuğunu tedavi ediyordu."

Bu üçüncü türün mucizeleri öyledir ki, tam anlamıyla akıl ve duyu yoksunu olmayan herkes, bunların ya Müslümanların uydurmaları ya da cinlerin aldatmacaları olduğunu kolayca anlayabilir. Ne var ki Arap yazarların utanmazlığı o kadardır ki, bu olaylar gerçekleşirken orada hazır bulunduklarını ve çok iyi gördüklerini iddia eden yazarları tanık gösterirler, hatta daha da ileri gidip uydururlar. Buradan, peygamberleri hakkında mucize türünden şeyler anlattıklarında bile onlara ne kadar güvenilebileceğini kolayca çıkarabiliriz.

Ahmed, dördüncü tür hakkında şöyle der:

والنوع الرابع الماء / والطعام والثمار الذي كان بكثرة ببركاته فوق العادة / وهذا باب واسع نذكر منه ما يبسر

Dördüncü tür su, yiyecek ve hurmalarla ilgilidir; bunları bereketiyle alışılmış adetin ötesinde çoğaltırdı. Bu konu aslında çok şey içerir ancak biz sadece birkaçını anacağız. Bunları ben de özetle aktaracağım:

Birincisi

İki kişinin içmesine ancak yetebilecek bir kadeh suyu öyle çoğalttı ki, yaklaşık seksen kişi o suyla yıkanıp arınabildi. Buna benzer şeyler başka zamanlarda da gerçekleşti. Nitekim bazen boş bir kabın üzerine veya içinde biraz su varken parmaklarını koyarak ya da elini içine daldırarak, parmaklarından su kaynakları fışkırtırdı, öyle ki bir kez suyun çokluğundan develerin boğulma tehlikesi bile olmuştur. Bazen yanındakilerin anlamadığı bazı kelimeler mırıldanır ve suları böyle çoğaltırdı. Bazen neredeyse kurumuş kaynakları büyük bir debiyle fışkırtırdı. Bazen içine tükürerek ya da bazı kelimeler mırıldanarak taşlar atıp kuru kuyuları suyla doldururdu. Ahmed bunlardan on yedi tanesini, daima görsel tanıklar göstererek aktarır.

Yiyeceklerin çoğaltılmasına gelince

Birincisi

Dört ölçek arpa ekmeğini ve bir kuzunun etini, hem tencereye hem de ekmeklere tükürerek öyle çoğalttı ki bin kişiyi doyurmaya yetip arttı; buna rağmen ne tencere ne de ekmekler azaldı. Neredeyse aynı olay başka bir zamanda da gerçekleşti.

İkincisi

Tereyağıyla tatlandırılmış birkaç parça ekmek parçasının üzerine bazı kelimeler mırıldanarak bunları öyle çoğalttı ki seksen günden fazla insan bunlarla doydu ve yine de bol miktarda artık kaldı.

Üçüncüsü

Tek bir koyun derisinin alabileceği kadarlık hurmayı, bin dört yüz kişinin bunlarla doyacağı kadar devasa bir miktara çoğalttı. Başka bir seferde de o kadar az hurmayı çoğalttı ki, bütün halk sadece doydu, hatta yolcu torbalarını bile bunlarla doldurdu. Bunun üzerine Mahmut şöyle dedi: "Tanrı'dan başka ilah olmadığına ve benim Allah'ın Elçisi olduğuma tanıklık ederim." Başkaları bunu farklı şekillerde aktarır.

Dördüncüsü

Kadının biri tulumundan Mahmut'a tereyağı ikram ediyordu; kadın ve oğulları için bile tulumdan tereyağı akmak tükenmedi, ta ki kadın tulumu sıkana kadar. Mahmut kadına şöyle dedi: "Eğer tulumu sıkmasaydın, tereyağı arz etmeye asla son vermezdi."

Beşincisi

Kendisinden yiyecek isteyen birine, bir eşeğin taşıyabileceği kadar arpa verdi; adam ailesiyle birlikte onu ölçene kadar ondan yemekten hiç vazgeçmedi. Mahmut da şöyle dedi: "Eğer onu ölçmeseydi, asla tükenmezdi."

Altıncısı

Az kişiye hazırlanmış olan çorbayı öyle çoğalttı ki üç yüz kişiden fazlasına yetti; herkes doyduktan ve sofralar kaldırıldıktan sonra, artan yemek konulandan daha fazlaydı.

Yedincisi

Tek bir süt çanağından büyük bir insan topluluğunu doyurdu; ardından geriye kalanı bizzat kendisi içti.

Sekizincisi

Tek bir koyun ciğerinden yüz otuz kişiyi doyurdu ve iki tabak dolusu yemek arttı.

Dokuzuncu

Hurmaların çoğaltılmasıyla ilgili olarak Ahmed ve diğerleri pek çok mucize anlatır; ancak bunların hepsi aynı kottan (değersiz şeylerden) olduğu için burada yeniden ele almıyorum, sadece okurun özel dikkatini hak ettiğini düşündüğüm bir tanesiyle yetiniyorum. Yazarın kendi sözlerinden Arapçadan sadakatle tercüme ederek aktaracağım:

İmam Ahmed Tirmadi ve diğerleri, kaynağı Ebu Hureyre'ye dayanan bir hikaye rivayet ettiler. Ahmed dedi ki: Bana Hamad bin Zeyd'den, o Mogiaber'den, o Abul-Alia'dan işiten Jon anlattı; o da Ebu Hureyre'den bizzat şöyle işittiğini

söylemiştir: Birkaç hurmayla birlikte Peygamber Mahmut'a geldim ve dedim ki: "Bunların üzerine Allah'ın bereketini dileyin." O da bunları ellerine yerleştirdi, ardından dua etti ve bana şöyle dedi: "Bunları torbana koy; ne zaman onlara ihtiyacın olursa, elini torbanın içine sok ve onu asla kendinden çıkarma (oradan uzaklaştırma)." Savaşta iken torbadan o kadar çok hurma çıkardım ki; biz yorduk, o bize yiyecek tedarik ediyordu ve ben onu asla bel kemiğimden ayırmadım. Ancak Osman öldürüldüğünde, uyluğumdan kesilip düştü. Muhammed bin Sairin, Ebu Hureyre'den şöyle aktardığını söyler: Mahmut orduyla birlikte savaşta iken erzakları tükenmişti. Bana şöyle dedi: "Ey Ebu Hureyre, yanında hiç bir şey var mı?" Yanıtladım: "Torikamda biraz hurma var." "Onları bana getir" dedi. Bunu yaptığımda, bana deri yaygıyı getirmemi emretti; onu getirdiğimde yaygıyı serdi, elimi torbama sokarak oradan yirmi bir hurma çıkardı. Sonra "Bismillah" dedi ve aynı kelimeleri tekrarlayarak hurmaları tek tek ayrı ayrı koymaya başladı, ta ki hepsini yerleştirmeye kadar; sonra aynı kelimeleri tekrar okudu. Ardından bunları topladı ve dedi ki: "Falanı ve arkadaşlarını çağır." Çağrılanlar yediler, doydular ve ayrıldılar. Sonra "Falanı ve arkadaşlarını çağır" dedi; onlar da çağrıldı, yediler, doyup ayrıldılar ve buna rağmen hurmalar arttı. Sonra bana oturmamı ve yememi emretti; ikimiz yedik ve yine de hurmalar arttı; bunları alıp torbama koydum ve bana şöyle dedi: "Ey Ebu Hureyre, hurma istediğinde elini torbaya sok ve al; ve orayı kapatma; o sana yetecek kadar hurma tedarik edecektir." Ne zaman hurma istesem elimi torbaya soktum ve oradan elli deve yükünün taşıyabileceği kadar elli çuval hurma çıkardım. Oysa torbam sırtımın arkasında bağlı duruyordu; Osman'ın saltanatı sırasında kazara düştü ve onu kaybettim.

Yezid bin Abu-Mansur da hemen hemen aynı şekilde, Ebu Hureyre'den aldığı bu olayı aktarır; şu eklemeye ki: bütün ordu o hurmalardan yemiş ve doydular; Ebu Hureyre'nin kendisi de Mahmut, Ebu Bekir ve Osman'ın yaşadığı sürece o hurmalardan yemiş ve başkalarını da beslemiştir; ancak Osman öldürüldüğünde evine gelmiş ve torba kaybolmuştur.

Bu dördüncü türün mucizelerinin her birini ayrı ayrı tartmak için boş zamanımız yok. Yeter ki şunu söyleyelim: hepsi uydurmadır ve özellikle de Ebu Hureyre'nin bu devasa masalından açıkça anlaşılmaktadır ki, yazar bu hikayeyi her seferinde farklı şekillerde uydurmaktadır. Oysa eğer o torba, sadece tüm bir orduya yiyecek sağlamakla kalmayıp, aynı zamanda Mahmut'un yönetimi altında ve onun efendisinden sonraki üç halife döneminde kırk yıl boyunca başkalarına da yiyecek tedarik edecek kadar bereketli olsaydı, ordusundaki kişilerin Ebu Hureyre'yi o torbayla birlikte yanında taşıması yeterli olurdu; çünkü başka her türlü erzak gereksiz olurdu. Mahmut'un ordularına bu kadar kötü baktığına ve onları (yazarın yukarıdaki örneklerde iddia ettiği gibi) defalarca o kadar büyük bir kıtlığa sürüklediğine kim inanır ki; öyle ki ortalıkta sadece birkaç hurma, birkaç parça ekmek veya sadece bir bardak su bulunabilsin?

Gerçek şu ki, her şeyi Müslümanlara bütünüyle hak versek bile, bunlar yine de gerçek mucizeler olarak kanıtlanamaz. Herkes bilir ki (muhtemelen Müslümanlar da bilir), kötü cinlerin işleriyle sular, meyveler ve yiyecekler en azından görünüşte çoğaltılabilir ve en muazzam sofralar aniden ortaya konulabilirdi. Bu, göz açıp kapayıncaya kadar her nereye isterlerse taşıyabilecekleri bu şeyleri oradan buradan alıp, belki de kendileri tarafından üretilmiş veya hazırlanmış olan şeyleri diledikleri yere götürebilenler için son derece kolaydır; tıpkı Kuran'da kim olduğunu bilmediğim bir cinin Belkıs'ın tahtını Habeşistan'dan Süleyman'a göz açıp kapayıncaya kadar getirdiğinin uydurulması gibi. Kuran'ın saçmalıklarını bir kenara bırakırsak, tarih kitaplarında bu tür hokkabazlık örnekleri saymakla bitmez; hatta bunların her gün gerçekleştiğini deneyimlerimizle öğreniyoruz.

Eğer Müslümanlar, İsa'nın, İlyas'ın ve bazı kutsal kişilerin de bu tür mucizeler gerçekleştirdiğini söylerlerse, şimdiden yanıt verdim ve bunu yerinde daha net göstereceğim: bunlar gerçek mucizelerdi ve Müslümanların kendilerinin de kabul ettiği gibi gerçek mucizeler olarak kalır; ancak sihirbazların ve büyüçülerin gerçekleştirdiği ve Mahmut'un yaptıklarının türünden olanlarca değil; her ne kadar her ikisi de dış görünüşte birbirine benzer görünse de. Bu durum Musa'nın ve Firavun sihirbazlarının yaptıklarında açıkça görülmektedir: hem o hem de diğerleri sopalarını yıldıra, suları kana ve tozları kurbağaya dönüştürdüler; ancak Musa bunu yalnızca Tanrı'nın kudretiyle, sihirbazlar ise görünüşte veya şeytanların yardımıyla doğa yasaları aracılığıyla yaptılar.

Beşinci mucize türü

والنوع الخامس ونصرفه فيها وتسكيرها للسـه

Taşlar üzerinde gerçekleştirdiği işaretler ve onlardaki gücü ile onları gösterdiğinde taşların ona boyun eğmesiyle ilgilidir. Bunları da her zamanki gibi özetle aktaracağım:

Birincisi

Mahmut Uhud dağının üzerindeyken Ebu Bekir, Ömer ve Osman ile birlikteydi; dağ heyecanlandı ve onların altında titredi. O ise ayağıyla dağa vurarak şöyle dedi: "Sakin ol; çünkü üzerinde bir Peygamber, bir Doğru (Sıddık) ve iki Şehit'ten başkası yoktur." (Ebu Bekir Sıddık lakabıyla anılırdı; Ömer ve Osman savaşta öldürüldükleri için şehit sayılırlar.)

İkincisi

Samara'nın oğlu Cabir, Mahmut'un şöyle dediğini işittiğini söyler: "Bana peygamberlik görevi verilmeden önce Mekke'de beni selamlayan hiçbir taş bilmiyordum; ancak şimdi onu biliyorum." Ne gülünç kafa!

Üçüncüsü

Ali şöyle der: "Mekke'de Mahmut ile birlikteydim; dışarı çıktığımızda, 'Selam sana, ey Allah'ın Elçisi' demeyen hiçbir karşılaştığımız taş veya dağ kalmadı."

Dördüncüsü

Düşman ordusunun üzerine bir avuç toz fırlattığında, hepsinin gözleri tozla doldu ve arkalarını dönüp kaçtılar. Bu mucize hakkında yukarıda yeterince şey söylendi. Başka benzer iki olay daha aktarır, ya da daha doğrusu aynı olayı tekrar eder.

Bu tür çer çöpü tartışarak zaman kaybetmeyeyim, Ahmed'in altıncı mucize türüne geçiyorum:

Altıncı tür mucizesi, Allah'ın ona kendi melekleriyle yardım etmesidir.

Allah şimdi bin, şimdi üç bin, şimdi ise beş bin melek ile Bedir Savaşı'nda veya başkalarının istediği gibi üç farklı savaşta Müslümanlara yardım etti; ancak bu melekleri Mahmut'tan başka hiç kimse görmedi. Bu mucize hakkında yukarıda söylenmiş olanlara bakın.

İkincisi. Ebu Vakkas'ın oğlu Saad dedi ki, Uhud Savaşı'nda Mahmut'un sağında ve solunda, onun savunması için en şiddetli şekilde savaşan beyaz elbiseler giymiş iki adam gördü; daha önce hiç görmemişti ve sonrasında da bir daha görmedi: ve onların Cebrail ve Mikail olduklarını düşündü.

Üçüncüsü. Hendek savaşından sonra, Mahmut silahlarını çıkardığında, düşmanlarla savaşırken topladığı tozu silkelemek için başını sallayan Cebrail ona göründü. Ve Enes dedi ki, Cebrail ile birlikte savaşmış olan diğer meleklerin başlarından silkeledikleri tozu gördü. Ancak bazıları da şöyle dedi: Cebrail'i, başlığının kurdeleleri omuzları arasında sarkan Dahya el-Kelbi suretinde gördüğünü söylediler. Ve Mahmut dedi ki: Allah onu, kendi düşmanları olan Kureyzaoğulları'na karşı savaşması ve kalelerini depremle sarsması için göndermişti.

Mahmut, İbn Abbas'a, Bedir Savaşı'nda Cebrail'i, üzerinde savaş silahları bulunan atının başından tutarken gördüğünü söyledi.

Aynı kişi, düşmanlara karşı savaşan eşi Aişe'ye, bulut içinden dağlar meleğinin kendisine görüldüğünü, onu selamladığını ve şöyle dediğini anlattı: Sana dilediğin şeyi emret: Eğer istersen, düşmanlarını Eşebeyn dağının altına gömerim. Ancak o bunu reddetti, çünkü o kâfirlerden, tek Allah'a ibadet edecek müminlerin türeyeceğini umuyordu.

في كفالة الله له لعدوة وعصمته له من الناس وهذا فيه آية لنموته من دعوة

Her ne kadar Satan bazen kendini bir nur meleğine dönüştürerek bu tür maskelerle Mahmut'u, diğer pek çok kişiyi aldattığı gibi aldatmış olması mümkün olsa_ da,

bunların hepsi uydurma olarak kabul edilmelidir; özellikle de bunların başka hiçbir tanığı olmayıp, bizzat Mahmut'un kendisi olması hasebiyle. Fakat ne olursa olsun, burada hiçbir gerçek mucize kanıtlanamaz; çünkü bir ruhun, ister kötü ister iyi olsun, birine görünmesi, kendisine görüldüğü kişi için bir mucize değildir; zira iblisler veya melekler günahkarlara da sıklıkla görünmüşlerdir.

Yedinci tür mucize şundadır ki, Allah onun adına düşmanlarından intikam almıştır ve onu insanların zararından büyük ölçüde korumuştur: bunda onun birçok yönden bir peygamber olduğuna dair bir işaret vardır. Ahmed de böyledir, o Kuran'da Allah tarafından kendisine verilen ve onu düşmanlarından, hatta bütün insanlardan koruyacağına ve kendisine haksızlık veya zarar edenleri şiddetli bir şekilde cezalandıracağına dair bu tür vaatleri sıralamaktadır. Bu ise doğanın alışılmış düzenini aşan şekillerde gerçekleşti. Ve bunlar arasındakilerin en başlıcası şuydu: düşmanların çokluğuna, güçlerine ve üstünlüklerine (Mekkiler gibi) rağmen, o tek başına olmasına kafiye karşı onlara karşı koydu ve direndi; onların dinini, ilahlarını ve kutsal değerlerini hor görerek yeni bir din vaaz etti; bu ise kesinlikle mucize olmadan gerçekleşemezdi, özellikle de sonunda kendisi galip, onların ise mağlup kalmış olmaları itibarıyla. Sonra Allah'ın Mahmut'a yapılan haksızlıklar veya zararlar dolayısıyla cezalandırdığı kişiler hakkında konuşarak, mucizeler olarak şu örnekleri aktarır.

Birincisi. Ona karşı en düşman olan Ebu Cehil, onu öldürmek için saldırmaya çalıştı; ancak ne ayaklarını ne de ellerini hareket ettirebildi: ve ardından kendisi ile Mahmut arasında adeta bir ateş çukuru gördüğünü iddia etti. Ve Mahmut dedi ki: Şayet bana yaklaşmış olsaydı, melekler onu parça parça ederdi.

İkincisi. Malik'in oğlu Saraca, Medine'ye kaçan Mahmut'u at üstünde takip ederken, atı karın boşluğuna kadar balçığa saplandı. Saraca'nın yaptığına pişman olduğu ve Mahmut'un onun için dua ettiği zaman, serbest kaldı ve geri döndü.

Üçüncüsü. Mahmut bir ağacın altında, kılıcı dalına asılı olarak uyurken, düşmanlarından biri geldi, kılıcı kapıp kınından çıkararak ona dedi ki: Seni benden kim kurtaracak? Yanıtladı: Allah. O ise kılıcı kınına sokarak gitti ve Mahmut ile bir daha ilgilenmedi.

Dördüncüsü. Biri Mahmut'un yanında oturdu: o ise bunun kendisine gösterilmesi gereken hürmete aykırı olduğunu düşünerek ona dedi ki: Öyle kal daima. Ve adamın uzuvları çıkıktı (felç oldu/bağlandı), ölümüne kadar sedir hayatı yaşamaktan geri durmadı.

Beşincisi. Hristiyan biri Mahmut'a inanmış ve o da onu yazarı olarak kullanıyordu. Sonra Hristiyan dinine geri döndü ve diyordu ki: Mahmut hiçbir şey anlamaz, kendisine ne yazılırsa odur. Bunu işiten Mahmut, Allah'a onu cezalandırması için dua etti. Ve öldüğü ve gömüldüğü zaman, ertesi gün toprak onu dışarı attı. Hristiyanlar

ise bunun Mahmut'un bir göz boyaması olduğunu düşünerek onu daha derine gömdüler: fakat ertesi gün toprak onu yine dışarı attı. Ve daha da derine gömülmüş olmasına rağmen, yine de üçüncü kez toprak onu dışarı fırlattı. Bu yüzden Hristiyanlar onu o şekilde exhum edilmiş (topraktan çıkarılmış) olarak bıraktılar.

Altıncısı. Günün birinde Mekke'nin ileri gelenleri Petra denilen yerde toplandıklarında, kendi aralarında Mahmut hakkında birçok sözle tartışmaya başladılar. Bu sırada o geldi ve yanlarından geçerek Tapınağı ziyaret etmeye gitti. Orayı her zamanki gibi yedi kez tavaf ederken, onların yanından her geçişinde ona karşı birçok alay sözü fırlatıyorlardı. O ise onlara karşı bilmediğim bazı sözler mırıldandı; bunları işittiklerinde o kadar yumuşak başlı hale geldiler ki, onu en insani sözlerle konuşturup onunla kutlama yapıyorlardı. Ertesi gün, Mekkeliler aynı yere toplandıklarında, onların yanından geçti: ama onlar dünür (önceki) düşüncelerinden vazgeçmiş olarak bir hamlede üzerine atıldılar; ve onu öldürmek için taşlar toplamaya başladıklarında, Ebu Bekir araya girdi ve onun duaları ile gözyaşları sayesinde gitmesine izin verdiler.

Yedincisi. Diğerlerine göre kendisine karşı en düşman ve zahmetli olan en başlıca beş düşmanı perişan bir şekilde yok oldu. Çünkü Cebrail, Mahmut'un gözü önünde, birincisi olan Valid'in kolunun orta damarına parmağıyla işaret ettiğinde; bu kişi daha sonra aynı damardan ok yarasıyla [etkilendi/vuruldu]. Aynı Cebrail ikinci kişinin, adı Afuaz olanın gözüne aynı şekilde işaret ettiğinde: bu kişi daha sonra gözüne diken batmasıyla kör oldu. Üçüncüsü de yine aynı isimde olan, başındaki bir çibandan ötürü (Cebrail'in ona işaret etmesiyle) öldü. Dördüncüsü ise Hareth adında olup, Cebrail'in onun karnına işaret etmesiyle, ağzından dışkı çıkacak kadar şiddetli bir hidropni (ödem) hastalığına yakalandı: ve öldü. Beşincisi Alas adında olup, Cebrail'in onun ayaklarına işaret etmesiyle; bir defasında yolculuk yaparken bindiği eşekle birlikte yere kapaklandı ve ayağına veya (diğerlerinin yazdığı gibi) başına diken batarak ondan öldü.

Sekizincisi. Yemeni Prens, yani Mutlu Arabistan Prensi huzurunda Mahmut hakkında kötü sözler söyleyen diğer beş kişi de, Allah tarafından verilen çeşitli cezalarla yok oldular. Ancak İshak oğlu Muhammed, önceki beş kişiye verilen cezayı biraz farklı aktarır.

Dokuzuncusu. Otaiba, Mahmut'un kızını reddedip onu en ağır şekilde incittiğinde: o da Allah'tan ona bela diledi. Ve Otaiba Suriye'de bir yerde dostlarıyla birlikte gecelediği sırada, bir aslan geldi, diğerlerini bırakarak onu öldürdü ve başını paramparça etti.

Onuncusu. Bir gün Mekke Tapınağı önünde secdeyle namaz kılarken, bazı düşmanları kesilmiş bazı koyunların iç organlarını omuzlarının üzerine attılar ve kahkahalara boğuldular. Bu sırada o hareketsiz durdu. Ancak kalktığı anda, yüksek

sesle onlara üç kez beddua etti; ve bunların hepsi Bedir Savaşı'nda öldürüldü ve ayaklarından sürüklenerek bir kuyuya atıldı.

Ahmed şu sonuçla bitirir: Bütün ölümlüler, Mahmut'a ve onun dinine karşı beddua ve hakaretler savuranların Allah tarafından çeşitli ceza türleriyle cezalandırılmalarını görmekten ve duymaktan asla vazgeçemediler. Ancak bu hususta yalnızca iki örnek sunar. Birincisi: Müslümanlar Suriye'de Hristiyanların bir kalesini kuşattıklarında, Hristiyanlar çok güçlü bir şekilde direndiler; ta ki Mahmut'a hakaret etmeye başlayınca kadar: o zaman Müslümanlar kaleyi fethettiler. Dahası (Yazar der ki) bu, Müslümanların Kuran'da Allah'ın vaat ettiği şeyin doğru olduğunu kanıtlamak için sıklıkla deneyimledikleri üzere çok ortadadır. İkincisi: Pers Kralı Hüsrev Mahmut'un mektubunu yırttığına, Allah Hüsrev'in krallığını kökten sarstı; bunun aksine, İmparator Herakleios ve Mısır Kralı Almacueus onun mektuplarını büyük bir saygıyla karşıladıklarında, onların krallığı istikrarlı bir şekilde kaldı.

Bu yedinci tür mucizelerle ilgili olarak, ki bunların ilkesi şudur: Mahmut, yalnız olduğu hâlde putları, onların dinini ve kutsal şeylerini hor görerek ve yeni bir mezhep getirerek Mekke'nin en güçlü liderlerine direnebilmiştir: Kesin olarak ilan ediyorum ki, bunda hiçbir mucize yoktur; çünkü en imhakar mezheplerin kurucularında bu durum defalarca kez gerçekleşmiştir, bunu okuduk ve gördük. Ve Müslümanlar da kendi mezheplerinde, Müseylime ve Mahmut'a ve onun Kuran'ına karşı ayaklanan diğer kişilerin örneklerinden yoksun değildirler. Ne de Mahmut'un ya da bunlardan herhangi birinin yalnız başına herkese karşı olduğu söylenebilir: çünkü gerek onlara gerekse bunlara daha başlangıçta az sayıda olmayan serseriler ve hatta bazı güçlü kişiler de katılmıştır. Şayet herhangi bir nüfuz elde ettilerse de bu, başlangıçta hor görülmelerindendir: zira hiç kimse onların insanlık alemine bu kadar büyük bir yıkım getireceğine kendisini inandırmıyordu. Dahası, Arapların bizzat kendilerinin aktardığı Mahmut'un eylemlerinden sabit olmuştur ki, o, arkasında halktan ve güçlü kişilerden oluşan birtakım kimselerin güç aldığını görmedikçe, Kureyşlilerin ileri gelenlerini veya diğer Mekkeli önderleri asla açıktan karşısına almamıştır.

Diğerleri ise, burada bahsedilen mucizeler, Muhammedîlerin alışılmış masallarına atfedilmelidir. Ve her ne kadar bunlardan herhangi birinin yapılmış olduğunu kabul etsek de, yine de tesadüf eseri veya operatörün (veya insan çabasının) gücüyle gerçekleşen bir şey olmayacak, iblislerin eliyle de yapılamayacaktı. Bunun gibi ve hatta daha büyük bu türden mucizeler, tanrılarını hor görenlerin veya onların kutsal şeylerini ihmal edenlerin çeşitli felaketlere ve hatta bizzat ölüme düşmeleri hakkında Etrüsklerin (veya Heathen/Paganların) tarihlerinde okunur. Ve her gün, kendilerini küçümseyenleri büyüleyen veya kendilerine herhangi bir şeyde zarar veren Magileri, büyücüleri ve cadıları görüyoruz; Tanrı bunu kendi adil yargıları ile izin vererek, onlara en büyük zararları getiriyor.

Alkoran'da (Kuran'da) Tanrı'nın Muhammed'e yaptığı söylenen, onu insanlardan korumak ve düşmanlarına karşı savunmakla ilgili vaatlerin, yukarıda zaten pek boş olduğunu gördük.

Yazarın iddia ettiği şey, yani Muhammed'in ve mezhebinin bu tür bir intikamının örneklerini görmeyen veya duymayan hiçbir halkın bulunmadığı, tamamen bedava (aslsız) bir iddiadır ve açık bir yalandan uzak değildir. Çünkü biz ne bu tür örnekleri hiç gördük, ne duyduk, ne de hayal bile ettik; ve yine de Muhammed'i, mezhebini ve batıl inancını çok uzaklardan (derinden) sevmeyiz, nefret ederiz ve öğreniriz. Suriye'deki fetholunan kale olayındaki tesadüf bile hiçbir şeyi ikna etmez. Çünkü Muhammed'e yönelik küfürler değil, Hristiyanların günahları veya Tanrı'nın başka bir adil yargısı, Muhammedîlere o kaleden zafer vermiştir. Yoksa her zaman Muhammed'i, mezhebini hakaretler ve lanetlerle aralıksız taciz ederlerken, Hristiyanların Muhammedîleri yenmesi asla ve hiçbir yerde mümkün olamazdı.

Son olarak, Hüsrev, Herakleios ve Almacuk hakkında bahsedilen şey, ya bir masaldır ya da yazarın sadece bir görüşüdür. Muhammed'in mektuplarına onurlu veya aşağılayıcı bir şekilde kabul edilmiş olarak başvurmamız da gerekmez: ve hiçbir şekilde inanılmamalıdır ki, bu kadar güçlü ve bu kadar dindar bir Hristiyan İmparator olan Herakleios, adı sanı belirsiz bir Arap haydutunun kutsal mektuplarını onurlandırmış, hatta onları kabul etmeyi bile tenezzül etmiştir. Hüsrev'in krallığının sarsıldığı, Herakleios ve Almacuk'un imparatorluğunun ise büyüdüğü doğru ise, bu başka sebeplere bağlanmalıdır. Herakleios'a ait olan şeyde ise, rakibi kendisiyle çelişmektedir. Çünkü o, Muhammed'in kehanetleri arasına, Herakleios İmparatorluğu'nun yıkılacağına dair kendi kehanetini koyar, göreceğimiz gibi.

في إجابة دعوته وإجابة الدعاء من ما يكون لجته معتادة لكثير من عباد الله كالأغبياء واعلغية ونحو ذلك ومنه ما يكون لكن من به من خوارق العادات كتكثير الطعام والشراب

Ve dua edilmesinin kabulünde. Ancak bu kabul, Tanrı'nın diğer birçok hizmetkarında alışılmış olan, servet, sağlık veya bu tür başka şeylerin elde edildiği şeydir: ya da alışılmışın üzerindedir, yiyeceği ve içeceği çoğaltmak gibi, vb. Bu mucizelerin birçok örneğini getirir.

Birincisi, Muhammed'in kendisinin Tanrı'dan üç şey talep ettiğini söylediği söylenir: Birincisi, halkının tamamen yok edilmemesi. İkincisi, başkalarının kendi halkına hükmetmesine veya halkının onlara köle olmasına izin verilmemesi. Üçüncüsü, kendi aralarında iç savaşların çıkmasına izin verilmemesi. Ve söyledi ki, eğer ilk ikisinde işitildiyse : üçüncüsü kendisine reddedilmiştir; aksine kendisine vahyedilmiştir ki, aralarındaki iç savaşlar Kıyamet gününe kadar eksik olmayacaktır.

İkincisi. Dualarıyla, Anas bin Malik adında birine, bütün Müslümanların en zengini olacak kadar büyük servetler elde etti; ayrıca ona, yılda iki kez meyve veren bir bahçe, yani hurmalık elde etti ve o bahçeden misk kokusu gibi bir nefes üfleniyordu.

Üçüncüsü. Dualarıyla, Kâfir olan ve Muhammed'den en çok nefret eden Ebu Hüreyre'nin annesinin Müslüman olmasını sağladı: Öyle ki hem kendisi hem de oğlu, bütün takipçileri tarafından sevildi.

Dördüncüsü. Abdurrahman bin Avf'ın sahip olduğu beş altın dirhemi bereketlendirdiğinde, bu kişinin ticaretten elde ettiği servet o kadar büyüdü ki, sadece esir olarak edindiği kadınlar üç yüz yirmi bin altın sikke değerinde oldu; ve Muhammed'in eşlerine dört yüz bin altın sikke bağışladı.

Beşincisi. Dualarıyla Ömer'in Müslüman olmasını ve onun aracılığıyla kendi mezhebinin güçlenmesini sağladı; çünkü onun saltanatı altında Muhammed'in mezhebi Doğu'ya ve Batı'ya yayıldı; Suriye, Mezopotamya ve Mısır fethedildi; Hüsrev ve Sezar'ın ordularına karşı zafer kazanıldı.

Altıncısı. Muhammed tuvalet ihtiyacını gidermek için uzaklaşmıştı; bu sırada İbn Abbas gizlice onu takip ederek kirli yerlerini yıkayabileceği bir su kabı bıraktı. Muhammed, İbn Abbas'ın kendisine karşı bu inceliği gösterdiğini fark ettiğinde, onu kucakladı ve din ile medeni hukuk hakkında kendisine her türlü bilgiyi bahşetmesi için Tanrı'ya dua etti. Ve ikisinin hukuk bilimi o kadar büyük oldu ki, yaygın olarak bilgi anlamında المهر (Al-Mahr / Mare) çağrıldı.

Yedincisi. Geber seyahat ederken, bindiği deve yavaş ve halsiz bir şekilde ilerliyordu. Muhammed ona yetişti, deveyi sopayla vurdu ve onun için dua etti: bunun üzerine deve eskisinden daha hızlı koşmaya başladı. Sonra Geber'e devenin durumunun nasıl olduğunu sordu: o da şöyle cevapladı: Çok iyi: şimdi üzerine senin bereketin geldi. Muhammed ona dedi ki: O halde onu bana sat.

Sekizincisi. Sad için bir zamanlar oklarını doğru atması ve Tanrı'dan dilediği her şeyi elde etmesi için dua etti. Sad, hedefi vurmadığı ve duası kabul edilmediği hiçbir zaman ok atmadı.

Dokuzuncusu. Ali hastaydı ve şiddetli ağrılarla kıvranıyordu. Muhammed onu ziyaret etti ve ayağa kalkmasını emretti: O da kalktı ve artık ağrı hissetmedi.

Onuncusu. Bir zamanlar Ümmü Halide denilen bir kadına yeni bir tunik giydirdi, Tanrı'ya o tünigin uzun süre dayanması için dua etti; فنقيست حتى (öyle ölçüldü/ayarlandı ki) iyilikle ve yıpranana kadar sağlam bir şekilde kaldı. Bu, herhangi bir mucize olmaksızın tüm giysilerde olur.

On birincisi. Bir keresinde eliyle Amr'ın başını ve sakalını sıvazladı ve şöyle dedi: Ey Tanrı, onu güzel kıl ve güzelliğini koru. Amr ise güzel kalmaya devam etti ve seksen yaşında olmasına rağmen sakalında birkaçından başka ak kıl görünmedi.

On ikincisi. İnsanlardaki veya hayvanlardaki tümörleri eliyle sık sık okşadığında onlar yok olurdu.

On üçüncüsü. Ebu Süfyan'ın başını eliyle sıvazladı ve ona dua etti. Dokunduğu başın ön kısmı siyah kaldı, başın geri kalanı ise ağardı.

On dördüncüsü. Muhammed ile yemek yiyen bir adam sol elini kullanıyordu. Sağ tarafını kullanması gerektiği konusunda uyarılığında, yapamayacağını söyledi. Muhammed şöyle dedi: Yapamaz mısın? Seni kibirden başka bir şey alıkoymuyor. Bunun üzerine sol elini ağzına götüremedi. Söyleyin bana, sol eli kullanmakta buradaki kişinin ne gibi bir kibri olabilirdi? Acaba bu, bu kadar ağır bir cezayla cezalandırılacak kadar büyük bir günah mıydı?

On beşincisi. Birine savaşta öldürüleceğini önceden söyledi ve öyle de oldu.

Anlatılan bu mucizelerden –ki bunların birçoğu saçma ve gülünçtür– doğa yoluyla veya en azından Şeytan'ın yardımıyla gerçekleşmesi imkansız olan hiçbir şey yoktur; yine de hepsi, Kuran'a ve Muhammed'in kendisine inanmak istiyorsak, uydurma ya da olaydan sonra üretilmiş (öngörüyle ilgili olanlar) olarak kabul edilmelidir; çünkü o, sadece tebliğ etmek için gönderildiğini, mucize göstermek için gönderilmediğini her zaman iddia etmiştir.

Buraya, bazı şeylerin açıkça yanlış olduğunun anlaşılması eklenir: örneğin, Muhammed'in Tanrı'dan, kendi kavmi olan Arapların başkasının egemenliği veya yoksulluğu altına girmemesi için bağış kopardığı ve kendi sözleriyle söylemek gerekirse:

ان لا يسلط عليهم عدوا من غيرهم فيهتاجهم

(Allah, onlardan olmayan bir düşmanı üzerlerine musallat edip de onları muhtaç duruma düşürmesin) Tanrı'nın kendilerinden olmayan bir düşmanı üzerlerine hükmettirerek onları yoksulluğa düşürmemesi veya onlara muhtaç kılmaması... Oysa şimdi Arapların, onları en büyük felakete sürükleyen İskitlerin yani Türklerin egemenliği altında olduğunu görüyoruz. Ancak yazar bu kehaneti uydurduğunda bunu öngöremezdi: çünkü o sırada Araplar hâlâ hükmediyordu. Kendi aralarında anlaşmazlıkların ve Kıyamet Günü'ne kadar iç savaşların olacağını öngördüğüne gelince, bunu daha önce Hristiyanlar ve Yahudiler hakkında da öngörmüştü: demek ki Araplar hakkındaki bu kehanet ya yanlıştır ya da bize inandırmak istediği gibi Hristiyanlar ve Yahudiler hakkındaki kehanetten farklı özel bir yönü yoktur. Kıyamet Günü'ne kadar savaşların ve anlaşmazlıkların olmayacağı hangi halk var ki, bunları kehanet etmek ne kadar büyük bir şey olabilir?

Şimdiye kadar, Ahmed bin Abdülhalim'in Apologia'da sınıflara ayırarak incelediği Muhammed'in mucizelerini sundum: Şimdi diğer yazarların ortaya koyduğu diğer mucizeleri aktaracağım: ve ilk olarak

اعلام الهدي

(İ'lâm el-Hüdâ / Doğru Yolun İşaretleri) De Signis Directionis kitabının yazarının, Muhammed'in Hayatı'nda önceden anlatılanların dışında saydığı şeyleri sunacağım. Bunu özetle, kelimelerin gereksiz süslerini çıkararak ve anlatının özünü koruyarak yapacağım.

Birincisi. Bir gün Kureyşliler Muhammed'den tebliğ ettiği dinin doğruluğunun kanıtı olarak bir mucize istediler; eğer bunu yaparsa hemen ona inanacaklarına söz verdiler. O, ne istediklerini dinledikten sonra, uzaktaki bir ağaca şöyle dedi: Ey ağaç, eğer Tanrı'ya, Kıyamet Günü'ne inanıyorsan ve benim Tanrı'nın elçisi olduğumu biliyorsan, köklerinle birlikte sökül ve buraya, önüme gel. Bunun üzerine kökleriyle birlikte sökülen ağaç, bir ıslık ve şiddetli bir gürültüyle gelip önünde durdu. Kendi yerine geri döndüğünde ise Kureyşlilerin isteği üzerine, yarısının kendisine geri dönmesini, diğer yarısının yerinde kalmasını emretti ve öyle oldu. Ardından, aynı kişilerin ısrarı üzerine, o yarıya diğer yarısına dönmesini ve onunla birleşmesini emretti. Ve ağaç hemen geri dönüp kendi yarısıyla birleşti. Fakat Kureyşliler, her şeyi büyü sanatına bağlayarak ona inanmayı reddettiler. Kureyşliler akıllılık ediyordu.

İkincisi. Çok zayıflamış ve bitkin düşmüş bir koyunu kendi elleriyle sağarak ondan o kadar çok süt çıkardı ki, büyük bir insan kalabalığı bununla doydu. Kısa süre sonra onu tekrar sağdığında, aynı sayıda insanı daha doyurmak için geniş bir kabı sütle doldurdu.

Üçüncüsü. Mekkeliler, Mekke'den kaçan Muhammed'i takip ettiklerinde, Tanrı onların gözlerini öyle kör etti ki kaçışının hiçbir izini fark edemediler. Muhammed bir mağaraya sığındığında, Tanrı mağaranın ağzını örümceklerin ağlarıyla örtmesi için örümcekler gönderdi. Bu yüzden onu bulmaktan ümidini kesenler geri döndüler. Ayrıca Tanrı, mağaranın ağzında duran iki yaban güvercini gönderdi. Sonra sopa ve kılıçlarla silahlanmış diğer Mekkeliler geldiler; mağaranın ağzında o güvercinleri gördüklerinde içeride kimsenin saklanmadığını düşündüler; bu yüzden onlar da geri döndüler. Muhammed ise o güvercinleri kutsadı ve onlara hak ettikleri karşılığı belirledi. Güvercinler ise uçarak Mekke Tapınağı'na indiler. Bazıları, Tanrı'nın Muhammed'i mağarada koruması için bir Melek gönderdiğini de ekler. Ey Okuyucu, burada şunu sırası gelmişken not et ki, eğer Tanrı Mekkelileri öylece kör etmiş ve başını koruması için bir Melek görevlendirmişse, örümcek ağları gereksiz olurdu; mağaranın ağzında duran güvercinler ise, içeri girmeye cesaret edemedikleri için (özellikle Mekkelileri gördüklerinde mağaraya sığınmak yerine oradan uçup gittikleri göz önüne alındığında) içeride birinin saklandığına daha çok işaret etmiş olmalıydılar. Dahası, mağarada kimsenin olmadığını göstermek için yalnızca örümcek ağları yeterliydi, güvercinlere hiç gerek yoktu.

Dördüncüsü. Yahudi bir kadın, Muhammed'in koyun kol etini çok sevdiğini bilerek, ona bu tür zehirli bir kol eti ikram etti. O, arkadaşları toplayıp önce kendisi yedi, ardından diğerlerine yemeği verdi. O yedikten sonra kol eti onunla konuşmuş ve zehirli olduğunu söylemiştir. Diğerleri ölmüştür; o ise bir süre yaşamış, zehrin etkisini

defalarca tecrübe etmiş ve kısa süre sonra bundan ölmüştür. Koyun kolu Muhammed'den daha iyi bir peygamberdi, ancak yine de yemekten önce onu uyarmadığı için kaba olduğunu gösterdi. Fakat Muhammed çok açgözlü olduğu için kolun onu uyarmasını bekleyememişti. O kadının adı Haris'in kızı Zeyneb idi ve bunu neden yaptığı sorulduğunda şöyle cevap verdi: "Kendi kendime dedim ki: Eğer bu bir Melekse, zehir ona zarar vermez; yok eğer bir Peygamberse, Tanrı ona bildirir." Ne var ki onun ne Melek ne de Peygamber, aksine büyük bir dolandırıcı olduğunu anlamıştı.

Beşincisi. Yabanî bir dişi ceylan ağlara kapılmıştı. Oradan geçmekte olan Muhammed'den, yavrusunu emzirmek için gidebilmesi adına kendisini salıvermesini istedi. Muhammed ona şöyle dedi: "Ağların sahibi olan kişinin zararına seni nasıl salıvermemi istersin?" Ceylan en kısa zamanda döneceğine söz verdi. Bu sırada ağların sahibi geldiğinde, Muhammed ceylan için araya girdi ve adam onu serbest bıraktı. Bu mucizenin anısına orada küçük bir mescit inşa edilmiştir. Bu mucize Ezop masalları arasında sayılmayı hak eder; ve anısına mescit yerine bir meyhane kurulmalıdır.

Altıncısı. İçinde tuzlu ve acı su bulunan bir kuyuya tükürdüğünde, kuyu derhal tatlı sular fışkırtmaya başladı. Muhammed'in rakibi olan yalancı peygamber Müseyleme bunu duyduğunda, o da bir kuyuya tükürdü; ancak o su eşek siyiği gibi tuzlu ve acı çıktı ve günümüze kadar da öyle kalmaya devam ediyor. Tamamen uydurma: çünkü Müseyleme'nin, Muhammed'in yaptığına özenmek için tuzlu ve acı suya tükürdüğü varsayılmaktadır. O halde tükürdüğünde bu su nasıl tuzlu ve acı olabildi? Meğerki Muhammed kendi tükürüğüyle acı suyu tatlıya dönüştürdüğü için, Müseyleme de tatlı suyu acıya dönüştürmek istemiş olsun; ki bu kesinlikle Muhammed'inkinden farklı bir mucize olmazdı.

Yedincisi. Bir çocuğun yaralı başının üzerine elini koyduğunda baş iyileşti ve saçları düzgün bir şekilde yeniden çıktı. Buna özenmek isteyen Müseyleme de bir başka çocuğun başına elini sürdü; bunun üzerine çocuğun saçları hemen döküldü ve kel kaldı. Bu uydurma öncekinden farklı değildir: Çünkü değdiği çocuğun başı sağlam ve kusursuz olsaydı, Müseyleme neden Muhammed'in yaptığına özenmek istesindi?

Sekizincisi. Bazı kişiler, diğerlerinden ayırt edilebilmeleri için koyunlarına bir işaret vurmasını istediler. O ise parmağını koyunların kulak diplerine bastırdı; bunun üzerine koyunlar apaydınlık/bembeyaz oldular ve türleri bugüne dek aynı şekilde devam etmektedir. Kendi koyunlarına herhangi bir işaret vurm^{ay}mayı bilmeyecek kadar aşırı derecede cahil insanlardı ki bunu bütün çobanlar bilir.

Dokuzuncusu. Muhammed'in devesi kaçmıştı ve aranmasına rağmen bulunamıyordu; bu yüzden bazıları onunla alay ederek şöyle diyordu: "Muhammed bize gökte olanlar hakkında peygamberlik ediyor, ama kendi devesinin nerede olduğunu bilmiyor." Bunu işiten Muhammed, halkının fitneye düşmemesi için

devesinin nerede olduğunu onlara gösterdi; ve deveyi orada buldular. Fakat eğer nerede olduğunu bildiyse, daha önce neden bu kadar özenle aranmasını sağlamıştı ve neden bulunamıyordu?

Onuncusu. Bir adam ödem hastalığından muzdaripti. Muhammed'den kendisini iyileştirmesini istedi. O, bir avuç toprak aldı ve içine tükürdü; suyla karıştırılıp ödem hastasına içirilmesini emretti; hasta suyu içtiğinde hastalığından kurtuldu. Bu, Şeytan'ın sanatı/hüneriyle gerçekleşmiş olabilir; yahut yazarın bu yerde yazdığı gibi bir uydurma ve yalandır; tıpkı Yazarın burada yazdığı yalan gibi: yani Muhammed, ödemden iyileştirdiği kişinin hediyelerini, kendisinin inkârcılardan/müşriklerden birisi olması sebebiyle almayı reddettiğini söylemesi, halbuki İbn Abbas'tan köle, Mısır Kralı Almacuk'tan iki cariye, bir at, bir katır ve bir eşek, Alaila Kralı'ndan bir katır ve Sezar'dan giysi kabul etmişti; oysa bunların hepsi onun gözünde müşrik/putperest sayılıyorlardı. Demek ki ya Muhammed ya da Yazar yalancıdır.

On birincisi. Muhammed dua ederken, düşmanı Ebu Cehil bir taş parçası alıp gizlice başını ezmek için yaklaştı; ancak hemen solgun ve dehşete kapılmış bir halde geri döndü; elleri öyle kurumuştu ki taş yere düştü. Kureyşliler tarafından sorgulandığında, kendisi ile Muhammed arasında daha önce asla benzerini görmediği bir devenin görüldüğünü ve onu yutmak istediğini söyledi. Bu bir masaldır: ancak göz boyama/büyü yoluyla kolayca gerçekleşmiş olabilir.

On ikincisi. Aynı Ebu Cehil, tanımadığı yabancı bir adama olan borcunu ödemesi konusunda Muhammed tarafından sıkıştırıldığında, Muhammed'e boyun eğmediği takdirde onu yutmakla tehdit eden bir ejderhayı başının üzerinde gördüğünü ileri sürdü. Bu da bir masal veya göz boyamadır.

İkincisi. Çok zayıflamış ve bitkin düşmüş bir koyunu kendi elleriyle sağarak ondan o kadar çok süt çıkardı ki, büyük bir insan kalabalığı bununla doydular. Kısa süre sonra onu tekrar sağdığında, aynı sayıda insanı daha doyurmak için geniş bir kabı sütle doldurdu.

Üçüncüsü. Mekkeliler, Mekke'den kaçan Muhammed'i takip ettiklerinde, Tanrı onların gözlerini öyle kör etti ki kaçıışının hiçbir izini fark edemediler. Muhammed bir mağaraya sığındığında, Tanrı mağaranın ağzını örümceklerin ağlarıyla örtmesi için örümcekler gönderdi. Bu yüzden onu bulmaktan ümidini kesenler geri döndüler. Ayrıca Tanrı, mağaranın ağzında duran iki yaban güvercini gönderdi. Sonra sopa ve kılıçlarla silahlanmış diğer Mekkeliler geldiler; mağaranın ağzında o güvercinleri gördüklerinde içeride kimsenin saklanmadığını düşündüler; bu yüzden onlar da geri döndüler. Muhammed ise o güvercinleri kutsadı ve onlara hak ettikleri karşılığı belirledi. Güvercinler ise uçarak Mekke Tapınağı'na indiler. Bazıları, Tanrı'nın Muhammed'i mağarada koruması için bir Melek gönderdiğini de ekler. Ey Okuyucu, burada şunu sırası gelmişken not et ki, eğer Tanrı Mekkelileri öylece kör etmiş ve başını koruması için bir Melek görevlendirmişse, örümcek ağları

gereksiz olurdu; mağaranın ağzında duran güvercinler ise, içeri girmeye cesaret edemedikleri için (özellikle Mekkelileri gördüklerinde mağaraya sığınmak yerine oradan uçup gittikleri göz önüne alındığında) içeride birinin saklandığına daha çok işaret etmiş olmalıydılar. Dahası, mağarada kimsenin olmadığını göstermek için yalnızca örümcek ağları yeterliydi, güvercinlere hiç gerek yoktu.

Dördüncüsü. Yahudi bir kadın, Muhammed'in koyun kol etini çok sevdiğini bilerek, ona bu tür zehirli bir kol eti ikram etti. O, arkadaşları toplayıp önce kendisi yedi, ardından diğerlerine yemeği verdi. O yedikten sonra kol eti onunla konuşmuş ve zehirli olduğunu söylemiştir. Diğerleri ölmüştür; o ise bir süre yaşamış, zehrin etkisini defalarca tecrübe etmiş ve kısa süre sonra bundan ölmüştür. Koyun kolu Muhammed'den daha iyi bir peygamberdi, ancak yine de yemekten önce onu uyarmadığı için kaba olduğunu gösterdi. Fakat Muhammed çok açgözlü olduğu için kolun onu uyarmasını bekleyememişti. O kadının adı Haris'in kızı Zeyneb idi ve bunu neden yaptığı sorulduğunda şöyle cevap verdi: "Kendi kendime dedim ki: Eğer bu bir Melekse, zehir ona zarar vermez; yok eğer bir Peygamberse, Tanrı ona bildirir." Ne var ki onun ne Melek ne de Peygamber, aksine büyük bir dolandırıcı olduğunu anlamıştı.

Beşincisi. Yabanî bir dişi ceylan ağlara kapılmıştı. Oradan geçmekte olan Muhammed'den, yavrusunu emzirmek için gidebilmesi adına kendisini salıvermesini istedi. Muhammed ona şöyle dedi: "Ağların sahibi olan kişinin zararına seni nasıl salıvermemi istersin?" Ceylan en kısa zamanda döneceğine söz verdi. Bu sırada ağların sahibi geldiğinde, Muhammed ceylan için araya girdi ve adam onu serbest bıraktı. Bu mucizenin anısına orada küçük bir mescit inşa edilmiştir. Bu mucize Ezop masalları arasında sayılmayı hak eder; ve anısına mescit yerine bir meyhane kurulmalıdır.

Altıncısı. İçinde tuzlu ve acı su bulunan bir kuyuya tükürdüğünde, kuyu derhal tatlı sular fışkırtmaya başladı. Muhammed'in rakibi olan yalancı peygamber Müseyleme bunu duyduğunda, o da bir kuyuya tükürdü; ancak o su eşek siyiği gibi tuzlu ve acı çıktı ve günümüze kadar da öyle kalmaya devam ediyor. Tamamen uydurma: çünkü Müseyleme'nin, Muhammed'in yaptığına özenmek için tuzlu ve acı suya tükürdüğü varsayılmaktadır. O halde tükürdüğünde bu su nasıl tuzlu ve acı olabildi? Meğerki Muhammed kendi tükürüğüyle acı suyu tatlıya dönüştürdüğü için, Müseyleme de tatlı suyu acıya dönüştürmek istemiş olsun; ki bu kesinlikle Muhammed'inkinden farklı bir mucize olmazdı.

Yedincisi. Bir çocuğun yaralı başının üzerine elini koyduğunda baş iyileşti ve saçları düzgün bir şekilde yeniden çıktı. Buna özenmek isteyen Müseyleme de bir başka çocuğun başına elini sürdü; bunun üzerine çocuğun saçları hemen döküldü ve kel kaldı. Bu uydurma öncekinden farklı değildir: Çünkü değdiği çocuğun başı sağlam ve kusursuz olsaydı, Müseyleme neden Muhammed'in yaptığına özenmek istesindi?

Sekizincisi. Bazı kişiler, diğerlerinden ayırt edilebilmeleri için koyunlarına bir işaret vurmasını istediler. O ise parmağını koyunların kulak diplerine bastırdı; bunun üzerine koyunlar apaydınlık/bembeyaz oldular ve türleri bugüne dek aynı şekilde devam etmektedir. Kendi koyunlarına herhangi bir işaret vurmayı bilmeyecek kadar aşırı derecede cahil insanlardı ki bunu bütün çobanlar bilir.

Dokuzuncusu. Muhammed'in devesi kaçmıştı ve aranmasına rağmen bulunamıyordu; bu yüzden bazıları onunla alay ederek şöyle diyordu: "Muhammed bize gökte olanlar hakkında peygamberlik ediyor, ama kendi devesinin nerede olduğunu bilmiyor." Bunu işiten Muhammed, halkının fitneye düşmemesi için devesinin nerede olduğunu onlara gösterdi; ve deveyi orada buldular. Fakat eğer nerede olduğunu bildiyse, daha önce neden bu kadar özenle aranmasını sağlamıştı ve neden bulunamıyordu?

Onuncusu. Bir adam ödem hastalığından muzdaripti. Muhammed'den kendisini iyileştirmesini istedi. O, bir avuç toprak aldı ve içine tükürdü; suyla karıştırılıp ödem hastasına içirilmesini emretti; hasta suyu içtiğinde hastalığından kurtuldu. Bu, Şeytan'ın sanatı/hüneriyle gerçekleşmiş olabilir; yahut yazarın bu yerde yazdığı gibi bir uydurma ve yalandır; tıpkı Yazarın burada yazdığı yalan gibi: yani Muhammed, ödemden iyileştirdiği kişinin hediyelerini, kendisinin inkârcılardan/müşriklerden birisi olması sebebiyle almayı reddettiğini söylemesi, halbuki İbn Abbas'tan köle, Mısır Kralı Almacuk'tan iki cariye, bir at, bir katır ve bir eşek, Alaila Kralı'ndan bir katır ve Sezar'dan giysi kabul etmişti; oysa bunların hepsi onun gözünde müşrik/putperest sayılıyorlardı. Demek ki ya Muhammed ya da Yazar yalancıdır.

On birincisi. Muhammed dua ederken, düşmanı Ebu Cehil bir taş parçası alıp gizlice başını ezmek için yaklaştı; ancak hemen solgun ve dehşete kapılmış bir halde geri döndü; elleri öyle kurumuştu ki taş yere düştü. Kureyşliler tarafından sorgulandığında, kendisi ile Muhammed arasında daha önce asla benzerini görmediği bir devenin görüldüğünü ve onu yutmak istediğini söyledi. Bu bir masaldır: ancak göz boyama/büyü yoluyla kolayca gerçekleşmiş olabilir.

On ikincisi. Aynı Ebu Cehil, tanımadığı yabancı bir adama olan borcunu ödemesi konusunda Muhammed tarafından sıkıştırıldığında, Muhammed'e boyun eğmediği takdirde onu yutmakla tehdit eden bir ejderhayı başının üzerinde gördüğünü ileri sürdü. Bu da bir masal veya göz boyamadır.

On üçüncüsü. Harb'in kızı Algura adındaki bir kadın, Kuran'ın bir suresinde, daha doğrusu satirasında Muhammed tarafından hicvedilmişti; bu yüzden Ebubekir ile birlikte oturduğu sırada öfkeli bir şekilde yanına geldi. Kadının öfkesinden korkan Muhammed bazı Kuran ayetleri okudu ve kendini ona görünmez kıldı, böylece kadın evine geri döndü. Ebubekir gibi çok güçlü bir adamla birlikte olmasına rağmen Muhammed tek bir kadının öfkesinden o kadar çok korkmuştu ki, kadın tarafından görülmemek için büyük bir titizlikle sakınmıştı; oysa onun mucizeleri arasında, tek

başına bütün Mekkelilere korkusuzca karşı koyduğu anlatılır. Aynı şey Ebu Cehil ve ona karşı komplo kuran diğer bazı kişilerle de başından geçmişti; çünkü onu öldürmek için her yaklaştıklarında sesini duyuyorlar ama kendisini asla göremiyorlardı: çünkü kendini görünmez kılmıştı. Büyücülerin, Apollonius Tyanaeus ve diğerlerinde okuduğumuz gibi, kendilerini böyle görünmez kılmaları alışılmış bir durumdur.

On dördüncüsü. Muhammed geceleri devesi üzerinde ağaçlarla dolu bir vadi boyunca yol alırken uykunun baskısıyla mizaçlanıp uyuklamaya başladı; devesi oradaki bir ağaca çarptığında ağaç iki parçaya ayrıldı ve deve ikisinin arasından geçip gitti; böylece ayrılan ağaç o günden beri öylece kalmıştır ve adına سدرۃ النبی (Sedrus Propheta / Peygamber Sediri) denir. Muhammed'in devesinin, o kadar çok ve sık ağacın bulunduğu yerde neden sadece tek bir ağaca çarptığı ve neden o ağacın sağına veya soluna bir türlü sapamadığı hayret vericidir. Üstelik bu mucizeyi kanıtlamak için bunca yıl sonra hâlâ o parçalanmış ağacın gösterilmesi çok gülünçtür. Hiçbir peygamberin devesinin içinden geçmediği halde, o günden bu yana ortalıkta böyle ikiye bölünmüş sayısız ağaç görülmektedir.

On beşincisi. Valid adında, yaşlı, son derece bilgili ve Mekkelilerin en bilgini olan bir adam vardı; diğer bilginler kendi eserlerini ona okurlardı ve sadece onun onayladığı şeyler herkes tarafından kabul görürdü. Bu adam Muhammed'i ve Kuran'ını alaya alıyordu, ancak yine de bir gün kendisinden Kuran'dan bir şeyler okumasını istedi. O da şu ayetleri okudu: بسم الله الرحمن الرحيم (Rahman ve Rahim olan Allah'ın adı vesilesiyle). Valid, Arapçada الرحمان (Alrahman / Rahman) olan merhamet eden kelimesini duyduğunda, Muhammed'in, Rahman denilen Yemenli bir adamı Tanrı olarak kabul ettiğini düşünerek kahkahalara boğuldu. Fakat Muhammed niyetini açıklayınca Valid, Kuran'dan başka bir şey okumasını istedi.

O da şu ayetleri okudu

فان اعرضوا فقل انذرتكم صاعقة مثل صاعقة عاد و ثمود :

(Ey Muhammed, eğer yüz çevirirlerse de ki: "Sizi Âd ve Semûd kavimlerinin başına gelen kasırgaya benzer bir kasırgayla uyardım.")

Valid bunu duyduğunda tüyleri ürperdi, başının ve sakalının tüyleri dikleşti, kalkıp uzaklaştı. Ardından dinleyince, duyduğu şeyin Kuran'dan olup olmadığını sordular: "Bir şiir mi?" Hayır, dedi. "Düz bir söz mü?" Asla, dedi; çünkü düz sözün başı ve sonu birbiriyle uyumlu ve tutarlıdır, oysa duyduğum söz darmadağın, hiçbir bağı veya bağlantısı olmayan, ne bir kısmı diğerine benzeyen ama yine de belli bir güzelliği olan bir sözdür. "Büyü mü?" dediler. Asla, dedi. "O halde bu meret nedir?" Valid şöyle yanıtladı: "Bana izin verin, düşüneyim." Ertesi gün ne olduğu sorulduğunda şu cevabı verdi: هو فرانه احد بقول الناس (Bu bir büyüdür, çünkü insanların kalplerini esir almaktadır.)

Mekke Arapları, Kuran'ın kendisinde birkaç kez الأميون (İdiyota / Ümmi) olarak adlandırıldıklarından açıkça görüldüğü üzere, diğer Araplar gibi kaba ve cahil

kimselerdi. Bu yüzden, "Rahman'ın adı ile" sözünü duyduğunda Yemenli Merhamet Edici adlı adamı Muhammed'in Tanrı edindiğini düşünen bu Valid'in bilgelerin başrahibi mertebesine nereden ulaştığını bilmiyorum; çünkü ne kadar bilgili olduğu, birinin "Rahman olan Allah'ın adı ile" dediğini duyduğunda, Merhamet Eden denilen bir Yemenlinin biri tarafından Tanrı sayıldığını düşünmesinden anlaşılmaktadır. Aramızda en cahilimiz bile "Kutsal Allah'ın adı ile" diyen birini duyduğunda, "Kutsal" denilen herhangi bir adamın biri tarafından Tanrı sayıldığını düşünür mü? Dahası Valid, Kuran'ın dağınık, kötü kurulmuş bir söz olduğunu ve dahası büyü olduğunu söylediğinde çok yerinde bir tespitte bulunmuştur.

On altıncısı. Mekkeli Kureyşliler ortak bir kararla Muhammed'i aforoz ettiler ve aforoz kararını Mekke Tapınağı'nın kubbesine astılar. Ancak Tanrı, kararda adaletsiz ve zulüm içeren ne varsa kemiren, fakat sadece Tanrı'nın adını dokunulmaz bırakan bir kurtçuk gönderdi. Cebrail bunu Muhammed'e vahyetti; o da bunu amcası Ebu Talib'e açıkladı, o da kalkıp Kureyşlilerin yanına gitti ve yeğeninden duyduğu şeyi onlara bildirdi. Onlar da kararı incelediler ve şu kelimeler

ان الله عز و جل يخبرني ان الله عز و جل مسطرا علي هذه الصحيفة التي في ايديكم وتحري كل اسم هي لوسي فيها وترك فيها غذاءكم

(Yüce Allah bana, ellerinizdeki bu sahifede yazılı olan ve içinde ne kadar zulüm varsa hepsini mahvedip sadece size ait olan isyan kısımlarını bırakan şeyin ne olduğunu haber verdi...) dışındaki tüm kelimelerin çürüyüp yok olduğunu gördüler. Prensip olarak Ebu Talib Kureyşlilere şöyle dedi: "Kesinlikle hiç yalan söylediğini görmediğim evladım (yeğenim) bana, yüce ve görkemli olan Tanrı'nın sizin bu kararınızdan uzak ve arınmış olduğunu, bu yüzden içinde yer alan ve sizin sapkınlığınıza ait olanlar dışındaki tüm kendi isimlerini sildiğini önceden haber verdi. Şimdi ben kime inanayım? Hiç kimseye." Ne var ki Kureyşliler putları olan اللات (Ellatam) ve العزى (El-lozam) adlarına ibadet ediyorlardı; bu yüzden müjdelediği Tanrı'nın adı olan الله (Allah) değil, aksine kendileriyle tartışırken Muhammed'in vaaz ettiği putların adlarının kararın başına konulması gerekirdi. İkinci olarak Ahmed bin Abdülhalim, karardaki Tanrı'ya ait tüm isimlerin kurtçuk tarafından kemirilip geriye kalan her şeyin bırakıldığını ve Ebu Talib'in Kureyşlilere yeğeninden şöyle duyurduğunu söyleyerek bu mucizeyi tam tersi bir şekilde aktarır...

On yedincisi. Kureyşliler Muhammed'e karşı ne yapılması gerektiğine karar vermek üzere mecliste toplandılar. Son derece büyük bir nüfuza sahip bir yaşlı kılığında Şeytan da aralarında hazır bulundu; onun tavsiyesi üzerine Muhammed'i evinde öldürecek on beş kişi seçtiler. Tanrı bunu Muhammed'e bildirdi; onlar evin kapısına girmek üzere gizlice yaklaşıırken, Muhammed damadı Ali'yi kendi yatağına yatırdı ve elbiselerini onunla değiştirdi, ardından gizlice evden kaçıp gitti. Onların yanından geçerken Kuran'dan bazı ayetler okudu ve ardından bir avuç toz alıp üzerlerine savurdu, böylece onlar hemen derin bir uykuya daldılar. Muhammed ise Cebrail'in rehberliğinde Medine'ye doğru yolculuğuna çıktı. O adamlar Muhammed'in evine girip, Muhammed'in yatağında sadece onun elbiselerini giymiş olan Ali'yi gördüklerinde aldatıldıklarını anladılar ve son derece öfkelenip Ali'yi iyice dövdüler ve

yaraladılar. Kim burada bir uydurma olduğunu anlamaz ki? Şeytan'ın Kureyşlilerin işleriyle ilgilenmekten kendi işlerine ayıracak o kadar çok boş zamanı mı var idi? Ama diyelim ki öyle oldu; eğer Muhammed birkaç Kuran ayeti mırıldanarak kendini düşmanlarına görünmez kılabiliyor ve savurduğu tozla onları uykuya doldurabiliyorsa, Ali'yi yatağına yatırmaya, elbiselerini ona giydirmeye ve zavallı damadını hakaretlere, dayaklara ve yaralanmalara maruz bırakmaya ne gerek vardı? bundan daha eğlenceli bir saçmalık asla duymadım.

On sekizincisi. Medineli Abdullah adında bir adam, sığınağından kaçan Muhammed'i misafir etmekten vazgeçip geri çevirdiğinde, Tanrı onu ve bütün soyunu, evlerini yerle bir eden küçük karıncalar göndermek suretiyle cezalandırdı; öyle ki başkalarından sığınacak bir yer aramak zorunda kaldılar. Bu durum doğal olarak ya da bir Cin'in gücüyle gerçekleşmiş olabilir; nitekim tarihlerde okuyoruz ve ben şahsen bizzat gördüm ki, sadece evler değil, kasabalar bile karıncalar tarafından yıkılmamış, aksine sakinleri tarafından terk edilmiş ve böylece yavaş yavaş çürümüştür.

On dokuzuncusu. Muhammed, Medinelilerden oluşan bir aile olan Salemililer tarafından davet edildiğinde, devesi Salemililerin kendisinin kalacağı oratoryosunun önüne gelince diz çöktü. Burada hiçbir mucize yoktur: çünkü develer yüklerini bıraktıkları yerde diz çökerler; nitekim Muhammed'in devesinin, nerede durmak istediye orada diz çöktüğü anlatılır; mabeddekinin de bir Cin'in hüneriyle gerçekleşmiş olması bir yana.

Yirmincisi. El abbas henüz putperestken Bedir Savaşı'nda Muhammediler tarafından esir alındığında, kendisini fidye ile kurtarabileceği parası olmadığını söylediğinde Muhammed ona şöyle dedi: "Fadeli'nin annesinin yanında, hiç kimse aranızda yokken Mekke'ye bıraktığın ve eğer yolculukta ölseydin bu paranın Fadeli'nin iki oğluna verilmesini üstlendiğin o paralar nerede?" Muhammed'in bunu bilmesi şaşırtıcı değildir; çünkü muhtemelen Fadeli'nin annesi (kadınların adeti olduğu üzere) kendi aralarında ve Elabbas ile aralarında geçenleri çoktan bütün mahalleye yaymıştı. Dahası, Cinlerin fısıltısı sayesinde en gizli şeyler bile çok kolay bir şekilde önceden bilinebilir.

Yirmibirincisi. Arap prensi Dathur, Muhammed'i bir ağacın altında yatarken yakaladı; kılıcını kaldırıp onu öldüreceği sırada (kendisinin daha sonra iddia ettiği üzere) sırtına vurarak geriye doğru düşmesini sağlayan beyaz elbiseli, uzun boylu bir adam gördü; bu Cebrail'di. Bu yüzden pişmanlık duyan Dathur, Muhammedî oldu. Ya o uzun boylu adam bir Cin'di ya da hiç kimseydi.

Yirminci ikincisi. Uhud Savaşı'nda, daha önceden öldüreceğini söylediği Obiam adındaki bir adamı yaraladı. Dolayısıyla bu yırıktan kısa bir süre sonra adam bir boğa gibi böğürerek yok oldu. Burada hiçbir mucize yoktur. Başkalarına da ölüm tehdidinde bulunuluyordu ki bunu daha sonra onlara karşı gerçekleştiriyorlardı.

Yirminci üçüncüsü. Muhammed Uhud Savaşı'nda yüzünden ağır bir şekilde yaralandığında; yanındakilerin arasına döndü, yüzünden akan kanı avucuyla topladı ve havaya fırlattı; kanın hiçbir kısmı yeryüzüne geri dönmedi. Onu yaralayan ve vuran üç kişi ise acıklı bir şekilde yok oldular. Burada kanın havadayken bir Cin aracılığıyla dağılıp yok olması mümkün olduğu ve diğerleri de başka bir nedenden veya yine Cinlerin işiyle yok oldukları için mucize adını hak edecek hiçbir şey yoktur. Dahası, kanın havaya saçılmasının ne anlamı vardı? Ebu Bekir'in söylediği gibi: "Eğer ondan bir şey yeryüzüne düşseydi, derhal Tanrı'dan azap/ceza inerdi" (Arapça: (لن يسقط منه على الأرض لنزول العذاب). Fakat bu dikkatsizce kehanette bulunmaktadır. Muhammed'in yüzünün yarıldığı aynı zamanda, ikisinin veya kendisinden düşen dört dişin yeryüzüne düşmüş olması ve Tanrı'dan hiçbir cezanın inmemiş olması da muhtemel değildir.

Yirminci dördüncüsü. Muhammed'in taraftarları arasında, hem yoksullara sadaka veren hem de din için mertçe savaşan Cozman adında biri vardı; ne var ki Muhammed, bu kişinin cehennemlik olduğunu önceden bildirmişti. Savaşta yaralanıp evine döndüğünde, yarasının acısıyla kendi kendini okla öldürdü. Ölmeden önce, kendi halkının gözündeki itibarından ötürü savaşmış olduğunu itiraf etti. Bunu duyan Muhammed şöyle dedi: "Şehadet ederim ki ben kesinlikle Tanrı'nın Elçisiyim" (Arapça: (أشهد اني رسول الله). Bunun herhangi bir Müslüman'ın aylakça uydurması olduğundan şüphe duymuyorum. Yine de eğer doğru olsaydı, Cozman'ın savaşta inatçı ve dik başlı, iyi yaptığı şeylerde ise boş ve övüngele olduğunu bizzat deneyimlemiş olan Muhammed'in, ona Cehennem'le kolayca gözdağı verebileceği söylenmeliydi. Dahası, kendi halkının itibarı için savaşmak, Müslümanların kendi görüşlerinde büyük ve küçük günahları (Arapça: (الكبائر والصغائر) ayırdıkları üzere, Cehennem'i hak ettirecek bir günah değildir. Kendi halkının itibarı için savaşırken, kendisinin Tanrı'nın Elçisi olduğunu bu kadar övünerek doğrulayan Muhammed'in kibri, Cozman'inkinden kesinlikle daha büyüktü. Dahası, kader Tanrı'nın sırlarından biri olduğundan, Buhari'nin otoritesinden ileride göreceğimiz üzere Muhammed bu tür sırları tamamen bilmezdi.

Yirminci beşincisi. Asem adında bir Müslüman, hiçbir kafiri asla ellemeyeceğine ve kirlenmeyeceğine dair Tanrı'ya söz vermişti. Hadilenli kafirler tarafından öldürüldüğünde, başını kesip, başını elde edebilirse kafatasından şarap içeceğini adayan Saad'ın kızı Salaça'ya satmak istediler: Tanrı, Asem'in cesedi etrafında toplanan ve Hadilenlilerin ona yaklaşmasına izin vermeyen bir arı sürüsü gönderdi. Sonra Tanrı, aynı cesedi alıp götüreren bir sel gönderdi. Burada Muhammed'in hiçbir mucizesini görmüyorum: ancak bir dolandırıcının masalını görüyorum: çünkü eğer Tanrı, Asem'in verdiği sözü korumak için arı sürüsünün kafirlerin ona dokunmasına izin vermemesini istediye, cesedini alıp götürecek bir sel göndermeye ne gerek vardı? Arı sürüsünü göndermeksizin cesedin derhal sel ile götürülmesi zaten yeterliydi.

Yirminci altıncısı. Bir Yahudi (bilmiyorum hangi faiz peşinde koşarak gelmişti) Muhammed'i oldukça nazikçe konuk etmişti. Fakat bu kişi, diğer Yahudilerle birlikte onu öldürmeye karar verdi. Cebrail bunu Muhammed'e bildirdi; o da karnını boşaltma ihtiyacı duyuyormuş gibi davranarak hemen ayağa kalktı ve Medine'ye kaçtı. Bütün bu durumu, aralarındaki en bilgili kişi olan Suri'nin oğlu Abdullah diğer Yahudilere bildirdi; aynı zamanda, Muhammed'in, tüm Yahudilerin Arabistan'dan göç etmesini emreden habercisinin pek yakında geleceğini öngördü; nitekim kısa süre sonra bu gerçekleşti. Cebrail'in bu vahyi dışında her şey kabul edilebilir. Çünkü Muhammed Cebrail'in vahyiyle değil, karnını boşaltma bahanesi altında o Yahudilerin hilesini fark ettiği için Medine'ye kaçmıştı. Ayrılışının sebebi olarak bundan çok daha onurlu başka bir nedeni öne sürebilirdi; ancak sanıyorum ki, o dönemde Muhammed için yemek yemekten ve fazlalık yükünü atmaktan daha ağır ya da daha sık yapılan bir iş zaten yoktu; doğrusu oldukça şatafatlı ziyafetler çekiyordu. Dahası, bu kadar zengin ve varlıklı olan Muhammed'in bir Yahudiden borç istemeye ihtiyacı olduğu da muhtemel değildir.

Yirminci yedincisi. Müslümanlar düşmanlarla elverişli bir şekilde savaşmak için hendek kazarlarken (bu yüzden bu savaşa Hendek Savaşı - Arapça: غزوة الخندق denilmiştir) kazmalarla zor hareket ettirdikleri bazı taşlara veya daha sert topraklara çarptılar. Bu konuda uyarılan Muhammed bir su kabı istedi ve bazı kelimeler mırıldanarak içine tükürdü: ardından kabı, derhal yumuşayıp çok kolay kazılabilecek bir hale gelen o toprağın üzerine döktü. Muhammed bizzat toprağı kazarken, kazmayı her vuruşunda darbenin altında bir şimşek parıldadı ve şöyle dedi: birinci şimşek Arabistan'ın fethini, ikincisi Suriye ve Batı'yı, üçüncüsü Doğu'yu müjdelemişti. Birincisi bir Cin'in hüneriyle gerçekleşmiş olabilir. İkincisi de yine Cin'in fısıltısıyla ya da tesadüfen meydana gelmiş olabilir. Eski putperestlerin de bu tür kehanetlere ne kadar çok inandıkları bilinen bir gerçektir. Ne var ki bunlar Muhammed adına gerçekleşmemiştir.

Yirminci sekizincisi. Arinli bazı kişiler çobanları öldürmüş ve Muhammed'in develerini alıp götürmüşlerdi; Muhammed onların yakalanmasını, kendisine getirilmesini emretti ve getirildiklerinde ellerini, ayaklarını kesti ve kızgın demirle gözlerini kör etti, ölünceye kadar da bu işkence içinde bıraktı. Fakat Abdullah'ın oğlu Geber, Muhammed'in onlara beddua ettiğini, gözlerinin kör olması için Tanrı'ya yalvardığını ve derhal kör olduklarını yazar. Alvacadi'den aktarıldığı üzere, birinci anlatımın en doğru olduğuna inanıyorum. Geber'in eklediği şey ise, Peygamber'in barbarlığını ve gaddarlığını örtbas etmek için uydurulmuş bir masaldır. Böylece Muhammediler, Muhammed'in bizzat kendisinin yaptığı vahşetleri mucizelere dönüştürürler; ve ey Okuyucu, suçludan hareketle hepsini anla.

Yirminci dokuzuncusu. Yahudi Alafir, eğri bir sopayla Abdullah bin Anis'in yüzünü yaraladı. Muhammed onun yarasına tükürdü ve adam ölümüne kadar hiçbir acı hissetmedi. Muhammed oldukça balgamlı bir adamdı ki mucizeler yaratmak için bu

kadar sık tükürük kullanıyordu; ancak Abdullah, Muhammed'in tükürüğü olmadan da bir cerrahın hüneriyle kolayca iyileşebilirdi.

Otuzuncusu. Haberci gelmeden önce kendi insanlarından üç kişinin ölümünü önceden bildirdi. Eğer doğru idiyse ki ben inanmıyorum, bu kehaneti mucizeden ayıracak çok şey bulunabilir.

Osman'ın oğlu Şuayip, babasının ve amcasının ölümünün intikamını almak üzere, Muhammed'in damadı Ali'nin savaşta öldürdüğü kişilerin intikamı için, silahlarından arınmış halde gördüğü Muhammed'i öldürmeye çalıştı; ancak ona saldırmak üzereyken duyularının karardığını ve karardığını hissetti, kararlaştırdığı şeyi gerçekleştiremedi; bundan onun ilahi olarak korunduğunu anladı. Bunu İshak'ın oğlu Muhammed, Şuayip'in kendi ağzından aktarır. Fakat İkrime, aynı Şuayip'in ağzından başka türlü anlatır. (Şuayip şöyle der: "Muhammed'e sağ taraftan saldırmak için gittim; bir de ne göreyim, amcası Abbas orada, gümüşe benzer beyaz bir zırh giymiş duruyor. Bu yüzden sol taraftan saldırmak için yaklaştım; ama orada da amcası olan Ebu Süfyan'ı gördüm. Bu yüzden arkasından saldırdım, kılıçla vurmaktan başka çarem kalmamıştı; ben ve onun arasında bir ateş alevi yükseldi; beni yakmasından korkarak geri adım atarak uzaklaştım. Bunun üzerine Muhammed bana dönerek şöyle dedi: Ey Şuayip, ey Şuayip, buraya yanıma gel. Ey Allah'ım, şeytanı ondan uzaklaştır. O zaman gözlerimi ona kaldırdım ve içimde ona karşı bir sevgi uyandığını hissettim.") "Yalancı, topaldan daha kolay yakalanır" sözü ne kadar da doğrudur. Aynı Şuayip'in ağzından ve bizzat kendi sözleriyle, aynı olay o kadar farklı şekillerde anlatılmaktadır ki, sanki iki tamamen farklı olay gibi görünmektedir. Dahası, eğer yabani bir boğaya veya domuza saldıran bir av köpeği gibi değilse, Şuayip'in önce Muhammed'in sağ tarafına, sonra soluna ve en son arkasına nasıl saldırdığı akla sığmamaktadır. Üstelik hangi taraftan, ister sağdan ister soldan yaklaşırsa yaklaşınsın, Muhammed tarafından önceden görülmemiş, düşman olarak ya öldürülmemiş ya da püskürtülmemiş olması imkansızdır. Ama diyelim ki hileyle yaklaştı. Muhammed'in sağında aniden bir mantar gibi silahlı Abbas'ın bittiğini gördüğünde, böylesine büyük bir mucizeden nasıl dehşete düşmedi? Ya da en azından Ebu Süfyan'ın sol tarafta aniden belirmediğini gördüğünde, o zaman neden hemen kaçıp uzaklaşmadı? Eğer bu ikisi aniden belirmemiş de zaten orada bulunuyorlarsa, onları görmeyecek kadar nasıl kör olmuştu? Şunu da sormak isteriz: Muhammed'in sağından soluna hangi taraftan geçmiştir? Eğer ön taraftan ise, kendini Muhammed'in gözlerine açık ediyordu. Eğer arkadan ise, sol tarafa gitmesine gerek yoktu, çünkü sonradan denediği gibi arkadan ona çok daha güvenli bir şekilde saldırabilirdi. Muhammed bir kütük veya ağaç değilse ya da Şuayip görünmez değilse, bu anlattıkların tutarlı olması hiçbir şekilde mümkün değildir.

Otuz ikincisi. Biri Muhammed'e, Kuran okurken bir Cin'in kendisi ile okuması arasına girdiğinden yakındı. Muhammed ona şöyle cevap verdi: (حرب Hotrob : Bu Cin'in adı Hotrob'dur: sana geldiğinde Allah'a sığın ve sol tarafına üç kez tükür.) Adam bunu yaptı ve Cin kaçıp gitti. Eğer bu gerçekleşseyse (ki inanmıyorum) bu bir Cin

aldatmacasıydı, ancak yeni değildir; nitekim başka vesilelerle de biliriz ki cinler insanları kandırmak için, sanki komik bir oyun oynuyorlarmış gibi iyi ve kötü ruh kılıfına bürünerek kendi aralarında şaka yoluyla savaşır ve anlaşmazlıklar uydururlar. Sol tarafa yapılan o üçlü tükürük ise kesinlikle büyük bir batıl inanç kokmaktadır.

Otuz üçüncüsü. Biri Amer, diğeri Arbad adında Temim kabilesinden iki kişi, Muhammed'i öldürmek için birbirleriyle sözleşmişlerdi. Bu ellerinden gelmeyince Amer, Muhammed bunu bizzat iştirken ve Allah'ın kendisine yardım etmesi için dua ederken, Muhammed'in bulunduğu bütün o bölgeyi kasıp kavuracağına yemin etti. Onlar ayrıldıktan sonra Amer yolda veba ile öldü, Arbad ise develeriyle birlikte yıldırım çarpması sonucu yandı. Muhammed ise Allah'a, bu ikisinin yerine kendisine iki Arap süvari vermesi için dua etti ve dilediğini elde etti. Doğal olarak gerçekleşmesi mümkün olmayan hiçbir şey yoktur, en azından şüphesiz ki Muhammed'in tarafını var gücüyle destekleyen bir Cin'in işiyle olmuştur. Fakat ben hiçbirine inanmıyorum.

Otuz dördüncüsü. Zeyd adında birine, Medine sıcaklığından (bu bir tür hastalıktır) veya sıttadan öleceğini önceden bildirdi. O kişi Necid bölgesine vardığında, orada Medine sıcaklığından öldü. Bazı belirtilerden yola çıkarak sadece cinlerin değil, insanların bile birinin hastalığını veya yakın ölümünü bilmesi zor değildir. Ancak böylesine ulu ve büyük bir Peygamber'in o hastalığı kesin olarak belirlemesi gerekirdi, onu bir ihtimaller ayırımına (veya ya o ya bu şeklinde belirsizliğe) koymaması icap ederdi.

Otuz beşincisi. Aralarında piskoposları Ebu Haris'in de bulunduğu Hristiyan Necran elçileri Muhammed'e geldiler. Hristiyanlık dini hakkında onunla uzun uzun tartıştıktan sonra, ertesi gün yeniden bir araya gelmeye karar verdiler; Hristiyanlar piskoposlarıyla ayrı, Muhammed ise kendi adamlarıyla ayrı olarak, iki dinin hakikatini ayırt etmek için karşılıklı olarak Allah'ın lanetini dilediler. Bir araya geldiklerinde Ebu Haris, Muhammed'in kendi adamlarının önünde yürüyüp diz çöktüğünü gördü ve şöyle dedi: ("Yemin ederim ki, peygamberler birine beddua etmek istedikleri zaman nasıl diz çökerlerse öyle çöktü.") Bunun üzerine korkuya kapıldı ve Muhammed'e Allah'ın lanetini dilemeye cesaret edemedi; kendisinin, aleyhine lanet getirmek için acele eden bir adam gördüğünü ve eğer kendisi Muhammed'e beddua yağıdırsaydı, o adamın laneti kendi üzerine geri çevireceğinden korktuğunu, nitekim gerçekten de öyle olacağını ve o Hristiyanların ilahi cezadan kurtulamayacağını belirtti. Bunun üzerine Necranlıların Muhammed'e iki bin çift elbise vermesi şartıyla aralarında barış yaptılar. Ardından Muhammed, piskopos Ebu Haris'e, yarı uykulu bir halde devesinin semerini ters koyduğunu gördüğünü söyledi. Ebu Haris dönünce sabah yataktan kalkıp devesine semer vurdu ve semeri onun üzerine ters koydu. Bunu fark edince Muhammed şöyle dedi: ("Şehadet ederim ki Muhammed Allah'ın Elçisidir.") Bu saçmalıklara ne cevap verilebilir ki? Cevap olarak gülüp geçmek yeterlidir.

Otuz altıncısı. Alamas, Ali'nin şöyle dediğini aktarır: ("Muhammed beni Yemenlilere kadı olarak gönderdi ve ben dedim ki: Ey Allah'ın Elçisi, beni onların kadısı olmam için genç yaşta gönderiyorsun, oysa ben hüküm vermenin ne olduğunu bile bilmiyorum. Bunun üzerine elini göğsüme vurdu ve şöyle dedi: Ey Allah'ım, onun kalbini doğru yola yönelt ve dilini sabit kıl. And olsun o Allah'a ki, canım onun elindedir, iki kişi arasında hüküm verirken asla tereddüt etmedim.") O kırsal halk arasında hüküm vermek için büyük bir ilme ihtiyaç yoktu. Dahası, Ali'nin iki kişi arasında hüküm verirken asla tereddüt etmemiş olması, ilimden değil cehaletten kaynaklanmış olabilir. Hiç kimse, en cahil olanlar kadar davaları bu kadar özgüvenle karara bağlayamaz. Bartolus'a akşam sorulduğunda sabaha cevap verirdi; çünkü çok bilgili biri olarak, karar verirken hiç acele etmezdi, çünkü tereddüt ederdi.

Otuz yedincisi. Ömrünün son anlarında bulunan Muhammed, kızı Fatıma'ya kendisinden sonra çok uzun yaşamayacağını, kısa süre sonra babasına kavuşacağını önceden bildirdi; nitekim gerçekten de öyle oldu. Bunu tahminlerle, doğal sebeplerle önceden kestirebilirdi ya da tesadüfen gerçekleşmiştir, tıpkı kendisinin de belki tesadüfen önceden söylediği gibi.

Otuz sekizincisi. Ömmüsalma, öldüğü gün elini onun göğsüne koydu ve eli, hiçbir yıkamanın asla gideremediği misk kokusunu çekti. Bazı yazarlar Muhammed'in bu kokusu hakkında olağanüstü şeyler anlatırlar. Bu efsanenin temelini (ki daha akıllı olan Araplar bile bunun, içinde bulunduğu kaba köylülerin fena nefesini önlemek için sürekli olarak kendisini kokular ve merhemlerle ovduğunu itiraf ederler) vermiştir. Eğer kendisinde o kadar hoş bir koku olsaydı, Yaşamöyküsünde okuduğumuz gibi, yabancı kokularla kendini bu kadar sık ovmasına gerek kalmazdı.

Otuz dokuzuncusu. Muhammed Marra halkından bir kadınla evlenmeyi vaat etmişti: Kadının babası ona, kızının cüzamlı olduğunu, ancak aslında öyle olmadığını söyledi. Kızın babası evine döndüğünde, onu gerçekten cüzamlı buldu. Büyük bir Peygamber'in kızın cüzamlı olmadığını önceden görememiş olması şaşırtıcıdır. Daha da şaşırtıcı olanı, o adamın, o sırada zaten en yüksek iktidara sahip olan ve kadınlara karşı o kadar nazik ve şefkatli olan Muhammed'e kızını vermek istememesidir. Söylenilecek en tuhaf şey ise, bu adamın, cüzam dışarıdan gelen ve herkesin görebildiği bir hastalık olduğu için çok kolay bir şekilde yalanla yakalanabileceği ve en şiddetli şekilde cezalandırılabileceği bir konuda kendi peygamberliğini öne sürmesidir.

Buraya kadar Doğruluk İşaretleri kitabının yazarında anlatılan mucizeleri aktardım. Şimdi de Ali'nin oğlu İsmail'in, halk arasında مهينسياح (Mehin-Siyah) denilen kişinin Muhammed'in hayatında yukarıda anılanlar dışında yazdıklarını aktaracağım. Bunlar arasında şunlar vardır:

Birincisi (ve en büyüğü ki bunu yazarın kendi Arapça kelimeleriyle buraya koyuyorum)

ومنها رجوع الشمس له حين كان رأسه في حجر علي وهو يوحى إليه فلم يصل علي العصر حتي غربت الشمس فقال : اللهم انه كان في طاعتك و طاعة رسولك فاردد عليه الشمس: قالت أسماء فرأيتها طلعت بعدما غربت ووقعت علي الجمل.

(Ve bu mucizelerden biri, ilahi vahiyleri alan Ali'nin kucağında başını tuttuğu sırada onun için güneşin geri dönmesiydi; çünkü Ali ikinci namazını kılmamıştı ve güneş batımına ulaşmıştı. Ve dedi ki: Ey Allah'ım, o senin ve Resulünün itaatindeydi. Öyleyse güneşte onun lütfu için geri dönsün. Esmâ [bu Muhammed'in karısıydı] dedi ki: Güneşin battıktan sonra yeniden doğduğunu ve dağların üzerinde durduğunu gördüm.) Bir zamanlar Yeşu tarafından gerçekleştirilen ve tüm dünyayı hayrete düşüren büyük bir mucize gerçekten de büyük bir yalandır, öyle ki daha akıllı Müslümanların kendileri de bunu bilmiş ve itiraf etmişlerdir. Muhammed'in tüm mucizelerini açıkladığı gibi anlatan Ahmet bin Abdülhalim'i dinleyin

وكذلك ما نقل طائفة من اهل العلم كون الشمس دنت لما فانت عليهما يكون النبي صلى نام في حجر : وجعل بعضهم هذا من المعجزات وليس هذا الحديث في شي من كتب المسلمين التي يعتمدون على ما فيها من المنقولات لا الصحاح ولا المساند ولا التفسير ولا المغازي ولا السير ولا غير ذلك بل بين اهل العلم بالحديث أن هذا كذب وليس له إسناد واحد صحيح.

(Ve aynı şekilde ilim ehlinde bir topluluğun, Muhammed ile Ali'nin ikinci namazı vakti geçtiği ve Ali'nin kucağında uyuduğu sırada güneşin geri döndüğünü yazdıkları da böyledir. Ve onlardan bazıları bunu mucizelerinden biri olarak kabul etmiştir. Fakat bu tarih, bu yazarların dayandığı hiçbir Müslüman yazarın kitabında yoktur; ne tarihin doğruları, ne rivayetler, ne açıklamalar, ne gazveler, ne siyerler, ne de başka bir yerde getirilemez; aksine hadis ilmi ehli arasında bunun bir yalan olduğu ve hiçbir sahih senede sahip olmadığı kabul edilir.)

Ve ilim profesörlerinden bazılarının yazdığı şu şey de benzerdir: İkisine de (yani hem Muhammed'e hem de Ali'ye) ikinci namazı vakti geçtiğinde, çünkü bu husus Ali'nin kucağında iken olmuştur, güneşin geri dönmüş olduğu. Ve onlardan bazıları bunu onun mucizeleri arasına koymuşlardır. Fakat bu tarih, bunu yazanların dayandığı hiçbir Müslüman yazarın kitabında yoktur; ne rivayetler, ne iddialar, ne açıklamalar, ne savaşlarda ve Muhammed'in Yaşamöyküsünde bulunabilecek bir şey ne de başka bir yerde vardır; aksine tarihini bilenler arasında bu bir yalan olarak kabul edilir, hiçbir otoriteye veya hakikate sahip değildir. Bu uydurmaya karşı söyleyecek başka hiçbir şeyim kalmadı, madem ki bizzat hasmım bile benim için bu kadar güçlü bir şekilde mücadele ediyor. Ve yine de (Müslümanların cüretkârlığına bakın ki) ilim profesörlerinin otoritesinin yanı sıra, hakikatin tanığı olarak bu mucizeyi gördüğünü iddia eden yaşlı bir kadın üretilmektedir. Fakat bu kadın hiç de yalan söylememiştir: çünkü ben de her gün güneşin battıktan sonra doğduğunu ve dağların üzerinde durduğunu görüyorum ve her gün görüyorum.

İkincisi. Muhammed Kureyşlilere, gökten döndüğü gün, tüccarlarının güneş batmadan önce çarşamba günü geleceğini önceden bildirmişti. Fakat güneş batmaya yakın olduğunda ve tüccarlar gelmediğinde (gerçekten peygamber olan) Allah'a günün bir saat uzatılması için dua etti ve tüccarlar gelene kadar güneşin batması

engellendi. Öncekinden hiç de farklı olmayan büyük bir uydurma ve yalan; ancak İsmail bunun için tanık olarak hiçbir yaşlı kadın getirmiyor.

Üçüncüsü. Bir gün Kureyş ileri gelenlerinin onun ölümüne karar vermek için toplandığı bir yerden geçiyordu. O geçerken onların gözlerini kapattılar ki onu görmesinler ve hiçbiri ona ayağa kalkmasın. Muhammed ise bir avuç toprak alıp onların üzerine atarak şöyle diyordu: شأهت الوجوه (Yüzler çirkinleşsin / Deformasyonsun yüzler.) O toprağın ulaştığı hiç kimse yoktur ki Bedir savaşında öldürülmemiş olsun. Eğer o ileri gelenler Muhammed'in ölümüne karar vermek için toplanmışlarsa, onları ellerinde tutmalarına ve üstelik sadece gözlerini kapatıp onu görmemelerini sağlamış olmaları şaşırtıcıdır. Oysa İsmail'in bize, o toprakla atılanların ve Bedir savaşında öldürülenlerin kataloğunu göstermesi gerekirdi ki olayın hakikatini öğrenebilelim.

Dördüncüsü. Hiç teke sıçramamış bir keçiden bol miktarda süt çıkardı. Bunun doğal olarak gerçekleşip gerçekleşmeyeceği bana şüpheli gelmektedir. Ancak kesin olarak bildiğim şey, şeytanın yardımıyla gerçekleşmiş olabileceğidir.

Beşincisi. Başka bir keçiden elleriyle o kadar çok süt çıkardı ki, susuzluk çeken tüm ordu bunu içerek susuzluğunu giderdi. Öncekinden hiç de farklı olmayan bir uydurma.

Altıncısı. Ali için, Allah'ın onu sıcaktan ve soğuktan koruması için dua etti. Ve Allah onun duasını kabul etti. Belki de bu, Ali öldükten sonra gerçekleşmiştir: çünkü o zaman bedeni artık ne sıcaklık ne de soğuk hisseder.

Yedincisi. Cemaatten birinin boğazının ayağına dokunarak elleriyle meshetmesiyle, o kişi hemen iyileşti. Bu, şeytanın hüneriyle ya da bir göz boyamayla gerçekleşmiş olabilir.

Sekizincisi. Diğerlerinden daha yavaş yürüyen ve ardından diğer herkesin önüne geçen Giyaber'in devesini mübarek kıldı. Belki de Giyaber onu daha güçlü bir şekilde sopayla dürtüyordu. Ancak bu konuda yukarıdakine bakınız.

Dokuzuncusu. Enas'a servet, evlat ve uzun bir ömür verilmesi için dua etti. O, yüz ile yirmi arası çocuk doğurdu; yüz yaş civarında yaşadı ve yılda iki kez meyve veren bir hurmalığı vardı. Saf saçmalıklar ve boş laflar.

Onuncusu. Avf'ın oğlu Abdurrahman'ı mübarek kıldı ve o kadar zenginleşti ki, ölümünden sonra onun mallarının sayımında insanların elleri yorulurdu. Bu uydurma hakkında zaten yeterince şey söylendi.

On birincisi. Muhammed, Salman adında birine, kök salmış, meyve vermiş ve başkası tarafından dikilmiş olan bir tanesi hariç aynı yıl meyve veren hurma ağaçları dikti. Muhammed o ağacı söktü, tekrar dikti ve aynı yıl Salman'a meyve verdi
و اعطاء مثل بيضة الدجاجة من ذهب بعد ان ادارها على لسانه لوراليه منها لربيعين اوقية ويبقى مثيلها :
(Ve ona tavuk yumurtası büyüklüğünde altın verdi, onu kendi dili üzerinde çevirdikten sonra, kırk okyet miktarını dostuna astı, gerisi de tıpkı onun gibi kaldı.)

Ve arkasından şöyle der: Ve tavuk yumurtası büyüklüğünde altını, onu dilinin üzerinde çevirdikten sonra ona verdi; ve ondan arkadaşına kırk ons altın astı, kendisinde de o kadar ons kaldı. Görünüşe göre Muhammed, Salman'a kendi diliyle çevirdiği, belki de yuvarlak veya altın yapmak için bu tür altın bir yumurta vermiştir. Salman ise borçlu olduğu arkadaşına aynı yumurtadan kırk ons verdi; ve buna rağmen yumurta olduğu gibi kaldı. Her ne olursa olsun, yaşlı kadınların masalları arasına konmalıdır; özellikle de bunun hiçbir yazarı iddia edilmediği için.

On ikincisi. Bir Arap hekim, Muhammed'e deli gibi iyileştirmesi için kendini sundu. Ancak Muhammed hemen oracıkta orada bulunan hurma ağacını kendine çağırdı. Ve o ağaç eğildi, sonra yükseldi; ve ona doğru gelerek önünde durdu ve onun Allah'ın Elçisi olduğuna şahitlik etti. Sonrasında, onun emriyle kendi yerine geri döndü. Bu tür saçmalıkları tartmak için zamanımız yoktur; bu yüzden kendine has dikkate değer hiçbir şeyin görülmediği yerde, başka bir şey eklemeyeceğim.

On üçüncüsü. Enas'a, taşlardan bir yığının bitişiğinde bulunan bazı hurma ağaçlarına doğru gitmesini ve onlara şöyle söylemesini emretti: (Allah'ın Elçisi size emrediyor ki, karşılıklı olarak birleşin, dallarınızı birbirinizle sarın, ki o karnını boşaltırken sizi korusun.) Enas emredileni yaptı; ve yemin ederim ki, o ağaçların kökleriyle sıçradığını, koştuğunu ve toprakla birlikte yapışarak sanki tek bir ağaçmış gibi birbirine karıştığını görmüş gibi oldum; ve o taş yığınının bile sıçradığını, arkasından diğer taşlarla birlikte hurma ağaçlarıyla birleşene kadar koştuğunu ve biri diğerinin üzerine yükselerek adeta bir duvar oluşturdıklarını gördüm. Muhammed karnının yükünü bıraktığında, Enas'a hurma ağaçlarının ve taşların yerlerine dönmesini emrettiğini söyledi; ve geri döndüler.

On dördüncüsü. Muhammed uyuyordu; ve toprağı yarıp gelen bir ağaç geldi, yanında durdu. Uykudan uyandığında, ağaca yaklaşan birine şöyle dedi: Bu ağaç kendi Rabbinden, gelip beni selamlaması için izin istedi; ve Rabbi ona bunu bahşetti.

On beşincisi. Topluluğa hutbe irat ederken, hurma ağacının kuru kütüğüne dayanıyordu. Kutbeye ilk kez çıktığında, herkesin işiteceği şekilde bir deve iniltisi gibi kütükten inilti kopmuştu. Ve Muhammed kürsüden inip ona sarılana ve onu teselli edene kadar inlemeyi ve yakınmayı bırakmadı; ona bu Dünyada bitkide kalmayı mı, yeniden yeşermeyi mi, yoksa Cennet hurması olarak meyve vermeyi mi dilediğini seçme hakkı verdi. Kulağını dayadığında ve cevabını işittiğinde, kendisinin domuz kokusu hissettiğini hissetti. Daha önce anlatılan efsanenin değerini, o güzel eklentiyi

burada tekrarlamak, o güzel ve şirin eklenti için değerlidir. Fakat şaşırtıcı olan, Muhammed'in cevabı ne olduğunu işitmek için kulağını kütüğe dayadığında burnundan koku fırlatmış olmasıdır.

On altıncısının. Elinde tutulan bir çakıl taşı şarkı söyledi; ve Ebu Bekir'in elinde ses çıkardı, aynı şekilde Ömer'in elinde de şarkı söyledi ve Osman'ın elinde de. Kendi dostlarını davet ettiği yemek de şarkı söyledi. Bu büyü belki de şarkı söylemek değildi.

On yedincisinin. Sahiplerinin yorulmuş olduğu iki çiftleşmiş deve, Muhammed'e geldiler ve önünde diz çökerek dizginlerini yularına geçirdiler ve sahibine geri döndüler. Muhammed deve bakıcısıydı ve hayvan cinsinin nasıl ehlileştirileceğini kolayca biliyordu.

On sekizincisi. Mekke'yi fethettiği gün, tapınağına girerek parmağının ucuyla tüm putların ve heykellerinin yüzlerine işaret etmesini emretti, sırtüstü düşüyorlardı; yüzüstü, sırtüstü kızarıyorlardı. Bu efsaneye Ali'nin oğlu İsmail şahitlik eder

و امر بتلك الصور :

(Ve şu suretlerin yok edilmesini emretti)

Ardından tüm bu figürlerin ortadan kaldırılmasını emretti ve kaldırıldılar. Dolayısıyla parmağının işaretiyle kendi kendilerine düşmediler. Aynı şey Muhammed'in Yaşamöyküsünde de vardır, yani tapınaktaki tüm putların kaldırılmasını ve suretlerin yok edilmesini emretmiştir. Kendi kendilerini yalanlayan gerçeğe rağmen Muhammed'in mucizelerini nasıl uydurduklarına bakın.

On dokuzuncusu. Careb'in oğlu Sauvad, üç geceden beri tanımayan biri tarafından ayağından çekilerek uykudan uyandırıldığını, Muhammed'in çoktan geldiğinin söylendiğini hissetti. Bu, doğru olsa bile, Muhammed'in hiçbir mucizesi değildir, eğer Sauvad başka bir yabancıнын geldiğini söyleseydi mucize olurdu.

Yirmincisi. Bir Arap Timsahtan dışkı getirdi ve Muhammed'e şöyle dedi: Eğer timsah senin peygamber olduğunu teyit ederse, sana inanırım. Muhammed ise şöyle dedi: Ey timsah, ben kimim? O da cevap verir: Sen Allah'ın Elçisisin. Böylece o Arap ve diğer Araplar, Muhammed'in mucizelerini gördükten sonra iman ettiler, Muhammed'in Kuran'da o kadar çok kez kendisinin mucize yapmadığını, eğer yapsaydı kendilerine mucizeler gösterilseydi Arapların inanacağını söylediği için yalancı olduğu iddia edilir. Eğer Muhammed yalancı değilse, tüm bu mucizelerin fabrika ve yalan olduğunu söylemek gerekir. Yine de Muhammed'e, peygamberliğine şahitlik eden birkaç hayvanı ve az insanı olduğu için şükretmek gerekir.

Yirmi birincisi. Yere ayağıyla vurarak su çıkaran, susuzluktan ölmek üzere olan Ömer'i canlandıran bol miktarda su çıkardı.

Yirmi ikincisi. Bedir savaşında bir Muhammedli askerin kılıcı kırılmıştı. Muhammed ona ahşap bir baston vererek onu kılıç gibi kullanmasını emretti: o bunu yaptığında, baston kılıca d6nüştü. Bu bir görüntü veya göz boyaması olabilir.

Yirmi üçüncüsü. Muhammed kare statüsündeydi, ne kısaydı; ve buna rağmen uzun boylu insanlarla yürürken onlardan daha uzun boyluydu. Cücelerle yürürken cüce olmaması şaşırtıcıdır. Dahası bu gerçek olsaydı, büyümesi ve küçülmesi gerekirdi.

Yirmi dördüncüsü. Sauhano'ya, organlarından birinin cennette olacağını ve gözünün savaşta kör olacağını önceden bildirdi. Ve gözü kesinlikle savaşta kör oldu, kesinlikle Cennete gitmedi.

Yirmi beşincisi. Bedir'in oğlu Zeyd'in sağ eli kopmuştu: dirsekten koptuğu yerden o eliyle Muhammed'e ağlayarak geldi; ve o, dirsek yerine tükürdü ve orası kanla kaplandı ve eskisi gibi birleşti. O elin koldan tamamen ayrılıp ayrılmadığı, belirli bir süre için insan eliyle birleştirilip birleştirilemeyeceği, kolla birleştirilen her organın hayati bir şekilde onunla birleşip birleşemeyeceği benim için şüphelidir. Ancak bunun bir uydurma olduğunu kesin olarak biliyorum; bu yüzden ne Abdülhalim'in oğlu Abdullah, ne de Muhammed'in mucizelerini veya ufak tefek şeylerini toplayan diğer yazarlar bunun hakkında herhangi bir şey, en önemli ve en büyük olanından bile bahsetmemiş gibi görünmektedir. Ve sık sık kendisinden aktarılan Ahmed'in kuralına göre, tüm veya çoğu yazarın kabul ettiği şeyler Muhammed'in gerçek mucizeleri olarak kabul edilir. Yine de burada şeytan'ın işi olarak bazı şeylerin görüldüğu gibi, ölülerin cesetlerinin sanki canlı ve animasyonlu olarak dolaştığı bir defadan fazla gerçekteştiği gibi gerçekteşmiş olabilir. Buraya kadar Ali'nin oğlu İsmail tarafından atlanan, diğer yazarlarda bulduğum mucizeleri aktardım.

Birincisi, Thalabienfi'nin Mensa suresi 73. ayetinin tefsirinde aktardığı Ebü-Emama'yı referans gösterir; bunun özü şöyledir: Raccana adında, neredeyse bir dev statüsünde ve en gürbüz kuvvetlere sahip, Muhammed'in akrabası ama pagan olan bir adam vardı. Bir gün gençken Muhammed yalnızken onu güreşmeye çağırdı, eğer onu yenilgiye uğratırsa ona on koyun vereceğini söyledi (çünkü çobandı): bizzat kendi Tanrısına dua etsin: kendi Tanrısına dua etsin ki Allah'a dua etsin. Karşılıklı olarak ikisi arasında güreş tutuldu. Muhammed Raccana'yı yakaladı ve yere fırlattı, göğsünün üzerine oturdu. Raccana yenildiğini kabul etti ve Allah'a taptığını söyledi. Raccana onu ikinci kez güreşe davet etti, eğer yenilgiye uğratırsa on koyun daha vereceğini söyledi. İkinci ve üçüncü kez de güreştiler, ve her seferinde Raccana yenildi: bu yüzden Muhammed'e otuz koyun hediye etti, ki o bunları almak istemedi; fakat onun İşlam'ı kabul etmesini davet etti. Raccana mucizeyi görmedikçe bunu yapmayı reddetti. O zaman Muhammed'e yakın olmayan bir ağaç vardı, dedi ki: Buraya gel, Allah'ın emriyle. Ağaç iki parçaya bölündü ve kökleriyle geldi, Muhammed ile Raccana arasında durdu. Sonra Raccana'nın isteği üzerine ağacın yarısına diğer tarafa dönmesi emredildi; ve geri döndü. Sözlerin tutulması halinde Müslüman olmasını Raccana'dan talep ettiğinde o şu cevabı verdi: Senden bu büyük

mucizeyi görmek benim için yeterlidir; ancak korkarım ki Müslüman olursam kadınlar ve Medineli çocuklar korkudan dolayı senin mezhebini kucakladığımı söylerler. Birincisi hiçbir mucize değildir: öylesine büyük bir Peygamber'in bir çobanla halk gibi gürleşmiş olması bir utançtır. İkincisi masallar veya göz boyama olarak kabul edilmelidir, yukarıda bahsedilen aynı türden olanlarla birlikte.

İkincisi, Alfaddius tarafından yukarıda adı geçen Sure'nin 64. ayetine atfedilerek şu kelimelerle aktarılır: Bu Kuran ayeti, Medineli Hristiyan bir adam aleyhine indirilmiştir, o müslüman çobanın "Muhammed'in Allah'ın Elçisi olduğuna şahitlik ederim" diye bağırdığını işittiğinde şöyle demişti: Sahtekâr yansın. Gece vakti onun uşağı ateşle geldiğinde, ailesiyle birlikte uyurken, evin içinden bir kıvılcım sıçradı ve evi, kendisini ve ailesini yaktı. Bu Kuran ayeti, yazarın Hristiyan bir adam aleyhine okunduğunu iddia ettiği gibi, Caleb, Yahudiler aleyhine okunduğunu ister. Diğerleri, aynı Thalabienfi'nin iddiasına göre, Medineli putperestler aleyhine. Artık Alfaddius'un inancı sarsılıyor. Eğer o adam veya başka bir Hristiyan bu yangına maruz kalmışsa, bu sık sık meydana gelen bir tesadüftü.

Üçüncüsü, Albakarius'un 7. bölümünde aktardığı İhtişamlar kitabındandır; ve şu şekildedir: Hatice (o sırada kölesi, sonra kocası olan) Muhammed'i Suriye'ye kendi işlerini görmesi için göndermek istediğinde, hiç kimsenin üzerine binmeye cesaret edemediği en azılı deveyi ona vermesini emretti, ki onunla yolculuk yapsın. Deve Muhammed'in sesini işittiğinde, onun ayaklarına kapandı, ağzını indirerek öpmeye başladı; ve açıkça Arapça bir dille konuşarak şöyle dedi: İlklerin ve Sonların Efendisi olan Zat, eliyle kimi okşadıysa, benden daha mutlu kim olabilir? Hatice'nin hizmetinde olan kızlar bunu gördüklerinde dediler ki: Bu, bu yetimin uydurduğu büyük bir göz boyamadan başka bir şey değildir. Hatice cevap verdi: Yemin ederim ki bu göz boyaması değil, açık bir mucizedir. Hatice'nin kızları akıllıydı; ancak efendileri Muhammed'in aşkından yara almış olan hanımları artık delirmişti. Yine de okuyucuya uyarıda bulunurum ki, Albakarius tarafından ne aktarılırsa aktarilsin, vicdan rahatlığıyla bir masal olarak kabul edilebilir; nitekim daha akıllı Müslümanların kendileri de daha önce gösterdiğim gibi, onu tarihçi olarak değil, bir Mitolog olarak bilirler. Fakat neden, diyeceksin, onun tanıklıklarını aktarıyorsun? Gülesin diye.

Dördüncüsü aynı yazar tarafından yine aynı yerde şu anlamda aktarılır (çünkü kelimelerin uzantılarını kısaltacağım): Suriye'nin bir vadisinde devasa büyüklükte, ağzı açık tıslayan ve gözlerinden ateş kıvılcımları saçan bir ejderha belirdi. Ancak Muhammed ile karşılaştığında, devenin dişi olanı dehşete kapıldı. Fakat Muhammed onu azarlayarak şöyle dedi: Vay sana: Nasıl korkarsın, peygamberler mührünün ve Allah'ın elçilerinin prensinin taşıyıcısına sahipken? Sonra ejderhaya dönerek ona şöyle dedi: Nereye istersen oraya dön ve yolculardan hiçbirine karşı çıkma: çünkü ben Muhammed'im, ki O'na Allah'ın bereketi ve barışı olsun: aksi takdirde seni göklerin Allah'ına şikayet edeceğim. Ejderha ona cevap verdi: Selam olsun sana ey Muhammed: Ahmed ile kurtuluşa eresin. Muhammed dedi ki: Doğru dini takip edenlere ve Allah'a itaat edenlere de selam olsun. Ejderha dedi ki: Ey efendim, ben

yeryüzü ejderhası değilim; fakat ben Cin Kralları'ndan biriyim, Alham bin Alhim olarak çağrılmaktayım: ve baban İbrahim'in kalıcı inancını kucakladım. Ve ondan şefaatchim olmasını istedim; o da cevap verdi: Şefaet etme hakkı, soyumdan doğacak olan Muhammed'e ayrılmıştır. Ve bana bu yerde seninle buluşacağımı önceden bildirdi; ve uzun süredir burada bekliyorum. Ve bir zamanlar Meryem oğlu İsa'nın göğe alındığı o gece hazır bulundum: ve O, havarilere seni ve senin yasanı takip etmelerini emretti. Şimdi artık beni unutma ey efendim, benim için şefaet et. Muhammed ona cevap verdi: Sana bunu yapacağıma söz veriyorum: ama sen bu arada dilediğin yoldan geri dön ve yolculardan hiçbirisiyle bir daha karşılaşma. Ve ejderha geldiği yoldan geri döndü.

Benzer bir uydurmayı, Okur, Ludovicus Ariostus'un 43. kitabında biraz daha inandırıcı ve mütevazı bir şekilde bulacaksınız.

Beşincisini Hüseyin oğlu Phareli'nin oğlu Ahmed, Zachari'nin oğlu, şu kelimelerle aktarır: [Denildiğine göre, bir adam Muhammed'e üzerine Kartal figürü olan bir kalkan hediye etmiş, Muhammed elini kalkanın üzerine koymuş ve Tanrı o figürü yok etmiştir.]

O figür mucize olmaksızın da kolayca yok edilebilirdi. Fakat Muhammed bu konuda fazlasıyla titizdi. Zaten aynı yazar birazdan ekler, onun üzerinde العقاب yani Aquila (Kartal) yazan bir sancağı vardı: sanırım üzerinde Kartal figürü çizilmiş olduğu için.

Türkçeye çeviren İbrahim Şimşekin dipnotu:

Kelime Kökeni ve Anlam Ayrımı: Latince aquila kelimesi standart klasik Latince doğrudan kartal anlamına gelir. Ancak orta çağ ve erken modern dönem latince eserlerde, özellikle doğu coğrafyasına veya yerel fauna anlatımlarına özgü askeri sancak ve armalarda, kelimenin bazen spesifik büyük yırtıcı kuş türlerini, bu bağlamda Ortadoğu coğrafyasına has akbaba veya kuzgun benzeri leşçil kuşları (vultur) tanımlamak için esnek bir şekilde kullanıldığı görülür.

Klasik Kaynak Bağlantısı: Antik dönem coğrafyacılarında ve özellikle Herodotos'un eserlerinde doğu ordularının sancaklarında kullanılan kuş figürlerinin, yerel mitolojiye ve bölgede sık görülen devasa akbabalara dayandırıldığı yönündeki antik etnografik gelenek, bu tür teolojik reddiye ve eleştiri metinlerinin yazarları tarafından argüman üretirken sıklıkla referans alınmıştır.

Reddiye Metinlerindeki İşlevi: Bu tür polemik metinlerinde Muhammed'in sancağına verilen isimlerin (العقاب) etimolojik kökenleri tartışılırken, yazarın bu terimi hem klasik kuş terminolojisi hem de yerel gelenekler üzerinden sorgulaması, İslam peygamberine atfedilen askeri sembolleri eleştirel bir süzgeçten geçirme çabasının parçasıdır.

Altıncısını Albocharius, Mahumetan geleneklerinin otuzuncu kısmında, şu kelimelerle aktarır: [Aly, bunu Alzocharius'tan işittiği olan Sophein'e anlatmıştı, ki o da aynı şekilde Alarage'den işittiği, o da şöyle der: Abu-Horeira bana anlatarak şöyle dedi: Muhammed ile birlikte bir günde idim, O şöyle dedi: Her kim cüppesini sererse, ta ki ben sözlerimi bitirene kadar, ve sonra onu geri çekerse; benden işittiği hiçbir şeyi asla unutmayacaktır. Ben de bunun üzerine cüppesini serdim; ve O'nu hakikatle gönderen Tanrı'ya yemin ederim ki, O'ndan işittiğim hiçbir şeyi unutmamışım.]

Bu kadar uzun tanık soy ağacına bu saçmalıkları doğrulamak için gerek yoktu.

Yedincisini Albakarius parça 7, lib. Splendorum'da aktarır: bunun özü şudur:

Muhammed tüccarlarla birlikte bir vadiye inmişti, orada su kaynaklarının olması gerekiyordu: ama o sırada suyun izine bile rastlamak mümkün değilken. Fakat Muhammed ellerini kuma daldırıp bakışını suya çevirdiğinde (ki orada suyun izi bile yoktu), bilmem ne mırıldanarak. Ve hemen parmaklarının arasından su fışkırdı, öyle ki tüccarların yükleri neredeyse boğuluyordu.

Bu sahtekar hiçbir sıradan şeye sahip değil. Söyler misiniz, yüklerin ve binek hayvanlarının boğulma tehlikesi varken burada nehirler fışkırtmaya ne gerek vardı?

Sekizincisini aynı kişi şu şekilde aktarır: Muhammed birkaç hurma yediğinde, çekirdekleri kendi tükürüğü ile nemlendirdi (zaten çiğnerken de nemlendirmişti): sonra onları kuma gömdü; ve bir saatlik zaman zarfında o çekirdekler hurma dolu palmye ağaçlarına dönüştü, bunlardan Alabbas devesini yükledi ve bütün halk doyasıya yedi. Abuchehel ise bunu bir gözbağcılığa ve sihir sanatına yordu. Abuchehel akıllıca davrandı, eğer olay gerçekten böyle olduysa; ama öyle olmadığını kesin olarak biliyorum.

Dokuzuncusunu aynı yazar kısaca şu kelimelerle aktarır: Muhammed tüccarlarla birlikte bir dereye varmıştı, ki bu dere aniden gelen bol yağmur nedeniyle o kadar yükselmişti ki, tüccarlar oradan bir ay boyunca bile ayrılamayacaklarını umut ediyorlardı. Bu arada uyuklayan Muhammed, rüyasında bir Melek tarafından uyarıldı, ki sabahtan halka yola çıkmalarını emretsin. Sen ise (dedi) derenin kıyısının üzerinde durarak, nerede üzerlerinde uçan beyaz kuşlar görürsen, onların uçuşunu takip et, diyerek: Tanrı'nın adıyla ve Tanrı ile birlikte: ve diğerlerine de aynı şeyi söylemelerini emret, çünkü bunu yapan kimse sağ salim geçecek ve dereden kurtulacaktır. Kim de başka türlü yaparsa, boğulacaktır. Muhammed böyle yaptı; ve O'na itaat edenler sağ salim karşıya geçtiler; itaat etmek istemeyenler ise bütün eşyalarıyla birlikte boğuldular.

Daha önceden okuyucuyu uyarmıştım, bu Soytarıya inanmayın, ki o en azından şu yalandan ötürü suçüstü yakalanmaktadır, yani Aly Abulhasan Ebnalhosein, yaygın adı Almasuhudius ki Mahumetanlar arasında en yüksek otoriteye sahiptir, Muhammed'in Mekke Tapınağındaki Hacerü'l-esved'in (Kara Taş) yerine konulmasıyla ilgili yaptıklarını anlattığında (bunu Muhammed'in Hayatında yazdığım şeyde görün) ki bu büyük bir mucize yeri olarak kabul edilmişti: hemen ardından şunu ekler

: فكان ذلك أول ما ظهر من أفعاله ، و فضائله وأحكامه :

Ve bu, O'nun eylemlerinden, üstünlüklerinden ve hükümlerinden ortaya çıkan ilk şey idi. Dahası bu Kara Taş mucizesi, tüm Mahumetan Yazarlara göre, onun Suriye'ye gidişinden çok uzun bir süre sonra gerçekleşmiştir. Dolayısıyla bundan önce başkaları tarafından ve özellikle Albakarius tarafından burada anlatılan hayranlık uyandırıcı ne varsa, masallar ve yalanlardır.

Bunlar, Mahumetanlar tarafından kendi Peygamberlerine atfedilen, ya da daha doğrusu isnat edilen, kendi kitaplarında bulabildiği mucizelerdir. Bunlara, peygamberliğe özel olarak bakan ve daha önce Elkoran'dan öne sürdüklerimiz dışında olan aynı kişiye ait başka pek çok şey de eklenmektedir.

YEDİNCİ BÖLÜM

Muhammed'in peygamberliğe dair mucizeleri.

Bunlar hakkında Abdohalimi oğlu Ahmed, Özür Diyarı (Apologia) adlı eserinin bana göre 359. sayfasında şöyle yazmaktadır: [Dahası, Muhammed'in önceden bildirdiği ya da açık ve şanlı konularda gizli olanları, geçmiş, şimdiki zamanı ve geleceği ortaya koyduğu şeyler, kendisinden önceki peygamberlerin hiçbirinde bulunmamaktadır; bu da onun onlar üzerindeki üstünlüğünü göstermektedir. Kur'an'da bunun gibi pek çok önceden bildirim vardır, ki bunlardan zaten bahsettik.

Diğerleri ise, önceden bildirdiği ve tıpkı önceden bildirdiği gibi gerçekleşen gelecek olaylar hakkındaki doğru anlatımlardır. Ve Alfabihein kitabında Hudayfe'nin şu sözleri aktarılmaktadır: Muhammed aramızda bulunduğu sürece, kıyamet gününe kadar gerçekleşecek olan şeylerden hiçbirini önceden bildirmemezlik etmedi. Gerçekten de bazıları bunları hatırlar; bazıları ise unutmuştur. Artık yoldaşlarım bunları bilmektedir. Ve her ne kadar unutmuş olduğum bazı şeyler olsaolytic olsa da: eğer biri bunları bana hatırlatacak olsaydı, kesinlikle hatırlardım.] Ve Sahih-i Müslim'de Zeyd'in babası Amr ve Ahtab'ın oğlu şöyle demiştir: Muhammed bizimle birlikte sabah namazını kıldı: sonra minbere çıktı ve öğle namazına kadar bize vaaz verdi. Bunları bizimle tamamladıktan sonra, tekrar yüksek kürsüye çıktı ve ikinci namazına kadar vaaz verdi: bunları bitirdiğinde, tekrar kürsüden güneşin batışına kadar vaaz verdi ve bize geçmiş, şimdiki zamanı ve geleceği bildirdi: ve bize bildirdiklerini hafızamızda tuttuk.

Bana öyle geliyor ki Müslümanlar, İlyada'nın birinci kitabında Homeros'un bahsettiği Thesturlu Kalhas rolünü kendi Peygamberlerine büründürmüşlerdir:

Kâlhas Thestorides kehanet edenlerin en üstünü,
Bilen her şeyi, şimdiki zamanı, geçmiş ve geleceği.

Yine de hatırla, Ey Okur, yukarıda önceden uyardığım şeyi: Müslüman yazarlar, Muhammed'in olaylarında hazır bulunduklarını, bunları gördüklerini ve işittiklerini iddia eden kişileri sahneye koymaktadırlar; ancak bunlar tamamen uydurmadır ve belki de asla var olmamışlardır. Ve bu, neredeyse sayısız örnekte apaçık ortadadır. Bu yüzden Hudayfe'nin, Amr'ın veya Müslümanlar tarafından görgü tanığı olarak gösterilen diğer kişilerin sözleri seni sarsmasın.

Şunu da bilmeni isterim, Ey Okur, Muhammed hakkında öne sürülen kehanetler, yalnızca bu tür kehanetleri aktaran Yazarların zaten gerçekleşmiş olan şeylere ulaştığını; sonradan gelen hiçbir şeye değinmediğini belirtmek isterim. Bu ise, bunların aynı Yazarlar tarafından uydurulduğunun en açık kanıtıdır: tıpkı Şairlerin halihazırda gerçekleşmiş olayları gelecekmiş gibi önceden bildirmeleri veya onlardan önceki bazı kişileri aynı şeyleri kehanet ederken göstermeleri gibi.

Şimdi burada Muhammed'in bu kehanetlerini kısaca aktaracağım: bunların hepsini çürütmek için, yukarıda Kur'an'dan çıkarılan tahminleri tartışırken söylenenler yeterli olacaktır.

O halde ilki Buhari'nin Sahih'inden aktarılmaktadır: Hatem'in oğlu Odaj'a önceden bildirdi: Eğer uzun yaşarsan, Mekke Tapınağını ziyaret etmek için Alhaira'dan gelen develerle taşınan insanları göreceksin: Ve Hormisda'nın oğlu Cofroç'un hazinelerini açacaksın: Ve elini altın veya gümüşle dolu olarak tutan, onu alacak birini arayan fakat bulamayacak olan insanları göreceksin. Ve Odaj, ilk ikisini gördüğünü iddia etmiştir. Üçüncüsü ise Abdülaziz'in oğlu Ömer'in saltanatı sırasında gerçekleşmiştir.

Üçüncüsünü Odayı görmemiştir: ancak Yazar, Ömer'in saltanatı sırasında, yani yaklaşık yüz yıl sonra gerçekleştiğini iddia etmektedir. Gerçi Müslümanlar arasında seçkin bir tarihçi olan Ebu Cafer tarafından yazılan Ömer'in hayatında, insanların kendiliğinden sunulan paraları almayı reddedecekleri kadar bu devasa altın ve gümüş bolluğu hakkında hiçbir şey okumuyoruz. Aksine, Ömer ölür ölmez, halk onun anahtarla kilitli tuttuğu daha gizli evine koştu, orada paralar ve eşyalar bulacağını umarak (Ebu Cafer şöyle der)

ففتحه

فلم يجدوا فيه إلا دلفا كان بلمعة وحبالا معلقا به: يتعلّق به إذا تعب من الصلوة

Ve burayı açtıklarında,

içinde giydiği cüppeden ve duadan, yani Kur'an okumaktan yorulduğunda kendini asılı tuttuğu sarkan ipten başka bir şey bulamadılar. Üçüncü kehanetin açıkça sahte olduğunun kanıtı. Çünkü insanlar, ölen Prens'in odasına orada depolanan paraları yağmalamak için bu kadar açgözlülükle daldılsa, kendiliğinden sunulan altın ve gümüşü nasıl reddederlerdi? Ve Prens'in kendisi bu kadar yoksullukla nasıl mücadele ediyordu?

İkincisi Müslim'in Sahih'inde Sahar'ın oğlu Geber tarafından aktarılmaktadır: Burada Otab'ın oğlu Nafes, Muhammed'in kendi halkına Arabistan'ı, İran'ı, Romalıların bölgelerini ve Dicle'ye bitişik bölgeyi fethedeceklerini söylerken işittiğine tanıklık eder.

Şaşırtıcıdır ki, Muhammed Kur'an'dan ileri sürülen ve çoğunlukla ıvır zıvır etrafında dönen tahminlerde bu kadar cimri, kapkaranlık ve belirsiz iken; kendi ağızıyla önceden bildirdiği şeylerde (ki bunlar gerçekten en büyük ve en ağırbaşlı konuları içerir) bu kadar açık ve net olmuştur. Fakat o bunları kehanet ederek tahminler yoluyla kendisi söylüyordu: çünkü henüz gerçekleşmemişlerdi: ancak bunlar Yazarlar tarafından ancak gerçekleştikten sonra yazılmış olarak bulunmamaktadır. Bu kural ile geriye kalan ve takip eden kehanetleri ölçebiliriz, böylece bunların Muhammed'e ait olmadığını kesin olarak biliriz, özellikle de kendisinin Kur'an'da gördüğümüz üzere kendisi veya halkı hakkında ne olacağını bilmediğini doğruladığı düşünülürse: fakat görmüş oldukları olayların anlatımları, Muhammed'e kehanetler olarak yalancı bir şekilde atfedilmiştir. Yine de, başka yerlerde uyardığım gibi, Muhammed bu aynı şeyleri ya tahminler yoluyla ya da kötü bir Cinin fısıltısıyla önceden bildirmiş olabilir.

Üçüncüsünü Albocharius, Majec'in oğlu Auph'un şu sözleriyle aktarır, kendisi Muhammed'in şöyle dediğini işittiğini söylemiştir: En son günden önce benim ölümüm ve Kudüs'ün fethi olacaktır: sonra koyunların bulaşıcı hastalığına benzer bir salgın hastalık olacaktır: sonra yüz dinar verilecek olsa bile almayı reddedecek kadar en büyük servet bolluğu olacaktır: sonra tüm Arap evlerini saracak bir fitne olacaktır. Sonra sizinle zenci Araplar arasında barış antlaşmaları olacaktır: ancak bunlar haince davranarak sekizgen sancaklarla, her birinin altında on ikişer bin askerle üzerinize geleceklerdir. Öyleyse Kudüs, Muhammed'in ölümünden sonra Ömer'in saltanatı sırasında fethedilmiştir. Sonra aynı Ömer'in saltanatı sırasında Suriye'de büyük bir veba çıkmıştır. Sonra Osman'ın saltanatında para bollaşmıştır, öyle ki

herkese yüz dinar verilmiş ve o öfkeyle onları reddetmiştir: ve para o kadar büyümüştür ki, bir at karşılığında bir öküz takas edilmiştir. Sonra Osman öldürüldüğünde, hiçbir Arap evini başışık bırakmayan evrensel bir fitne meydana gelmiştir.

Muhammed'in, Kıyamet gününden önce tüm bunların gerçekleşeceğini öngörmesi, peygamberlik ruhuna bağlanamaz; çünkü ben de Kıyamet gününden önce pek çok şeyin gerçekleşeceğini öngörebilirim ki bunlar benim için kesin olmasa da muhtemelen inanıyorum: Örneğin, Türk İmparatorluğu'nun yıkılması gerektiği; Kudüs'ün Hristiyanların eline döneceği; gelecekteki vebalar, kıtlıklar, iç savaşlar ve benzeri şeyler. Ancak Müslümanlar, bunların Muhammed tarafından burada tahmin edildiğini ve kesin bir yüzyıldan önce gerçekleştiğini yanıtlıyorlar. Birincisi, bazılarının tesadüfen meydana geldiğini ve önceden muhtemelen tahmin edilebileceğini yanıtlıyorum. Ancak bazıları ya hiç gerçekleşmedi ya da gerçekleşti, ancak Muhammed'in öngördüğü şekilde değil. Çünkü Osman İmparatorluğu altında o kadar çok zenginlik vardı ki, eğer birine yüz dinar gönüllü olarak teklif edilirse, onları öfkeyle reddederdi; bunun doğru olması pek mümkün değildir, çünkü Osman kamu hazinesinden kendi ihtiyaçları için bir kez yüz bin drahmi, yani 5000 altın borç almıştı ve bunu dava edilerek geri ödemişti; ve yine aynı hazineden geri ödeme garantisiyle başka küçük bir miktar almaya mecbur kalmıştı. Ve bazıları onu engellemek istediğinde, şöyle dedi: لعمرى لناخذن حاجتنا : Hayatım üzerine yemin ederim ki, ihtiyacıma ait olanı alırım. Öyleyse bu, altının ve gümüşün o kadar çok olduğu gerçeğiyle nasıl bağdaşabilir? Tahminin son kısmına gelince; Yazar sessizdir; ben de Arap tarihlerinde bu konuda hiçbir şey bulamıyorum. Dahası, kim olurlarsa olsunlar siyah Arapların, neredeyse yüz bin askere ulaşabilecek kadar büyük bir ordu toplayabilmiş olmaları muhtemel değildir.

Al-Bukhari'nin Sahih'inden dördüncüsü; burada Ebu Hureyra, Muhammed'in takipçilerine şöyle dediğini doğrulamıştır: Kıyamet günü gelmeyecek, ta ki Türklerle savaşıya kadar (özelliklerini tanımlamıştır); ne de Kıyamet günü gelmeyecek, ta ki kıldan yapılmış ayakkabıları olan bir ulusla savaşıya kadar. Dahası, Müslümanlar bu milletlerin hepsini savaşla aradılar (der Yazar).

Muhammed, kehanetlerinin gerçekleşmesi için Kıyamet gününe kadar olan süreyi oldukça kurnazca bırakır; böylece yalancı olduğu biri tarafından yakalanamaz. Dahası, Müslümanların Türklerle savaştığı, daha doğrusu Türklerin Müslümanlarla savaştığı çok kesindir; Muhammed öngörmüş olsun ya da olmasın. Ancak Müslüman Arapların (çünkü bunlardan bahsedilmektedir) Türkler tarafından yenilgiye uğratıldığı ve sefil bir köleliğe indirildiği gerçeğini: Muhammed bunu öngörmemiş veya tahmin etmemiştir. Ne de Al-Bukhari bu kehaneti ona atfedebilirdi, çünkü henüz Arapların Türklerin boyunduruğu altına girdiğini, onlar tarafından köle gibi tutulduğunu görmemişti. Dahası, kıldan yapılmış ayakkabıları olan diğer ulus hakkında, bu türden pek çok ulus olduğu için kesin olan hiçbir şey iddia edilemez; ne de Al-Bukhari onu kendi işaretleriyle bize tanımlar, sadece Doğulu olduğunu belirtir.

Al-Bukhari'nin Sahih'inden beşincisi; burada Muhammed'in yeğeni Al-Hasan'a şöyle öngördüğü bildirilir: İmparatorluğa sahip olacak ve Müslümanların iki büyük ordusu arasında barış sağlayacaktır. Ve Yazar, bunun Hicri kırkıncı yılda, Al-Hasan, İmparatorluk için birbiriyle yarışan Ali ve Muaviye'nin ordularını barıştırdığı zaman gerçekleştiğini iddia etmiştir.

Al-Hasan yaklaşık altı ay boyunca gerçekten İmparatorluk yapmıştır; ancak bu iki ordu arasında hiçbir zaman barış arabulucusu olmamıştır; aksine Ali ve Muaviye arasında sürekli düşmanlıklar ve kıyımlar olmuştur; öyle ki Siffin'de yüz yirmi gün boyunca aralarında savaşılmış ve tek bir gecede her iki taraftan yetmiş bin kişi öldürülmüştür. Daha sonra Muaviye tarafı adına barış arabulucuları Alafa'nın oğlu Amruus ve Ali tarafı adına ise Abu-Mufa Afciaranfis yapılmıştır. Ancak bu barış sahte ve hainceydi; ve Ali ile Muaviye, aralarındaki İmparatorluk bölünene ve birkaç gün sonra Ali öldürülene kadar birbirleriyle savaşmayı asla bırakmadılar. Tüm bunlar ve diğerleri Abu-Giaspher Tabarita tarafından aktarılmaktadır.

Al-Fahihein'den altıncısı; burada Ebu Hureyra tarafından Muhammed'in şöyle dediği aktarılır: Kıyamet günü gelmeyecek, ta ki Petra Arabistanı'ndan develerin boyunlarının Bostra'da parlayacağı bir ateş çıkana kadar. Ve zaten (der Yazar) bu tür bir ateş altı yüz elli yıldan fazla bir süredir ortaya çıkmıştır; ve insanlar onu görmüşlerdir; ve develerin boyunlarının ondan Bostra'da parladığını görmüşlerdir: ve taşları yakıyor, etleri pişirmiyordu.

Birçok yerde bu tür ateşler görülmektedir, özellikle geceleri; saf insanların ve cahil halkın sık sık bir Azizin mucizesine veya bir İblis'in faaliyetine atfettiği ateşlerdir. Petra Arabistanı'ndaki bu ateşin Muhammed'den yüzyıllar önce görüldüğü şüphesizdir. Burada taşları yakıp etleri pişirmemesi (eğer doğruysa) doğa kanunlarına bağlanmalıdır; çünkü bunu Muhammed'in veya herhangi bir Azizin mucizesine atfetmek gülünç olurdu.

Aynı kitaptan yedincisi; burada Abu-Said ve Asma, Muhammed'in Omar'ın oğlu Bafer'e şöyle öngördüğünü ileri sürerler: Seni haksız bir ordu öldürecek. Aynı yerde Abu-Horeira tarafından Muhammed'in şu öngörüsü aktarılır: Hüsrev yok olacak: ve ondan sonra Hüsrev olmayacak. Ve Sezar yok olacak; ve ondan sonra Sezar olmayacak; ve Müslümanlar her ikisinin de hazinelerini yağmalayacaklar.

Burada öngörülen diğer şeyler ne olursa olsun, kehanetin uydurulduğu Sezar'ın (Yazarların Herakleios olmasını istediği kişi) kendisinden sonra başka Sezarlarının olduğu kesindir; ve Tanrı'nın takdiriyle, Sezarlar bugüne kadar hiç eksik olmamıştır, ki Sezar Ernest Leopold en mutlu şekilde hüküm sürmektedir; ve gerçekten de Muhammedilerin büyük bir talihsizliğiyle: öyle ki şimdi onlardan son yıkımlarından korkmaktadırlar.

Ancak Sciaphajenfis'in kaçışı gülünçtür الشافعى, ki Sezar'ın veya Roma İmparatoru'nun Suriye'yi veya Doğu'daki diğer bazı bölgeleri kaybetmesiyle Muhammed'in sözlerinin doğrulandığını düşünmektedir. Çünkü krallığının bir kısmını kaybettiği için kimse Kral olmaktan vazgeçmez; ve Muhammed'in kesin olarak öngördüğü söylenir

يهلك كسرى ثم لا يكون قيصر كسرى بعده وتيمهر ليهلكن ولا يكون قيصر بعده :

: Hüsrev yok olacak, ve ondan sonra başka bir Hüsrev olmayacak: ve Sezar kesinlikle yok olacak, ve ondan sonra hiçbir Sezar olmayacak. Bu, Ahmed'in bozulmaz gerçeğin yaptığı ve bu yüzden Fahihein, yani İki Doğru olarak adlandırılan kitabında yer almaktadır. Dahası, burada Hüsrev Sezar gibi alındığında, bir kişinin adı olarak değil, bir haysiyet unvanı olarak alındığında; perslerin kralının kendisinden sonra hiç olmayacağı şekilde Hüsrev'in bile ölmediği açıktır. Çünkü ilk olarak Adversarium'a göre Isdegerdes yerine geçti (buna bazıları Adefer diyor): ancak Isdegerdes'ten önce Hüsrev'in oğlu Siroe hüküm sürmüştü. Dahası, Ömer döneminde Sarazenler Persleri ele geçirerek 297 yıl boyunca oraya sahip oldular: daha sonra orayı 203 yıl boyunca elinde tutan Türklere geçti: sonra Tartarlar, Türkler sürgün edildikten sonra, Safevilerin krallığı başlayana kadar orada hüküm sürdüler ki bu bugüne kadar devam etmektedir. Ve böylece Hüsrev, yani Perslerin Kralı, kendisinden sonra başka kralların olmadığını söyleyebilecek şekilde ölmemiştir; bugün bile Perslerin kralları belki de Hüsrev'den daha güçlü olduklarında. Ve her ne kadar Türkler gibi Arap batıl inancını benimseseler de; Arapların ve Türklerin benimsediği dininden çok uzaktırlar, öyle ki bunlar tarafından sapkın ve neredeyse Heathen olarak kabul edilirler ve en şiddetli düşmanlar olarak görülürler.

Statütlerin السنن kitabından sekizincisi: burada Sopheicina Muhammed'i söylerken duyduğunu iddia eder: تكون خلافة النبوة ثلاثين سنة ثم تصير ملكا : Peygamberliğin halefiyeti otuz yıl olacak: sonra Krallık olacak. Ve bu (der Yazar) ölümünden sonraki otuzuncu yılda gerçekleşti. Ve bu yıl sayısına Abubakar, Omar, Othman ve Aly girmektedir.

Kendimiz Müslümanlar olarak kalırsak, bu kehanet tamamen yanlıştır. Çünkü Muhammed'in خاتم النبيين Peygamberlerin Mührü olmasını istediklerinde; peygamberlik halefiyeti ondan sonra otuz yıl boyunca verilemezdi. Ancak belki de النبوة خلافة Peygamberliğin halefiyeti ile, Muhammed'den sonra الخلفاء Halifelerin unvanıyla halef olanların imparatorluğu kastedilmektedir. Ancak bunlar birçok yüz yıl boyunca devam ettiler ve hiçbirisi Kral unvanını almadı.

Al-Fahihein'den dokuzuncusu; burada Giaber ibn Somra'nın anlatımından Muhammed şöyle dedi: Mezhebim, hepsi Corafinliler olan on iki Halife'ye (veya İmparatora) kadar görkemli ve mükemmel olmaktan vazgeçmeyecek: ancak bundan sonra الهرج yani kıyım veya iç savaş olacak. Ve zaten (der Yazar) bu tür bir savaş ve onlardan sonra kıyım gerçekleşti. Çünkü Valid ibn Jezid'den sonra iç savaş ve büyük ayaklanma gerçekleşti.

Valid oğul değil, Jezid'in kardeşi ve Abdolmalec'in oğluydu. Ancak bunun çok az önemi vardır. Ancak Muhammed'in mezhebinin Valid'e kadar ١٣١, yani mükemmel,

güçlü ve görkemli olacağını ve sonrasında isyanlar ve iç savaşlar olacağını öngörmesi şaşırtıcıdır; çünkü Arap tarihlerini okuyanlara açık olacağı üzere, daha önce Müslüman Prensler arasında neredeyse her zaman anlaşmazlıklar ve en ölümcül iç savaşlar olmuştur. Hatta Valid'den sonra uzun süre Sarazen işleri eskisinden daha sakindi.

Aynı Yazardan onuncusu; burada Ebn-Abbas'ın ellerine iki altın bilezik konulduğunu rüya gördüğü, bunları iğrenç bir şekilde kırıp yırtık ve kör bir kılıca dönüştürdüğü söylenir. Ve Muhammed, bunların ölümünden sonra ortaya çıkacak iki Yalancı Peygamber'e işaret ettiğini söyledi.

Ve Abdullah yazdı, bunlardan birinin العباسي Alabaftum olduğunu, ki ayrıca الاسود Alafuad, yani Siyah olarak adlandırıldı ve Jeman'da öldürüldü: diğerinin ise مسيلمة Mofeilmam olduğunu yazdı. Buna benzer bir şey, Müslim'in Sahih'inde Ebu Hureyra'nın sözünden aktarılandır: yani Muhammed'in şöyle dediği: Kıyamet gününden önce otuz yalancı peygamberin geleceği, kendilerinin Tanrı tarafından gönderildiğini iddia edecekleri.

Muhammed'in bunu tahmin etmesi kolaydı: çünkü üstün Dünya günü gelmeden önce, ölümünden sonra sadece iki veya otuz değil, altı yüz yalancı peygamber gelecekti.

On birincisini Moses filius Acabæ savaşlar kitabında aktarır: Omeir ibn Vaheb gizlice ve şahitsiz olarak; Sephuan ibn Omaja ile Muhammed'i öldürmek için anlaştı. Ancak Omeir Muhammed'e geldiğinde, o Sephuan ile kendisini öldürmek için yapılan komployu ona açıkladı.

Komplolar asla o kadar gizli yapılmaz ki genellikle birisi tarafından ortaya çıkarılmasın. En azından tanıdık İblis bunu Muhammed'e ortaya çıkarabilirdi.

Tabuc Savaşı'nda Muhammed'in, ertesi gece şiddetli bir rüzgarın eseceğini ve kimsenin bu rüzgarın şiddetine karşı ayakta duramayacağını önceden söylediği Alfahihein'den on ikincidir.

Rüzgar veya yağmur birçok alametten önceden tahmin edilebilir; bunun için kehanet ruhu gerekmez. Al-Bukhari'nin Sahih'inden on üçüncüsü; burada ölümünden önceki son seferde Muhammed, ordunun başına Zayd'ı geçirdiğinde şöyle demişti: Eğer Zayd öldürülürse, yerine Giaspher getirilsin; eğer Giaspher öldürülürse, Abdallah bin Rawaha geçsin. Zayd öldürüldü ve yerine Giaspher getirildi. Giaspher öldürülünce yerine Abdallah geçti.

Burada hiçbir kehanet tanımıyorum: özellikle Abdallah da öldürüldüğü ve Muhammed ona atanacak başka birini tayin etmediği için; çünkü açıkçası bunu hiç öngörememişti.

Muhammed'in diğerk birçok kehanet uydurmalarını, şu ana kadar anlatılanlara çok benzedikleri ve aynı argümanlarla açık bir boşlukla çürütülebilecekleri için dışarıda bırakıyorum. Muhammed'in kendisinin gerçek bir Peygamber olduğunu bilge Yahudilere kanıtladığı şeyleri buraya koymak benim için yeterli olacaktır. Bunların arasında şunlar vardır:

Birincisi, Muhammed bin Ahmed, Thalabi, lakabı Alaftad tarafından Menfa Suresi'nin 45. ayetinin tefsirinde şu sözlerle aktarılandır: (Ebno-Suria - ki kendisi Yahudilerin Üstadı idi - şöyle dedi: Bize ilahi bir şey söyle, ey Muhammed, sana bazı şeyler soracağım. Muhammed cevap verdi: Bunlar nelerdir? Dedi ki: Bana uykunla ilgili şeyleri bildir. Muhammed cevap verdi: Gözlerim uyur, ama kalbim uyanıktır. Doğru söyledin, dedi. Ama bana söyle: Bazen çocuğun babaya, bazen de anneye benzer olmasının sebebi nedir? Muhammed cevap verdi: İkisinden hangisi üstün gelirse ve onun menisi diğeriinkinden önce gelirse, çocuk ona benzer olacaktır. Ebno-Suria dedi ki: Kehanette bulundun. Ama bana söyle, döl içinde erkek ne kadarlık bir kısma, dişi ise ne kadarlık bir kısma sahiptir? O zaman Muhammed büyük bir sıkıntıya düştü, uzun bir baygınlık geçirdi ve ondan biraz uzaklaştı; yüzünden ter akıyordu. Sonunda Ebno-Suria şöyle dedi: Et, kan, tırnaklar ve saçlar dişi taraftan gelir. Kemikler, sinirler ve damarlar ise erkekten. Doğru söylüyorsun, dedi: Tamamen bir Peygamber olduğunu kanıtladın. Böylece Yahudi Muhammedî oldu. Sonra dedi ki: Ey Muhammed, sana gelen melek kimdir? Cevap verdi: Cebrail. Açıkla, dedi, onu bana. O zaman Muhammed onu kendisine tarif etti. Ve Ebno-Suria dedi ki: şahitlik ederim ki, Pentateuch'ta söylediğin gibi yazılı olarak bulunuyor: ve sen gerçek bir Elçisin.)

İkincisi, Ahmed bin Abdalhalim tarafından kendi Apologia'sının 307. sayfasında şu sözlerle aktarılır: Mekkeliler, Medine'deki Kutsal Kitap uzmanı Yahudilere, Muhammed'i, niteliklerini ve bizzat onun dile getirdiği şeyleri sormaları için adamlar gönderiyorlardı. Alnadar bin Alhareth ile Acaba bin Abu-Maath'ı gönderdiler: Bunlar Medine'ye vardıklarında, Yahudi Rahiplerine kendi hemşehrileri olan Muhammed hakkında ne düşündüklerini sordular. Rahipler onlara cevap verdi: Ona kehanette bulunur gibi üç şey sorun, eğer gerçekten Tanrı tarafından gönderilmiş bir Peygamberse bilir. Ama bunu yapmazsa, o bir sahtekar ve boş laf tüccarıdır. Öyleyse ona ilk önce giden Çocuklar (Mağara Ashabı'nı kastediyor) hakkında sorun ve onlara ne olduğunu öğrenin, çünkü onların tarihi hayranlık uyandırıcıdır. Ayrıca ona Doğudan Batıya gelen Dolaşan Adam (İskender'i kastediyor) hakkında ve onun tarihinin ne olduğunu sorun. Sonunda ona Ruh'un (yani akli ruhun) ne olduğunu sorun.

Böylece Mekke'ye dönen bu iki elçi, Kureyşlilerle birlikte Muhammed'e geldiler ve Yahudi Rahipleri tarafından öne sürölen o üç şeyi sordular. Muhammed ise onlara her şeyi kehanetle bileceğini söyledi. Bu sırada Tanrı tarafından gönderilen Cebrail, Alcorano'da 18. sure olan El-Kehf (Mağara) Suresi ile geldi; bu surede Muhammed'e

sorulan şeylerin açıklamaları yer alıyordu; Muhammed de hepsini onlara eksiksiz bir şekilde anlattı. Yani Mağara Ashabı'nın tarihi, Büyük İskender'in tarihi ve akli ruhun kökeni.

Üçüncüsü, aynısı Anas'ın dediği gibi Al-Bukhari'nin Sahih'inden aktarılır: Abdallah bin Salam (bu kişi Yahudilerin Üstadıydı) Medine'de Muhammed'e geldi ve ona şöyle dedi: Sana bir peygamberden başka kimsenin bilmediği üç şey soracağım: Şöyle ki: Kıyamet gününün ilk alameti veya durumu ne olacak. Cennet sakinlerinin yiyeceği ilk yemek ne olacak. Bir çocuk ne zaman babasına, ne zaman da annesine benzeyecek. Muhammed cevap verdi: Bunları bana tam olarak Cebrail vahyetti. O zaman Abdallah dedi ki: Cebrail Yahudilerin düşmanıdır: ama devam et. Ve o: Yüce günün ilk alameti, Doğudan Batıya kadar insanları tüketecek bir ateş olacak. Cennet sakinlerinin yemeği ise Balık ciğerinin ucu, yani büyümesidir. Son olarak, erkeğin menisi kadının menisinden önce gelirse: çocuk kendi babasına benzeyecektir. Eğer kadının menisi erkeğin menisinden önce gelirse; çocuk annesine benzeyecektir. O zaman Abdallah dedi ki: Tanrı'dan başka ilah olmadığına ve senin Tanrı'nın Elçisi olduğuna tanıklık ederim.

Dördüncüsü, Thauban'ın rivayetine göre Müslim'in Sahih'inde yer alır, şöyle der: Muhammed'in yanında duruyordum; Yahudi Rahiplerinden biri geldi ve onu selamlayarak şöyle dedi: Selam sana, ey Muhammed: Sana bazı şeyleri sormaya geldim. İşte, dedi Muhammed, ne istiyorsun. O zaman Yahudi: Yerin başka bir yerle, göklerin de başka göklerle değiştirileceği o günde insanlar nerede olacak, dedi? Muhammed cevap verdi: Yok olup gitmeleri dışında karanlıklar içinde. Yahudi dedi ki: O karanlıklardan ilk kurtulacak olanlar kimlerdir? Muhammed cevap verdi: Fakirler, Tanrı uğruna yurtlarından göç edenlerdir. Yahudi dedi ki: Cennete girdiklerinde yiyecekleri ne olacak? Ve Muhammed: Balık ciğerinin ucu, dedi. Yahudi dedi ki: Ondan sonraki öğle yemekleri ne olacak? Ve o: Cennetin bir ucundan diğer ucuna otlayan boğazı kesilecek cennet boğası olacak. Yahudi dedi ki: Peki içecekleri ne olacak? Muhammed cevap verdi: Salsabil adı verilen Cennet pınarı olacak. O zaman Yahudi dedi ki: Kehanette bulundun. Ama dur: sana hiçbir ölümlünün bilmediği, ancak bir peygamberin ya da en fazla bir veya iki insanın bildiği dördüncü bir şeyi soracağım: bu da şudur: Erkek ne zaman, dişi ise ne zaman oluşur. Muhammed cevap verdi: Erkeğin menisi beyazdır: kadının ki ise sarıdır. Öyleyse kadınla erkeğin menisi karıştığında; ve erkeğin menisi kadının menisinden üstte olursa; Tanrı'nın izniyle erkek çocuk doğacaktır. Eğer kadının menisi erkeğin menisinden üstte olursa; Tanrı'nın izniyle kız çocuk doğacaktır. Yahudi dedi ki: Doğru söyledin: ve sen kesinlikle bir peygambersin. O gittiğinde Muhammed dedi ki: Kesinlikle bana sorduğu şeylerin hiçbirini bilmiyordum: ama onları bana Tanrı vahyetti.

Beşincisini Ebu-Davud Tialefinus aktarır; o da bunu Baharan oğlu Alhomeid'den işittiğini, onun da Haufeb oğlu Sahar'dan işittiğini, onun da bu sözün kaynağı olan Ebn-Abbas'ı şöyle derken dinlediğini doğrulamıştır: Bir keresinde bir Yahudi kalabalığı Peygamber Muhammed'e geldi ve ona şöyle dedi: Ey Tanrı'nın Elçisi, sana

kimsenin bilmediği, sadece bir Peygamberin bileceği bazı şeyler soracağız. Bize dördünü söyle: İsrail'in Tevrat verilmeden önce kendisine haram kıldığı yiyecek hangisiydi. Erkek ve kadından bir erkek veya kız çocuk ne zaman doğar. Bu Peygamber uykusundayken nasıl bir haldedir. Hangi melek delildir veya durumu açıklar. Muhammed birinciye şöyle cevap verdi: İsrail, yani Yakup, şiddetli bir hastalıktan dolayı uzun süre hasta yattı ve bu sırada eğer Tanrı onu o hastalıktan iyileştirirse, yiyecek ve içeceklerden en çok arzuladığı şeyi, yani deve etini ve sütünü kendine haram edeceğine dair Tanrı'ya adakta bulundu. Yahudiler dedi ki: Tanrı hakkı için böyledir. Muhammed ikinci ve üçüncü soruya, diğer Yahudilere daha önce cevap verdiği şeyle cevap verdi: ve onlar da bu cevabı alkışlarla onayladılar. Dördüncüye ise şöyle cevap verdi: Benim kılavuzum ve rehberim Cebrail'dir; Tanrı hiçbir peygamberi göndermemiştir ki Cebrail onun yönlendiricisi olmasın. O zaman Yahudiler dediler ki: Eğer öyleyse, senden ayrılacağız: çünkü Cebrail'den başka biri olsaydı, kesinlikle seni takip eder ve senin gerçek olduğunu ilan ederdik. Muhammed onlara dedi ki: Ve sizi ona inanmaktan alıkoyan nedir? Cevap verdiler: Çünkü Cebrail melekler arasında Yahudilerin düşmanıdır.

Muhammedilerin Doktoru ve Antelifnan'ı Ahmed'in, yaşlı kadınların ve çocukların bile yakıştıramayacağı bu saçmalıklarla Peygamberine inanç kazandırmak istemesi şaşırtıcıdır. Ama iyidir: bunlar bize o inancın tamamını sarsmak için yeterlidir. Ve buna rağmen o aynı şeyleri çok önemser ve şöyle ekler: Bu rivayetlerde Abdullah bin Salam ve diğerleri gibi Yahudi Bilgeleri, ona bir Peygamberden başka kimsenin bilmediği - veya peygamber olmayan en fazla bir veya iki kişinin - şeyleri soruyorlardı. Ve bu tür sorgulamalarla onu test ediyorlardı, kendisine cevap verip veremeyeceğini anlamak için. Çünkü bir kişinin peygamber olmadan bileceği şeyi bilseydi: şüphesiz o bir peygamberdi. Ve onların amacının, onun bunları Hristiyanlardan ve Yahudilerden veya onlar tarafından eğitilmiş başka birinden öğrenmediğini anarlarsa gerçekleşeceği açıktır. Aksi takdirde, bazı insanların bu soruları bildiği, ancak peygamberlerden öğrendikleri açıktır. Ve bu da açıktır; yani kendisine bunları soran Kitap Ehli, hiç kimsenin Muhammed'e Kutsal Kitap bilgisinde bulunan şeyleri öğretmediğinden emindi. Çünkü eğer onun hakkında böyle düşünmeselerdi, bir Peygamber olup olmadığını deneme amaçlı olan niyetlerine ulaşamazlardı. Bu yüzden, onun bu bilgileri Kitap Ehlinde öğrenmediğini tamamen varsaydıklarına hiç şüphe yoktur: özellikle de eğer bu bilgileri herhangi bir Kitap Ehlinde öğrenmiş olsaydı ve ardından onları yalancı olarak azarlamak ve onlara karşı çıkmak isteseydi: onlar bunu açıkça ortaya koyar ve Kitap Ehli arasında yaygınlaşırdı. Ve bahsedilen sorulara cevap verdiğinde, ona şöyle derlerdi: Sen bunları aramızdan filandan ve filandan öğrendin: veya bunu sana bizim mezhebimizden bazıları öğretti.

Chrysippus'a ait bu zeka ve bu Sokratesvari bilgelik hakkında ne düşünürsün, Okur? Ancak Peygamberinin hem kehanet ruhunu hem de mucize bağışını doğrulamaya çalıştığı geri kalan kısımlara dikkat et.

(Birinci görseldeki çeviri notu: Metnin en başında yer alan "Duodecimum ex Alfahihein..." cümlesi, bir önceki görseldeki metnin devamı niteliğindedir ve on ikinci maddeyi oluşturmaktadır).

BÖLÜM SEKİZ

Peygamberinin mucizelerini ileri süren Müslümanların delilleri.

Müslüman bilginler, Muhammed'in mucizelerinin hakikatini kanıtlamak için o kadar çok delil biriktirirler ki bunu söylemek neredeyse imkansızdır. Bunları Ahmed bin Abdolhalim kendi Apologia'sında oldukça etraflıca aktarmaktadır.

Onun kendi sözlerini Arapçadan en yüksek sadakatle çevrilmiş olarak aktaracağım; bunlardan yalnızca konuya hizmet etmeyenleri çıkardım.

Böylece o, Apologia'sında kendi sayfamla 419'da şöyle der: Dolayısıyla bu mucizeler kısmen Kur'an'dandır, kısmen de gelenekten ve halk arasında yayılan şöhretten elde edilir; ki bunlarla herkes bunları genel olarak ve özellikle bilir, örneğin parmaklarından su çıkması gibi. Zira bu mucizelerin her biri tarihlerle ve şöhretle yayılmış ve atalardan torunlara nesilden nesile insanlar arasında geniş çapta yayılmıştır. Ve Arap halkı arasında bu mucizelerin bildirilmemiş ve duyurulmamış olduğu hiçbir millet yoktur. Ve hafızalara ve Kur'an'da bulunanlardan çok daha fazla kitaplara aktarılmışlardır. Ve bu, Muhammed'in mucizelerinin çok olması sebebiyledir; bunlardan birçoğu pek çok tanıgın huzurunda yalandı. Ancak bunları kendi aralarında anlatırlardı ve hazır bulunanlar diğer tanıklara aktardıkça daha da görkemli hale gelirdi.

Muhammed'in muhalifi daha sonra Muhammed'in mucizelerinin; yasalarından ve Kur'an kanunlarından, hatta kendinden önceki peygamberlerin mucizelerinden, kralların ve prenslerin tarihlerinden ve bizzat Muhammed tarafından daha önce yapılmış savaşlardan bile Müslümanlar arasında çok daha yaygın ve ünlü olduğunu kanıtlar. Bunların bilgisinde pek çoğu yanlışlamakta, birçoğunu bilmemekte veya yalan söylemektedir.

Hatta Müslümanların çoğu, ne kadar bilgin ve uzman olurlarsa olsunlar, Hristiyanlar veya Yahudiler tarafından gelenek yoluyla bilinen şeyleri bilmemektedirler. Hatta herhangi bir Müslüman ulusta bile, diğer ulusların adını bile duymadığı birtakım eski sözler veya eylemler bulunmaktadır. Üstelik Müslümanların kendileri tarafından Peygamberleri hakkında, her türlü haktan uzak olan az şey dolaşıma sokulmamıştır. Örnek olarak: Hicret'ten sonra ondan öncekinden daha çok kutsal hac ziyareti yaptığı; veya Mekke'de Ramazan ayında oruç tuttuğu; veya halefi olarak Ali'yi veya bilmediğim başka birini halka açıkça tayin ettiği; veya Ebubekir'i hac sırasında iktidardan mahrum bıraktığı; veya diğerleriyle birlikte en son hastalığında Ebubekir olmaksızın namaz kıldığı. Hatta birtakım Müslümanların ona daha başka mucizeler de yakıştırdığını belirtir. Bunlar şöyledir: bir bulutun Muhammed'e her zaman gölgelik yaptığı; yürürken taşlar üzerinde ayak izlerini bıraktığı, ancak kumda bırakmadığı. Güneşin geri döndüğü; öyle ki Ali'nin, uykusunda kendisini uyandırmamak için kaçırıldığı ikindi namazını kılabilmesi. Aynı Ali'nin yerde elini açtığı, böylece ordunun üzerinden geçebildiği; ancak katır üzerinden geçerken (Muhammed'in) şu sözlerle ona beddua ettiği: Allah senin soyunu kessin; ve o katırın bir daha yavramadığı.

Ahmed, bunların daha bilgili Müslümanlar tarafından reddedildiğini doğrular. Çünkü bunları destekleyen hiçbir meşru tarih veya gelenek yoktur. Buradan çıkardığı sonuç şudur: Müslüman bilginler doğruyu yalandan ayırır ve bu nedenle onlara güvenilmelidir. Daha sonra, Muhammed'in işleriyle, Kur'an'la ve Müslüman mezhebine ait diğer şeylerle ilgilenen aynı bilginlerin, başka yerlerde bulunamayacak türden bir bilgiye ve kesinliğe sahip olduklarını iddia eder. Bu durum diğer halklarda da görülmektedir. Zira her mezhepte veya ulusta, başka yerlerde bilinmeyen, kendi yazarlarından elde edilen ve tutulan birçok şey vardır. Yahudilerde Hillel'in, Şammî'nin ve diğer kendi bilginlerinin tarihleri gibi; ki bunlar diğer uluslar tarafından bilinmez. Ve Hristiyanlarda, Hristiyan bilginler tarafından kesin ve bilinen şeyler olarak kabul edilen, ancak başkaları tarafından bilinmeyen bazı havari, Konstantin, İznik Konsili ve diğer evrensel konsil tarihleri vardır. Hatta bizzat İslam'da bilginler; Ebubekir'in, Ömer'in ve Osman'ın hayatına ve yaptıklarına dair, başkaları tarafından tamamen bilinmeyen birçok şeyi kesin olarak bilirler. Sonunda yazar, Muhammed'den sonra hüküm sürenlerin yaptıklarının birçoğu tarafından çok büyük bir özenle yazıldığını ve başkaları tarafından bilinmese de pek çoğu arasında yayıldığını gösterdikten sonra; aynı şekilde çeşitli bilimlere ve yeteneklere ait şeylerin ilk yazarları tarafından aktarıldığını, bunların takipçileri tarafından birçok kişi bunları bilmez gelse de büyük bir özenle toplandığını ve korunduğunu belirterek şöyle ekler: Takipçileri arasında her bilgeden üstün ve her kraldan daha yüce kabul edilen kişi hakkında ne söylenmelidir? Ve bizzat kendileri, ona ait olan gerçeklerin bilgisinde ve bunların doğruluğunun kanıtlanmasında tüm ölümlülerin en çalışkanlarıdır; ve onlara yanlışlıkla atfedilen şeylerin reddedilmesinde en ustadırlar. Öyle ki, onlardan herhangi bir şey aktaran herkesin anlatımları hakkında birçok kitap kaleme almışlardır; ve o kitaplarda onun yaptıklarını, şüpheli olanlardan meşru olanları ayırt ederek yazmışlardır. Ve bu konuda o kadar büyük bir özen göstermişlerdir ki, hiçbir halkta ve bu tür tarihleri yazanlar dışındaki diğer Müslümanlarda bile benzeri bulunmaz. Ve bu, kendilerinin peygamberlerinin işlerinde, takipçisi olduğunu iddia ettiği herhangi birinin gerçeklerinden daha bilgili olmaları sebebiyledir. Ve onların takipçisi olduğunu iddia eden biri hakkında yazan veya aktaran herhangi birinin doğruluğunu veya yanlışlığını, herhangi bir başkasının bildiğinden çok daha iyi bildikleri içindir. Ve bu kişilerin kendi mezhep mensupları hakkında yazdıkları ve aynı zamanda üzerinde anlaşarak doğru olduğunu belirledikleri şey, gerçek olmaktan başka bir şey değilse; bunların doğru olduğunu belirledikleri ve üzerinde anlaştıkları şeyin gerçek olacağı çok daha açıktır. Dahası, bilginlerin anlaştığı ve doğru olduğunu belirlediği, aralarında tartıştıkları bazı az şeyin bulunduğu, الجامع الصحيح Alfihî (yani İki Doğruluk Sahibi) olarak adlandırılan Kitabın veya Yazarın anlatımlarından genel olarak bahsetmek gerekirse: Ve Muhammed Peygamber hakkında aktardığımız tüm mucizeler, الجامع Aljhabah (yani Gerçek veya Doğruluk Sahibi) olarak adlandırılan kitapta yer alır; tüm bilginler tarafından ortaklaşa aktarılır ve aralarında yaygın ve bilindir; gerçek ve kesin olarak görülürler; ve hakkında tartışmaya giriştikleri türden değildirler. Uzmanlar bu yoldan giderler, çünkü onu bilirler ve kimin onlar hakkında bilgi sahibi olduğunu bizzat bilirler. Ve bunlar, bu mucizelerin hakikatini öne sürmek için المتواتر العام والمتواتر الخاص genel gelenek ve özel gelenek olmak üzere iki yoldur.

Üçüncü yol ise التواتر المعنوى anlamlı gelenektir: ve bu, ulusların veya kesimlerin bilgi ve ilimde evrensel olarak birleştiği şeylerin yoludur. Zira insanlar bazen konuşmalarda ayrı ayrı yanlış olan, ancak bir araya getirildiklerinde tek bir konuda birleşen anlatımlar duyarlar. Tıpkı Ömer'in, Velid oğlu Halid'in ve benzerlerinin cesareti hakkında ayrı ayrı yapılan anlatımları duydukları gibi: aynı şekilde tıpta Hipokrat'ın, Galen'in ve benzerlerinin bilgisi hakkında da böyledir. Ve bu anlatımların birleşiminden, bu tür kişilerin bu niteliklere sahip olduğu yönünde kesin bir bilgi ortaya çıkar; her ne kadar bu anlatımların her biri ayrı ayrı ele alındığında kesin bir bilgi üretmese de. Ne var ki, tek bir konuşmada söylenenlerin sadece bir kişiden değil, birçok kişiden elde edilmesi ve ardından gelenek yoluyla aktarılması doğrudur. Ve bu başlık altında mutlak iman bilgisi, ölüm ve bunun gibi diğer şeyler doğar; bunlardan, insanların Hatice'nin, Aişe'nin ve diğerlerinin müminlerin anneleri olduğunu, Fatıma ve Zeyneb'in Muhammed'in kızları olduğunu bildikleri bilgi gibi mutlak bilgi için gerekli olan temel doğruluk ortaya çıkar. Bu bilindikten sonra, bu anlatımlar ve (Muhammed'in işlerine dair) diğer pek çok şey, bu münferit konularda yer alanlardan kıyaslanamayacak kadar çoktur; ve bunların aktarımı, o anlatımların aktarımından daha şanlı, daha büyük ve daha üstündür. Ancak bütün bunlar, Abdullah oğlu Muhammed'in alışılmış geleneği aşan olağanüstü işaretler ve hiçbir insan hakkında aktarılmayan büyük mucizeler gerçekleştirdiğini içermektedir. Ve Müslümanların bu konudaki bilgisi, Musa'nın, İsa'nın ve diğerlerinin mucizeleri hakkında yazdıklarında Kutsal Kitap ehlinde daha büyüktür. Zira Muhammed'in Kur'an dışındaki mucizelerinin örnekleri veya kitapları, her ikisi de peygamberlerin kitaplarını geride bıraksa da Pentatükev ve İncil'in örnekleriyle kıyaslanamayacak kadar çoktur. Zira Pentatükev, Müslüman topluluğunun Kur'an'ı koruduğu ve muhafaza ettiği gibi İsrailoğullarının topluluğu tarafından bütünüyle ve eksiksiz olarak korunmamıştır. Ve Kudüs'ün yıkımında onu koruyan son derece az insan vardı; öyle ki insanlar onun örneklerinin bize nasıl ulaştığı konusunda tartışmaktadırlar. Ve benzer şekilde İncil, Muhammed'in mucizelerinden daha az örneğe sahiptir. Ancak Hristiyanlar şöyle derse: Bunlar bizim azizlerimizdi ve havariler hakkında anlatılanlar gibi mucizeler gerçekleştirdiler: Yanıt veririz ki, Muhammed'in dostları ve takipçileri de azizdi ve havarilerden ve diğer uluslardan daha büyük mucizeler gerçekleştirdiler. Zira bunlardan biri şu özelliklere sahipti: Orduyu sular üzerinde geçiren; ölümcül zehri içen; ve dualarıyla Tanrı'nın ölüleri dirilttiği; yiyecek ve içeceği çoğaltan. Ve azizlerin onurlarını ele alan kitaplar, bu konuda Kutsal Kitap ehlininkinden daha büyük şeyler içermektedir. Ve kendileri peygamberlerin ve azizlerin işlerini kendilerinde bulunan kitaplardan kopyalarlar: Elçilerin İşleri kitabı, Krallar kitabının cildi ve benzerleri gibi; ve örneklerinin bütünlüğünü kanıtlamak için hiçbir kanıt öne sürmezler, çünkü Müslümanların kendi peygamberleri, dostları ve takipçileri hakkında yazdıkları şeyi kanıtladıkları deliller daha açık ve daha güçlüdür.

BÖLÜM SEKİZ (Devamı)

Peygamberinin mucizelerini ileri süren Müslümanların delilleri.

Dördüncü yol şudur ki, bahsettiğimiz bu mucizelerden bazıları pek çok kişinin huzurunda gerçekleşmiştir; Hendek Savaşı'nda yiyeceği çoğalttığı zaman olduğu gibi vb. Ancak bunların hepsi dürüst ve cennete adanmış kişilerdi; aralarında Muhammed hakkında tek bir yalan dahi söyleyecek hiç kimse tanınamazdı. Bu mucizeleri görenlerin bir kısmı ise bunları daha önce hazır bulunan diğer kişilerin huzurunda anlatıyorlardı: bazıları başkalarına aktarıyor, diğerleri başkalarına anlatıyor, biri diğerinin anlattıklarını doğrultusunda onaylıyor ve biri, daha önce bu konuda anlaşmış veya birbirlerini eğitmiş olmaksızın, bir diğerinin anlattığı gibi anlatıyordu. Üstelik Muhammed'in nitelikleri, insanı, hakkında anlatılanları itiraf etmeye ve inkâr etmeme zorlardı. Bizler, Tanrı'nın insanları yarattığı doğaya içkin olan kurallara uygun olanı ve bu milletin (yani Arapların) büyüklerinin her zaman sahip olduğu hakikati dile getirme, onu kanıtlama ve bu hususun uygunluğunu ve gerekliliğini dile getirme geleneğini bilmez değiliz; ve kendi peygamberi hakkında herhangi bir yalan söylemekten ne kadar özenle kaçındıklarını, bunun ne büyük bir günah olduğunu düşündüklerini biliriz, zira aralarında şu sözün çok yayıldığı biliniyordu: Kim benim hakkımda bilerek kasıtlı bir yalan uydurursa, cehennemdeki yeri hazır olsun. Dahası biz biliriz ki onlar, hakkında yalan söylediğini bildikleri ve onun hakkında yalan söylediği şeyin şahidi olarak kendilerinin yalan olduğunu bilecekleri kişiye kendi inançlarını vermezlerdi. Dolayısıyla bu hususun itirafında birleştiklerinde ve peygamberi hakkında diğerlerinin gelenekleriyle başkalarından alınan şeylerde aralarından hiçbirinin bunu inkâr etmemesi durumunda; onların bu hususların aktarımında, Kur'an'ın ve gelenekle kabul edilen yasanın aktarımında uyuştukları gibi tam bir uyum içinde oldukları kesin olarak kanıtlanır. Ortak halk Kur'an'ı çabucak öğrenmek veya anlamak konusunda o kadar dikkatli ve titiz olmasa bile, yine de biri Kur'an'ı öğreniyor ve öğretiyordu; ve söyleyen kişiden başkası dinliyor, ve bir diğerine okumanın doğru olduğunu inkâr etmiyordu: ve biri diğerine öğle vakti dört, akşam ve sabah vakti iki rekât olarak kılınması gereken duayı öğretiyordu; diğeri onu doğru sözlü biri olarak kabul ediyor ve birinin bu konudaki sözünü diğerinin kabul etmesinden ötürü, onların bu konudaki uzlaşıları ve uyumları kesinleşiyordu. Ve gelenek yoluyla kanıtlanabilecek en üst nokta budur. Ve böylece yasalar ve Muhammed'in mucizeleri hakkında aktardıkları, onun gösterdiği diğer kanıtlar, eğer birinin kusur bulduğu ya da inkâr ettiği bir şey varsa, bunu başkasının huzurunda çürüttüğü ve bu konuda uyuşmadıkları durumlar hariçtir: (eğer bunu Muhammed'in sonraki yoldaşları yaptıysa; kendinden öncekilerin daha çok yapmış olduğu nasıl düşünülebilir?) tıpkı aralarında Muhammed'in بسم In nomini Dei formülünü yüksek sesle söyleyip söylemediği konusunda tartışılması gibi, ne de ne: ve sabah namazındaki dualarda her zaman mı sebat ettiği; yoksa durumun gerektirdiği şekilde bunu zaman zaman mı yaptığı; ve bunu sadece tek bir kez mi yaptığı, ve sonra bıraktığı gibi. Ancak bu, çok hafif ve en kolay konulardan biridir: nitekim herkes, uzun süre bunda sebat edenin de, uzun süre sebat etmeyenin de duasının iyi olduğu konusunda hemfikirdir; ve yüksek sesle dua edenin, sessizce ve alçak sesle dua edenden iyi olduğu gibi. Ne var ki Muhammed'in yaptıkları hakkında tartışırken, yargı hakkında (yani yargı veya tartışma kapsamına giren şey hakkında) tartışırlar. Ve peygamberi hakkında Müslümanlar arasında bu durumun açık ve net olduğu ve onun

bilginlerinden hiçbir tarafından inkâr edilmediği bununla kesinleşir; herkes bu konuda hemfikirdir. Bunun gibi olanlar Kur'an, açık ve yaygın yaptırımlar ve kurallardır: zira bunların aktarımı, peygamberler, bilginler, krallar ve rahipler veya dindarlar hakkında elde edilenlerin aktarımından daha büyüktür. Dahası, bu dördüncü yolu doğru bir şekilde ele alan kişi, Muhammed'in gerçekleştirdiği bu mucizelerin hakikati hakkında büyük bir kesinlik bilgisi elde edecektir: ve aynı durumu daha önce belirtilen üç yol için de kabul ediyorum; üstelik bizler, insanların Tanrı'yı tanımaları için daha gerekli olan şeyin, Tanrı'nın kendisi tarafından diğer şeylerden ziyade insanlara yönelik gösterileri kolaylaştırmış olduğunu daha önce de belirttik. Ancak insanın Elçi'nin (yani Muhammed'in) hakikatini tanımaya olan ihtiyacı, diğer tüm şeylerin ihtiyacından daha ağır ve daha büyüktür. Zira insanlar bununla gelecek çağdaki mutluluklarını elde ederler ve cezadan kurtulurlar: ve bununla insanlara yaşamda ve ölümdede iyilik gelir.

Beşinci yol ise şöyledir: Deriz ki, Muhammed'in yeterli mucizelerinin aktarılmadığı hiçbir bilgin kitabı bulunmaz. Kur'an yorumcularının, tarihçilerin ve özellikle Muhammed'in hayatı, savaşları ve diğer işleri hakkında yazanların kitapları; yıllıklar ve hukuk bilimi kitapları bu tür mucizelerle doludur: yine de hukuk bilimi hakkında yazan yazarların amacı mucizeleri aktarmak değil, vesilesiyle bildikleri mucizeleri de aktardıkları hükümleri ele almaktır. Aynı şekilde matematikçilerin ve metafizikçilerin kitapları da bu mucizelerle doludur: ve herhangi bir türdeki bu yazarların otoritesi kesinlik bilgisi üretiyorsa; hepsi bir arada ele alındığında bunu ne kadar daha çok üretecektir? Ancak bu yol ve diğer yollar, örneğin bilginlerin ve tarihçilerin itirafı, onaylanması veya doğrulanması yolu, bazen gelenekleri aşan genel türden mucizelerin ardışık geleneğini gösterir: ve bu ise hepsinin en az olanıdır. Bazen de genel geleneği gösterir; temizlik ve içecek için su ve yiyeceğin çoğaltılması hakkında aktarılanlar gibi. Bazen de özel geleneği gösterir; parmaklarından su akması ve az bir yiyecek büyük bir topluluğun doyurulması hakkında aktarılanlar gibi. Sonunda ise bireysel tekil geleneği gösterir: hurma kütüğünün ona duyduğu sevgiyle inlemesi ve benzeri hakkında aktarılanlar gibi. Ve bir insan zihnini bu konuya odakladığında ve benzeri şeylerle karşılaştırma yaparak kanıtının gücünü gerektiği gibi değerlendirdiğinde, kesinlik bilgisi artacak ve bu şeyin bilgisinin gelenek yoluyla tarihlerden elde edilebilecek herhangi bir başka bilgiden daha açık ve bariz olduğunu açıkça anlayacaktır. Zira dünyada, Muhammed'in mucizelerinin ve dininin yasalarının bilgisinden daha açık olmadığı hiçbir türde tarih bilgisi elde edilemez. Peygamberler, krallar, bilginler ve önceki büyükler hakkında; ya da onların sözleri, eylemleri ve yaşam kurumları hakkında, Muhammed'in işleri hakkında sahip olunandan daha açık ve bariz olan hiçbir şey elde edilemez. Ne de şu anda bulunan yerler hakkında (örneğin Suriye'ye göre Keldani, Horasan, Hindistan, Çin ve İspanya bölgeleri gibi; ve Suriye, Keldani, Horasan ve Hindistan'a göre Afrika gibi; ve Suriye, Keldani ve Mısır'a göre Horasan gibi; ve Keldani ve Suriye'ye göre Hindistan ve benzerleri gibi) gelenek yoluyla bilinen herhangi bir şey yoktur ki, bir insanın Doğu ve Batı'daki Müslümanların durumu, dinleri ve peygamberleri ile mucizeleri ve yasaları hakkında anlattıkları hakkındaki bilgisi daha açık ve bariz olmasın. Bundan anlaşılmaktadır ki, tabiatta gelenek ve sık anılma yoluyla elde edilen bilgi

bakımından, Muhammed'in mucizeleri ve yasaları hakkındakinden daha büyük ve daha üstün olan hiçbir şey yoktur; öyle ki Kur'an'daki Yüce Allah'ın şu sözünün hakikati doğrulanmış olsun: Elçisini hidayet ve hak din ile gönderen O'dur; ki onu bütün dinlerden üstün kalsın: ve şahit olarak Allah kafidir. Dine ilişkin bu üstünlüğün bilgi, kanıt ve açıklamalar bakımından bütün dinlerin üzerinde olması elbette mucizelerinin ve gösterilerinin tezahüründen elde edilir. Ve bu durum, Muhammed'in mucizeleri hakkında aktarılan -ki bunlar göstergeler yerindedir- ve gösterilenler ile kanıtlanan amaç olan yasaları hakkında aktarılan bilgi veya malumat yoluyla gerçekleştirilir. Ve Tanrı bu dini, askeri güç, yardımlar ve zaferlerle üstün kıldığı gibi, bilgi, kanıt ve açıklamalarla da bütün dinlerin üzerine çoktan çıkarmıştır. Ve âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun: Allah'ın Muhammed aracılığıyla gerçekleştirdiği bu mucizeleri kanıtlamak için birçok kez çoğaltıldığı kabul edilmeyen hiçbir argüman yoktur.

Altıncı yol ise şudur: Bilgin adamlar, tarihlerde aktarılan mucizeleri ve kanıtlayıcı işaretleri hakkında pek çok cilt yazmışlar ve bu kitapların birçoğunu yayınlamışlardır. (Burada yazar, Muhammed'in mucizeleri, hayatı ve yasaları hakkında yazan birçok yazarı sayar: bu vesileyle geniş getirir ve başka bir yerde daha uzun uzadıya anlattığı tüm kurgusal mucizeleri özetle okuyucuya usanç verene kadar dayatır). Ve bu, Kur'an tarafından sağlanan ve diğer Müslümanların topladığı, başka yerlerde daha uzun ele alınan notlarını ve türlerini anan mucizeler ve kanıtlayıcı işaretlerin dışındadır: öyle ki Kur'an'da on binin üzerinde mucizenin bulunduğunu açıkça ortaya koyarlar. Ve bunlar, Yahudilerin ve Hristiyanların kitaplarında Muhammed'in yaptıklarının aktarıldığı şeylerin dışındadır: ve Tanrı tarafından gönderildiği kanunu içinde bulunan şeylerin dışındadır; ve o ulusun notları ve sıfatlarının dışındadır. Yazar daha sonra, Muhammed'in peygamberliğinin işaretleri ve kanıtları hakkında daha önce söylediği birçok şeyi, özellikle de Allah'ın düşmanlarından aldığı intikamı ve ona inananlara bağışladığı mutluluğu tekrarlar: ki bu daha önce diğer peygamberlerin de başına gelmişti.

DOKUZUNCU BÖLÜM.

Mucizelerin argümanına ve Müslümanların bunları öne sürmek için ileri sürdükleri şeylere cevap verilir.

Muhammed hakkında Müslümanlar tarafından öne sürülen bu mucizelerin tümünü kesin olarak reddedebiliriz ve gerçekten de kesin sözlerle reddediyoruz, şu argümanlarla.

Birincisi. Muhammed'in kendisi Kuran'da, yukarıda gördüğümüz gibi, Araplar tarafından herhangi bir mucize gerçekleştirmesi için defalarca ve defalarca talep edilmiş; her zaman bunu reddetmiş, daha önce yukarıda getirdiğimiz nedenlerle. Aksine, gördüğümüz gibi, Tanrı'nın kendisinin, kendisini mucizeler yapmak için değil, insanları uyarmak ve onlara doğru dini vaaz etmek için gönderdiğini onayladığını ortaya koyar. Öyleyse bu, Müslümanların şu sözü bu kadar güvenle telaffuz

etmeleriyle nasıl tutarlı olabilir: Hiçbir peygamberin Muhammed'den daha fazla veya daha büyük mucizeler gerçekleştirmediği?

İkincisi. Eğer Kuran'da Muhammed o kadar çok övünür ve tekrarlar ve geveleyip durur ki, gerçekte hiçbir mucize olmayan şeyi: Bedir zaferini ve tesadüfen gerçekleşen bilmem hangi rüyayı: eğer doğru olsaydı, yukarıda anlatılan bu kadar çok ve büyük mucize hakkında ne yapardı? Kendisiyle bunlarda ne kadar çok övünürdü? Kuşkusuz en önemlilerini sessizce geçiştirmezdi, en azından kendisinden bir alamet talep edenlerin gördüklerini; sayısız kalabalık önünde o kadar çok kez gerçekleştirildiklerinde, onların bunları görmemiş olması imkansız olanları. Ve yine de yürüyen ağaçlardan asla bahsetmez; kendisini selamlayan taşlardan, dağlardan ve keseklerden bahsetmez; konuşan ve kendisiyle sohbet eden hayvanlardan bahsetmez; suların ve yiyeceklerin bu kadar sık çoğaltılmasından bahsetmez; Müslüman bilginlerin peygamberine, kendi isteği dışında ve karşı çıkmasına rağmen yakıştırdıkları diğer nice harikadan bahsetmez. Bu, bunların hiçbirini yapmadığının en açık argümanıdır.

Üçüncüsü. Anlatılanların çoğu, kendi başlarına hafif, gülünç ve her türlü inançtan yoksun oldukları; gerçek bir mucizenin kokusunu taşıyanlar bile, çok az olsalar da, boşluklarını gösterirler. Dahası, Medine Mescidindeki kuru kütüğün o iniltisi ve çocuksu feryadından, Muhammed'in vaaz verirken artık omuzlarına dayanmamasından ötürü, daha gülünç ne olabilir? Ebû Hureyre'nin, hurma madeni denebilecek, kendisinden yıllar boyunca o kadar çok hurma akıtan torbasından daha imkansız ne olabilir? Hayvanların, taşların, dağların, keseklerin selamlamasından ve tanıdık sohbetinden daha hafif ne olabilir?

Dördüncüsü. Bu mucizeler o kadar çeşitli ve sıklıkla çelişkili şekillerde anlatılır ki, hatta onları gördüklerine tanıklık edenlerin kendileri tarafından bile; öyle ki bundan ötürü yalnızca uydurma oldukları düşünülebilir. Bu türden daha birçok örneği yukarıda getirdik; bu nedenle burada aynı şeyleri tekrarlamak gereksiz olurdu.

Beşincisi. Her şey duyuma dayanarak anlatılır: ve genellikle anlatım birinden diğerine sekiz veya on nesil boyunca aktarılır: bu konuda kimse işlerin ne kadar kolay değiştiğini ve ne kadar farklı biçimlere büründüğünü bilmez. Bunu her gün deneyim öğretir; çünkü genellikle birinci ağızdan çıkan sıvrisine; üçüncü veya dördüncü ağızda artık deveye dönüşmüştür. Asla Müslüman yazarların, mucizelerin yapıldığı söylenen aynı dönemde yaşadığı bilinen herhangi bir yazarın meşru bir yazısını veya kitabını getirdiğini görmüyorum. Ve eğer getirselers bile, yine de o kitabın meşru olduğu kesin olmazdı; tıpkı Müslümanlar arasında bile İncil kitaplarının meşru olduğunun ve kendilerinde yazılanlara çoğunlukla şahit olanlar tarafından yazıldığının kesin olduğu gibi: ve aynı şeyi Pentatök, Eski ve Yeni Ahit'in diğer Kutsal Kodları için de söylüyorum. Dahası, her gün birçok kitabın, gerçekte sahte veya uydurma olan ve bazı düzenbazlar tarafından yakın zamanda yazılmış eski bir yazarın adı altında çıktığını deneyimliyoruz. Burada her şey gelenek yoluyla elde

edilir: Filanca söyledi, filancadan işittiğini, o da filancadan işittiğini, o da filancaya söylenmiş olduğunu aktaran filancadan işittiğini, o da filancanın affirmantem, se vidisse hoc, vel hoc, tali, vel tali modo fieri à Mahumeto olduğunu işittiğini söyleyen filancadan işittiğini. Fakat göreni, ortaya çıkarılan hiçbir kitabı yoktur. Gerçekten gülünç ve tatsız bir tarih yazma türüdür. Buna ek olarak, gördükleri söylenenlerin sözlerinin farklı Yazarlar tarafından çeşitli şekillerde ve aralarında çelişkili olmayan nadir modlarda aktarıldığı, yukarıda gördüğümüz gibi eklenir. Burada gerçekten Okuyucuyu uyarıyorum, Muhammedî Yazarların getirdikleri tanıkların ağzına yaygın olarak koydukları şu formülü, yani رایت والله Vidi, vel, والله رایت Tanrı'ya yemin ederim ki gördüm Yahudilerin Rabbinci disiplininden alınmıştır. Zira aynı şekilde Hahamlar da Talmud'da kendi tanıklarını öne sürerler. Bava Bathra s. 74 ortalarında şöyle okuruz: Rabbi Siphra bana anlattı: Bir keresinde gemideyken, başını suların üzerine kaldıran ve boynuzları olan, ve üzerlerinde şu kelimeler kazınmış olan belirli bir balık gördük: Ben bu Denizde bulunan yaratıkların en küçüğüyüm. Ve buna rağmen üç yüz fersah uzunluğundaydı (şüphesiz bin ve iki yüz İtalyan mili) ve Leviathan'ın ağzına giriyordu, bir günlük yiyeceği olması için. Aynı yerde Haffephina bölümü, s. 73 başlangıçtan çok uzak olmayan bir yerde şöyle okunur: Rabbi Bar-Chanà dedi ki: Bir keresinde gemiye bindik ve burun deliklerine Tinnâ solucanı girmiş, öldürülen balık, deniz fırtınasıyla karaya o kadar büyük bir şiddetle fırlatıldı ki, altmış deniz şehri yıkıldı. Diğer altmış şehir ise onun etiyile kendilerini beslediler: ve geri kalanı, diğer altmış şehir tuzla tuzladılar. Gözünün bir bebeğinden ise üç yüz varil yağ doldurdular. Yıl tamamlandığında, aynı yerlerden tekrar geçerken, aynı şehirlerin yeniden inşa edildiği kemiklerini kesen insanlar gördük. Chetubbot de Contractibus dotalibus Kodunda bölüm 3, s. 111 de şöyle okunur: Rabbi Jacob Bar Doftai dedi ki: Lud'dan Ono'ya üç mildir. Bir keresinde alacakaranlıkta kalktım ve incir balında ayak bileklerime kadar yürüdüm. Resc Lakife dedi ki: Ben bizzat Zippuri ülkesinin süt ve bal aktığını gördüm, ve bin yirmi dört mildi. Rabbi Bar-Chanà dedi ki: Ben tüm İsrail ülkesinin süt ve bal akıttığını gördüm. Benzer Hahamlar masallarının mucizelerini, Siyen Reformlu Tarikatından Başrahip D. Julius Bartoloccii'nin Hahamlar Kütüphanesinde görün: ki İbranice işlerde zamanımızın Anka Kuşu idi. Bundan Müslüman Doktorların Bilgeleri ne olarak aldığını anlarsın.

Altıncısı. Arapların kendi anlatılarında yalan söyleme veya hata yapma alışkanlığı (Ahmed onların tüm ölümlülerin en gerçeği olduğunu söylese bile), en çok bu mucizeleri sayarken yalan söylemiş olmalarıdır. Ne kadar pervasız ve cüretkar bir alınla, Adem'den Muhammed'e kadar tüm nesiller boyunca yayılan, Kutsal Yazılarda veya Milletlerin tarihlerinde en ufak bir izi bile bulunmayan o korkunç ışığı uydurdular? Yahudilerin ve Hristiyanların Muhammed'in geleceğini beklediklerini ve Pentateuch'ta ve İncil'de onun özel adıyla açıkça ifade edilerek öngörüldüğünü ortak bir hespla ne kadar utanmazca iddia ediyorlar? Adem, Nuh, İbrahim, Davut, Süleyman, S. Georgii ve diğerlerinin tarihlerindeki canavarca saçmalıkları ve korkunç masalları dışarıda bırakıyorum ki, Müslümanların kitapları bunlarla doludur ve daha sonraki Müslümanlar tarafından Havari Yahudilerin ve Hristiyanların açıkça bilinen belgesinden alınmıştır; bu, eğer

hatalarında çok fazla katılaşmasalardı, kendi Ataları hakkındaki her türlü güveni ortadan kaldırılabildi. Burada çok ünlü Ekspozitör Thelabiensis'in bir örneği yeterli olsun: Beşinci Sureyi açıklayan

ولقد أخذ الله ميثاق بني إسرائيل

Mensal, 13. ayetin kelimelerine göre,

أخذ الله ميثاق بني إسرائيل

Ve hakikaten aldı İsrail oğullarının ahdini Tanrısı, şöyle yazar: (Arapça kelimeleri aktarıyorum, kimseden herhangi bir hile şüphelenilmesin diye)

فاختار موسى النقا فسار بهم حتي اذا دنوا من ارض كنعان وهي اريضا بعث هؤلاء النقا اليها يتجسعون له الاخبار فلتقام رجل من الجبارين يقال له عوج بن عنق طوله ثلاثة الاف وعشرون الف ذراع وثلاثة وثلاثون دراما: قاله ابن عمر: وكان عوج يحتجن بالسحاب ويشرب منه الماء ويتداول الحوت في قعر البحر فيشويه لعين الشمس يرفعه اليها ثم ياكله: وروي: انه اتي نوحا يوم الطوفان فقال له احملني معك في السفينة فقال اخرج مني يا عدو الله ولمتف للماء باعلا الارض من جبل وما ملا ركبتني نوح وعاش عوج ثلاثة الاف سنة واملكه الله تعالى علي بد موسى وكان لموسى عسكر فرسخ في فرسخ فجاء عوج حتي نظر اليهم ثم جاء الجبال ودور منه محرة علي قدر العسكر ثم حملها ليطبقتها عليهم فبعث الله تعالى اله الهدد ومعه المنقر يعني منقاره حتي قور الصخرة فتقبتها فقعت في عنق موج فطوقته فصرعته واقتل موسى لطوله عشر اذراع وطول عصاه عشر اذراع ونري في الماء عشر اذراع فما اصاب الي كعبيه وهو مصروع فقتله فاقمل جماعة كثيرة ومعهم الهاجر حتي حزوا راسه فلما قتل وقع الي نيل مصرمة وكانت امه عنق وباتي، مداس واحصي بنات آدم ويقال انها اول من بغا علي وجه الارض وكان كل اصبع من اصابعها ثلاثة اذرع في ذراعين في كل اصبع طفران حديدان مثل المدلسين فلما بعث الله عليها لمودا كالفيلة وديابا كالإبل وسوراً كالحرر فسلبها عليها فقتلها واكلوها فلما لقاهم موج وعلي راسه حزمة حطب احد

لحد الاثنا عشر رجلا وجعلهم في حجرته واطلق بهم الي امراته وقال انظري الي هؤلاء القوم الذين يزعمون قتالنا وطرحهم بين يديها وقال ألا الصعنةم برحلي فقالت بلي حل عنهم حتي يخبروا قومهم بما راوا: وكان لا يحمل عنقود أحدهم الا خمس انفس الي اربعة فلما خرج النقا قال بعضهم لبعض ان يعصم أن لصمرتم بني اسرائيل بهذا ارتدوا عن نبي الله تعالى ولكن احمرروا موسى وهرون: وجاروا بصية من مدينهم وترجل ثم انهم جعلوا ينهون الاسباط عن قتالهم ويحرمون بما واوا الا نقيبان كالب بن يوفندا وبشوع بن نون كنعا فذلك قوله تعالى ولقد أخذ الله ميثاق بني إسرائيل

Musa (on iki) önder seçti ve Jericho'nun bulunduğu Kenan topraklarına yaklaşıp kadar onlarla birlikte gitti; ve kendi adına keşif kolları olmaları için o önderleri oraya gönderdi. **O sırada onlara, Anak'ın oğlu Og adında, boyunun uzunluğu yirmi üç bin otuz üç arşın olan devlerden biri rastladı.** İbn-Ömer bunu böyle aktarır.

Dahası Og, bulutları yakalayarak kendine doğru çeker ve onlardan su içerdi; denizin derinliklerindeki balıkları yakalar, onları güneşin küresinde kızartır ve yerdi. Ayrıca rivayet edilir ki, Tufan günü Nuh'a gelmiş ve ona şöyle demiştir: "Beni de gemiye seninle birlikte al." Nuh ise ona şöyle cevap vermişti: "Uzaklaş benden ey Tanrı'nın düşmanı!" Su, yerin en yüksek dağlarını örtmüş, ancak yine de Og'un dizlerine bile ulaşmamıştı. Og üç bin yıl yaşadı ve Tanrı onu Musa'nın eliyle yok etti.

Musa'nın ordusu dokuz bin millik bir alanı kapladığında, Og geldi; onu gördükten sonra bir dağa gitti ve oradan tüm orduyu örtecek kadar geniş bir kaya parçasını koparıp çıkardı; bunu, ordu üzerine atmak üzere kendi başının üzerine koydu. **Ancak Tanrı, gagasıyla kayayı delip kocasının boynuna bir gerdanlık gibi sarılarak düşmesini sağlayan bir ibibik kuşu gönderdi.** Og ise onun ağırlığı altında ezilerek yere düştü. O anda Musa ona doğru koştu; Musa'nın boyu on arşın, asasının boyu on arşın ve suda durduğunda boyu yine on arşın olmasına rağmen, yer üstünde serili yatan Og'un ancak topuklarına ulaşabildi ve onu böylece öldürdü. Bunun üzerine kılıçlarla birlikte büyük bir kalabalık geldi ve onun başını kesti; öldürüldüğünde, Mısır Nil Nehri boyunca bir yıl boyunca uzanmış olarak kaldı. Annesinin adı Enac idi; o Adem'dir kızlarından biriydi ve yeryüzündeki ilk zina eden kadındı; parmakları üç arşın uzunluğundaydı: (Arapça'da iki arşın içinde üç arşın; ki İtalyanca'da iki ila üç arşın arası deriz. En kısası iki, en uzununu üç arşın parmaklara sahipti, geri kalanlar da orantılıydı.) ve her parmağında iki orak gibi keskin tırnakları vardı. Zina ettiğinde, Tanrı ona karşı filler gibi aslanlar, develer gibi kurtlar ve eşekler gibi kartallar gönderdi; bunlar onu öldürdüler ve yediler.

Og, Musa tarafından gönderilen keşif kollarıyla karşılaştığında, başında bir demet odun taşıyarak elleriyle o on iki kişinin hepsini yakaladı ve onları torbasına koydu; onlarla birlikte karısına gitti ve ona şöyle dedi: "Bak yalvarırım sana, bizimle savaşmak isteyen şu adamları." Torbadan çıkardıklarını onun önüne fırlatarak şöyle dedi: "Onları ayaklarımla öğütmemi ister misin?" Karısı ise: "Bırak gitsinler, gördüklerini kendi halklarına haber versinler" dedi. Dahası, üzüm salkımı o kadar büyüktü ki, aralarından hiçbiri onu tek başına taşıyamazdı, ancak beş veya dört adam onu taşıyabilirdi. O on iki adam oradan çıktıklarında birbirlerine şöyle dediler: "Eğer bunları İsrail oğullarına bildirirsek, Tanrı'nın Peygamberinden yüz çevirirler; bunu sadece Musa'ya ve Harun'a bildirin." Bunun üzerine üzüm tanelerinden birini taşıyarak geldiler ve bu, bir devenin taşıyabileceği kadar büyüktü. O zaman onlar, gördüklerini halka anlatarak onlarla savaşmamaları konusunda halkı vazgeçirmeye başladılar. Ancak içlerinden ikisi, yani Yefune oğlu Caleb ve Nun oğlu Yuşa, gördüklerini gizlediler. Kuran'ın şu sözleri bunu ifade eder: "Ve hakikaten aldı Tanrı İsrail oğullarının ahdini."

Müslümanların en bilgini tek bir anlatıda ne tür ve ne kadar masal canavarını karıştırıyor; ki eserinin başında, yazdığı şeyleri kendisinden derlediği yetmiş seçkin Doktoru ileri sürer. Böylece herkes anlasın ki o, saçmalıklarında öküz ayağıyla ilerlemiştir. Ve gerçekten de bu kadar büyük bir uydurmayı o kadar öne sürer ki, bunun Kuran'daki ilahi sözlerle ifade edildiğini iddia eder.

Belki de bu insan soyunun ne kadar boş, yalancı ve güvenilmez olduğu, bütün dünyaya en malum olan şeyden, yani Roma Şehrinden ve nitekim bundan pek çok asır önce bulunmadığı o halden ötürü daha açık bir şekilde görünecektir ki,

: الشيخ الامام العارف زكريا بن محمد بن محمد القرويني

Kutsal Makamın Yöneticisi Uzman Doktor, Zekeriyya, Muhammed'in oğlu
Muhammed'in oğlu Kazvini'nin oğlu: kendi eserinde,
في عجائب البلدان علي سبعة اقاليم

Yedi iklim boyunca bölgelerin acayıpları üzerine. Bölüm.

Altıncı iklim hakkında. _____ السادس

O halde dinle bakalım, bu kadar bilgili ve ünlü Yazar herkese en malum olan şey hakkında ne yazıyor.

رومية مدينة عظيمة زيلسة الروم وعلمهم في شمالي فرسي القسطنطينية وبينها مسيرة خمسين يوماً وهي بيد الفراغ وقال لملكها ملك المال وبها يسكن النلبا الذي بطبيعته الفراغ وهي عندهن بمنزلة الامام الذي يكون واجب الطاعة ومدينه رومية من عجائب الدنيا لعظم عارتها وكثرة حلقها وعظم عارتها خارج عن

ع: ذكر الوليد ومار بولوس وهماamوبها كنيسة داخل المدينة بنيت علي ام مار بطرس من العادة الي حد لا يصدق الس مدفويان فيها بقصد هما الروم ولهم بن مسلم الدمشقي ان لمندارة رومية أربعون ميلاً فيها اعتقاد عظيم ويذكرون منهما اشياء عجيبة في كل ميل منها باب مفتوح فمن دخل من الباب وطول هذه الكنيسة الي ذراع في خمسمائة ذراع في الاول بري سوق المبالغة ثم يصعد درجاً فيري سوق سماك مادي، ذراع: وبها كنيسة أخرى بنيت بأمر الصبارغة والمزارزان: ثم يدخل للدهشة فيري في اصطافانوس راس الشهداء لطولها مئتان ذراع في مرس وسطها برجاً مطيماً ولمعاً؛ في أحد جانبيه كنيسة قد ثلثماية ذراع في هناك مائة وخمسين ذراعاً ومقوق لاستقبال بمصرابها المغرب وبنابها الشرق وفي وسط هذه الكنيسة وجبطنها وارضها وكولها كلها المربع بركة مبلطة بالنهاص بهرج منها ماء حجر واحد: وفي المدينة كنائس كثيرة والف دير المدينة كله: حكي ان في وسها عمود من حجارة اللومبان الرجال والنساء وحول سورها ثلثون الف عليه صورة راكب علي بعير يقول لاهل المدينة بناء عمود وفيها اثنا عشر الى زفاف بجري في كل رفاقي هذه المدينة بقول لا تضافوا على مدينتكم حتى منها نهران احدهما للغرب والآخر للجيش وفيها يأتيكم قوم على هذه الصفة فهم يفتحونها: ثلثا عشر الف سوق في كل سوق قديان ول مواقيها وثلثة جوانب المدينة في البحر والرابع في البوليها كلها مفروشة بالرخام الأبيض منصوبة على أعهد مؤوران من رخام وبين الصورين فضاء طولها مائتا ذراع النحاس مطبقة بدفوف النحاس وفيها متمايمة وعرض الصور ثمانية عشر ذراعاً وارتفاعها اثنان وستون حمام واذا كان وقت الزوال يوم الجمعة تركت ومقون ذراعاً: بها نهر بين السورين يدور مأوه في جميع الناس لشغالهم في جميع الأسواق الي غروب جميع المدينة ومن ماء عذب يدور على بيوتهم يدخلها الشمس يوم الأحد وهي عيد النصاري: وبها مجامع وعلى النهر قنطرة بدفوف النحاس كل دقة منها مئة لمن يلتصص صروف العلم من الطب والنجوم واربعون ذراعاً عرض ثلاثة وأربعين ذراعاً وبين بالحكمة والهندسة وغير ذلك: قالوا انها مائة الملك الي باب الذهب اثنا عشر ميلاً وسوق ممتد وعشرون موضعاً: وبها كنيسة صربيون مهيبة من شرقها الي غربها بالمألمون النحاس ومقفه أيضاً يسهمون بيت المقدس طولها فرسخ في فرسخ دهاس وفوقه سوق أخرى فيه جميع التجار ونعاب في مائة ذراع وساحة ميكلها مئة لجرده والمذبح الذي يقدس عليه القربان من الزبرجد الاخضر على اهدء نحاس كل عود منها ثلاثون ذراعاً وبين طوله عشرون ذراعاً في عرض عشرة اذرع يحمل هذه الاعمدة نغير من نحاس في طول السوق من أوله عشرون تمثالاً من ذهب طول كل تمثال ثلاثة أذرع الي آخر فيه لسان من البحر تجري فيه السفن اعينها بواقيت حمر وفي الكنيسة الف ومابتاً فقهر السفينة في هذا القفير وفيه الأمتعة حسني أستوانة من المرمر الملمع ومثلها من النحاس المذهب تجتاز على السوق بين يدي التجار فيقف على طول كل استوانة خمسون ذراعاً لكل امتواة رجل تاجر تاجر فيختار منها ما يريد ثم يرجع الي البحر معروف

صاحب الطلسمات وعلى هذا الطلسم امانة وحفظة معروف من الاماقة ووليها الف ومابتاً باب كثار من ققبل الملك وابواب مهتومة فاذا ذهب أوان من النحاس الأصفر المغروغ واربعون باباً من ذهب الزيتون وامتلأ الصحن من الزيتون بمجتمع الامنة، وأما الابواب من الابنوس والعلاج فكتيبة وفيها مية ويعطي الملك للمطارفة منها ومن بصر مجريهم الف

وثلاثون الف ملعة من ذهب معلق من على قدرهم ويجعل البياع لقناديل الكنيسة وهذه السقف تعلّق فيها القناديل سوي القناديل التي القصة بعدي طلسم الزيتون رايتها في كتب كثيرة تصريح يوم الأحد: وفيها من الاماقة والشمامة وغيرهم فلما بتركي عن من عجائب البلاد وقد روي عن عبد من يجري عليهم الرزق من الكنيسة خمسون الفاً الله بن عمر بن العاص انه قال من عجائب الدنيا كلما مات واحد قام مقامه اخر وفيهما آخر مها السف شجرة برومية من نحاس عليها صورة سودانية جرّة وعشرة الف خوان من ذهب وعشرة الف كأس في منقارها زيتونة فاذا كان أوان الزيتون صغرت فوق من ذهب وعشرة الف سرجة من ذهب للمناير التي الشجرة فيؤتي كل طائر في تملك الارض من جنسها يدار حول للذبح سيمامة مدارة كلها ذهب وفيها بثلت زيتونات في منقاره ورحليه ويلقيها على تلك الصليبان التي ليوم الصعانيين ثلاثون الف صليب وما الشجرة فيعصرها اهل رومية فيكفيهم لقناديل صليبان للحديد والنحاس للمقوشة فما لا يحصا وس بعهم واكلهم جميع الحول وبها طلسم اخر وهي المصاحف الذهبية والفضية عشرة الف مصحف وقد أنه في بعض كنائسهم نهر يدخل من خارج المدينة مثل في هذه صورة كل نبي من وقت آدم الى وقت للجميع وفيه من الضفادع والسلاحف والحرطمان شي كثير وصورة مروم عمّ كان الناظر اذا نظر اليهم بصحبهم وعلى الموضع الذي يدخله الماء من الكنيسة صورة لحياء: وفيها جلس الملك حوله مائة عمود على كل صنم من حجارة في يده حديدة معققة كأنه يريد ان عمود صنم في بكل صنم جرز عليه امة امة من يتداول بها عيّاً من الماء فاذا انتهت هذه الحيوانات الأمم جميعا زعموا انها طلسمات اذا تفرروا وتحرك المودية اليها رجعت وتمّ دخل الكنيسة عن منها الصنم عرفوا ان ملك تلك الأمة يريدهم فياخذه الجنة وهذا كلها منقولة من كتاب بن الفقيه وهي حدرهم وفيها طلسم الزيتون بين يدي هذه الكنيسة محمد بن احمد الهمداني واعجب من هذه كلها ان محن يكون خمسة اميال في مثلها في وسطه عود مدينة هذه صفتها من العظم فيني لن تكون في من نحاس ارتفاعه خمسون دراعاً وهو كله قطعة، مزارهما وضياعا الى مسيرة امهور ولا تقوم واحدة وقوته تمثال طائر يقال الحودالي من ذهب بمصيرة اهلها وذكر قوم من أهل بغداد انهم شاهدوا على صورة نقش وفي منقاره شبه زيتونة وفي رجله هذه المدينة قالوا انها في العظم والسعة وكثرة الخلق ما يقارب هذا والذي الي برما بشكاف عليه: وحكي طاهر في تلقى الارض الا أن يتقياره شبه زيتونة وفي أنّ اهل رومية يعلقون لحاهم ووسط هاماتهم ان أمل رومية يعلقون لحاهم وسط هاماتهم ان رملية وريتونيهم من ذلك قالوا هذا من عمل بنبلوس فعبدوا عن ذلك فقالوا لما جاءهم سمعون الصفا رومية وزيتونيهم من ذلك قالوا هذا من عمل بنبلوس والضواريون دعوهم الي النصرانية فكذبوهم وحلقوا لعارضهم وروسهم فلما ظهر صدق قولهم ندموا على ما فعلوا وحلقوا لحي أنفسهم وروسهم كفارة لذلك

Roma, kuzey tarafından batıya doğru karşısında Konstantinopolis'in bulunduğu ve bu iki şehir arasında elli günlük bir yol olan Romanların başkenti olan devlettir.

Bu şehir ise Latinlerin yönetimi altındadır.

Onun kralı Servetler Kralı olarak adlandırılır.

Orada Latinlerin itaat ettiği Papa ikamet eder ve kendisi onların arasında itaat edilmesi gereken en yüksek başrahip derecesindedir.

Roma şehri ise binalarının büyüklüğü ve halkının çokluğu nedeniyle dünyanın mucizelerinden biridir.

Binaların büyüklüğü ise olağan alışkanlığı aşar, öyle ki bunu duyanlar ona inanmazlar.

Şamlı Müslim'in oğlu Alvalid, Roma'nın çevresinin kırk mil olduğunu aktarır:

ve her bir mil için açık bir kapı olduğunu, birinci kapının içinde ise atların ve katırların bakıldığı bir forum bulunduğunu belirtir.

Sonra merdivenle çıkıldığında, para bozucuların ve elbisecilerin bir başka forumu görünür.

Bir kimse gerçekten o şehre girdiğinde, ortasında büyük ve geniş bir kule görür; kulenin bir tarafında apsisi yani arka kısmı batıya, yapının cephesi ise doğuya bakan bir kilise yer alır.

Kulenin ortasında, şehrin bütün suyunun çıktığı tunç levhalarla kaplı bir havuz bulunmaktadır.

Şehrin ortasında, üzerinde deveye binen bir insan figürü bulunan taştan bir sütun olduğu söylenir; bu figür şehir sakinlerine şu kehanetin yazılı olduğu bir motto sunar: Şehriniz için korkmayın, ta ki bu biçimdeki kavimler size gelene kadar; çünkü onlar burayı fethedecektir.

Şehrin üç tarafı denize kıyısı vardır, dördüncü tarafı ise ana karadadır.

Beyaz mermerden ikili bir sura sahiptir: ve iki sur arasında iki yüz arşınlık bir mesafe vardır: surun genişliği on sekiz arşındır ve altmış iki arşın yüksekliğe ulaşır.

İki sur arasından, bütün şehri tatlı suyuyla kuşatan ve aynı çevre içinde evlerinin içine giren bir nehir akar.

Bu nehrin üzerinde, her birinin uzunluğu kırk altı arşın, genişliği ise kırk üç arşın olan tunç levhalardan yapılmış bir köprü vardır.

Kral kapısı ile altın kapı arasında on iki mil vardır: ve tunç sütunlarla ve kemerli çatıyla doğudan batıya uzanan bir forum mevcuttur: bunun yanında ise bütün tacirlerin ve eşya satanların toplandığı başka bir forum vardır.

Ve bu forumun önünde, her biri otuz arşın yükseklikte tunç sütunlar üzerine inşa edilmiş başka bir forum olduğu söylenir.

Bu sütunlar arasında, forumun başından sonuna kadar uzanan tunçtan bir su kemeri bulunur; içine gemilerin seyrettiği deniz dili buraya girer ve mallarla birlikte gemi bu durgun suya çekilir, böylece mallar forumdaki her bir tacire sergilenir; herkes istediğini seçer ve ardından ana karaya geri döner.

Şehrin içinde, Aziz Petrus ve Aziz Pavlus'un onuruna inşa edilmiş, bedenlerinin orada gömülü olduğu ve Romalılar tarafından büyük bir hürmetle ziyaret edilen bir kilise vardır; her ikisi hakkında harika şeyler anlatılmaktadır.

Bu kilisenin uzunluğu bin beş yüz arşındır: yüksekliği ise iki yüz arşındır.

Aynı yerde, ilk şehit Stefanos adına inşa edilmiş başka bir kilise vardır; bu kilisenin uzunluğu altı yüz arşın, genişliği üç yüz arşın ve yüksekliği yüz elli arşındır.

Bu kilisenin çatısı, duvarları, döşemesi, ara bölmeleri ve pencereleri, hepsi tek bir taşrandır.

Şehirde ayrıca birçok kilise ve manastır hayatı yaşayan erkekler ile kadınlar için bin manastır bulunmaktadır.

Surlarının etrafında otuz bin sütun vardır; ayrıca içlerinde her birinde iki nehrin aktığı on binlerce sokak bulunmaktadır: biri içmek, diğeri ise dinlenme ve keyif için.

Ayrıca su akışı için her birinde iki kanal bulunan on binlerce forum vardır; bütün forumları beyaz mermerle döşenmiş, tunç sütunlar üzerine kurulmuş ve tunç levhalarla örtülmüştür.

Bunun yanı sıra yedi yüz altmış hamam (veya terme) bulunmaktadır.

Cumartesi günü güneş batmaya başladığında, Hristiyanlar için bayram olan Pazar gününün gün batımına kadar bütün insan işlerini bütün forumlarda bırakırlar.

Orada ayrıca Tıp, Astroloji, Felsefe, Geometri ve benzeri çeşitli Bilimlerle meşgul olmak isteyenler için kolejler de vardır; bunların ise yüz yirmi olduğu söylenir.

Ayrıca orada, Kudüs'teki Siyon'un benzeri olan, uzunluğu ve genişliği bir parasang (yani on binlerce arşın veya yaklaşık üç İtalyan mili mesafe) olan, yüksekliği ise iki yüz arşın olan Siyon Kilisesi bulunmaktadır.

Tapınağın iç avlusu veya açık hava alanı, altı agramlık bir alana (yani üç bin dört yüz kırk dört arşına) sahiptir.

Kurbanın sunulduğu sunak ise yirmi arşın uzunluğunda ve on arşın genişliğinde zümrüttendir.

Onu, her birinin yüksekliği üç arşın olan yirmi altın heykel destekler; ve gözleri kırmızı yakuttur.

Kilisede parlak mermerden bin iki yüz portik ve yaldızlı tunçtan bir o kadar portik vardır; ve her bir portikin uzunluğu elli arşındır.

Her bir portike bir piskopos atanmıştır.

Aynı kilisenin en saf dökme tunçtan bin iki yüz büyük kapısı ve altından kırk kapısı vardır.

Ayrıca abanoz ve fildişinden nice kapılar bulunmaktadır.

Dahası, Pazar günleri yakılan kandillerin haricinde, kandillerin desteklendiği tavandan sarkan yüz otuz bin altın zincir vardır.

Orada kilisenin gelirleriyle geçinen piskoposlar, kutsal hizmetkârlar ve diğer kişilerden elli bin kişi bulunmaktadır; ve biri öldüğünde yerine bir başkası konulur.

Ve orada on bin küp, on bin altın masa, on bin altın kupa ve on bin altın kandil vardır.

Sunak etrafını çevreleyen şamdanlar yedi yüz tane olup hepsi altındandır.

Ve orada, Palmiye Bayramı gününe hizmet eden otuz bin haç vardır.

Demir ve yontma tunçtan olan haçların ise sayısı yoktur.

Ayrıca Adem'den Mesih'e kadar bütün peygamberlerin tasvirlerinin ve Meryem Ana'nın tasvirinin altın ve gümüşle kaplanmış olarak ifade edildiği on bin kitap vardır; biri bunları incelediğinde onların gerçek olduğunu düşünür.

Ve orada, yüz sütunla çevrili Kralın Tahtı yer alır; her bir sütunun üstünde elinde asa tutan bir heykel vardır ve her bir asanın üstünde bütün kavimlerden birinin adı yazılıdır.

Bu heykellerin, ne zaman vurulduklarında heykelin hareket ettiği telesmalar yani sihirli figürler olduğunu düşünürler; böylece adını taşıyan o kavmin kralının kendilerine savaş açmak istediğini anlarlar, bu yüzden kendilerini korur ve önlem alırlar.

Diğerleri arasında zeytin ağacının telesması da vardır.

Dahası, bu kilisenin önünde, aynı kiliseye benzer beş millik bir avlu veya havuz bulunur.

Bunun ortasında tamamen yekpare bakırdan, elli arşın yüksekliğinde bir sütun yükselir ve bunun üzerinde, yontulmuş belirli bir figürün üstünde Sudania adı verilen altın bir kuş figürü yer alır.

Bu kuşun gagasında ve her iki ayağında zeytin dalına benzerlik vardır.

Zeytinlerin vakti geldiğinde, gagasında ve her iki ayağında birer tane olmak üzere toplam üç zeytin dalıyla o telesmanın üzerine uçup gelmeyen hiçbir kuş kalmaz; ve bütün şehrin kullanımı için bunlardan zeytin ve zeytinyağı toplanır.

Bunun, telesmaların yapımcısı olan Balnajas'ın sanatı sayesinde gerçekleştiğini söylerler.

Bu telesmayı korumak için Kral'ın emriyle nöbetçiler ve bekçiler ikamet eder; ve oraya açılan kapı kapalı kalır.

Zeytinlerin vakti geçip avlu bu zeytin dallarıyla dolduğunda, söz konusu bekçiler toplanır ve Kral bunları patriklere ve uygun olan kişilere her birine kendi ölçüsüne göre dağıtır; arta kalan kısmını ise kilisenin kandillerine tahsis eder.

Zeytin telesmasına dair bu tarihi birçok kitapta okudum.

Bu bölgenin harikalarından henüz hiçbir şey eksilmiş değıldir.

Ve nitekim şu da aktarılmıştır ki, Abdullah bin Ömer bin el-Âs şöyle demiştir:

Dünyanın mucizeleri arasında, Roma'da üzerinde Sudania kuşu figürü bulunan bakırdan bir ağaç vardır; bu kuşun gagasında bir zeytin dalı bulunur; zeytin vakti geldiğinde o ağaın üst kısmı sararır ve o zaman o toprağın kendi cinsinden olan bütün kuşları, biri gagasında ikisi ayaklarında olmak üzere üç zeytin dalıyla oraya uçup gelir ve bunları o ağaın üzerine bırakır.

Romalılar bu zeytinlerden, kiliselerinin kandilleri ve bütün yılın evsel kullanımı için yeterli olacak kadar yağ çıkarırlar.

Orada başka bir telesma daha vardır: yani bazı kiliselere, şehrin dışından doğan ve yanında büyük miktarda kurbağā, kaplumbağā ve yengeç getiren bir nehir girer.

Bu nehrin suyunun kiliseye girdiğı yerin yakınında taştan bir heykelin tasviri vardır; bunun elinde, sanki o sudan bir şey almak istiyormuş gibi çukur demir bir kap bulunur.

Bu zararlı hayvanlar bu telesmaya ulaştıklarında geri dönerler ve içlerinden hiçbir tanesi kiliseye girmez.

Bütün bunlar İbnü'l-Fakih'in (yani Bilge'nin oğlunun), yani Ahmed bin Muhammed el-Hemedânî'nin kitabından tercüme edilmiştir.

Fakat bütün mucizelerin en büyüğü şudur: Burası büyüklüğünden ötürü Büyük olarak adlandırılan bir şehir olduğundan, bir kimsenin sakinlerine ulaşabilmesi için onun köyleri ve kırsal kasabaları boyunca birkaç ay yol gitmesi gerekir.

(Burada müstensih hatası olduğunu şüphe ediyorum.)

Daha önce Bağdat vatandaşlarından bazıları, Babil tohumu, bu şehri olduklarını ve gördüklerini beyan etmişler ve onun büyüklük, genişlik ve halkın çokluğu bakımından burada tasvir ettikleri şeye yakın olduğunu doğrulamışlardır.

Onu görmeyen kimse ise bunlardan şüphe eder.

Ayrıca Roma sakinlerinin sakallarını ve başlarının orta kısmını kazıttıkları görölmektedir.

Neden yaptıklarını sorduklarında şu cevabı verirler: Simon Petrus ve havariler onları Hristiyan dinine çağırarak kendilerine geldikten sonra, onlar yalancılar olarak kendilerini reddetmişler ve onların sakallarını ile başlarını kazımişlardır.

Onların doğruyu vaaz ettiklerini öğrendiklerinde ise, yaptıklarından ötürü pişmanlık duyarak günahlarını kefaretle ödemek için kendi sakallarını ve başlarını kazıtırlar.

İşte sana, ey Okur, Müslüman tarihçilerin Ahmed tarafından bu kadar görkemli bir şekilde övölen inancını ve gerçeğini.

Hem Arapça hem de Latince olarak basılı halde dolaşımda olan Nübye Coğrafiyası'nda, beşinci iklimde (الاقليم الخامس), Roma şehri hakkındaki bu saçmalıklardan az olmadığını bulursun.

Yedinci olarak. Herhangi bir din veya mezhepte mucize uydurma kolaylığının eskiden beri var olduğunu ve hâlâ var olduğunu bildiğimiz gerçeği, bize şunu ikna eder: Muhammed'e atfedilen bütün bu şeylerin tamamen uydurulmuş olması ya da mucizeler üstüne mucizeler kılınmayacak kadar büyütülmüş olması ne şaşırtıcıdır ne de yenidir.

Bu durum yukarıda anlatılan örnekte açıkça görülmektedir: yani Muhammed, çobanlarının ve develerinin Alarinliler tarafından kaçırıldığını öğrendiğinde, yirmi süvari göndermiş, onlar da yakalanan yağanları ona getirmişlerdir; o da onların ellerini ve ayaklarını kesmiş, kızgın demirle gözlerinin oyulmasını buyurmuş ve o acı içinde sefil bir şekilde ölene kadar öyle bırakılmalarını emretmiştir.

Ayneten Müslüman yazar Alvahedius da bunu samimiyetle anlatır.

Fakat halkın Muhammed'e duyduğu dindarane ama sapkın bağlılığı bir dönüşüme yol açmış ve bu barbarca suçu bir mucizeye çevirmiştir.

Çünkü şunu uydurmuş ve yaymışlardır: Muhammed, Alarinlilere şöyle beddua etmiştir: "Ey Allah'ım, onları kör et ki yolu göremesinler."

Ve onlar derhal ilahi bir kudretle kör edilmişler, bir daha da görememişlerdir.

Böylece yukarıda gördüğümüz üzere, onun mucizeleri arasına bu da kaydedilmiştir.

Aynı şekilde en güvenilir yazarlar, Muhammed'in etrafında bulunduğu köylü Arapların kötü kokusunu çekmemek için güzel kokularla bürünmeyi adet edindiğini öne sürerler; ve hayatından da açıkça anlaşılacağı üzere, kendisi de bu alışkanlığını itiraf etmiştir.

Bunun üzerine hemen mantar gibi bir mucize türemiş; Muhammed'in kendi bedeninden sürekli olarak en tatlı kokuyu yaydığı ve terinin her türlü en kıymetli balsam ile misk fiyatıyla değerli görüldüğü öne sürülmüştür.

Aynı yanılgıdan şu da kaynaklanmıştır: Epilepsi (sara) hastalığına yakalandığı için sık sık yere düşer ve her türlü hissiyatını yitirmiş halde toprakta yatardı; o sırada Cebrail'den ilahi vahiy aldığı yayılırdı.

Nitekim ilk kez ata binen insanları görenler nasıl Centaurları uydurduysa, Romalılar da Romulus'un senatoda kendi adamları tarafından parçalandığını ama canlı olarak göğe kaldırıldığını yanlış bir şayia ile ilan etmişler; ve umumi bir kadından Remulus ile birlikte doğduğunu, her ikisinin de bir dişi kurt tarafından emzirildiğini söyleyerek yalan uydurmuşlardır.

Fakat biri çıkıp itiraz edebilir: Yukarıda anlattığımız bütün bu mucizelerin ve ayrıca atlattığımız diğer mucizelerin uydurma olması nasıl mümkün olabilirdi?

Şöyle yanıt veririz: Bunun gerçekleşmesi son derece kolaydı; tıpkı pagan yazarların kendi kitaplarında yaymasının ve neredeyse tüm dünyaya Jüpiter, Satürn, Mars, Venere, Minerva ve diğer hayali tanrılar hakkında uydurdukları o kadar masrafı ve saçmalığı gerçekmiş gibi inandırmasının son derece kolay olduğu gibi.

Hatta eğer Çinlilerin, Japonların ve şu anda bile gerçek dinin yolundan sapmış olan diğer halkların durumunu araştırırsak, onların da kendi tanrıları ve azizleri hakkında Müslümanlardan daha az ya da daha az sayıda mucize ve harika övünçlerle anlatmadıklarını görürüz.

Fakat Müslümanlar şunu iddia edebilir: Bu durum, Hristiyanların kendi dinlerinin gerçeğini kanıtlamak için öne sürdükleri mucizeler hakkında da söylenebilir.

Cevap veriyorum, eşitlik söz konusu değildir. Çünkü sadece Hristiyanlar değil, aynı zamanda Müslümanlar da bu mucizelerin en azından bir kısmının gerçek olduğuna inanır ve bunu itiraf eder; nitekim yukarıda söylenmiştir. Öte yandan, bazen Hristiyanlar arasında da halkın hatasıyla bazı yanlış mucizelerin yaygınlaştırıldığını inkar etmeyiz; ancak Yüce Papa'nın, Hristiyan dininin diğer bilginlerinin ve ruhani önderlerinin uyanıklığı ve özeni sayesinde bunlar kolayca fark edilir ve kınanır. Bazen Hristiyan dünyasının bir krallığında, dağların derin mağaralarında çok derine gömülmüş bazı kemikler bulunur ve üzerlerine iliştirilmiş yazılardan bunların büyük azizlerin kalıntıları olduğu belirtilirdi; ve böyle şeyler hemen herkes tarafından inanılırdı. Ancak gerçekte bunlar sıradan kemiklerdi, belki de daha sonra anlaşıldığı üzere, Hristiyan gibi görünmeye çalışan bazı kafirlerin veya suçluların hile ve düzenbazlık tezgahlamak için oraya yerleştirdiği kemiklerdi. O anlarda bunlarla ilgili halk arasında ne kadar çok mucizenin yayıldığı ve hatta yeminli tanıklar tarafından doğrulandığı inanılmaz derecede fazladır; oysa ortada hiçbir gerçek mucize yoktu veya olamazdı. Nereden kaynaklanıyordu bu? Yoksa bazıları bilerek ve kötü niyetle yalan söylediği için mi? Sanmıyorum, ancak boş bir şöret, yanlış bir inanç ya da hayal gücü ve halkın hatası yüzünden bunların hepsi gerçekleşiyordu. Yine de bu hata kısa sürede fark edilmiş, en yüksek Hristiyan önderinin kararıyla kınanmış ve ortadan kaldırılmıştır. Hatta yakın zamanda, aziz adıyla anılan ve dört yüz yıl önce yaşadığı söylenen birinin basılmış hayatı gün yüzüne çıkmıştır. Tamamen en eski el yazmalarından (ki İtalya'nın ünlü kütüphanelerinde de gösterilen) derlenip toparlanmıştı. Öyle ki hakkında o kadar çok ve o kadar büyük mucizeler yazılıyordu ki, kendi zamanının mucize yaratıcısı olarak haklı bir şekilde adlandırılabilirdi. Onun bedeni şans eseri, mucize inancından uzak olmayan bir şekilde, antik karakterlerle işlenmiş yazıtın bulunduğu eski bir anıtta bulunmuştu. Kim burada hile veya yalan şüphe edebilirdi ki? Ve buna rağmen ortada hile ve sahtekarlıktan başka hiçbir şey yoktu; ancak bu hile hemen fark edilmiş ve Roma Kilisesi'nin resmi fermanıyla yasaklanmıştır. En bilgin kişilerle birlikte tartışmakla görevlendirildiğim bu iki vaka, tek bir insan hakkında birçok ve büyük mucizenin uydurulabileceğini; ve eğer kurgu fark edilmezse herkes tarafından gerçek kabul edilip övülebileceğini fazlasıyla kanıtlamaktadır. Fakat bu hatalar özel nitelikteydi, tüm Hristiyan camiasını ilgilendirmiştir; nitekim diğer benzerleri gibi bunlar da Roma sansürü tarafından düzeltilmiştir. Muhammed'in yanlıgıları için aynı şey söylenemez.

Ne de rakiplerinin peygamberlerinin mucizelerinin gerçeğini kanıtlamaya çalıştıkları argümanlar herhangi bir ağırlığa veya öneme sahiptir. Çünkü bir şeyin son derece yaygın olması ve birçoğu hatta herkes tarafından kabul görmesi, gerçeğin kesin bir kanıtı değildir; tıpkı pagan yazarların paganların tanrıları hakkında yaydığı şeylerde açıkça görüldüğü gibi. Dahası, Muhammed tarafından birçok tanığın gözü önünde bazı mucizeler gerçekleştirilmiştir. Ama bu kanıtlanmalıdır. Çünkü ne bu şekilde birçok kişinin geleneğiyle kabul edilmesi yeterlidir ne de şöretin bunu böyle yayması

yeterlidir. Gelenek ve şöhret her zaman doğru olanı mı aktarır? Deneyim bu işin öğretmeni değil midir?

Üstelik Ahmed tarafından öne sürülen şu argüman: Yani, eğer Muhammed'in yaptırımları ve yasaları halk arasında mucizeler kadar yaygın ve bilindik olmasa bile gerçek kabul ediliyorsa; herkesin dilinde dolaşan ve herkesçe çok iyi bilinen mucizelerin kendileri haydi haydi nasıl gerçek olmasın? Bu argüman hiçbir şeyi kanıtlamaz. Çünkü mucizeler, yasa ve görevlerden çok daha akla yatkın olan, insanlar tarafından daha açgözlülükle dinlenen ve akılda tutulan şeylerdir. Üstelik mucizeler, içinde hata yapmanın çok daha kolay olduğu özel bir olayda gerçekleşir; oysa yasalar, kutsal yazılarda açıkça ifade edilen ve Kanun Koyucu tarafından tüm topluma sunulan şeylerdir; ve çoğunlukla hoş karşılanmadıkları ve birçok belirsizlik barındırdıkları için bozulmaları daha zordur, halk tarafından o kadar kolay anlaşılmazlar ve akılda tutulmazlar. Bu yüzden görürüz ki insanlar, özellikle de halktan olanlar, azizlerin çok sayıda mucizesini ezbere anlatır (ki bunlara hiç de az olmamak üzere bazı yanlış veya uydurma şeyler de karışır); buna karşın ilahi ya da insani yasaları çok az bilirler veya tamamen habersizdirler.

Rakibin, Muhammed'in daha yaygın ve ünlü mucizelerinin, önceki peygamberlerin mucizelerinden ve kralların, prenslerin tarihlerinden daha üstün olduğunu iddia etmesine gelince: Ona şunu kabul ederiz, peygamberlerinin döküntülerini ayıklamakla tamamen meşgul olan kendi Müslümanları arasında bu belki de doğru olabilir; ancak diğer milletlerin tarihlerini ve işlerini incelemekte tamamen cahildirler; kesin olarak konuşmak gerekirse bu iddia yanlıştır. Kimse şunu inkar edemez ki, özellikle Romalıların, Yunanlıların, Asurluların vb. önde gelen milletlerin kutsal ve hatta profan tarihleri, Müslümanlar hariç (ki onlar hariç tutulmuştur) çok az kişinin ve neredeyse hiç kimsenin bilmediği Muhammed'in mucizelerinden dünyada çok daha iyi bilinmektedir. Hatta argüman rakibe karşı tersine çevrilebilir; nitekim o kişi, Kur'an ve Sünnet'te yer alan Muhammed'in yasalarının, onun mucizelerinden daha az yaygın ve bilindik olduğunu inkar etmeyecektir; ancak bunların inancı ve otoritesi mucizelerden daha kesindir (çünkü ilavidir). Dolayısıyla, bir şey daha yaygın ve ünlü olsa bile, yine de daha kesin ve gerçek kabul edilmemelidir.

Rakibin, peygamberin mucizelerini anlatan Müslüman yazarlara olan inancın kabul edilmesi gerektiğini kanıtladığı argümanına gelince; çünkü her bir millete veya aynı milletin eyaletine başkalarınca bilinmeyen pek çok şey malumdur: Kolayca yanıt verilir ki, bilinen veya yaygın olan her şey her zaman gerçek değildir. Ahmed'in kendisi de, aralarında çok iyi bilinen ve yaygın olan ancak diğer daha bilge kişiler tarafından yanlış olduğu gerekçesiyle reddedilen birçok mucizenin Muhammed'e atfedildiğini itiraf etmiyor mu? Demek ki bir şeyin ister çok kişi, ister az kişi, isterse herkes tarafından biliniyor olması başka bir şeydir, gerçek olması başka bir şeydir. Ancak ben burada kesin bir bilimden değil, şöhretten veya insan geleneğinden kaynaklanan bir bilgiden söz ediyorum.

Mucizelerin kesin gerçeği şu sebepten de kanıtlanamaz: Bilgin ve ihtiyatlı kişiler tarafından aktarılmaktadır. Çünkü, örneğin, Ali'nin kaçırdığı dualarını yerine getirmesi için güneşin geri döndürülmesi mucizesi, Ahmed'in bizzat şahitliğine göre birçok bilgin tarafından aktarılır ve yine de aynı kişiler tarafından uydurma olduğu gerekçesiyle reddedilir. Dahası, (şu anki bağlamda Müslümanlardan bahsediyorum) bilginler, Muhammed'in mucizelerinin gerçek mi yoksa yanlış mı olduğu konusunda kesin bir yargıya varamazlar; çünkü yapılan iş şunlardan ibarettir: ya sık sık yanılınan şöhreti takip ederler ya da yazarları izlerler ki bunlar da çoğunlukla şöhretin izinden giderler; yoksa Muhammed'in mucizelerinde neredeyse hiç akıl bulunmaz; ya da bizzat gören değil, sadece işiten ve olayı kulaktan kulağa tek bir aktarım zinciriyle elinde tutan ve şöhretten öte bir kesinliğe sahip olmayan tanıklara dayanırlar.

Üstelik her milletin kendi işleri hakkında bilgi sahibi olması; tıpkı her mezhebin veya mesleğin kendi alanına giren şeyleri bilmesi gibi, aynı milletin veya mezhebin diğer alanlara giren şeylerin bilgisine sahip olamayacağı anlamına gelmez; aksine, o mezhebin mensuplarının fark edemediği hataları bile oralarda keşfedebilir. Çinlilerin, Japonların, Brahmanların, Mecusilerin ve diğer milletlerin ile mezheplerin tarihlerinde, onların fark etmediği nice hatalar, kronolojik yanılgılar ve yalanlar keşfederiz! Müslümanların içinde o kadar çok masrafın, saçmalığın ve yalanın bulunduğu yıllıklarını ve tarihlerini bir kenara bırakıyorum. Dolayısıyla, Müslümanların sandıkları üzere onun hakkında kesin bir bilgiye sahip olmaları, Muhammed'in mucizelerinin gerçeğini kanıtlamaya hiçbir katkı sağlamaz.

Ne de Arapların peygamberlerinin işlerini yazarken gösterdikleri gayret ve tutku, onun mucizelerine herhangi bir otorite kazandırır. Aksine, gayret ve tutku çoğunlukla aldatır ve işlerin adil bir terazide tartılmasını engeller. İster mucizelerden ister başka şeylerden bahsedelim, rakiplerine karşı o kadar çok övündüğü, Arapların hakikati yanıştan ayırmadaki becerisini ve keskin zekâsını da kabul etmiyoruz. Çünkü biraz önce gösterdiğimiz gibi, onları en bilindik konularda bile sık sık yanıılırken, saçmalıkları ve boş lafları birbirine karıştırırken görüyoruz.

Şu argüman veya aksiyom ise: Mezhep mensuplarının, yani o mezhebin kurucusu olan kişilerin kendi mezhepçileri hakkında yazdıkları şeylerin, eğer hep birlikte aynı fikirde olup bunun gerçek olduğunu tanımlıyorlarsa, gerçeğin kendisinden başka bir şey olamayacağı; ve bu nedenle Müslüman yazarların peygamberlerinin mucizeleri hakkında gerçek olduğunu tanımladıkları ve üzerinde birleştikleri şeylerin de çok daha fazla gerçek kabul edilmesi gerektiği argümanı son derece anlamsızdır ve gülünç bir şekilde ıslıklanmalıdır. Çünkü Stoacıların hepsi Zenon'un öğrettiği şeyin gerçek olduğunu savunmakta birleştiği için; ve Peripatetikler de Aristoteles'in öğrettiği şeyi savunduğu için Zenon veya Aristoteles'in ortaya koyduğu her şeyin tamamı doğru değildir. En kalabalık Çin milleti bile, kanun koyucuları ve adeta ilahları olan Konfüçyüs'ün öğrettiği şeyin gerçek olduğunu yekpare bir şekilde benimser; buna rağmen onun kitapları birçok hata ve saçmalık barındırır. Dahası, bu tür bilimlerle mucizeler arasında başka bir fark vardır. Çünkü bilimlerde akıl yürütmeler ve

kanıtlar yoluyla ilerlenir; mucizelerde ise hiçbir akıl yürütme veya kanıt öne sürülemez. Hangi akıl yürütmeyle veya hangi argümanla Müslüman bilginler, koyun kısmının Muhammed'e, ondan yedikten ve zehrin etkisini aldıktan sonra zehirli olduğunu –ki onunla yemek yemeye davet ettiği arkadaşları da yok olup gitmiştir– bildirdiğini kanıtlayacaklar?

Rakibin, Muhammed'in bizzat kendisi tarafından öne sürülen mucizelerin bütün Müslüman yazarlar tarafından aktarıldığı iddiası da pek bir şey ifade etmez. İlk olarak, burada yanlış bir varsayımda bulunulur: Çünkü bizzat ben, Araplar arasından sıradan olmayan pek çok yazar okudum ki, onun aktardığı mucizelerin birçoğunu sessizlikle geçiştirirler; bazılarını kendilerinden eklerler; birçoğunu da farklı şekillerde anlatırlar. İkinci olarak, bazen bir yazarın iyi ya da kötü niyetle ortaya attığı yanlış bir şeyin, daha sonra diğer herkes tarafından hiçbir şüphe duyulmaksızın benimsenmesi az rastlanan bir durum değildir. Herhangi bir millette bunun sayısız örneği vardır.

Yazarın, Muhammed'in mucizelerinin açıkça kanıtlandığına kendisini inandırdığı altı yola gelince, şimdi bunları incelemeye geçiyorum. Birinci ve ikinci yollardan, yani genel ve özel gelenekten zaten yeterince bahsedildiği için, geri kalanlarda duracağım.

Üçüncü yol ise ilk ikisiyle çakışsa da, Ahmed'in pek çok açıdan hata yaptığı az olmayan durumlar barındırır. Birincisi, Muhammed'in mucizeleri ile onun eşleri, kızları ve imparatorluktaki halefleri hakkındaki geleneğin aynı bilgiyle, hatta çok daha büyük bir bilgiyle üretilmesini istemektedir; çünkü Muhammed'in eşleri, yakınları ve haleflerinden ziyade onun mucizeleri hakkında yazanlar daha çoktur. Fakat her zaman veya uzun süre devam eden şeylerin geleneği ile hemen gelip geçen şeylerin geleneği birbirinden farklıdır. Birinci türün örnekleri Muhammed'in eşleri ve imparatorluktaki halefleridir; bunların birçok ve farklı tanıkları vardır ki bunlar ne aynı yerde ne de aynı zamanda bir araya gelmişlerdir ve çoğunlukla biri diğeri hakkında hiçbir şey bilmemiştir; eğer hepsi aynı şeyi onaylamada birleşirse, onların güvenilirliğinden şüphe edilemez gibidir. Böylece, örneğin Murad'ın veya Süleyman'ın İstanbul'da hüküm sürmüş olduğundan hiç kimse şüphe etmez; her ne kadar ne onları ne de İstanbul'u hiç görmüş olsa kıldıkları halde; çünkü onların krallığı bir saatin veya bir günün değil, birçok yılın krallığı olmuştur; ve farklı milletlerden birçok kişi onları görmüş, başkalarına anlatmış veya onlar hakkında yazmıştır ve hepsi aynı anlatımda birleşmiştir, her ne kadar diğerleri birbirini görmemiş ve farklı zamanların ve yerlerin tanıkları olmuş olsalar da. Verilen kısa sürede İstanbul'da gerçekleşen belirli bir olaya ise aynı güven duyulmamalıdır; örneğin orada havada ateşten bir haçın görülmesi veya üç güneşin belirmesi gibi; çünkü bu olayın tanıkları sadece o sırada İstanbul'da bulunanlar olabilir; özellikle de bu durum doğrudan o tanıkların kendisinden değil, başkalarından duyanlardan, onların da başkalarından duyanlardan, onların da başkalarından duyduklarını onaylayanlardan, onların da doğrudan göz tanıklarından duyduklarını söyleyenlerden elde ediliyorsa. Ve bu türdendir Muhammed'in mucizeleri, yoksa eşleri veya

imparatorluktaki halefleri değildir. Onun mucizelerinin, eşlerinden veya haleflerinden daha çok Yazar veya Yazara sahip olması duruma mani değildir; çünkü yazar çokluğu her zaman daha büyük bir güven yaratmaz, her ne kadar daha büyük bir şöhret yaratsa da. İkincisi, Müslümanların Muhammed'in mucizelerine dair bilgilerinin, Kitap Ehlinin (yani Yahudilerin ve Hristiyanların) Musa ve Mesih'e ait olan şeylere dair bilgilerinden daha büyük olduğunu iddia ettiğinde hata yapar. Çünkü Kitap Ehlinin bilgisi, hata barındıramayan ilahi vahhe dayanır; ve bunu Müslümanlar da itiraf ederler. Bu durum ise Muhammed'in mucizelerinin bilgisi için söylenemez. Eğer Ahmed bilgi derken pratik bilgiyi kastediyorsa, bunun da doğru olduğunu reddediyoruz; her ne kadar bununla mucizelerinin gerçeği daha fazla kanıtlanmış olmayacak olsa da. Dördüncüsü, Müslümanlarda Kuran nüshalarının, Kitap Ehlindeki Pentatevh ve İncil nüshalarından daha çok olduğunu iddia ettiğinde hata yapar. Fakat bunu ona kabul etsek bile, sonuç nedir? Aristoteles'in veya Platon'un daha küçük nüshaları Ezop masallarınıninkilerden daha az bulunuyor diye, Ezop masallarına onlardan daha büyük bir güven mi duyulmalıdır? Beşincisi, Muhammed'e, havarilere ve Hristiyan dinini benimseyen azizlere atfedilenlerden daha büyük bir kutsallık ve daha büyük mucizeler atfettiğinde hata yapar: Bu son derece utanmazca bir yalandır; ancak inanıyorum ki bu sadece Ahmed'e aittir, çünkü diğer Müslüman yazarlarda buna benzer hiçbir şey bulamadım. Kendi Müslümanları tarafından ölülerin diriltildiğini, orduların deniz sularının üzerinden geçirildiğini ve buna benzer harikaların gerçekleştirildiğini söylediği şey ise belki de rüyasında görmüştür. Kesin olan şu ki, Muhammed hakkında bile hiçbir Müslüman yazar onun ölüleri dirilttiğini yazmamıştır; bu ise tüm mucizelerin en büyüğü olduğundan, Müslüman bilginlerin Muhammed'in diğer herhangi bir aziz veya peygamberden daha çok ve daha büyük mucizeler gerçekleştirdiği yönündeki övünmeleri yanlış olurdu.

Dördüncü yolda rakip, Müslümanların mucizelerinin gerçeğini birçok argümanla kanıtlamaya çalışır. Birincisi, bunlardan bazıları birçok tanığın önünde gerçekleşmiştir. Fakat bu kesin olan hiçbir şeyi kanıtlamaz, çünkü bu durum kesin olarak kanıtlanamaz; sadece gelenek ve ıııtme yoluyla elde edilir, göz tanığı olanların kendisinden değil; her ne kadar bunlar Müslüman yazarlar tarafından bazen prosopopoeia (kişileştirme) ile konuşturularak öne sürölse de. Dahası, bir veya birkaç kişi tarafından ne kadar yanlış olursa olsun doğru olarak inanılan her şeyin her zaman bazı göz tanıklarına sahip olduğu ya da uydurulduğu veya varsayıldığı görölmüştür. Roma'da bir kuyruklu yıldızın belirdiği, saat, yer ve şekil olarak onu gördüğüne birçok kişinin tanıklık ettiği kaç kez yayılmış ve inanılmıştır; ve yine de bunun boş bir söylenti olduğu anlaşılmıştır! İkincisi, çünkü (der) bu tanıkların hepsi iyidir ve gökyüzü için önceden belirlenmiştir. Fakat bu tanıkların varlığı kesin olmadığına göre, iyilikleri veya önceden belirlenmişlikleri (ki bu sadece Tanrı tarafından bilinir) hiç kesin değildir. Ayrıca, bu mucizelerin binlerce insanın önünde gerçekleştiği varsayıldığına göre, bunların hepsinin her zaman iyi ve önceden belirlenmiş olması imkansızdır; özellikle de aralarında en azından Muhammed'e hiç inanmayan ve bunları mucize değil büyü olarak değerlendiren bazı kişilerin de okunduğunu düşünürsek. Üçüncüsü, çünkü bunların hiçbirisi Muhammed'in olayları

veya kişiliği hakkında en ufak bir yalan üretmemiştir. Fakat bu kehanette bulunmaktır, hatta açıkça yalan söylemektir. Nitekim Ahmed'in kendisi, birçok yanlış mucizenin Müslümanların daha bilgili olanları tarafından bile Muhammed'e atfedildiğini iddia etmektedir; bunun kötü niyetle değil, iyi niyetle yapılmış olması durumu değiştirmez. Arapların açıkça yalan olduğu kanıtlanan mucizeleri Muhammed'e ne kadar çok yakıştırdıkları ortadadır! Dördüncüsü, çünkü insanlara, özellikle de Araplara doğruyu söylemek doğuştan verilmiştir. Eğer bu argüman geçerli olsaydı, tüm insanlar her türlü yalan şüphesinden arındırılabilirdi. Ancak Araplar hakkında şüphe duyulabilir, çünkü yalanlar ve hileler, rakip onların ne kadar büyük bir doğrulukla gürültü koparırsa koparsın, diğer ölümlülerden ziyade onlara içkin görünmektedir.

Peygamberleri hakkında iyi niyetle de olsa birçok yanlış şeye inanmış ve bunları yaymış oldukları şu olaylardan açıktır: Yön İşaretleri Üzerine Kitap'ın Yazarı, can çekişmekte olan Muhammed'e kızı Fatıma'nın ölümsüzlük hakkında şu sözlerle iltifat ettiğini aktarır: وأبيض (Ve en beyazı, bulutlar yetimlerin savunucusu ve dul kadınların koruyucusu olan kişinin yüzüne su dökcektir). Ancak Muhammed gözlerini açarak (o sırada ölümlü olduğunu en çok biliyordu) onu azarladı ve hem kendisinin hem de başkalarının kendisini inandırdığı gibi biri olmadığını belirterek şunları ekledi: قول عنك أبي طالب لا تقولي له ولكن قولي وما محمد إلا رسول قد خلت من قبله الرسول أفان مات أو قتل أبعثتم على أعقابكم

(Ey küçük kızım, bunlar amcan Ebu Talib'in sözleridir: Şöyle deme, fakat şöyle de: Muhammed ancak kendisinden önce elçilerin gelip geçtiği bir Elçi'dir. Öyleyse o ölse veya öldürülse, gerisin geriye mi döneceksiniz?). Görüyorsunuz ki sadece Fatıma değil, Ebu Talib de Muhammed'e ölümsüzlük konusunda yaranmaya alışmıştı. Dahası Alboschiarus, Müslüman geleneklerinin otuzuncu kısmında, bazı Arapların henüz hayatta olan Muhammed'e yanlışlıkla ilahi bir vizyon atfettiğini belirtir. Onun sözlerini dinleyin

حدثنا محمد بن يوسف قال حدثنا سفيان عن العمش عن معروق عن عائشة قالت من حدثك ان محمدا س رأي ربه فقد كذب وهو يقول لا تدركه الابصار وهو يلك الله اللم

(Muhammed bin Yusuf bize rivayet etti, dedi ki: Süfyan bize rivayet etti, İsmail'den, o da A'meş'ten, o da Maruk'tan, o da Aişe'den rivayet etti ki şöyle demiştir: Sana kim Muhammed'in Rabbini gördüğünü söylerse yalan söylemiştir; oysa o şöyle diyordu: Gözler ona erişemez, oysa o gözlerle erişir...). Buradan anlaşılmaktadır ki Araplar, peygamberlerinin üstünlükleri hakkında, özellikle de onun henüz hayattayken Allah'ı gördüğü veya kendisine ayrılmış gizli şeyleri bildiği konusunda yalanlar uydurmaya oldukça meyilliydiler. Dahası, Cennete çıkarıldığı söylenen o gecede Allah'ı gördüğünü bütün hayatını yazanlar iddia etmektedir. Sadece tek bir Allah'ın bildiği gizli şeyleri bildiğini ise onun tarafından yapıldığı söylenen kehanetler kanıtlamaktadır. Son olarak, Ali bin İsmail, Muhammed'in Hayatında, onun yandaşları ve ashabının, onu ölü olarak görmelerine rağmen bunu reddettiklerini ve onun yaşadığını inatla iddia ettiklerini aktarır.

وحكي القاضي شهاب الدين ابن أبي الدم في تاريخه فاقتهم جماعة على العبي من ينظرون اليه وقالوا كيف يموت وهو شهيد علينا لا والله ما مات بل رفعه كما رفع عيسى ان مريم ونادوا على الباب لا تدفنوه فان رسول الله ص بست وخرج عنه العباس وقال والله الذي لا اله الا ولا لقد يستحق الغمام بوجهه تمال اليتامي عصمة للارامل

(Ve Kadı Şihabeddin İbn Ebi'd-Dem tarih kitabında şöyle dedi: Topluluk aceleyle Muhammed'e doğru koştu, ona baktı ve şöyle dedi: Bizim üzerimize şahit olan biri nasıl ölür? Hayır, yemin olsun ki o ölmedi; ancak Tanrı onu Meryem oğlu İsa'yı kaldırdığı gibi yukarı kaldırdı. Kapıda bağrıştılar: Onu defnetmeyin, çünkü Allah'ın Elçisi ölmemiştir. Bunun üzerine amcası Abbas dışarı çıktı ve şöyle dedi: Kendisinden başka ilah olmayan Allah'a yemin ederim ki, Allah'ın Elçisi ölümü tatmış ve defnedilmiştir). Ebul-Feda ekler

قال عمر من قال أن محمدا مات قتلته بسيفي هذا وانما رفع عيسى :

(Ömer dedi ki: Her kim Muhammed'in öldüğünü söylerse, onu bu kılıçla öldürürüm; oysa o tıpkı İsa gibi göğe kaldırılmıştır). El-Cennabi bunu şöyle aktarır

جعل يصيح عمرو يقول ما مات محمد كما زعم المنافقون بل ذهب الى ربه كما ذهب موسى بن عمران فقد غاب عن قومه أربعين ليلة ثم رجع اليهم وخوف الناس بقطع أيديهم وأرجلهم ان قال أحد أنه مات

(Ömer bağırmaya başladı ve şöyle dedi: Münafıkların iddia ettiği gibi Muhammed ölmedi; aksine, Musa bin İmran'ın kavminden kırk gece ayrı kalıp sonra onlara geri döndüğü ve birinin öldüğünü söylemesi halinde ellerini ve ayaklarını kesmekle insanları korkuttuğu gibi Rabbi'ne gitti). Bunlardan herkes kolayca çıkarabilir ki, en önde gelenler ve Ömer gibi diğerlerinden daha ihtiyatlı ve bilge olanlar dahil Araplar, peygamberleriyle ilgili konularda yalan söylemeye, en azından hata yapmaya ne kadar meyilliydiler. Yazarın eklediği, Tanrı'nın insanların kurtuluşu için gerekli olan şeylerin bilgisini onlara çok kolay bir şekilde bahsettiği hususuna gelince: Bunu gönülden kabul ediyoruz; ancak bilge Müslümanların kendi görüşlerinde bile Muhammed'in mucizelerini bilmenin kurtuluş için gerekli olmadığını reddediyoruz. İslam İnanç Esasları'nda Gazali'ye bakın.

Beşinci yol, neredeyse yukarıdakilerle aynı safsataları içermektedir. Ancak buna dayanılmaz bir saçmalık eklemektedir; o da Muhammed'in mucizelerinin ve yaptıklarının, diğer herhangi bir milletin tarihlerinin yazarlarından daha çok yazara sahip olduğudur. Bu kibirli adam, görünen o ki, Hristiyanların önde gelen kütüphanelerinden birinde bir araya getirilseler tek bir rafı bile dolduramayacak olan, kendi cahil Araplarının yazdığı o birkaç zavallı risaleden başka asla ve hiçbir yerde hiçbir şey görmemiştir. Dahası kendisi, peygamberinin mucizelerinin bütün dünyada çok iyi bilindiği varsayımında yanlış yapmaktadır; oysa ölümlüler arasında çok az kişi bunlar hakkında bir şey bilmekte veya işitmektedir.

Altıncı yol da diğerlerinden daha büyük bir kanıta sahip değildir; çünkü o da yazar çokluğundan çıkarılan aynı argümanla ilgilidir. Müslüman bilginlerin, Kuran'da on bin mucizeden fazla, ya da Arapça kelimelerin tam anlamıyla on binlerce mucizeden, yani en az yirmi binden fazla mucizenin bulunduğunu kanıtladıklarını iddia etmesi ise aşırı derecede gülünç duruma düşmeyi hak etmektedir. Kuran'ın tüm ayetlerini özenle saydım ve birçok nüshada bu sayıya bile ulaşılmasa da altı bin ikiden fazla bulamadım. Dolayısıyla, Kuran'daki mucizeler ayetlerden veya dönemlerden en az dört kat daha fazla olacaktır. Yine de şaşırtıcıdır ki, Kuran'da bu kadar çok mucize varken, Rakip bunlardan sadece sekiz veya onu, üstelik son derece talihsiz ve tamamen çürümüş olanları açıklayabilmiştir. Yahudilerin ve Hristiyanların da

Muhammed'in mucizeleri hakkında ciltler yazdığını öne sürmesi de gülünç bir şeydir. Sanırım Muhammed'in mucizelerini Müslümanların kitaplarından Hristiyanlara ve Yahudilere yayan ilk kişi ben olacağım; öyle ki herkes bunları yeni bir saçmalık harikası olarak hayranlıkla karşılayacaktır.

Öyleyse yukarıda söylenenlerden şu sonuca varıyoruz: Ya Muhammed hiç mucize gerçekleştirmemiştir ve onun hakkında anlatılanların hepsi kurgu ve yalandır; ya da sadece insan sanatı veya şeytanların işiyle yapılabilecek kadar hayranlığa değer şeyleri göstermiştir. Birincisini, Kuran'daki Muhammed'in kendi otoritesiyle kesin olarak onaylayabiliriz; ki orada kendisinin hiç mucize yapmadığını itiraf etmekle kalmaz, aynı zamanda Tanrı tarafından mucize yapmak için gönderilmediğini her zaman tutarlı bir şekilde reddeder: Ve ayrıca bunları neden yapmadığının gerekçesini de sunar: Çünkü bunlar Mekkelilerin inanması için hiçbir fayda sağlamayacak, aksine onlarda Tanrı'nın daha büyük bir öfkesini uyandıracaktı. Dahası, Mesih, Musa ve diğer peygamberler onlara da yetmesi gereken yeterince işaret gerçekleştirmişlerdi. Son olarak, inanç mucizelerden değil, Tanrı'nın cömert iradesine bağlıdır. İkincisine gelince, peygamberlerinin mucize gerçekleştirdiğini iddia eden Müslümanlara yanıt vermek için şu gösterilebilir: Muhammed'in mucizeleri arasında insanın veya şeytanın doğal yeteneğini aşan hiçbir şey yoktur; özellikle de birçoğu, herkesin kendi başına fark edebileceği üzere, hokkabazların, büyücülerin ve kehanetçilerin yapageldiği türden şeyler olduğundan. Gelecek olayların kehanetlerine veya önceden bildirilmelerine gelince: Muhammed'in gerçekten peygamber olduğunu kanıtlayacak hiçbir şeyin olmadığını göstermek için yukarıda söylenenlere ek olarak (ki bu yakında sunulacak etnik örneklerle daha da açığa çıkacaktır), buraya daha büyük bir şey ekliyorum; o da Muhammed'in kendi itirafından anlaşıldığı üzere, kendisi veya kendisinininkiler hakkında, dikkatsizce veya en fazla bazı varsayımlara dayanarak kesin bir şekilde kehanette bulunmaktan veya bildirmekten başka hiçbir şey yapamayacağıdır. 46. Sure Ahkaf Suresi'ndeki sözleri şunlardır

ما كنت بدعا من الرسل وما ادري ما يفعل بي ولا بكم ان اتبعت الا ما يوحى الي وما انا الا نذير مبين :

(Ben elçiler arasında bir ilk değilim; benim ve sizin başınıza ne geleceğini de bilmem.

Bana vahyedilenden başkasına uymam ve ben sadece apaçık bir uyarıcıyım).

Zemahşeri'nin bu konudaki tefsiri şu şekildedir: (Müşrikler ondan ayetler talep ediyorlar ve ona vahyedilen gaipen haberleri getirmesini istiyorlardı. Ona denildi ki:

De ki: Ben elçilerden bir ilk değilim; talep ettiğiniz her şeyi size getirmem, gaybın anahtarlarından saydığınız her şeyi bilmem mümkün değildir. Çünkü elçiler ancak Allah'ın ayetlerinden kendilerine öğrettiklerini bilirler ve sadece kendilerine vahyedilene haber verirler. Allah'ın selamı üzerine olsun Musa, Firavun'un ilk nesiller hakkındaki sorusuna şöyle cevap vermişti: Onların bilgisi Rabbimin katındadır; ben bilmiyorum, çünkü gayb ilmimi yoktur, Allah'ın bana ve size geçmişteki eylemlerimizden ne yapacağını ve kararlarından benim için ne takdir edeceğini bilmiyorum. Ben ancak bana vahyedilene uyarım). Al-Hısn'dan rivayetle: (Dünyada işimin ve işinizin sonunun ne olacağını, hangimizin galip hangimizin mağlup olacağını bilmiyorum). Kelbi şöyle dedi: (Müşriklerin eziyetlerinden dolayı göç eden

ashabı ona: Bu durum daha ne kadar sürecektir? dediğinde, o şöyle cevap verdi: Bana ve size ne yapılacağını bilmiyorum. Mekke'de mi bırakılacağım, yoksa bana rüyada gösterilen, hurma ve ağaçların olduğu bir yere çıkmam mı emredilecek bilmiyorum). İbn Abbas açıklıyor: (Gelecek çağda benim ve sizin başıma ne geleceğini bilmiyorum; ancak bu ayetin gelecek çağla ilgili kısmı şu ayetle nesh edilmiştir: "Öyle ki Allah senin geçmiş ve gelecekteki günahlarını bağışlasın"). (Bu satır kısmen eksik veya okunamaz durumdadır). (Asarları (arkadaşları) ondan kendisi için Kuran ayetleri talep etmede ısrarcı oluyorlar ve kendisinden gizli şeylerin vahyedilmesini istiyorlardı. Tanrı ise ona şöyle dedi: Onlara de ki: Ben elçilerden bir ilk değilim...). Anlatılanlardan açıkça anlaşılmaktadır ki, Muhammed'in gelecekteki onca şeyi önceden bildirdiğini iddia ettiği bütün o kehanetler uydurmadır; öyle ki Kıyamet Günü'ne kadar olacak her şeyi onlara açıklandığı iddia edilir; oysa kendisi hakkında olacak şeyler bile kendisine malum değildi. Gerçekten de Kuran'da sık sık gizli şeyleri bilmediğini, hayattan hangi ölüm türüyle koparılacağını dahi bilmediğini itiraf eder; hatta ölüme çok yakın olduğu sırada bile Fatıma'ya Kuran'ın şu ayetlerini tekrarlayarak bu cehaletini yinelemiştir

وما محمد إلا رسول قد خلت من قبله الرسل أفان مات أو قتل انقلبتم على أعقابكم :

(Ve Muhammed ancak bir elçidir. Öyleyse o ölse veya öldürülse, gerisin geriye mi döneceksiniz?). Bu sözlerden açıkça anlaşılmaktadır ki kendisi doğal bir ölümle mi yoksa başka bir el ile mi yok edileceğini bilmemekteydi.

ONUNCU BÖLÜM

Muhammed'in mucizelerinin sahteliğine dair iddiamız, bazı pagan (Etnik) örnekleriyle doğrulanmaktadır.

Şeytanların, tüm insan doğasının güçlerini aşan pek çok harika iş yapabileceği kesindir. Bu hususta, Kuran'ın kendisinin getirdiği örneklerin yanı sıra, Muhammed'in gerçek bir mucize olarak kesinlikle adlandırılması gereken hiçbir şey yapmadığını daha açık bir şekilde göstermek için bu kez pagan yazarlar tarafından aktarılan bazı başka örnekleri sunacağız.

Vestal Rahibesi Emilia, Vesta tanrıçasının sünen ocağının üzerine sahip olduğu en iyi keten kumaşı koyarak aniden ateş yakmıştır. Bunu Valerius Maximus (1. kitap, 1. bölüm) ve Dion (2. kitap) aktarmaktadır.

Kartaca'daki Apollo heykeli bazı kişilerce altın elbisesinden soyulmuştu; bu kişilerin kutsal mala el uzatan elleri heykelin parçaları arasında kesilmiş olarak bulunmuştur. Aynı yazar (1. kitap, 2. bölüm) ve Justinus (24. kitap).

Milet, İskender tarafından ele geçirildiğinde, Miletli Ceres, Tapınağı yağmalamaya koşan askerleri bir alev çıkararak kör etmiştir. Aynı yazar, Lactantius (2. kitap, 8. bölüm).

Q. Sertorius, Lusitania'nın engebeli tepelerinde yanında bir dişi geyik gezdirir ve kendisine neyin yapılması ya da neyin kaçınılması gerektiğini bu geyiğin bildirdiğini söylerdi. Aynı yer (3. bölüm) ve Plutarkhos'un Hayatı.

Kehanetçi Decius Accius, Kral Lucius Tarquinius tarafından zihninde tasarladığı şeyin gerçekleşip gerçekleşemeyeceği konusunda sorgulandığında, gerçekleşebileceğini yanıtlamıştır. Kralın bir ustura ile bilek taşı kesmesini emretmesi üzerine Decius, inanılması güç bir iş gerçekleştirerek getirilen bilek taşı ustura ile kesmiştir. Aynı yazar (3. bölüm) ve Titus Livius (1. kitap, 3. bölüm).

Caius Volunnus ve S. Sulpicius'un konsüllüğü döneminde bir öküzün böğürmesi insan konuşmasına dönüşerek bu olağanüstü durumla dinleyenlerin zihnini dehşete düşürmüştü. İkinci Pön Savaşı'nda ise Cnaeus Domitius'a bir öküzün şöyle dediği sabit idi: Kendini koru Roma. Aynı yer (6. bölüm) ve Livius (3. kitap).

Halk oyunları sırasında Circus Flaminius civarında bir aile reisi, resmi geçit (pompa) yapılmadan önce kendi kölesini kırbaçlayarak idam sehpasına (furca) götürürken, halktan Latin kökenli birine Jüpiter rüyasında, Konsüllere giderek önümüzdeki Circus oyunlarında baş okuyucudan memnun kalmadığını söylemesini buyurmuştu; bu durum oyunların dikkatlice tekrarlanmasıyla telafi edilmezse, Şehir için azımsanmayacak bir tehlike doğacaktı. O kişi, toplumu ve en üstün İmparatorluğu herhangi bir sıkıntıyla riske atmamak korkusuyla sessiz kalmıştı; hemen ardından oğlu ani bir hastalıkla yakalanarak öldü. Aynı tanrı tarafından rüyasında, emrine uymamanın cezasını yeterince çekip çekmediği tekrar sorulduğunda; tutumunda ısrar etmesi nedeniyle vücut zayıflığına uğratıldı. Nihayet arkadaşözünün tavsiyesiyle sedye ile Konsüllerin Mahkemesine ve buradan Senato'ya nakledilerek tüm olayın sırasını anlattı ve herkesin büyük hayranlığı içinde bacaklarındaki güç yeniden kazanılmış olarak evine yürüdü. Aynı yer ve Livius (2. kitap).

Romalı Süvari C. Atterius Rufus, Siraküza'da gladyatör oyunları sergilenirken rüyasında bir ağçının (retiarius) eliyle kendisini delip geçtiğini görmüş, bunu ertesi gün gösterideki kişilere anlatmıştı. Ardından, bir sonraki gösteride bir süvarinin yanındaki yerinde Mirmillo ile birlikte bir ağçı içeri sokuldu; yüzünü gördüğünde onun rüyasında kendisini öldürdüğünü sandığı kişi olduğunu anladı ve hemen oradan uzaklaşmak istedi. Diğerleri kendi konuşmalarıyla onun korkusunu giderip bu sefil adamın sonunun sebebini ortaya koydular. Nitekim ağçı, Mirmillo'yu o yere sıkıştırıp yere düşürdüğünde, yerde yatana vurmaya çalışırken kılıçla delip geçtiği Atterius'u öldürmüştü. Valerius Maximus (1. kitap, 7. bölüm) aynı yerde, benzer olayların sıkça gerçekleştiği rüyalara dair başka örnekler de aktarır. Ayrıca Cicero'nun De Divinatione kitaplarına bakılmalıdır; 1. kitapta, beraber yolculuk edip Megara'ya varan iki yakın Arkadialı hakkında o harika olayı anlatır; bunlardan biri hançere gitmiş, diğeri ise ücretli bir hana yerleşmiştir. Han sokulmayan o kişi rüyasında arkadaşının, hancının tuzaklarıyla çevrelenmiş olan kendisine yardım etmesi için yalvardığını görmüştü; çünkü hızlı bir koşuyla kendisini yaklaşan tehlikeden

kurtarabilirdi. Bu görüntüyle uyanarak yola koyulmuş ve arkadaşının kaldığı hanı aramaya çalışmıştır. Ancak ölümcül kaderi yüzünden bu en insani niyetini gereksiz bularak reddetmiş ve yatağına dönüp uyumaya devam etmiştir. Sonra aynı kişi yine yaralı olarak karşısına çıkıp hayatı için yardım getirmeyi ihmal etmemesini, en azından ölümünün intikamını esirgememesini yalvararak istemiştir; çünkü bedeni hancı tarafından parçalanmış ve kapıya götürülmek üzere özellikle çula sarılmış bir arabaya konulmuştur. Arkadaşının bu kadar kararlı ricalarının zorlamasıyla hemen kapıya koşmuş ve rüyada gösterilen arabayı yakalayarak hancıyı idam cezasına götürmüştür.

Regillus Gölü yakınında Diktatör Aulus Posthumius ile Tusculumluların Komutanı Mamilius Octavius büyük bir güçle birbiriyle çatışırken ve iki taraf da bir süre geri adım atmazken, Roma tarafının koruyucuları olan Castor ve Pollux canlı olarak düşman kuvvetlerini hemen darmadağın etmişlerdir. Valerius Maximus (1. kitap, 8. bölüm).

Makedonya Savaşı sırasında Reatina prefektüründen Publius Vatinius, geceleyin Şehre giderken olağanüstü güzellikte, beyaz atlara binmiş iki gencin karşısına çıkıp, geride kalan günde Kral Perseus'un Paulus tarafından esir alındığını kendisine haber verdiğini görmüştü. Bunu bir ihtişam ve büyüklük küçücük sözü olarak gören Senato'ya bildirdiğinde hapse atılmıştı; ancak Paulus'un mektuplarıyla Perseus'un o gün esir alındığı ortaya çıkınca hem hapisten kurtarılmış hem de tarlayla ve vergiden muafiyetle ödüllendirilmiştir. Castor ve Pollux'un, ileride Roma Halkı İmparatorluğu için o zamanlarda da mücadele ettiği; gelecekteki savaş yerinde atlarının teriyle yıkanmış olduklarının görüldüğü bilinmektedir. Valerius Maximus (1. kitap, 8. bölüm) ve diğerleri. Görünüşe göre Müslümanlar da bunları okumuştur.

Aynı yazarların aktardığı başka harikalar da vardır. Roma üç yıl boyunca veba salgınıyla sarsıldığında, Kehanet Kitapları (Sibyllina) Rahipler tarafından incelenmişti; bunlardan Epidaurus'tan Asklepius getirilmedikçe vebanın durmayacağını anladılar. Senato tarafından gönderilen Elçiler, Epidaurular tarafından Asklepius'un Tapınağına götürüldüler. Ve bakın ki, daha önce çok nadir görülen ama her zaman büyük bir hayırla karşılanan ve bizzat Asklepius olarak tapınılan bir yılan, şehrin en ünlü yerlerinden geçerek yumuşak gözlerle ve sakin bir hareketle süzölmeye başladı; üç gün boyunca görüldükten sonra kendiliğinden Roma Elçilerinin üç kürekli gemisine yöneldi ve orada sükûnet içinde kıvrılarak çoklu bir çember oluşturdu. Limandan hareket ettiklerinde Antium'a vardıklarında, yılan oradaki Asklepius tapınağına süzöldü ve tekrar gemiye binmeye hazır hale gelip elçiler Tiber kıyısına çıktıklarında, tapınağın adandığı Adaya yüzerek geçip gelişiyile vebayı defetti.

Furius Camillus tarafından Vei fethedildiğinde, askerlere Juno Moneta veya Regina'nın heykelinin şehre taşınması emredilmişti. Şaka olarak onlardan biri

tarafından Tanrıçaya Roma'ya göç etmek isteyip istemediği sorulduğunda, gitmek istediğini yanıtlamıştı.

Latina Yolu üzerinde dördüncü mil taşında bulunan Kadınlar Fortuna'sı (Fortuna Muliebris) heykelinin bir kez değil, iki kez şu sözlerle konuştuğu sabit olmuştur: "Matronalar beni hakkıyla gördünüz ve hakkıyla adadınız."

Romalılar, Veiler ve Etrüsklerle savaşırken, Romalıların sağ kanadında yer alan Veiler ve Etrüskler üzerinde öyle bir dehşet ani bir şekilde belirdi ki hepsi kaosa kapılıp kaçtı; ve birden yakınlardaki Arsia Ormanı'ndan Tanrı Sylvanus'un sesi duyuldu: "Etrüskler bir kişi daha fazla ölecek. Roma ordusu galip ayrılacak." Ve öyle de oldu.

Yine Romalılar, Konsül C. Fabritius Lucinus yönetiminde Bruttiumlular ve Lucanyalılar ile savaşırken durum kritikleşmişti; Romalılar savaşa girmeye cesaret edemezken, olağanüstü irilikte bir genç onları cesaretlendirmeye koyuldu. Onları daha çekingen görünce, eline mızrakları alıp düşman hattının ortasından karşı kordona geçti, surlara tırmandı. Bruttiumlu ve Lucanyalılar kampı savunmak için koştuğunda, o da silahlarının darbesiyle onları yere serip kılıçtan geçirilmek ve esir alınmak üzere Romalıların önüne attı. Yirmi bin kişi katledildi, komutanlarıyla birlikte beş bin kişi esir alındı ve yirmi üç askeri sancak ele geçirildi. Ertesi gün Konsül o gence hak ettiği onuru vermek istediğinde o asla bulunamadı; herkes onun Mars olduğuna inandı.

Julius Caesar'ın katili C. Cassius, Philippi savaşında savaşırken, aynı Caesar'ı insani halinden daha görkemli, mor bir palto giymiş, tehditkar bir yüzle ve koşan bir atla üzerine hücum ederken gördü. Bu görüntüden dehşete düşerek düşmana sırtını döndü ve şöyle dedi: "Öldürmek yetersizse, daha başka ne yapabilirsin ki?"

Saliler Tapınağı yandığında, içinde Romulus'un asasından (lituus) başka bozulmamış hiçbir şey bulunmadı.

Servius Tullius'un heykeli, Fortuna tapınağı yandığında bozulmadan kalmıştır.

Aynı Valerius Maximus Platon'dan aktarır: Savaş alanında düşmesinin üzerinden on gün ve oradan alınıp cenaze ateşine konulmasının üzerinden iki gün geçtikten sonra Pamphylus dirilmiş ve yaşamına dair harika şeyler anlatmıştır. Simonides, Thessalia'daki Cranon kasabasında Scopas'ın evinde yemek yiyordu. Kapıya iki gencin geldiği ve kesinlikle dışarı çıkıp kendileriyle görüşmesini ısrarla istedikleri bildirildi. Ancak dışarı çıktığında kimseyi bulamadı. Fakat tam o sırada Scopas'ın yemek yediği yemek salonu çöktü ve hem kendisini hem de tüm konukları ezdi. Valerius, aynı yer; Cicero De Oratore 1. kitap.

Delphoi Apollo Kehanet Evi'ni alaya almak isteyen Daphidas, hiç atı olmadığı halde kendisine bir at bulup bulamayacağını sordu. Kehanetten şu yanıt verildi: "Atı bulacaksın, fakat ondan düşerek öleceksin." Oradan neşeyle dönerken, uzaktayken bile defalarca hakaret dolu sözlerle rahatsız ettiği Kral Attalus ile karşılaştı; kralın emriyle adı "At" olan bir kayadan aşağı atılarak öldü.

Aynı şekilde Makedonya Kralı Philip, arabanın şiddetinden sakınması konusunda uyarıldı: Bütün krallığında arabaların sökülmesini emretti; ve Boeotia Arbası denilen o yeri her zaman sakındı. Ancak kabzasında araba kabartması olan bir kılıçla Pausanias tarafından öldürüldü. Valerius, 1. kitap, 8. bölüm.

Vestal Rahibesi Tuscia, iffetsizlik suçlamasıyla yargılanırken masumiyetinin kanıtı olarak bir elek kapıp şöyle dedi: "Vesta, eğer kutsal emanetlerine her zaman temiz ellerle dokunduysam, Tiber'den su alıp bunu tapınağına ulaştırmamı sağla." Ve elekle su alıp Tapınağına taşıdı. Valerius, 8. kitap, 1. bölüm; Plinius, 28. kitap, 2. bölüm.

Vestal Rahibesi Claudia, zina şüphesi altında kaldığında iffetini kanıtlamak için binlerce insanın çekemediği bir gemiyi kuşağıyla çektiği söylenir. Valerius ve Plutarkhos.

Cornelius Tacitus, Tarihler 4. kitap, bölüm 81'de şunları kaydeder: İskenderiye halkından gözlerinin rahatsızlığıyla tanınan biri, batıl inançlara herkesten çok bağlı olan halkın en başta taptığı Tanrı Serapis'in uyarısıyla, iniltiyle gözlerinin şifasını dileyerek Vespasianus'un dizlerine kapandı; İmparator'dan yanaklarını ve göz kürelerini ağzının tükürüğüyle ıslatmaya tenezzül etmesini rica ediyordu. Eli hasta olan bir başka kişi de aynı tanrının uyarısıyla Caesar'ın ayağı ve iziyle çiğnenmesini yalvarıyordu. Vespasianus önce gülüp hor gördü; nihayet bu körlüğün ve zayıflığın insan gücüyle aşılabılır olup olmadığını doktorlara tarttırdı. Doktorlar farklı konuştular: Birincisinin ışık gücü tükenmemişti, engeller kaldırılırsa geri dönecekti; diğerinin ise eklemleri yanlış kaymıştı, sağlıklı güç uygulanırsa eski haline gelebilirdi. Bu yüzden Vespasianus her şeyin kendi kaderine açık olduğunu, artık hiçbir şeyin inanılmaz olmadığını düşünerek neşeli bir yüzle, kendisini izleyen kalabalığın kalkmasıyla emri yerine getirdi. Aniden el eski işlevine kavuştu ve körün gözüne gün ışığı doğdu. Olayda bulunanlar, yalanın karşılığı olmadığını belirterek bunu bugün bile anlatırlar. Suetonius, Vespasianus'un 7. bölümünde aynı şeyi aktarır; ancak şu farkla ki, birincisinin eli değil bacağı zayıftı. Şöyle der: "Halktan gözleri kör olan biri; aynı şekilde bacağı zayıf olan bir başka kişi kürsünün önünde otururken aynı anda yaklaştılar, vb."

Kartacalı Albigerius kehanette o kadar uzmandı ki, çevresindeki şeytanlarla birlikte herkesin ne yaptığını ya da ne düşündüğünü yanıtlayabilirdi; St. Augustinus o kehanetlerin çoğuna bizzat tanık olduğunu yazar. Textor, Officina'da aktarır.

C. Lepidus, Plinius'un tanıklığına göre ağaçların konuştuğunu söyler.

Nero'nun saltanatında ağaçlar yer değiştirdi.

M. Lepidus ve Q. Catulus'un konsüllüğünde bir horoz konuştu.

Nero'nun İmparatorluktan düştüğü yıl zeytinlikler ve çayırlar ters yerlere geçti.

İmparator Augustus yapılmadan kısa süre önce, Roma banliyösünde çift süren bir öküz konuştu: Boşuna zorlanmaması gerektiğini, çünkü yakında tahılın değil insanların tükeneceğini söyledi. Tüm bunları Textor Officina'da aktarır.

Julius Caesar öldürülmeden kısa süre önce, Capy'nin gömülü olduğu eski bir mezarda tesadüfen Grekçe harf ve sözcüklerle yazılmış şu anlamı içeren bronz bir levha bulunmuştur: "Capy'nin kemikleri ne zaman ortaya çıkarılırsa, İulus'un soyundan gelen biri akrabalarının eliyle öldürülecek ve çok geçmeden İtalya büyük felaketlerle intikam alacaktır." Ayrıca Caesar'ın Rubicon nehrini geçerken adadığı bazı at sürülerinin de inatla yem yemediği ve bolca ağladığı görülmüştür. Dahası, kehanetçi (haruspex) Spurina, Caesar'ı Mart ayının idlerinden (15 Mart) daha ileri gitmeyecek bir tehlikeye karşı uyarıyordu. Cinayetden önceki gece ise karısı Calpurnia, kocanın kendi kucağında hançerlendiğini hayal etmiş ve odanın kapıları aniden kendiliğinden açılmıştır. Suetonius Tranquillus tüm bunları onun Yaşamı'nda yazmakta ve sonunda not edilmeye çok değer şu sözleri de eklemektedir: [Suikastçılardan neredeyse hiçbiri üç yıldan fazla yaşamadı ve hiçbiri kendi eceliyle ölmedi. Mahkum edilenlerden her biri ayrı bir felaketle yok oldu: Kimi gemi kazasında, kimi savaşta, kimi de Caesar'ı yaraladıkları o aynı hançerle kendi canına kıydı.] Muhammed'in haksızlıklarından ziyade Caesar'ın cinayetinden daha sert bir intikam alınmıştır.

İmparator Domitianus döneminde yaşamış ve Pythagoras tarikatını benimsemiş olan Tyanalı Apollonius, kötü sanatlarla o kadar çok ve o kadar büyük mucizeler gerçekleştirmiştir ki, adının şöhreti neredeyse tüm dünyada yayılmış ve İmparatorlar Antoninus Caracalla ve Alexander tarafından bir tanrı olarak kabul edilmiştir. Hatta Areopagus meclis üyelerinden filozof Hierocles, Eusebius'un aktardığına göre, onu İsa ile bir göstermeye çalışmış ve ondan daha az mucize gerçekleştirmedini iddia etmiştir. Domitianus tarafından sanık olarak Roma'ya çağırılmış, alay konusu olsun diye saçları ve sakalları tıraş edilmiştir. Ardından hapse atılmış, herkesin gözünü boyayarak kaçmış ve Efes'e geri dönmüştür. Öğrencisi Philostratus'un -ki efendisinin hayatını yazmış ve yaymıştır, her ne kadar gerçekten ölüp ölmediğini kesin olarak söylemeye cesaret edemese de- aktardığına göre, ölmüş ve sedyeye konmuş genç bir kızığı diriltmiştir. İznikli Anastasius 23. soru kitabında onun hakkında şöyle yazar: [Apollonius'un adına bugün bile bazı yerlerde kutsal aygıtlar ve törenler düzenlenir: Kimi dört ayaklı yabani hayvanları ve insanlara zarar verebilecek kuşları uzaklaştırmak için; kimi düzensiz akan nehirlerin akışını durdurmak için; kimi de

insanların yıkımına ve ölümüne yol açabilecek şeyleri engellemek için. Hayatındayken bunları kendisi aracılığıyla şeytanlar yapmamıştır; ölümünden sonra bile anıtının yanında kalarak, şeytanın kolayca kandırdığı ve bu tür şeylere çektiği kişileri aldatmak için onun adına bazı işaretler yapmışlardır.] Anastasius böyle yazar. Bacchonius şunu ekler: [Ancak heykelinin şeytanların etkisiyle kehanet vermesi meselesine gelince, Justinus'un 24. soru kitabında şunlar yazılıdır: Apollonius'u bir tanrı gibi onurlandırmaları ve tapınmaları için insanları kehanetler vererek hataya düşüren şeytanın bizzat onun heykelinde oturması, Rab tarafından ağzı kapatılarak ve kehanetleri iptal edilerek engellenmiştir.]

Philostratus ayrıca bir demoniağın (cin çarpan birinin) usta Apollonius tarafından kurtarıldığını aktarır. Bunu özellikle eklemek istedim ki, şeytanların gerek bizzat kendileri gerekse kötü insanlar aracılığıyla yapmaya alışık olduğu işler arasında, Muhammed'in ne benzeri ne de daha büyüğü olan herhangi bir mucizesinin bulunmadığı açıkça görülsün. Ve şimdiye kadar aktarılanlar (en azından hepsi) hakkında, Muhammed'in mucizelerinde olduğu gibi şüphe duyulamaz; çünkü bunlar birbirlerinin hiçbir şeyinden haberi olmayan farklı halkların farklı yazarları tarafından anlatılmakta, yalnızca bir kişinin aynı yerdeki olayı olarak değil, neredeyse farklı yerlerdeki sayısız insanın başından geçen olaylar olarak aktarılmaktadır. Muhammed'in mucizeleri ise tek bir kaynaktan, hem de çamurlu bir kaynaktan fııskırmıştır.

Ancak Müslümanlar şu itirazda bulunabilirler: Bu örnekler, Hristiyanlar tarafından kendi dinlerinin hakikatini kanıtlamak için öne sürülen mucizelerin de şeytanların işiyle gerçekleştirilmiş olabileceğini göstermektedir.

Fakat biz şu yanıtı veriyoruz: Böyle bir itirazın geçerliliği yoktur. Çünkü eğer İsa'nın, havarilerin ve Muhammed'den önceki diğer azizlerin mucizelerinden söz edecek olursak ki bunlardan bazıları Kuran'da bile saygıyla anılmaktadır; Müslümanlar da bunların gerçek mucizeler olduğunu kabul ederler. Ama eğer söz konusu olan Muhammed'den sonra gerçekleşenlerse, bunların şeytanların işiyle yapılmış olması imkansızdır: Birincisi, neredeyse sayısız ölü diriltilmiş, körler aydınlatılmış ve doğuştan iyileşmez hastalıklara yakalanmış olanlar Hristiyan dünyasının neredeyse tüm bölgelerinde farklı yazarlar, hatta görgü tanıkları tarafından aktarılmaktadır ve bu mucizelerin gerçeği, bunlara herhangi bir sahtelik veya yalan karışmasın diye Kutsal Piskopatlar (Prelatlar) tarafından çok büyük bir titizlikle incelenmiştir; dolayısıyla şeytanların bunlarda herhangi bir payı olması imkansızdır. İkincisi, tüm bunlar İlahi adın anılması, dindar dualar, oruçlar, kutsal nesnelere dokunulması ve azizlerin yardıma çağırılması yoluyla, her türlü batıl inanç veya şeytani iş şüphesinden uzak bir şekilde gerçekleştirildiği için, bunların şeytanların hüneri veya hilesinden kaynaklandığını iddia etmek veya inanmak için hiçbir neden yoktur. Yine de bunlardan bazıılarının halkın yanlış söylentisinden, hatalı bir hayalgücünden ve ölçsüz bir dindarlıktan kaynaklanmış olabileceğini inkar etmiyoruz; ancak bunlar hemen ya da kısa sürede fark edilip ortaya çıkarılmıştır.

Müslümanlar, Muhammed'in de kendi mucizelerini gerçekleştirirken İlahi adın anılmasına ve Tanrı'ya yapılan dualara başvurduğunu öne süreceklerdir.

Birincisi şu yanıtı veriyoruz: Muhammed'in İlahi adın anılmasıyla herhangi bir mucize yarattığı bizim için kesin değildir. Müslümanlar bunu ne kadar iddia etse de, biz buna inanmak zorunda değiliz; aksine, inanmamak için birçok nedenimiz var, bunların başında da onları başka pek çok konuda yalancı bulmuş olmamız gelmektedir. İkincisi, Tanrı'nın adını anmış ve O'na bazı dualar yöneltmiş olması pekala mümkündür; ancak işin içine başka batıl sözler de karıştırmıştır. Nitekim büyücüler ve cadılar da harika bir iş gerçekleştirmek için kutsal nesneleri, sözleri ve bizzat Tanrı'nın adını kötüye kullanır, bunları profan (kutsal olmayan) sözler ve nesnelerle karıştırırlar; bu konuda deneyimimiz şüphe etmemize izin vermemektedir. Dahası, Muhammed hakkında bu hükme varmak için ne az ne de zayıf temellerimiz var. Birincisi, putperestlik ve batıl inanç içinde doğup büyüdüğü, kırk yaşına kadar bunun içinde geliştiği için, ata mirası batıl inançların birçoğunu korumaya devam etmiştir.

Yanıt veriyoruz, durum tam olarak böyledir: çünkü bu tür insanlar kehanetlerinde gerçeğe çok nadir ulaşırlar ve sıklıkla yalancı olarak bulunurlar. Yine de onlardan birinin her zaman gerçeği önceden bildirmesine hiçbir şey engel değildir, çünkü Şeytan ona kesin olarak gerçekleşeceğini bildiği şeyden fısıldayabilir. Ve böylece Kuran'da önceden bildirilen her şeyin, Tanrı'nın bu şekilde düzenlemesiyle, öncekilerden ve sonrakilerden doğal bir ışıkla Şeytanlar tarafından kesin olarak önceden bilinebileceği veya iyi meleklerin vahyinden öğrenilebileceği gerçeği engellenmez; çünkü yukarıda gördüğümüz gibi bunu yalnızca Müslümanlar değil, Hristiyan doktorlar da kabul ederler. Bunlar arasında Julius Caesar Bulengerus divinasyon mantığı üzerine 2. kitabın 2. bölümünde şöyle yazmaktadır: Yanıt veriyorum, Şeytanlar bazen Tanrı'nın takdiriyle kutsal melekler aracılığıyla, insanlara açtıkları gelecekteki şeyleri öğrenmişlerdi. Aynı şeyi Cornelius Jansenius krallar kitabının 1. bölümünün yorumunda 23. kısımda öğretir, ve son olarak, daha önce Kutsal Apostolik Sarayı'nın Üstadı olan, Romalılar arasındaki en eski asaletinin yanı sıra her türlü bilim türüyle de son derece süslenmiş bir kişi olan Emin Kardinal Raymundus Capipisuccus, Controversiarum Theologicarum selectarum adlı son derece bilgince eserinde, 9. tartışma, § 2'de öğretirmiştir.

Ardından yanıt veriyoruz: Mahmut'un çıkarımlardan, şeytanın fısıltısından, tesadüften ya da rasgele bir şeyleri kehanet ettiğini kabul etsek bile, yine de birçok konuda açıkça yalancı olduğunun anlaşıldığı, ve önceden bildirdiği şeylerin son derece karmaşık ve belirsiz olduğu görülür. Bunu Kuran'dan getirilen kehanetlerde açıkça gördük. Fakat bunların dışında, onu açık bir yalancılığa mahkûm eden başka şeyler de vardır.

Birincisi, Sura 5. (el-Maide) 37. ayetinde Cebrail'in veya Tanrı'nın Mahmut ile şöyle konuştuğu uydurulur:

(يا أيها الرسول بلغ ما أنزل إليك من ربك وإن لم تفعل فما بلغت رسالته والله يعصمك من الناس)

Ey Resul, Rabbinden sana indirenli tebliğ et; eğer bunu yapmazsan O'nun elçiliğini tebliğ etmiş olmazsın ve Allah seni insanlardan koruyacaktır. İlk kelimeler (burada saçma bir totoloji vardır, yani: Eğer tebliğ etmezsen, tebliğ etmemiş olacaksın veya tebliğ etmedin) Zemahşerî tarafından şöyle açıklanmaktadır:

(إلى بلغ ما أنزل إلينا ولى كانت كلمة واحدة فان ركب الأمير الشيء الذي هي كيسان كلها)

Sana indirilenlerden tek bir kelime bile olsa en küçüğünü dahi tebliğ etmezsen, kesinlikle kötü bir şey yapmışsın gibi olur; yani sanki her şeyi saklamış ve gizlemiş gibi olursun. Soğuk bir açıklama, ya da daha doğrusu bir mazeret. Fakat

Bunun için yukarıda övülen Philippus Guadagnolus, Apologia'sının 5. bölümünün 10. kısmında, Sonna ve Kuran'ın otoritesiyle, Mahmut'un kendisini Peygamber olarak sattıktan sonra bile birçok putperest eylemde bulunduğunu ve taraftarlarına emrettiğini açıkça kanıtlar. Çünkü Sonna kitabında taraftarlarına, Mekke Tapınağı'ndaki Hagar kitabından paganlar tarafından aynı ritüelle öpüldüğü ve saygı duyulduğu bilinen belirli bir taşı eğilerek saygı göstermelerini ve öpmelerini emreder. Ayrıca Kuran'ın Sura 2, İnek suresinde, dua edenlerin yüzlerini içinde birçok putun tapıldığı Mekke Tapınağı'na çevirmelerini taraftarlarına emreder. Birçok Müslüman da Mahmut'un taraftarlarına, günümüzde Babiram olarak adlandırdıkları Bayram, Mekke'ye hac ziyareti, koç kurbanı, avlanmaktan ve Mekke topraklarında dört kutsal ay boyunca bit ve pire öldürmekten kaçınmak, onların aynı Tanrı'nın onuruna kutladıkları Cuma gününe riayet etmek ve benzeri diğer şeyler gibi Arap paganlarına özgü birçok başka şeyi emrettiği konusunda hemfikirdirler. Son olarak, herkes nezdinde kesindir ki, o zaten bir Peygamber olarak kabul edilirken, Mekkelilerin üç putunu, Allat, Aloza ve Manata'yı muhteşem sözlerle yüceltmıştır. Çünkü Kureyşlilerin 53. suresini okuduğunda ki başlığı şöyledir: والنجم : Yıldız adına, şu sözleri okuduktan sonra: وناة الثالثة الأخرى . أفراتيتم اللات والعزى : Allat, Aloza ve Manata hakkında, diğer üçüncü olan nedir, ne düşünüyorsunuz? hemen ekledi: تلك الغرايسق العللون شفاعتهن : Bunlar kesinlikle şefaati umulan güzel ve yüce kızlardır. Bunu duyan Kureyşliler çok sevindiler. Bunu Gelaeddin ve diğer yorumcular ortaklaşa aktarırlar. Ancak Mahmut'u mazur görürler, çünkü şu olay gerçekleşti: بالقا الشيطان على لسانه : Şeytan bunu kendi diline fırlattı, ne söylediğini kendi bilmeksizin. Daha fazlasını söylemeye de hazırlanıyordu: ama hemen koşan Gabriel onu hatadan uyardı: ve Tanrı o sözleri Kuran'dan kaldırdı. Ancak bu yüzden Mahmut büyük bir üzüntüyle sarsıldığından, Tanrı'nın onu şu şekilde teselli ettiği anlatılır, Sûr. 22, v. 50. ولا نسي : إلا اذا تمقي القي الشيطان في امنيته فينسخ الله ما يلقي الشيطان ثم يحكم الله آياته والله عليم حكيم: ليجعل ما يلقي الشيطان فتنة للذين في قلوبهم مرض (İlahi vahiy) okurken hangi Peygamber olursa olsun, Şeytan onun okumasına (yanlış bir şey) katmamış olmasıdır. Ama Tanrı Şeytan'ın kattığı şeyi ortadan kaldıracaktır: ve ardından Tanrı kendi sözlerini sağlamlaştıracaktır: çünkü Tanrı bilendir, bilgedir. (Buna izin verir ki), Şeytan'ın kattığı şeyi kalplerinde hastalık olanların sınavına koysun. Tamamen saçma bir mazeret; ama Peygamberlerden hiçbirinin kehanetlerinde veya vahiy getirme ve okuma sırasında Şeytan'ın aldatmacasından bağıışık olmadığını iddia eden en utanmaz yalan.

Kaldı ki, Mahmut'un batıl inançlara bağımlı olduğu, özellikle kutsal olanı profanla karıştırdığı, bilerek Kuran'ın kendisinde, birçok surede Müslüman bilginlerin bile ne anlama geldiğini tamamen bilmediği bazı yalnız ve tamamen sihirli karakterleri reçete ettiği ve Gelaeddin'in her zaman samimi cehaletini şu yazıyla itiraf ettiği açıkça görülmektedir: الله أعلم بمراده بذلك : Tanrı bu karakterlerin ne anlama geldiğini yalnız bilir. Ayrıca Kuran'da sıklıkla Tanrı'yı boş ve gülünç şeylerle yemin ederken gösterir. Çünkü 68. Sura'da Tanrı yemin eder: والقلم وما يسطرون : kalem ve yazdıkları şeyler adına. Sura 75. Diriliş Günü ve kendini kınayan can adına. Sura 85. Burçları olan Gök, vaat edilen gün, tanık olan ve tanık olunan adına. Sura 86. Gök ve Kutup Yıldızı adına. Sura 89. Şafak, on gece, çift ve tek, ve hareket ettiği an gece adına: Birleşme, ayrılma ve yaklaşp uzaklaşan gece adına. Sura 90. Bu bölge (yani Mekke) ve doğuran ile doğurulan adına. Sura 91. الشمس وضحاها والقمر إذا تلاها والنهار إذا جلاها والليل إذا يغشاها والسماء وما بناها والأرض وما طحاها ونفس وما والشمس وضحاها والقمر إذا تلاها والنهار إذا جلاها والليل إذا يغشاها والسماء وما بناها والأرض وما طحاها ونفس وما : Güneş ve onun parlaklığı adına: ay ve gündüz: gece ve gök: yeryüzü ve can adına. Sura 95. İncir, zeytin, Sina Dağı ve bu güvenli bölge adına. Sura 100. Koşan, toz çıkaran ve ayaklarıyla kıvılcımlar saçan atlar adına. Sura 103. İkinci vakti adına. Tanrı'ya saygısızca atfettiği pek çok boş yemini saymak usandırıcıdır. Gerçekten de bunlardaki batıl inancı kim fark etmez ve Mahmut'un büyücüler ve hokkabazlar tarzında kutsalı profanla karıştırdığını kim görmez?

Ayrıca Kuran'ın 113. suresinde, الفلق Diluculum olarak adlandırılır: Mahmut, Yahudi kadınların büyü sanatı ile bağlandığı on bir düğümünden kurtulabilmesi amacıyla, Tanrı tarafından kendisine bu duanın emredildiğini uydurur:

: قل اعوذ برب الفلق من شر ما خلق ومن شر غاسق اذا وقب ومن شر النانثات في العقد ومن شر حاسد اذا حسد Şunu söyle: Aurora'nın (Şafağın) Rabbinin yardımına sığınıyorum: yarattığı kötülükten: ve batan İlyadların kötülüğünden (diğerleri gizlenen Ay'ın kötülüğü olarak açıklar: diğerleri karanlık gecenin kötülüğü: diğerleri başka türlü) ve düğümlere üfleyen kadınların kötülüğünden: ve kışkandığı zaman kışkancın kötülüğünden. Bu kelimelerin neredeyse hepsi batıl inanç kokmuyor mu? Ve yine de bunun Yaraticısının Tanrı olduğunu söylemeye cesaret ediyor.

Ayrıca Albocharius bölüm 30'da aktarır. Kuran Geleneği şu hikayeyi aktarır: حدثنا عبد العزيز بن عبد الله قال حدثنا مالك عن سعيد بن أبي سعيد المقومري عن لي هريرة من النبي صلى قال اذا جاء احدكم : فراشه فليينفضه بصفحة ثوبه تلتس مرة وليقل باسمك ربي وضعت جنبي وبك أرفعه ان أمسكت نفسي فاغفر لها وان أرمتها فأحفظها بما تحفظ به عبادك الصالحين :

Abdallah'ın oğlu Abdalaziz bize anlattı, diyerek: Malec bana anlattı, Abuheira'dan işittiğini söyleyen Abufaid Mofaberini'nin oğlu Said'i işittiğini, ki o Mahmut'un şöyle dediğini işitmişti: Herhangi biriniz dinlenmek amacıyla yatağına geldiğinde,

cüppesinin ucuyla onu üç kez silksin, şöyle diyerek: Senin adınla, ey Rabbim, yan tarafımı koyuyorum, ve seninle onu kaldıracam. Eğer canımı alırsan, ona merhamet et, ve onu bırakırsan, onu koru, kullarını koruduğun gibi korursun. Burada dindarlığın batıl inanca, iyi sözlerin boş ve gülünç eyleme eklendiğini görüyorsunuz. Bu aynı şey görünmektedir: Kuran okumasında Şeytan tarafından rahatsız edilene, sol tarafa üç kez tükürmesini emrettiğinde olduğu gibi. Mucizelerin kalitesi bile çoğunlukla batıl inancı önceden gösterir. Nitekim bunlar büyü sanatı ile yapılagelen şeylere benzerler: ağaçların yürümesi, taşların sesleri, dilsizlerin konuşması vb. ki gördüğümüz gibi, gösteriş, böbürlenme ve vaniteden başka hiçbir amaçları yoktu.

Son olarak, Mahmut'un çağırdığı Tanrı'nın Gerçek Tanrı olmadığını, aksine belirli bir kurgu ve sanki kendi kendine oluşturduğu bir idol olduğunu; Gerçek Tanrı hakkında düşündüğü gibi düşünmediğini kesinlikle söyleyebiliriz. Daniel Peygamber bölüm 11'de Antichrist hakkında şöyle yazar: Ve babalarının tanrısını dikkate almayacaktır: ve kadınların arzularında olacaktır, ve hiçbir tanrıyı umursamayacaktır: çünkü her şeye karşı ayaklanacaktır. Ancak Maozim Tanrısı'na kendi yerinde tapınacaktır: ve Atalarının bilmediği Tanrı'yı altın, gümüş, değerli taş ve değerli eşyalarla onurlandıracaktır. Ve Maozim'i bildiği yabancı bir tanrıyla güçlendirmesini sağlayacaktır. Ey Okuyucu, Mahmut'ta Antichrist'in imgesini tanı; çünkü o her ne kadar hiçbir tanrıyı umursamamış olsa da, hatta πλεοθεῖον yani çoklu Tanrı kültünü her zaman kınamış olsa da, yine de babalarının Tanrısını, yani Gerçek Tanrı'yı dikkate almadı, ya da İbranice kaynakta bulunduğu gibi יְיָ anladı, yani iyi ve usulüne uygun olarak bildi: ancak kendi yerinde, yani Mekke'de kurgusal bir tanrıya taptı. Ve Antichrist'in o tanrısının מַלְאִכָּי Maozim, yani Güçler veya Güçlü olarak adlandırılması boşuna değildir: çünkü Mahmut da Kuran'da çok sık olarak kendi tanrısını العزيز Alaziz, yani Güçlü adıyla çağırır: ve ayrıca, yukarıda gördüğümüz gibi, Mekkelilerin bir tanrısını veya idolünü, aynı anlama gelen Güçlü anlamına gelen العزى Alozza adıyla muhteşem bir şekilde yüceltmıştır. Dahası, Mahmut'un taptığı aynı Tanrı'ya bugün tüm Müslümanlar tapmaktadır: yani, insani olanlardan farklı olsa da, gerçek ve hakiki beden organlarıyla donatılmış bir tanrı:

her yerde bulunmayan, ancak yalnızca bir ve belirli bir yerde tutulan ve kapatılan: zekayla değil, bedensel gözlerle görülen: insanları günah işlemeye zorlayan, yalnızca bir kişiliğe sahip olan. Bu ise asla Gerçek Tanrı olarak adlandırılamaz, aksine Kuran'ında onun hakkında muhteşem ve hayranlık uyandırıcı şeyler övse bile, Mahmut tarafından uydurulmuş belirli bir hayalet veya idol. D. Augustinus 4. kitap Conf. 7. bölümünde Hristiyan İnancının gerçeğini tanımadan önce kendine böyle bir Tanrı şekillendirmişti: Tanrı'nın kendisiyle konuşurken yazdığı gibi: Sen bana sağlam ve kesin bir şey değilmişsin gibi geldin, seni düşündüğümde: çünkü sen değildin, aksine boş bir hayaletti; ve hatam benim Tanrı'm idi. Bu yüzden bu Müslüman tanrısının adında görünen bazı mucizelerin Şeytan tarafından gerçekleştirilmesi şaşırtıcı değildir. Ancak gerçekten hiçbir mucize gerçekleştirmedi.

Onbirinci Bölüm

Kuran'ın Mucizesi Üzerine.

Mahmut'un mucizelerinin en büyüğünün Kuran olduğu, Müslüman alimlerin ortak görüşüdür. Hatta diğer mucizelerini bunun yanında küçük veya hiç sayarlar. Kuran'daki tüm cümleleri الإيـان, işaretler veya mucizeler olarak adlandırırlar: sanki kaç cümle içeriyorsa o kadar mucize barındırıyormuş gibi; ancak daha önce gördüğümüz gibi, bazıları Kuran'da cümlelerden çok daha fazla mucizenin yer aldığını iddia etmektedir.

Her şeyden önce Mahmut'un kendisi, 29. sure olan العنكبوت (Ankebut) Suresi, 50. ayette, Mekkelilerin bir mucize istemesi üzerine Tanrı tarafından yanıt vermeye emredilir, ya da daha doğrusu Tanrı'nın kendisi yanıt verir: أَلَمْ يَكْفِهِمْ أَنَا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يَتْلَى عليهم: "Kendilerine okunan Kitab'ı sana indirmemiz onlara yetmedi mi?" Yani Kuran. Celaleddin burada şöyle yazar:

وهوانية معتمرة لا انقضاء لها بخلاف ما ذكر من الآيان كناقاة صالح وعصا موسى ومأبدة عيسى

Çünkü Kuran'ın kendisi, Salih'in devesi, Musa'nın asası ve İsa'nın sofrası gibi rivayet edilen diğer mucizelerin aksine, sonu olmayan, kalıcı ve sarsılmaz bir mucizedir. Ve 59. sure olan الحشر (Haşr) Suresi, 21. ayet, Tanrı şöyle konuşturulur

:لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُتَصَدَّعًا مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ :

"Eğer bu Kuran'ı bir dağın üzerine indirseydik, kesinlikle onu Tanrı korkusundan boyun eğip parça parça olmuş görürdün." Gazali ise onun hakkında şöyle görkemli bir şekilde konuşur

:هو المعجزة الكبرى الباقية بين الخلق وليست لنتي معجزة باقية سواء ان تحدي بها رسول الله :

بلغاء العرب وفصحاؤها وجزيرة العرب يومئذ ملئى بالاف منهم والفصاحة صنعتهم وبها منافستهم ومما مانتهم وكان ينادي بين المهرهم ان يأتوا بمثله أو بعشر سور من مثله أو بسورة من مثله ان شكرا فيه وقال تعالى لين اجتمعت الانس والجن على ان يأتوا بممثل هذا القرآن لا يأتون بمثله ولو كان بعضهم لبعض ظهيرا

Arap belagatçileri, hatipleri ve o günkü Arabistan yarımadası binlercesiyle doluydu; belagat onların sanatı, rekabetleri onunla ve övünçleri bundandı. Topluluğun arasında, eğer onda şüpheleri varsa kendi benzeri gibi, ya da benzerinden on sure yahut bir sure getirmeleri için çağrıda bulunuyordu. Yüce Allah şöyle buyurdu: Eğer insan ve cin bu Kuran'ın benzerini getirmek için bir araya gelse, bir kısmı diğerine destekçi olsa bile onun benzerini getiremezler: Kuran, yaratıklar arasında en büyük ve kalıcı mucizedir. Hiçbir peygamber, o dönemde Arabistan'ın doldurduğu en fasih ve en belagatli Araplara Kuran ile meydan okuyan Mahmut dışında kalıcı bir mucize gerçekleştirmedi; belagat onların sanatı ve mesleği idi, onda şan ve şeref kazanmak için rekabet ve çekişme vardı. O ise en üstün olanlarını, eğer onda şüphe ediyorlarsa, kendi suresine benzer bir Kuran ya da on sure veya en azından tek bir sure yapmaya davet ediyordu. Yüce Allah dedi ki: Eğer insanlar ve cinler bu Kuran'a benzer bir şey yapmak için toplansalar, birbirlerine yardım etseler bile bunu asla başaramazlar. Aynı mucizeyi Gazali de artırır ki: O, ilimle meşgul olmamış, kitapları

incelememiş, ilim aramak için yolculuk yapmamış; aksine her zaman cahil bedevi Arapların arasında yetim, zayıf ve ihmal edilmiş olarak bulunmuş ümmi bir adamdır.

Ahmed bin Abdolhalim, sayfa 320 ve Mahmut'un Hayatında Doğru Yolun İşaretleri kitabının yazarı, Kuran'ın bu kadar büyük ve yeni mucizesini doğrulamak için çok uzun bir tez kaleme alırlar. Müslüman alimlerin bu konudaki tüm argümanlarını tek bir kelimeyle tatmin edebilirdim; Rodos'ta kimsenin eşi benzeri olmayan bir atlayış yaptığını iddia eden ve bunun tanıklarına yemin eden bir Thraso'ya verilen yanıtla yanıt vererek: ἰδὲ "Póδοϋ, ἰδὲ 'κ1οδvυμ: İşte Rodos, işte atlayış. Elimde bizzat Araplar ve diğer Müslümanlar tarafından Arapça yazılmış pek çok Kuran nüshası var; Hristiyanlar bunlarda hiçbir şeyi değiştirmemiş veya tahrif etmemiştir; aralarında mükemmel bir uyum vardır ve hafif önem taşıyanlar dışında aralarında hiçbir fark yoktur. Ben gerçekten baştan sona tamamını okudum, defalarca yeniden okudum; daha iyi anlamak için önde gelen Müslüman alimlerin lugatlarını ve tefsirlerini kullandım; ne tek bir surede, ne onda, ne de hepsinde herhangi bir mucize ya da mucizenin gölgesini bulabildim; aksine pek çok saçmalık, boş laf, masal, hata ve yalan buldum.

Bu yüzden diyebilirim ki: İşte Kuran, ama: işte mucize değil. Ancak Müslümanların her bir argümanına yanıt vermek için, burada aynılarını kısaca gözden geçireceğim.

Öyleyse Müslümanların Kuran'ın mucizesini kanıtladıklarını düşündükleri ve aynı anda birden fazla argümanı içeren ilk argüman şu şekildedir: Mahmut, Mekkelileri sık sık Kuran'a benzer bir Kuran yazmaya veya sunmaya ya da onun taklit edilmesi gereken on veya hatta tek bir sureye davet etmiştir. Bunu yapmaları için zorunluluk onları sıkıştırıyordu; çünkü söz konusu olan Din, Krallık, mallar, hayat ve onların kurtuluşuydu. Dahası Mekkeliler belağata, özellikle de şiire son derece düşküncü, kendi zaferlerine ve itibarlarına düşküncüler. Dolayısıyla açıkçası ya benzer bir şey yapamamışlardı ya da yapmamaları için ilahi olarak engellenmişlerdi. Her iki durumda da bu büyük bir mucizedir. Yapmamış olmaları ise açıktır: çünkü eğer yapsalardı, diğer hafif önem taşıyan eserlerin ellerimize ulaştığı gibi onların eseri de ellerimize ulaşırdı.

Birincisi yanıt veriyorum; herhangi bir şehirde veya halkta kimsenin eşitini veya benzerini üretebileceği kimsenin bulunmadığı türden bir eserin yazılmasını mucize olarak saymamak gerekir; ancak belki de aynı şeyi taklit ederek, ya da aynı veya benzer şeyleri aynı ya da başka bir dilde, aynı kelimelerle ve anlatım biçimleriyle, küçük bir değişikliklerle ele alarak yapılabilir. Bu şekilde Kuran'a benzer bir şeyin yapılamayacağı en aptalca şekilde iddia edilirdi. Çünkü kim Aristo'yu, Homeros'u, Demosthenes'i veya Cicero'yu argümanın değeri, üslubun zenginliği, akıcılığı ve zarafeti bakımından, ancak onların yazdıkları şeyleri yazarak ya da onların kullandıkları kelimeleri kullanarak eşit kılabilmiştir? Görünüşe göre doğa, bazı benzersiz zekaları Anka kuşu gibi biçimlendirmiş ve diğerleri ne kadar bilginer olursa olsun beyhude yere taklit etmeye çalışacakları bazı eserleri bestelemek için

görevlendirmiştir. Gerçekten bu sadece edebi konularda değil, heykelde, resimde ve diğer becerilerde de sıklıkla gerçekleşir. Bu nedenle Yunan şair Pindaros hakkında Latin yazılmıştır.

Pindarus quisquis studet æmulari, Jule ceratis ope Dædalea, Nititur pennis, vitreo daturus Nomina Ponto.	Kim ki Pindaros'a özenmeye kalkar, Ey İulus, Daidalos'un balmumu kanatlarıyla, Yükselir göklere, cam gibi duru Pontus'a Adını verecek inançla.
---	---

Türkçeye çeviren İbrahim Şimşek'in dipnotu:

Horatius'un Odes (4. kitap, 1. şiir) adlı eserinden alınan bu dizelerdeki İulus (Iulus), Romalı şair Horatius'un şiirini ithaf ettiği arkadaşı Iullus Antonius'dur (Marcus Antonius'un oğlu).

Şiirde geçen Daidalos ise Yunan mitolojisinde labirenti inşa eden ve oğlumu İkarus'la birlikte bal mumu ve kuş tüylerinden yaptığı kanatlarla gökyüzüne uçarak kaçan usta mimar ve zanaatkardır.

Şiirdeki bu benzetme şu anlama gelir: Pindaros gibi ulu ve eşsiz bir şaire özenmeye kalkışmak, Daidalos'un balmumu kanatlarıyla gökte uçmaya çalışmak kadar tehlikelidir; bunu deneyen kişi İkarus gibi düşüp adını cam gibi berrak denize (Pontus'a) verecek, yani başarısızlığa ve mahvolsa bile unutulmaz bir felakete sürüklenecektir. Klasik edebiyatta devasa bir yeteneğe körü körüne ve boyunu aşacak şekilde özenmenin tehlikesini anlatmak için kullanılan ünlü bir metafordur. Üçüncü. Yanıt veriyorum: Mekkelilerin bu sözde yazarların uydurduğu kadar belagatli, bilgili ve alim oldukları doğru değildir. Aksine Kuran'ın kendisi onları antonomasia yoluyla azarlamaz değildir: الأमीين Idiotas: yani okuma yazma bilmeyenler. Gerçekten de Sura 62. الجمعة Conventus. v. 2. de şöyle sahibiz:

هو الذي بعث في الأميين رسولا منهم يتلوا عليهم آياته

O, ümmiler arasında kendilerinden, onlara ayetlerini okuyan bir elçi gönderendir. Ve Sura 3. Aliam Amran. v. 73. Yahudiler ve Hristiyanlar Mekkelileri antonomasia yoluyla Idiotas (Cahiller/Ümmiler) olarak adlandırarak şöyle derler:

ليس علينا في الأميين سبيل

Okuma yazma bilmeyenler konusunda bize bir günah yoktur. Ve unutulmamalıdır ki sadece Mekkeliler değil, tüm Araplar Kuran'ın bu kelimeleriyle ifade edilir. Celal, Sura 62, ayet 2'de şöyle yazar:

الأميين العرب والامي من لا يكتب ولا يقرأ كتاباً

Idiotalar Araplardır: ve Idiota yazmayı ve yazılı metni okumayı bilmeyendir. Müslümanlar arasında çok ünlü olan Ahmed bin Muhammed bin Çalkan adında bir yazarın tanıklığına göre, Kuran henüz yayılmaya başladığında Yemenite veya Mutlu Arabistan bölgesinin tamamında Arapça okumayı veya yazmayı bilen kimse bulunamamıştır. Bunu Edward Pocock aktarır, çünkü ben yazarın kendisini kaynakta görmedim. Kuran yorumcularının önderi Zemahşerî, aynı Sura 62'de şöyle yazar:

الأمي منسوب الى أمة العرب لانهم كانوا لا يكتبون ولا يقرؤون من بين الأمم

Idiota Araplara atfedilir, çünkü onlar diğer milletler arasında ne yazmayı ne de okumayı bilirlerdi. Schaiher Settanius da aynı şeyi kanıtlar:

الفرقتان المتعامنتان قبل المبعث هم أهل الكتاب والاميون والامي من لا يعرف الكتابة فكانت اليهود والنصارى بالمدينة والاميون والاميون بمكة

Mahmut << Muhammed, kitap birinci bölümde bunu açıklamıştı yazar>> gönderilmeden önce birbirine zıt iki grup vardı: Kitap Ehliler ve Ümmiler (İdiotalar, yani yazıyı bilmeyenler): Medine'de Yahudiler ve Hristiyanlar vardı: Mekke'de ise İdiotalar (Ümmiler) vardı. Abul-Mocarem'in oğlu Nafer, kitabının yazarı, şu kelimelerle onaylar:

الأمي في اللغة منسوب الى أمة العرب وفي أمكن

تكن تكتب ولا تقرأ فلتغير لكل من لا يعرف الكتابة ولا القراءة

Idiota dilin kökeninden Arap milletine atfedilir: ki o okumayı ve yazmayı bilmezdi. Ancak bu kelime okumayı ve yazmayı bilmeyen herkese aktarılmıştır. Bazı kimseler, Arapların tüm bu kabalıklarına ve cehaletlerine rağmen şiire düşkün olduklarını; özellikle de herhangi bir belirli hece kuralı olmaksızın, ritmik cümlelerle kendi duygularını ifade etmeye çalıştıklarını ileri sürerler: tıpkı bizim köylülerimiz, kırlardaki çobanlar veya kavşaklardaki körlerin sık sık alışageldiği gibi. Buradan hareketle Celaleddineddin Suyutî tarafından aktarılan Ebno-Phares yazarı şunu yazar:

Erken dönem Arapların, ihtiyaç duyduklarında her birinin ortaya koyduğu dizelerden başka bir şiiri yoktu.

Hâlin durumu Kuran için de böyledir, ki bunu dileyen herkes görebilir.

Dördüncü. Yanıt veriyorum: Mekkelilerin en belagatli, en bilgili ve en alim olduklarını kabul etsek bile; yine de onlar akıllı ve ağırbaşlı insanlar oldukları ve Mahmut'u aptal ve dolandırıcı olarak gördükleri için; Kuran'ı ise saçma ve aptalca bir yazı, ya da büyücü ve batıl inançlı olarak inanıyorlardı (ki bunların hepsi bizzat Kuran'ın kelimelerinden fanatik ve ikiyezli bir adama ve onun kitabına açıkça ortaya çıkmaktadır, onlar da cevap vermeye tenezzül etmemişlerdir: silahlarla ve sopalarla, kalemle değil; ve Mahmut ile yandaşlarının yazısını bir veba gibi kendi şehirlerinden kovmuşlardır, nitekim Müslümanların kendi tarihlerinden de anlaşılmaktadır). Mahmut Medine'ye sürgün olarak sığındığında, o milleti pohpohlamalar ve hilelerle kendi tarafına çekti; böylece Medinelilerin güçleriyle güçlenerek Mekkelileri yenilgiye uğrattı ve ezdi. O zaman ise Kuran ile yanıt vermenin ona hiçbir faydası yoktu; zaten o talep etmiş olsa bile bunu yapmaya cesaret edememişlerdi.

Beşinci. Yanıt veriyorum: Mahmut'un ölümünden sonra birçok Arap'ın Kuran'dan çok daha belagatli ve daha iyi eserler kaleme aldığını. Ancak Müslümanlar, peygamberlerine yalan lekesi sürmüş görünmemek için bunu inkar ederler. Verrum, kendi tutkularıyla körleşmiş Müslümanlar değil, bilgili ve arı duru yargıya sahip insanlar bunu değerlendirmelidir. Müslümanlar tarafından Aziz gibi hürmet gören Doktor Ömer bin Phareth, Mısırlı bir adam: her türlü edebiyattan tamamen yoksun olduğu için, tıpkı Mahmut gibi, kötü bir cin tarafından çarpılmış gibi, sık sık aniden yere kapaklanır, en farklı şeyleri farklı çılgınlarla dile getirirdi; ve Mahmut'tan daha büyük bir zarafet ve daha iyi bir düzenle kendi düşüncelerini ifade ederdi. Yayıdığı şeyleri yazıya geçiren hevesli katipleri vardı; ki bunların altmış yıllık bir süre zarfında ortaya koyduklarından, Kuran'dan daha büyük ve daha zengin bir kitap oluşturdular ve onu ithal ettiler: Divan, Doktor Ömer bin Phareth'in Diyaloğu. Bunu en bilgili asil Persli eserinde aktarır, ki onu Persçe şöyle kaydetmiştir: Çebil Sutun: yani Kırk Sütun, 9. madde.

Kuran'ın mucize olduğunu ileri süren ikinci argüman, Mekkelilerin bu kadar bilgili ve belagatli olmalarına karşılık Mahmut'un cahil bir insan olması ve hep köylüler arasında vakit geçirmesine rağmen, Mekkelilerin benzerini hatta dengini bile yapamayacağı kadar nadir ve hayranlık uyandırıcı bir eser ortaya koymuş olmasıdır.

Ancak buna kolayca yanıt verilir: Birincisi, Müslümanların iddia ettiği gibi bu eserin o kadar nadir ve hayranlık uyandırıcı olduğu inkâr edilir. İkincisi, birçok cahil ve okuma yazma bilmeyen kişinin, başkalarından duyduklarından ya da kendi kendilerine düşündüklerinden yola çıkarak, doğuştan gelen bir muhakeme, zeka ve ihtiyatla, bir yazarın yardımıyla kendi düşüncelerini en iyi şekilde açıklayabilecekleri bilinmektedir; bu durumun bazı körlerde bile gerçekleştiği tespit edilmiştir. Dahası Ahmed'in kendisi ve Müslümanlar, başka yerlerde gördüğümüz gibi, Mahmut'un ölümlülerin en ihtiyatlısı, en bilgisi ve en keskin zekası olduğunu ağız dolusu övmektedirler; bu konuda kendileriyle açıkça çelişmektedirler.

Bununla birlikte bazıları (her ne kadar Müslümanlar bunu inkar etse de) Kuran'ın Mahmut tarafından değil, Rahip Nestorios'lu Sergios tarafından hazırlandığını ya da Hristiyanlar ve Yahudiler tarafından Mahmut'a yanlış bir şekilde öğretilen, Kuran'da yer alan hususların onun kendi adamlarından bazılarının parça parça ve karışık bir şekilde dikte ettirildiğini, bunların daha sonra Ebubekir tarafından tek bir ciltte dağınık ve hiçbir düzen olmaksızın derlendiğini ileri sürerler. Ve bu daha doğru görünmektedir. Gabriel olarak kendini tanıtan kötü bir cinin, Kuran'da yer alan şeyleri Mahmut'a fısıldadığını iddia eden biri de sanırım yanılıyor olmazdı. Kesinlikle Kuran'ın üslubu, cinlerin çarpılmışlar veya başka bir şekilde konuşurken kullandıkları üsluba çok benzerdir. Ancak bunu kendi yerimde daha etraflıca ele alacağım.

Yine de Arapların, Mahmut'u bu denli cahil göstermeleri hususunda, demin söylediğim konunun dışında başka bir açıdan da kendileriyle çeliştikleri bana görünmektedir. Çünkü eğer Mekkeliler en belagatli ve şiirsel zarafete en düşkün

kişilerse; Mahmut sadece Mekkeli değil, aynı zamanda en soylu Mekkeli aileden, dolayısıyla diğerlerinden daha fazla belagat ve bilgeliğin parıldamasının mukadder olduğu Kureyşli ve Haşimoğullarına mensup biri olduğuna göre; en azından en bilgili kişilerin arasında bulunduğu için o kadar cahil olması muhtemel değildir. Çünkü babasını henüz üç yaşındayken kaybetmiş olmasına rağmen, sekizinci yaşına kadar dedesi Abdulmuttalip'in vesayeti ve bakımı altında kalmıştır; dedesi öldüğünde ise Doğru Yolun İşaretleri kitabının yazarının yazdığı gibi, yaşadığı sürece onu onurlandıran, koruyan ve ona yardım eden amcası Ebu Talip onu vesayeti altına almıştır. Ebu Talip ise Mahmut'un hayatının kırk altıncı yaşına kadar yaşamıştır. Mahmut ise hayatının yirmi beşinci yılında, soyluluğun zirvesinde ve son derece zengin bir dul olan Hatice'yi eş olarak almıştır.

Müslüman yazarların "Arap'ın Hanımı" (Dominam Arabum) olarak adlandırdığı ve Suriye genelinde çok geniş mülkleri ile en karlı ticareti elinde bulunduran böyle bir kadının kocası olduğunda; aynı yazarın c. 3, Bölüm 1'de İbrahim'in oğlu Ali'nin, Haşim'in oğlu rivayetine dayanarak aktardığı şu inancı kabul etmek gülünçtür: yani Mahmut'un otuz yedinci yaşından sonra, peygamberlik görevine çağrıldığı zaman, amcası Ebu Talip'in sürülerini ıssız yerlerde otlatmakla meşgul olduğu ya da yukarıda Ahmed'in yazdığı gibi sürekli köylü Arapların arasında bulunduğu inancı. Dahası, eğer Mahmut bir eşek veya kütük olsaydı bile, en soylu, en belagatli ve en bilge Arapların arasında o kadar uzun süre bulunmuş olmasından ötürü kesinlikle bir miktar ilim ve erdem edinmiş olurdu.

Ve kim inanır ki Hatice gibi büyük bir kadının ve o kadar büyük imkanların hanımı, önce vekilharcını, sonra kocası olarak bu kadar aptal ve cahil bir adamı seçsin?

Ancak bu mesele geçiştirilmiştir ve kısaca değinmek yeterlidir. Şimdi Kuran'ın mucizesini kanıtlamak için Müslümanların öne sürdüğü diğer hususlara gelelim:

Üçüncü argüman ise seçilmiş kelimelerdeki, kusursuz düzendeki ve bu kelimelerin anlam oluşturmak üzere düzenlenmesindeki zarafetti. Ancak bu argüman her iki yönünden de topallamaktadır. Çünkü ilk olarak Kuran'da böyle bir zarafetin bulunduğu iddiası yanlıştır. İkincisi, bunu ilahi veya mucizevi bir etki olarak kabul etsek bile, bundan hiçbir mucizevi sonuç çıkarılamaz. Aksine bu durum, Tanrı'nın kelamının olmadığını, peygamberlerde konuşan Tanrı Ruhu'nun her zaman kendine tutarlı ve yekpare olması gerektiğini gösterir. Dahası, ne Beş Destur'da (Tevrat'ta) ne İncil'de boş bir zarafet aldatmacası ya da herhangi bir kelime süsü bulamayız; aksine Kutsal Ruh tarafından bize sağduyulu, gerçek anlamlı kelimelerle, ortak ve sade bir üslupla sunulduğunu görürüz. Ayrıca Demosthenes'in, Cicero'nun, Platon'un, Seneca'nın ve diğer pek çok pagan yazarın belagat ve ifade zarafetinin Tevrat ve İncil'dekinden daha büyük görünmesi de yadsınamaz. Ancak Aziz Paul'un Korintlilere 1. Mektup, 1. bölümde yazdığı gibi: "Mesih beni vaaz etmek için gönderdi, ama söz bilgeliğiyle değil, ki Mesih'in çarmıhı boşa çıkmasın." Ve 2. bölümde: "Kardeşler, yanınıza geldiğimde, konuşma ve bilgeliğin üstünlüğüyle gelmedim." Ve biraz

sonrasında: "Sözüm ve vaazım insan bilgeliğinin ikna edici sözleriyle değil, ruhun ve gücün kanıtıyladır." Aziz Augustinus, İtiraf 6. kitap, 5. bölümde Kutsal Yazı hakkında şöyle der: "En açık kelimelerle ve en alçakgönüllü anlatım üslubuyla kendini herkese sunar ve zihni saf olmayan, kalbi hafif olmayan herkesin niyetini çalıştırır ki tüm insanlara seslenebilsin."

Ancak Mahmut ve Müslümanlar, Kuran'a yalandan ve böbürlenerek o kadar büyük bir zarafet ve çekicilik atfederler ki, Arap dilini çok iyi bilen herkes, Kuran'ın bu sözde zarafet iddialarına güler ve alay eder. Bana göre orada, Etrüsklerin şiirleri veya bizim Leoninler dedikleri türden şiirler gibi, sonları kafiyeyle biten cümleler akışından başka hiçbir zarafet görünmemektedir; üstelik kesin bir ölçü kuralı olmaksızın, sadece bizim şairlerimizde değil, özellikle Etrüsklerde, dahası metinle sonradan üstün gelen bizzat Arapların kendilerinde de bulunur. Burada, diğerlerinden daha çekici ve zarif görünen ve Kuran'ın doksanıncı suresi olan, başlığı Güneş Suresi anlamına gelen Sure-i Şems'i örnek olarak sunmak isterim; önce Arapça kelimelerini olduğu gibi bırakacağım, ardından altındaki şiiri istediğin gibi şiir biçimiyle Türkçeye çevireceğim:

وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا
وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَاها
وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَاها
وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاها
وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاها
وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاها
وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا
فَاللَّهُمَّاهَا فُجُورُهَا وَتَقْوَاهَا
فَقَدْ أَفْلَحَ مَنْ رَزَّاهَا
وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا
كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَاهَا
إِذِ انْبَعَثَ أَشْقَاهَا
فَقَالَ لَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ نَاقَةَ اللَّهِ وَسُقْيَاهَا
فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمْ رَبُّهُمْ بِذُنُوبِهِمْ فَحَسَّاهَا
وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا

Günes Suresi,

Güneş ve onun ihtişamı adına,
Ay ve onu takip ettiği zaman adına,
Gündüz ve onu parlattığı zaman adına,
Gece ve onu örttüğü zaman adına,
Gök ve onu inşa eden adına,
Yeryüzü ve onu yayan adına,
Can ve onu şekillendiren adına,
Ve ona isyanını ve takvasını ilham eden adına;
Ne mutlu o kişiye ki onu arındırdı,
Ve yazıklar olsun o kişiye ki onu kirletti;
Semud kavmi azgınlığı yüzünden yalanladı,

Aralarından en bedbaht olanı ileri atıldığı zaman;
Birlik elçisi onlara şöyle demişti: "Tanrı'nın devesi ve onun su içme hakkı."
Ama onu yalancı saydılar ve deveyi boğazladılar;
Rableri de günahları nedeniyle başlarına felaket yağdırdı ve onları yerle bir etti;
Ve onların bu akıbetinden korkmadı.

Burada rica ederim, zarafetin, neyin ağırlığının, veya tarzın haşmetinin, ki hiçbir ölümlü eşitleyemez, ve taklit dahi edemez? Burada mucizenin neyi var? Hangi ilahi, veya insani üstünün? Ve gerçekten de bu, tüm Kuran sureleri arasında en mükemmel görünüyor.

Yine de burada okuyucuyu uyarırım, sadece Arap dilini iyi bilen Hristiyanları değil, aynı zamanda daha bilgili ve basiretli Müslümanları da, Kuran zarafetinin bu boşluğunu ikrar etmiş ve itiraf etmişlerdir. Zira İsmail oğlu Ali, tarihinin cap. De gente Moslemorum, adlı bölümünde, Müslüman bilginlerin diğer mezhepleri veya okulları arasında, aralarında en ünlüsü olan ve المرادارية Merdariensium olarak adlandırılan, hakkında şöyle yazar:

المرادارية أصحاب عيسى بن صبيح المكنى بأبي موسى المقلق بالمردار ويسمي راهب المعتزلة لأنه تزهد وانفرد من أصحابه بمسائل قبيحة جدا منها ان الناس قادرون على مثل هذا القرآن فصاحة ونظما وبلاغة وهو الذي بالغ في القول بخلق القرآن :

Merdariyenler, Abu-Musa olarak adlandırılan İsa fili Sobeihi'nin takipçileridir; ve kendisi İsa, Almerdar olarak adlandırılmıştır: ve Mutezile'nin Monachus'u olarak çağırılırdı: dindar bir yaşamı benimsemiştir; ve kendisini kendi insanlarından ayırmıştır: ve oldukça saçma önermeler savunmuştur, bunlardan biri, insanların belagatte, kelime dokusunda ve zarafette Kuran'a benzer bir kitap yapabileceği idi. Ve Kuran'ın yaratılmış olduğunu iddia edecek kadar ileri gitmiştir. Aynı şekilde, her ne kadar Hristiyan olsa da bizzat Müslümanların çok değer verdiği seçkin Yazar Arap, Arap tarihine ait eserinde Gregorius Abul-Phargius şöyle yazmaktadır:

ومن المعتزلة ايضا صبيحي الملغب بالمردار بالغ بالقول بخلق القرآن وان العرب كانوا قادرين على مثله فصاحة وبلاغة : لولا منعوا عن الامتتام

Mutezilliler arasında ayrıca Almerdar lakaplı İsa da vardı; o, Kuran'ın yaratılmış olduğunu ileri sürmeye cesaret etmiş ve eğer buna niyet etmekten alıkonulmasalardı, Arapların belagatte ve zarafette o kitaba benzer bir kitap yapabileceklerini söylemiştir. شرح المواقف İstasyonlar Beyannamesi kitabının yazarı, bu doktorun görüşünün, sadece Arapların Kuran'a benzer bir şey yapabileceği değil, aynı zamanda ondan daha iyi ve daha güzel bir şey de yapabileceği olduğunu doğrulamaktadır. Sciaher Settanius ekler: ابطاله اعجاز القرآن من جهة الفصاحة والبلاغة, onun, belagat ve zarafet bakımından Kuran'daki mucizenin boş olduğunu gösterdiğini belirtmiştir. Ad Refutat. Alcor. Pars II.

Sadece Almerdar değil, aynı zamanda النظم Alnodhan adındaki başka bir doktor da, aynı Sciaher Settanius'un belirttiği gibi, Kuran'daki mucizenin sadece şu yönlerden ibaret olduğunu öne sürüyordu:

من حيث الاخبار من الامور الماضية والآتية ومن جهة صرف الدواعي عن المعارضة ومنع العرب عن الالتمام به
محجراً وتعجباً اذا لو خلاهم لكانوا قادرين على ان ياتوا بصورة من مثله بلاغة وفصاحة ونظ

Geçmiş ve gelecek olaylar hakkındaki haberler yönünden; muhalefet etme arzularını uzaklaştırma ve Arapların, eğer onları serbest bıraksaydı belagat, fesahat ve nazım yönünden onun benzeri bir sure getirmeye muktedir olacakları halde, buna yönelmesini zorla ve aciz bırakarak engellemesi yönündendir. Bu durum Latince kısmında şöyle açıklanmıştır: geçmiş ve gelecek şeyler hakkındaki anlatımlar yönünden; ve Tanrı'nın, cevap vermeye davet edilen Arapları bunu yapmaktan alıkoyması ve onların kibirden ya da zayıflıktan ötürü buna niyet etmemesi sebebiyledir. Zira eğer Tanrı onlara izin verseydi, kesinlikle zarafet, belagat ve düzen güzelliği bakımından Kuran'a benzer bir sure yapabilirlerdi. Fakat kanıtlanması gereken şey şuydu: Mekkelilerin bunu yapmaktan ilahi olarak engellenmiş oldukları. Yine de bunu yapabilme gücüne sahip olmaları, Kuran'ın yalanını kanıtlamak için yeterlidir.

Geçmişte sırası gelmişken not edeyim ki, Müslümanlar arasında Kuran'ın yaratılmış olduğuna inanmak veya bunu ileri sürmek büyük bir günah ve suçtur. Zira yukarıda övülen İstasyonlar Beyannamesi Yazarı'na göre, Hz. Muhammed'in kendisi şöyle demiştir: من قال القرآن مخلوق فهو كافر : Kim Kuran'ın yaratılmış olduğunu söylerse, kâfirdir. Ve zavallılar, Tanrı olmayan hiçbir şeyin yaratılmamış olamayacağını anlamıyorlar. Fakat Almerdar, peygamberini hiçe sayarak ve inatçı bir katır gibi dine karşı gelerek cesurca şu ifadeyi ilan etti: كفر من قال قدمه : Kim Kuran'ın yaratılmamış veya ebedi olduğunu söylerse, kâfir sayılsın (böyle belirtir Sciaher Settanius). Kuran'ın yaratılmış veya yaratılmamış olmasına dair bu tartışma, Müslümanlar arasında büyük karışıklıklara ve devasa kıyımlara yol açtı: öyle ki her iki taraf için sayısız insan öldürüldü; ve sonunda Halife veya İmparator Motavackelo tarafından zorlukla dindirildi: çünkü o herkesin kendi görüşüne sahip olmasını serbest bırakmak istiyordu. Alcorano hakkında daha da gülünç bir görüş, Algiahedhitar'ın mezhebinin lideri olan الجاحظ Algiahedh adındaki bir doktora aitti; yani şöyle diyordu: ان القرآن : Alcorannum bir beden olduğunu, bazen insana bazen de canavara dönüşebileceğini savunuyordu. Eğer sadece bir canavara dönüşebileceğini söyleseydi, daha mantıklı konuşmuş olurdu. Fakat geri kalanına geçiyorum.

Müslümanlar, Kuran'ın mucizevi olduğunu öne sürmek için dördüncü argümanı, bizzat içinde ele alınan konulardan türetilir. Ancak bu argüman, onun zarafetinden, üslup ve düzen güzelliğinden türetilenden daha zayıftır. Zira daha önce de söylediğim gibi ve Kuran'ı okuyarak herkesin kendisinin de fark edebileceği üzere, içindeki şeylerin çoğunluğu saçmalıklar ve Talmudik masallardır; ayrıca Kutsal Yazıların tarihlerine karşı pek çok yalan içerir; bunun ötesinde Hristiyan inancına karşı pek çok sapkınlık ve küfür barındırır. Büyük bir kısım, Müslümanların batıl ritüellerine ve politik yasalarına, özellikle de Kuran'ın neredeyse yegane amacı olan

savaşların yürütülmesine aittir. Birkaç ahlaki belgeye sahiptir, ancak bunlar, Kutsal Yazılarda demiyorum ama Pagan filozoflarda, Seneca, Epiktetos, Platon ve bu tür diğer kişilerde bulunanlarla hiçbir şekilde karşılaştırılmaz. Son olarak, ilahiyata ve ilahi erdemlere ilişkin bazı konuları ele alır; ancak her şeyi neredeyse masallar, saçmalıklar ve hatalarla karıştırır; özellikle de nihai Yargı, Cehennem ve Cennet hakkında bahsettiğinde. Onda bulunan her türlü sağlam ve övülesi şey ise, kıyaslanamayacak kadar zengin, daha zarif ve daha etkili bir şekilde Kutsal Yazılardan ve Hristiyan doktorlardan elde edilir. Bunu kanıtlamak üzerinde uzun durmuyorum, çünkü Kuran'ın kendisi bunu yeterince kanıtlıyor.

Bu durumda sonuç olarak çıkarıyorum ki, Muhammed hiçbir gerçek mucize gerçekleştirmemiştir: çünkü Müslümanların ona attığı şeyler, Kuran'ın kendisinde bizzat açıkça reddedilmektedir. Şayet onları gerçekleştirmiş olsaydı bile, görüldüğü üzere bunların hepsi en azından Melekî doğanın güçlerini aşmadığından ve birçoğu da göz boyama (illüzyon) niteliği taşıdığından, hiçbir şekilde gerçek mucize adını hak etmezler.

Fakat eğer Müslümanlar, sahte peygamberlerinin gerçek mucizeler gerçekleştirdiğinde inatla ısrar ederlerse; biz bunları kabul etmesek bile, yine de onların kendi itiraflarından yola çıkarak Mesih'in çok daha fazla, daha büyük ve gerçekten de gerçek mucizeler gerçekleştirdiğini yanıtlayacağız. Zira Muhammed hiçbir ölü diriltmemiştir: ne gökten ekmek inmesine sebep olmuş; ne denize ve fırtınalara emretmiştir; ne de tek bir günde elli bin hastalığı iyileştirmiştir; dahası onun mucizelerini çokça abartanlar bile bunların anca bine ulaştığını itiraf ederler. Öte yandan, Mesih ağaçları yürütmemiş, canavarları veya taşları konuşturmamıştır. Öyledir: zira bunlar büyücülerin ve sihirbazların özellik especiesi olduğundan ve çoğunlukla şeytan tarafından yapıldığından, hiçbir gereklilikleri veya faydaları yoktur: eğer Mesih onları yapmak istemediyse şaşılacak bir şey yoktur. Ne var ki o kadar çok topalın yürümesini, o kadar çok körün görmesini, o kadar çok dilsizin konuşmasını, o kadar çok ölünün dirilmesini sağlamak çok daha büyük ve mucizeviydi; ayrıca kayaların ve Tapınak perdesinin yırtılması: mezarların kendiliğinden açılması ve çoktan sönmüş cesetlerin oradan yeniden dirilip kalkması: dolunay vaktinde öğle güneşinin üç saat boyunca tutulmaya uğraması ve bütün yer yüzünün büyük bir sarsıntıyla sarsılması.

Son olarak bu kaçınılmaz argümanla Müslümanlara karşı ayaklanıyorum. Tanrı'nın sahte bir dini doğrulamak için gerçek mucizelerle işbirliği yapması imkansızdır; dolayısıyla Muhammed'in gerçek mucizeler gerçekleştirmiş olması imkansızdır. Zira Tanrı, bizzat Müslümanların ve Kuran'ın gerçek olduklarını itiraf ettikleri, sadece Mesih'in değil, aynı zamanda havarilerin ve diğer Hristiyan azizlerinin mucizeleriyle Hristiyan dinini doğrulamış olduğundan; Hristiyan dininin iyi ve gerçek olduğu kaçınılmaz olarak kabul edilmelidir. Dolayısıyla Tanrı'nın, Hristiyan dinine neredeyse taban tabana zıt olan Muhammedî mezhebi gerçek mucizelerle onaylamış olması imkansızdır. Müslümanların burada ne yanıt verebileceklerini göremiyorum; ancak

Tanrı'nın Hristiyan dinini, iyi ve gerçek olduğu sürece, yani Muhammed'in gelişine dek gerçek mucizelerle onayladığını söyleyebilirler. Ne var ki bu yanıt iki açıdan reddedilir. Birincisi, bu öncülümüzün üçüncü bölümünde kanıtlayacağımız üzere, Hristiyan dini gerek Muhammed'den önce gerekse Muhammed'den sonra her zaman aynı kalmıştır; ve onun hiçbir zaman değiştirildiği hiçbir akılla kanıtlanamaz. İkincisi, Tanrı Hristiyan dininde Muhammed'in gelişinden önce gerçekleştirmeyi adet edindiği mucizelerin aynısını, Muhammed'in gelişinden sonra bugün de gerçekleştirmektedir. Zira dünyanın dört bir yanında ister kutsal kişiler aracılığıyla ister kutsal kalıntılar ve imgeler vasıtasıyla ya da diğer yollarla, pek çok ölü diriltilmiş, pek çok kör aydınlatılmış ve yalnız Tanrı'nın kudretiyle yapılabilecek diğer mucizeler gösterilmiştir: ve bunların doğruluğu hakkında kuşkuya yer bırakılmamaktadır; çünkü bunlar tek bir bölgede, tek bir şehirde, tek bir aziz tarafından veya aynı tanıklar önünde gerçekleşmemişlerdir: aksine en uzak bölgelerde, çok farklı azizler tarafından ve birbirlerini asla görmemiş veya tanımamış olan tanıklar huzurunda gerçekleşmişlerdir. Öyleyse Müslümanların hiçbir argümanı yoktur.

BÖLÜM ON İKİ

Dinden önce kurulmuş olan dinin korunması için mucizelerin gerekip gerekmediği üzerine.

Bir dini kurmak ve onun Yaratıcısının Tanrı olduğunu kanıtlamak için mucizelerin gerekli olduğu yeterince kanıtlanmıştır. Şimdi ise aynı mucizelerin dini korumak ve aydınlatmak için gerekip gerekmediğine bakılmalıdır. Zamanımızın yenilikçileri bunu reddetmektedir; sanırım bunun nedeni kendi mezheplerinde hiçbir mucizenin bulunmamasıdır. Ağdaki kuyruğunu kaybetmiş olan ve diğer tilkilere kendi kuyruklarını da işe yaramaz ve çirkin bir ağırlık olduğu gerekçesiyle kesmeleri için ikna etmeye çalışan Ezop'un tilkisini taklit etmektedirler. Şüphesiz ki kendileri hiçbir mucize gerçekleştiremedikleri için bunların erdemini küçültmeye çalışmakta ve bunların halihazırda kurulmuş olan dine hiçbir fayda sağlamadığını ilan etmektedirler. Dahası, Katolikler arasında her gün gerçekleştiği görülen bu şeyleri şeytanın oyunları veya basit insanların yanılsamaları olarak adlandırmaktan çekinmemektedirler. Biz ise aksine, dinin beslenmesi ve korunması için bile mucizelerin ya gerekli ya da en azından son derece yararlı olduğuna inanmaktayız; bu durum zaten bizzat olguyla kanıtlanmaktadır. Zira evrensel dünyaya ve özellikle İsraililere sunulan gerçek dinin aracılığı olan Musa'nın yasası, sadece aynı Musa tarafından pek çok hayranlık uyandırıcı alametle onaylanmakla kalmamış, aynı zamanda o dönemden itibaren Tanrı tarafından ister doğrudan ister Peygamberler ve kutsal adamlar aracılığıyla, İsraililer arasında varlığını sürdürdüğü sürece sürekli olarak birçok alametle aydınlatılmıştır. Bu durum neredeyse tüm Eski Ahit kitaplarında açıkça görülmektedir; ve Rab İsa'nın zamanında da Yuhanna İncili'nde aktarılan Bethesda Havuzu'nun mucizesi devam etmekteydi. Ayrıca İbranilerin bilginleri Yoma kitabının Thareph Becalpe faslında ve Scela Jamim adıyla başlayan ayırımında, Tapınak'ta sürekli olarak gerçekleşen ve Rab İsa'nın ölümüne kadar kendi tanıklıklarına göre devam eden birçok harikayı ya da hayranlık uyandırıcı alameti aktarırlar. Bunlar şunlardı: Tanrı isminin kurası her zaman sağ tarafta çıkardı; Tapınak'ta asılı duran

parlak dil veya kırmızıya boyanmış yün beyazlaşırdı; akşam lambası asla sönmezdi; Sunak ateşi odun olmaksızın güçlü bir şekilde korunurdu; takdime ekmeğinin bir fasulye büyüklüğündeki küçük parçası, onu yiyen Kâhin'i doyurur ve yine de bir miktarartardı; Kutsal Yer'in etinin kokusu yüzünden hiçbir kadın asla düşük yapmazdı, ne o etler asla kokardı ne de saklandıkları evde hiçbir sinek görünürdü; takdime ekmekleri asla bozulmazdı; Keffaret gününde Kâhin'in başına asla gece kirlenmesi gelmezdi; Tapınak'ta ibadet edenler sıkışık durup birbirlerini sıkıştırırsalar bile yine de aralarında büyük bir boşluk ve yer bulurlardı; Kudüs'te asla akrep veya yılan kimseyi sokmazdı; yağmur asla Kurban ateşini söndürmezdi ve ne kadar şiddetli olursa olsun hiçbir rüzgar duman sütununu bozmadı; değerli eşyaların parçaları, iç sundurmanın külleri, Şamdan'ın temizlik artıkları, hayvanların dışkıları ve tüyler kendi yerlerinde emilip yok olurdu. Bu mucizelerden Pirke Aboth icmalinde de bahsedilmektedir. Eğer biri bunların hahamların Talmudik uydurmaları olduğunu söylese bile, kutsal kitaplardan Makkabiler dönemine kadar İsrail Kilisesi'nde her zaman bazı mucizelerin gerçekleştiği gerçeği yine de kesin kalırdı. Sonrasında ise, Mesih'e kadar geçen o kısa yıllar aralığında eğer az ya da hiç mucize bulunmuyorsa, bu durum ilahi takdire atfedilmelidir: çünkü Tanrı'nın Krallığı Yahudilerden alınacak ve uluslara devredilecekti ve Musa'nın yasası en kısa sürede İncil yasasıyla değiştirilecekti; dolayısıyla mucizeler lütfunun o ulustan kaldırılması da adıldı, ki böylece bu sayede pek yakında gerçek dinden mahrum kalacaklarını anlasınlar.

Hristiyan dininde ise parladığı on altı yüzyılı aşkın süredir her yüzyılda birçok mucizenin gerçekleştiği ve bunların sadece bir tek Tanrı'ya ve O'nun kudretine atfedilebilecek türden olduğu; en farklı yerlerde ve zamanlarda Hristiyanlık Cumhuriyetindeki olayları kaleme almış sayısız yazarın tarihlerinden ve yıllıklarından açıkça anlaşılmaktadır; bunların hepsini yalan veya sahtecilikle suçlamaya en utanmaz veya en çılgın kişi bile cesaret edemez. Müslümanlar kesinlikle bunları inkâr etmemekte, aksine Muhammed'e kadar gerçekleşen şeyleri içtenlikle kabul etmektedirler.

Hüseyin'in oğlu Ebülhasan Ali, Nasıra şehri hakkında konuşurken Hristiyanlarca büyük bir saygı gören belirli bir kilisede şunu gördüğünü iddia eder:

منها زيت ثمين كالبوب بمعرك به النصارى besyil ثوابيت من حجارة فيها عظام للوتي

İçinde ölülerin kemiklerinin bulunduğu, Tanrı'nın Hristiyanlar için bereketlendirdiği yoğun ve kalın bir yağın aktığı bazı taştan tabutlar.

Aynı yazar, havarilerin çağdaşı olduğunu ve İsa'nın inancını vaaz ettiği için Mezopotamya'nın bir kralı tarafından öldürüldüğünü iddia ettiği Aziz Georgios'u azizler arasında zikreder ve ekler:

والحياة الثانية فقتله فاحياء الله فامر بنشو في الثالثة واحرقته واذرائه في دجلة فاملك الله ذلك للمان

Ve Tanrı onu diriltti, onu gönderdi... İkinci kez aynı krala: o ise onu yeniden öldürdü; ve Tanrı onu tekrar diriltti. Krala geri döndüğünde, kral onu parçalara ayırmasını, yakılmasını ve küllerinin Dicle nehrine saçılmasını emretti. Tanrı ise o kralı helak etti, vb.

Aynı yazar, Kur'an'da da hakkında bir şeyler ima edilen bazı Hristiyan havarilerinin mucizelerini anar; bazı yorumcular bunların Petrus ve Yuhanna olduğunu, bazıları ise Petrus ve Thomas ile yanlarında Habib adında dülger olan başka birinin olduğunu belirtir. Diğer sözleri arasında şu ifadeler yer alır:

فاظهروا من الاعجاب والمعramين من ابراء الاكمه

Ve körleri anadan doğma aydınlatarak, cüzamlıları temizleyerek ve ölüleri diriltirek mucizeler, açık kanıtlar gösterdiler.

Aynı yazar, Hristiyanlara karşı o kadar şiddetle zulmeden ve Mesih'i inkâr etmeyi reddedenlerin yanan kömürlerle dolu çukurlara atılıp perişan bir şekilde ölmelerini emreden Yahudi Tiran Dunaan'ın zamanında Arabistan'da gerçekleşen şu mucizeyi aktarır:

فاوني بامرأة لها طفل بن سبعة اشهر فابت ان تتخلا من دينها فادنيت من النار فجزعت فانطق الله الطفل فقال يا أمت ماضى على دينك فلا بد هذه فالقامما

Yedi aylık bebeği olan ve dininden vazgeçmeyi reddeden Hristiyan bir kadın ona getirildi. Ateşe yaklaştırıldığında korkmaya başladı, bunun üzerine Tanrı bebeğe konuşma yetkisi verdi ve bebek şöyle dedi: "Ey annem, dininde sabit kal; çünkü bu ateşten sonra başka bir ateş olmayacaktır." İkisi birlikte yanan çukura atıldılar. Bu şehitler hakkında, Kur'an'da şu şekilde onurlandırıcı bir şekilde bahsedilir: Hendek Ashabı (Socii foveæ), çünkü Mesih uğruna ateş dolu hendeklerin içine atılarak ölmüşlerdir.

Ayrıca Kur'an'ın kendisinde, Maide veya Kehf Suresi'nde (Sura 18), her ne kadar içine biraz efsanevi unsurlar karışsa da, Yedi Uyurlar'ın (Septem Dormientium) harika tarihi etraflıca anlatılır.

Yahudilerin kendileri de Mesih'in havarileri eliyle gerçekleştirilen bazı mucizeleri inkâr etmezler. Zira Midras Kohelet'te ve Kudüs Sabat'ında (Scemona Seratzim ayırımında), Nasıralı İsa'nın havarisi olan Yakup'un, zehir yutmuş olan R. Jose'nin oğlu R. Jose'nin oğlunun oğlunu iyileştirdiği anlatılır. Tsemach David'in yazarı da şunları yazar: Yaratılışın 4074. yılında (Hristiyan hesabına göre 314), Sezar'ı cüzamından iyileştiren ve ardından Sezar'ın Hristiyan yasasını kabul ettiği Roma Papası Sylvester vardı.

Şimdi geriye, Muhammed'in mezhebinde, Muhammed'in ölümünden sonraki dönemlerde, Hristiyan dininde gerçekleştiği ve bugün de gerçekleştiği kesin olan gerçek mucizelerin gerçekleşip gerçekleşmediğini ve bugün de gerçekleşip gerçekleşmediğini görmek kalıyor. Yukarıda belirtildiği gibi Abdülhalim'in oğlu Ahmet, Müslümanlar arasında, Hristiyanlardan çok daha fazla ve büyük alametlerin ve harikaların Muhammed'den sonra da görüldüğünü cesurca iddia etmektedir. Burada onun sözlerini yineliyorum:

واذا قال النصاري هولاء كانوا صالحين فكان لهم من آيات كما يذكرونه من آيات الحواريين فاصحاب من يطيعوهم صالحون ولهم من آيات اعظم مما الحواريين وغيرهم من الامم: ومنهم من كان يحمل العسكر على الماء ومن يشرب الحوم القائلة وبن بهي الله للوتي بدعوته ومن بكر الطعام والعرب ويكتب كرامات الأولياء فيها من ذلك اعظم مما ندام اهل الكتاب

Eğer Hristiyanlar şöyle derlerse: Bunlar azizlerdi ve havariler hakkında aktarılanlar gibi mucizeler gerçekleştirdiler. Cevap vereceğiz ki: Muhammed'in yoldaşları ve

onların uyduları da azizlerdi ve havarilerden ve diğer uluslardan daha büyük mucizeler yaptılar. Zira onlardan biri orduyu sular üzerinden geçirdi; bir başkası ölümcül zehir içti; bir başkası dualarıyla ölüleri diriltti; bir başkası da yiyecek ve içeceği çoğalttı. Ve bunu yapanların onuruna yazılan kitaplar, Kitap Ehli arasında bulunanlardan daha fazladır. Fakat bu Thrafo pek utanç verici bir şekilde yalan söylemektedir; çünkü Muhammed'in kendi kitaplarında, en azından ölümlerin dirilişini içeren bu türden bir şeyin gerçekleştiğini okumuyoruz. Eğer Muhammed'in yoldaşlarından biri o kadar büyük bir mucize gerçekleştirmiş olsaydı (müslümanların kendilerinin de itiraf ettiği gibi bu tüm mucizelerin en büyüğü ve bir tek Yüce Tanrı'nın kudretine mahsus olduğundan), Muhammed'in hiçbir azizin veya peygamberin Muhammed'den daha büyük mucizeler yapmadığını yeknesak bir şekilde ileri süren Muhammedî doktorlar yalancı olurlardı ki Muhammed'in hiçbir ölü diriltmediği kesin bir gerçektir; belki de onun Kur'an'ın tüm mucizelerin en büyüğü olduğu şeklindeki olağan saçmalıklarına sığınmıyorlarsa. Fakat Ahmet, inancımızı kazanabilmesi için sözlerine dair herhangi bir örnek, tanık veya yazar getirmeliydi. Ama eğer elinde yoksa bunu nasıl getirebilirdi? Ben şahsen elimden geldiğince Arap yazarları, özellikle de eski olanları özenle araştırdım ve aralarında Müslümanlarca gerçekleştirilmiş olan, aşağıdakilerden başka hiçbir mucize bulamadım.

Kitabın yazarı اعلام الهدى (De Signis Directionis) b. 6., Muhammed'in kızı Fatıma hakkında konuşurken eşi Memune'nin şöyle dediğini iddia eder:

وجدن فاطمة عليهم السلام دائمة والرحا تدور فاخبرت رسول الله بذلك فقال ان الله علم ضعف امته فلوحي لى الرحي ان تدور فدارت

Barış üzerine olsun, Fatıma'yı uyurken buldum ve değirmen kendi kendine dönüyordu; bunu Muhammed'e bildirdim, o da şöyle yanıtladı: "Tanrı cariyesinin zayıflığını bildi ve değirmene dönmesini ilham etti, o da uytu."

Bunun bir masal olduğu şu kanıttan anlaşılmaktadır: Halihazırda hüküm süren Muhammed'in kızı Fatıma'nın (çünkü bu olay babasının ölümünden kısa bir süre önce, hicretin dokuzuncu yılında gerçekleşmiştir) ve en yüce imparator olan Ali'nin karısının, bir katır gibi değirmeni çevirmeye zorlanmış olması son derece imkansızdır; özellikle de Muhammed'in çok sayıda erkek ve kadın esiri varken, Fatıma onun tek gözdesi iken ve sonraki örnekten de anlaşılacağı üzere kendisinin de cariyeleri varken.

Thelabienfis, Âl-i İmran Suresi'nde (3. Sura), Cabir bin Abdullah'ın rivayetine dayanarak Muhammed'in birkaç gün gıdadan mahrum kaldığını anlatır; ve açlığın eziyetine daha uzun süre katlanamadığında, her bir eşinin meskenlerini dolaşmış, ancak yiyeceğe dair hiçbir şey bulamamıştır. Ardından, açlığı artık daha fazla taşıyamayacağı için bir şeyler yemek istemek üzere kızı Fatıma'nın yanına gelmiştir. O ise hiçbir şeyi olmadığına kutsal bir şekilde yemin etmiş ve böylece oruçlu olarak ayrılmıştır. Bu sırada Fatıma'nın cariyesi ona iki çörek ve bir parça et göndermiş, o da babasını geri çağırmış ve küçük bir sepetin içine yerleştirilmiş olan bu aynı şeyleri ona göstermiştir:

فإذا الجفنة مملوءة خبزاً ولحماً فبهشت وعرفت انها بركة من الله فقال النبي من من لك هذه يا بنية قالت مومن عند الله تسم اكل النبي ت وفاطمة والحسن والحسين وجميع ارواح النبي واصل بيته جميعاً حتي سمعوا وقفيت الجفنة كما في قالت فاطمة فارسعت منها عن جميع جيراني وجعل الله

Ve yazar şöyle devam eder: Küçük sepet ekmek ve etle dolu olarak göründü, Fatıma hayrete düştü ve bunun Tanrı'nın bir bereketi olduğunu bildi. Muhammed ona şöyle dedi: "Ey küçük kızım, bu sana nereden geldi?" O cevap verdi: "Tanrı'dan." Ardından Muhammed, Fatıma; oğulları Hasan ve Hüseyin; Muhammed'in tüm eşleri ve tüm ailesi doyasıya yediler; ve küçük sepet olduğu gibi dolu kaldı. Fatıma şöyle dedi: "Bundan bütün komşularıma bolca dağıttım; ve Tanrı onun içine bereket ve iyilik koydu."

Fatıma'nın bu mucizesini uyduran kişi, kendi halkının önderi ve hatta son derece zengin olan Muhammed'in, yiyecek yokluğundan dolayı günlerce oruçlu kaldığına ve sayısı yirmi civarında olan kendi eşlerinin hiçbirinin yanında ve cariyesi yiyeceğe sahip olan kızının yanında bir parça ekmek bile bulamadığına inanabilecek insanları kütük sanıyordu. Vah seni sahtekâr: Bu masalı bize mucize olarak yutturabilmek için onu daha ustaca kurgulamalıydın.

En Emin Kardinal Camillus de Maximis'in Kütüphanesi'nin şu anda Propaganda Fide Kutsal Koleji Kütüphanesi'nde muhafaza edilen çok eski bir yazma kodeksinde, Muhammed'in damadı Ali hakkında şu şekilde başka bir mucize aktarılır: Ali'nin oğlu Hüseyin ağır bir hastalığa yakalandığında, o sırada nar mevsimi olmamasına rağmen nar istemiştir. Ali dışarı çıkıp bunu titizlikle aramış ve tek bir narı bir Yahudi'nin yanında bulmuştur. Ali onunla birlikte dönerken yolda hastanın biriyle karşılaştı ve o, bunun yapılmasından şifa bulacağını öne sürerek narın yarısını kendisinden istedi. Ali ona yarısını verdi; hasta bunu yediğinde, daha çabuk iyileşebilmesi için diğer yarısının da kendisine bağışlanmasını istedi. Ali nazıkçe bunu yerine getirdi, oğluna döndü ve başına gelenleri ona anlattı; oğlu da babasının yaptığı işi onayladı. Ve işte hemen mucize:

فبينما هما يكلمان اذا بنقر خفيف بالباب من
فامر الخادم بالضرور فخرجت فوجدت شخصاً من
املع الناس ويده طفوز وعليه منديل الحرير
املع الناس ويده طفوز وعليه منديل الحرير
الاحمر وفيه عشرة من الرجان قالت الخادم فبقيت
متعجبة في حسن الشخص وفي حصين الرجان
فبقيت الخادم واحدة منها فاهماعتها ودخلت
بالتسعة الى عاخذها وقبلها وعددها فوجد فيها
النقص قال فأعلم الخادم نقص فقالت له الخادم
نعم انا أخذت الواحدة لحصنها فصبرت الرجان
من الجنة وبراد الحسين من مرضه بالريضة وقام
سريعاً قريباً حديثاً

İkisi konuşurken kapı hafifçe çalındı; cariyeye kapıya koşmasını emretti; cariyeye kapıda elinde yeşil ipek bir örtüyle örtülmüş, içinde on nar bulunan bir çanak tutan, insanların en güzeli olan bir adam buldu. Cariye adamın güzelliğinden ve tavırlarından hayrete düştü, onlardan birini alıp sakladı; dokuzunu ise alıp öperek Ali'ye götürdü. Fakat Ali saydığına birinin eksik olduğunu buldu ve cariyeye bunu belirtti; o ise güzelliğinden ötürü eksik olanı aldığını itiraf etti; Ali de onu azat etti. Narlar ise Cennet'tendi. Hüseyin sadece onların kokusu sayesinde hastalığından iyileşti; ve hemen güçlü ve kuvveti yerinde olarak ayağa kalktı.

Şüpheleniyorum ki, gerçek bir mucize Hristiyan bir aziz tarafından gerçekleştirilmişti de yanlışlıkla Ali'ye mal edilmişti. Durum ne olursa olsun, Tanrı'nın kafir bir insanda bile, her ne kadar doğal olsa da, olağanüstü bir hayır işini özel bir lütufla ödüllendirmesi, kafirlerdeki bazı büyük suçları belirgin bir cezayla cezalandırma alışkanlığında olduğu gibi, mantığa aykırı görünmemektedir. Lakin bu narların Cennet'ten getirildiği söylentisi masalı ele vermektedir. Ayrıca Ali'nin bir narın eksik olduğunu nasıl fark edebildiğini de anlamıyorum; bu durum kehanet ruhuna bağlanmadığı sürece. Ama ben Müslümanların Ali'nin peygamber olduğunu söylediğini hiç okumadım; aksine, Muhammed'in son Peygamber olduğuna kesin olarak inandıkları için bunu kesin bir şekilde inkâr ediyorlardı.

Aynı yazar, Ebülhasan Zahariari'den kendisine anlatılan şu mucizeyi aktarır: Savaşa gidecek olan Medineli bir adam, hamile olan karısına şöyle dedi: "Rahimde olan şeyi Tanrı'ya emanet ediyorum." Karısına sarıldığında kadın onun kucağında öldü. Öldüğü ve defnedildiği aynı günden itibaren, kocası dönüp bunu işitene kadar her gece rahminin üzerinde parlak bir ışık belirdi ve herkes bunu her gece gördü. Bu yüzden kocası geceleyin karısının mezarına geldi. Ve yazar şöyle der, mezar kendiliğinden açıldığında:

فإذا الامرة قاعدة في أكفانها
وصببها فيحجرها فقالت يا فلان دونيك ما
لامتودعت الله ولو استودعتنا لوجدتنا جميعاً
فاخذ العبي منها حياً وانطبق القمر عليها

İşte kadın kefenleriyle, gömüldüğü şeylerle birlikte oturuyordu ve çocuk onun kucağında nefes alıyordu; kocasına şöyle dedi: "Hey sen, Tanrı'ya emanet ettiğini al. Eğer ikisini birden emanet etseydin, ikisini de şüphesiz canlı bulurdun." O da oğlunu ondan canlı olarak aldı; ve ardından tümülüs kendi üzerine kapandı. Yazar ayrıca, o çocuğu gördüğüne şahitlik eden birini ve çocuğun babasından bunları işittiğini öne süren bir başkasını da aktarmaktadır.

Fakat hangi tanığı öne sürerse sürsün, hiç kimse karısını gömülmemiş halde bırakarak onun ölümünden hemen sonra oradan uzaklaştığına kendini inandıramayacağı için, bunun bir uydurma olduğu en azından buradan kanıtlanmaktadır. Lakin eğer kadının gömüldüğü gece o parlak ışık belirdiyse,

Medine'den ayrılmadan önce onu görmemiş olması veya başkalarının söylemesinden haberdar olmamış olması imkansızdır. Yine de şunu belirtirim ki, yazardan bu mucizenin hangi kadının başına geldiği anlaşılmadığına ve Medine'de pek çok Hristiyan olduğuna göre, buna benzer bir şeyin Hristiyan bir kadında gerçekleşmiş olması mümkündür. Yine de bunların hepsini, kitapları bunlarla dolu olan Müslümanların uydurma hikayeleri arasına koymak daha uygundur.

Müslüman yazarlar arasında başka bir mucize de yayılmaktadır: Yani en Yüce İmparator Ali belirli bir savaşta elini yere uzattığında, bütün ordu onun üzerinden geçsin diye bir katır onun üzerinden geçti; lakin Ali ona lanet ederek şöyle dedi: "Tanrı soyunu kessin ki bir daha doğurmayasın." Ve katır o andan itibaren doğurmayı bıraktı. Bazıları bu mucizeyi, Muhammed'in o katıra bizzat öyle lanet ettiği şeklinde Muhammed'e mal ederler. Fakat bu o kadar gülünçtür ki, yukarıda gördüğümüz gibi Abdülhalim'in oğlu Ahmet bunu sahte ve düzmece olarak reddetmiştir.

Müslüman mezhebinde bulabildiğim mucizeler bunlardır. Lakin yaygın olarak Azizler ve Dervişler olarak adlandırılan kişiler hakkında, yine de mucizeler değil, şeytanın oyunları ve göz boyamaları olan pek çok şey yazarlarımız tarafından aktarılmaktadır. Bunların birçoğu, 1514 yılında Yunan dilinden tercüme edilerek ve matbaada basılarak Turcica Spurcitia başlığını taşıyan kitapta, Confutatio Legis latae Saracenis başlıklı diğer bir eserle birlikte Vaizler Tarikatı'ndan Ricardo (diğerleri Riczoldum der) tarafından anlatılır. Lakin bazıları bu sadece ikinci eserin yazarının bahsi geçen Ricardo olduğunu söyler; birincisinin yazarı ise, Sarazenler arasında uzun süre esir olarak kalmış ve 1436 yılı civarında "Yedi Kışla" denilen Macaristan şehir veya eyaletinde esir düşmüş olan, anlaşıldığı kadarıyla aynı Vaizler Tarikatı'ndan başka bir yazardır; bu yüzden yazar Septemcaftrenfis soyadını almıştır.

İşte bu kişi 14. bölümde Dervişler ve Müslüman Azizler hakkında şunları söyler: Öyle bir mükemmelliğe sahip olanlar bulunur ki, sanki dokunulmaz gibidirler ve hiçbir dış etkiyi hissedemezler. Zira kışın en büyük soğuklarında bütün vücutları çıplak olarak yürürler ve bunu hissetmezler; ve bu durum yaz sıcaklarında da benzer şekildedir. Bunlar kendi denemelerinin gerekçelerini, sabırlarını ve hakikatlerini yanıkların çeşitli damgalarında ve vücutlarındaki kesiklerin izlerinde gösterirler. Zira eğer biri bunu kanıtlamak isterse, kendine ateş yaktırır veya kılıçla etini kestirir; bütün bunları sanki bir taşa ateş yaklaştırıyormuş veya bir odunu kılıçla kesiyormuş gibi hissederler. Bazıları yiyecek ve içeceği pek nadiren alırlar. Bazıları ise, ve daha mükemmel olanlar, hiçbir bedensel yiyecek ve içecek olmadan yaşarlar. Kimi vizyonlarla, kimi çeşitli vahiylerle bağışlanmış; kimileri vecit halindedir, kimileri ise doğaüstü vecitler yaşar.

Ve biraz aşağıda: Aralarında hakkında büyük bir söylenti olan o büyük harika, "Nephes Oğlu" denilen kişilerin, erkek tohumu olmaksızın gebe kalınmış ve doğmuş olduğu söylenendir ki, sonraki bölümde de bunlardan bahsedilir. Bunun, bedensel bozulmayla bozulmamış kadınlar aracılığıyla gerçekleştiği düşünülmelidir; yine de

bunların annelerinin dindar kişilerin eşleri olması ve onların perhiz mucizesi nedeniyle bu çocukların doğanın olağan yoluyla değil, insanlara gizli olan başka bir diabolik (şeytani) tasarruf yoluyla doğmuş olması mümkündür. Her ne şekilde gerçekleşirse gerçekleşsin, her ne kadar alışılmadık ve duyulması harika olsa da, şeytanın onlarda ve onlar aracılığıyla gerçekleştirdiği diğer eserleri incelendiğinde, bu durum diabolik güç için imkansız görünmeyecektir.

Ardından yazar, bazı enstrümanların nağmelerine uyarak bedenlerin daire şeklinde sallanması veya dönmesi eyleminden bahseder ki bu durum bu dervişler tarafından o kadar büyük bir hızla yapılır ki, bir insanın mı yoksa bir heykelin mi olduğu ayırt edilemez; ve daha yavaş dönmeye başladıklarında hareketin sonu son derece hızlıdır ve nihayetinde sanki baş dönmeye tutulmuş gibi yere düşerler ve tüm duyularından yoksun bir şekilde bir süre vecit (ecstasy) yaşarlar. Bu beden dönmelerinin doğaüstü kabul edilmesinin nedeni, bunu taklit edebilecek hiç kimsenin bulunmamasıdır.

Yazar, kölesi olduğu bir dervişin kendisine misafir aramak üzere geldiğini, ancak kendisinin başka işlerle meşgul olması sebebiyle onunla ilgilenmediğini, bu duruma öfkelenen dervişin büyük bir çılgınlıkla kendisine kötülükler dileyerek hemen oradan ayrıldığını anlatır. Aynı yıl o evde ne insanlardan ne de hayvanlardan geriye hiçbir şey kalmadığını, hepsinin helâk olduğunu belirtir. Benzer birçok olayın gerçekleştiğini duyduğunu, bu yüzden hiç kimsenin incitilmemesine herkesin büyük özen gösterdiğini ifade eder.

Bölümde, bu dervişlerin birçoğunun ölümden sonra halk arasında büyük bir hürmet gördüğünü, mezarlarının büyük insan kalabalıkları tarafından ziyaret edildiğini, aracı olmaları sayesinde pek çok büyük lütuf elde edildiğini ve bu sebeple söz konusu mezarlara bolca adak sunulduğunu aktarır. Bunlardan biri Sadichsfi (yani Aziz Victor) adıyla anılır ve diğerlerinden daha ünlüdür; onun mezarına veya ona bağlı yerlere kim bir haksızlık ederse, suçunun cezasını ağır şekilde çeker. Halkın genel kanısına göre, özellikle askerî işlerde ondan yardım dileyen hiç kimsenin adağı karşılıksız kalmamıştır. Yazar, bu alametler ve mucizeler hakkında, onun tüm Müslümanlar arasındaki şöhretinin, Hristiyanlar arasındaki Aziz Antuan'ın şöhretinden daha büyük olduğunu söylemek istediğini belirtir.

Harschipettech adındaki bir diğer derviş, yani yolculuk yardımcısı, özellikle yolcular tarafından çağrılır ve bu kişilerin onun yardımını sıklıkla gördükleri söylenir.

Aicikpaffa adı verilen diğer bir derviş, yani aşkın hamisi, arası açılmış evlileri, kısırları veya doğum sırasında tehlike yaşayanları barıştırmaya ve onlara yardım etmesiyle bilinir.

Vanpaffa adındaki başka bir derviş araları bozuk olanları uzlaştırır; kendisini çağırana bazen genç, bazen de yaşlı olarak görüldüğü söylenir.

Scheych pafsa olarak çağrılan bir diğer dervişin ise mutsuzlara, dertlilere ve darlık içinde kalanlara huzur ve teselli getirdiğine inanılır.

İsimleri bilinmeyen başka derviş makamları da vardır; bunlar büyük bir saygı görür, yağmur, berraklık ve diğer ihtiyaçların elde edilmesi için çağrılır ve zavallı köylülerden bol ve zengin adaklar alarak karşılığında birçok iyilik sağladıkları söylenir.

Bunların yanı sıra, adları Gotvelmirtfchin ve Bartfchun pafsâ olan iki kişinin mezarı da büyük bir hürmetle ziyaret edilir. Bunlar hakkında, özellikle hayvanların korunması ve gözetilmesi hususunda harika hikâyeler anlatılır; eğer kendilerine adaklar sunulmazsa hayvanların zarar gördüğü söylenir. Yazar, efendisinin bir boğasını kaybettiğini, uzun süre arayıp bulamadıktan sonra birincinin mezarına adakta bulunmayı aklından geçirdiğini, bunun üzerine boğanın üç gün boyunca boşuna arandığı yerde derhal bulunduğunu aktarır.

Chiderelles adında başka bir derviş daha vardır ki o yolcuların koruyucusudur; seyahat edenler ondan büyük yardımlar görür ve onlara gri bir ata binen bir yolcu kurgusunda görüldüğü söylenir.

Yazar ayrıca, diğer bazı dervişlerle birlikte krala karşı vatan hainliğiyle yanlış yere suçlanarak yakılma cezasına çarptırılan bir kişi hakkında da bilgi verir. Bu kişi, masumiyetinin bir kanıtı olarak alevler içindeki fırına girmiş ve hiçbir zarara uğramadan dışarı çıkmıştır; böylece kendini ve yoldaşlarını kurtarmıştır. Bu sebeple o kadar büyük bir saygı görmektedir ki, bugün bile onun terlikleri, yangınlar arasında bozulmadan kaldığı için kutsal bir emanet gibi saklanmaktadır.

Hâlâ hayatta olan bir başka dervişin ise gizli şeyleri, kayıp veya uzaktaki durumları ve özellikle hırsızlıkları bulmada olağanüstü olduğundan bahseder; bu yüzden hırsızlar ve soyguncular sık sık onun hayatına kastetmiş ancak her seferinde başarısız olmuşlardır. Kendisine gelenlerin içindeki gizli düşünceleri dahi bilirmiş.

Yazar daha sonra kadınlardan erkek yardımı olmaksızın doğdukları söylenen ve Nephes Ogli yani Ruhun Oğulları olarak adlandırılan kişilere döner. Bu kişilerin o kadar büyük bir itibara sahip olduğunu söyler ki, saçları ve elbiseleri bile çok değerli kabul edilir; çünkü bunların her türlü hastalığı iyileştirdiği söylenir. Mucizevi bir şekilde doğdukları için tüm yaşamlarının ve eylemlerinin doğaüstü ve harika olduğu kabul edilir.

Bölümde yazar, Müslüman din adamları veya dervişler tarafından gerçekleştirilen şu mucizeyi anlatır: Rahibeler ve dervişler arasında, halkın sunduğu adakların ve dileklerin hangisine ait olacağı konusunda anlaşmazlık çıkmıştır. Aralarında uzlaşamayarak konuyu krala götürmüşlerdir. Kral, hem onlara hem de kendine yedi

günlük bir düşünme süresi tanır. Bu sırada kral, büyük bir karın ağrısıyla kıvranarak tuvalette oturduğu esnada altındaki tahta tahta kırılır. Duvara ve oradaki bir sırığa tutunarak boşlukta asılı kalır. Yaklaşık bir saat boyunca bu tehlikeli durumda kalır ve kimse yardımına koşmadığı için kendi halkının azizlerine sığınır. O anda bulunduğu yerde bir ışık belirir ve kendisine şöyle seslenen bir derviş görür: "Nerede o dervişlerden üstün tuttuğun rahipler, ey Kral? Neden bu büyük tehlikede sana yardım etmiyorlar? Şimdi anla bakalım, bizim onlardan ne kadar üstün olduğumuzu." Bu sözlerin ardından kralı kolayca yatağına geri koyar ve gözden kaybolur. Sabah olduğunda kral, tüm dervişlerin huzuruna getirilmesini emreder ve dolu bir para kesesinden her birine bir avuç dolusu altın dağıtır. Ancak gece kendisine görünen kişiyi tanıyamayınca, dervişlerin başındaki kişiye bunu sorar; baş derviş krala şöyle cevap verir: "Gece gördüğün kişi tek bir şahıs değil, davası ortaklaşa savunulan bizlerin hepsinin suretiydi." Kral bunu duyunca hayrete düşer, tahtını oğluna bırakır ve dervişler arasına katılmak ister.

Septemcastrensis'ten elde ettiğimiz bilgiler bunlardan ibarettir; bunların bir kısmı diğer yazarlar tarafından da aktarılmaktadır. Nephes Ogli meselesine gelince, Hottinger, Georgeu'nun 1. bölümdeki şu sözlerini aktarır: Kadınlar asla erkeklerle bir araya gelmezler, aksine erkeklerin gözünden ve kulağından tamamen uzak, belirli ve yalıtılmış bir yerde yaşarlar. Tapınağa pek nadir giderler; gecenin dokuzuncu saatinden on ikinci saate, yani gece yarısına kadar dua ederler. Dua ederken bedenlerini sürekli sarsarlar ve seslerle kendilerini öyle bir yorarlar ki, çoğu zaman güçten ve ruhtan düşerek yere kapaklanırlar. Eğer o zamandan sonra herhangi bir kadın kendisini hamile hissederse, bunun Kutsal Ruh'un lütfuyla bereketlendiğini iddia eder. Doğum yaptıklarında ise onlardan doğanlar Nephes Ogli yani Ruh veya Kutsal Ruh'un Oğulları olarak adlandırılır. Bana kendi hizmetçileri tarafından böyle anlatıldı; çünkü ne kendim gördüm ne de başka bir erkek bu gösteriye tanık olabilir. İngiliz Franciscus Barton, bu konuda Hottinger'a şunları yazmıştır: Nephes Ogli hakkında pek çok şey anlatılır, ancak bunların neredeyse hepsi saçmadır; bu yüzden bunları araştırmaya değer bir şeyden ziyade masal olarak kabul ettim.

Busbequius, Türkiye'deki elçiliğine dair 1. mektubunda, Septemcastrensis'in Chiderelles olarak adlandırdığı, Arapçada Alchedrus denilen Chiderle hakkında dervişlerden çok şey duyduğunu yazar. Hristiyanlar onun Phinees, İlyas ve Aziz George ile aynı kişi olduğunu yanlış bir şekilde düşünürler. Çünkü Phinees'in ruhunun İlyas'a, İlyas'tan Aziz George'a ve ondan da Alchedrus'a geçtiğine inanırlar. Rivayet ederler ki o, devasa büyüklükteki bir ejderhaya kurban edilmek istenen bir kız virginsini ejderhayı öldürerek kurtarmıştır. Uzak bölgelerde dolaşmayı alışkanlık haline getirmiş, içenlere ölümsüzlük veren suların bulunduğu bir nehre ulaşmış ve oradan bir tek kendisi içmiştir. Bu yüzden ölüm yasalarından bağışık olarak, aynı suyun yudumuyla ölümsüzlüğü üzerinden atmış son derece üstün bir at üzerinde oralarda dolaşmakta, savaşanlara katılmakta ve kendisinden yardım isteyenlere destek olmaktadır. Ek olarak onun Büyük İskender'in yoldaşı ve Musa ile çağdaş olduğunu, ancak mucizeleri ve ilmi bakımından ondan daha üstün olduğunu

söylerler. Ayrıca, bilmediğim bir camide bulunan bir pınarın, bu Chiderle'in atının o yere akıttığı idrardan türediğini iddia ederler. Camide onun yoldaşlarının, ahircisinin, yeğeninin ve kız kardeşinin mezarları gösterilmekte; adı geçen Chiderle'in yakarışları ve bazı kalıntıları aracılığıyla ilahi olarak pek çok lütfün bahşedildiği anlatılmaktadır.

Aynı Busbequius, 4. mektubunda, sahte bir kutsallık taslayan bir dervişin büyük ağırlıktaki bir taşı kaldırarak çıplak göğsüne vurduğunu, buna rağmen hiçbir zarar görmediğini anlatır. Ardından kızgın bir demiri ağzına soktuğunu ve tükürüğün çıkardığı cızırtı eşliğinde ağzının içinde gezdirdiğini, buna rağmen hiçbir yanık izine maruz kalmadığını; bu iş bittikten sonra Busbequius'un kendi elinden hediyesini alıp uzaklaştığını belirtir. Aynı derviş manastır başkentine birçok mucizesini ve kutsallığını anlatmıştır: Nitekim nehir üzerinde serdiği cübbesinin üstünde bir o yana bir bu yana yürür (Benyamin'in Seyahatnamesi'nde sahte mesih David Altroy hakkında da aynı şey anlatılır) ve derisi yüzülmüş, iç organları çıkarılmış bir koçun derisine dikilerek yanan bir fırına girdiği, koç pişmiş halde oradan yara almadan çıktığı söylenir.

İngiliz Ricaut tarafından kaleme alınan, Venedik'te İtalyanca olarak 1672 yılında basılan Osmanlı İmparatorluğu'nun Modern Durumu Tarihi adlı eserin 2. kitabının 13. bölümünde, dervişlerin bu mucizelerinden ve sahte dindarlıklarından uzun uzun bahsedilir. İlk olarak ney nağmeleri eşliğinde bedenlerin döndürülmesinden söz edilir; dervişlerin bunu kurucuları Menelcv'in taklidi olarak yaptıklarını, onun on beş gün boyunca aralıksız olarak hiçbir şey yiyip içmeden bu şekilde döndüğünü belirtir. Sona erdiğinde ise bir vecde kapılarak harika vahiyler aldığını ve tarikatının tüm kurallarını ilahi yoldan elde ettiğini söyler.

Ardından yukarıda adı geçen Chiderelles veya Chedere-ly'den bahseder. Bazı Mısırlı dervişler, onun erdemleri sayesinde yılanları ve engerekleri evcilleştirme yeteneğinin kendilerine de geçtiğine inanırlar; nitekim bu hayvanları sanki zararsız evcil hayvanlarmış gibi cesurca ele alırlar. Bazıları bu yeteneğin kendi ailelerinde kalıtsal olduğuna inanırken, diğerleri ise kendi erdemleri dolayısıyla Tanrı tarafından kendilerine bahşedildiğini düşünür. Bu kişiler Cennet'te dört hayvan bulunduğunu söylerler: Aziz George'un veya Chiderella'nın atı, İsa'nın eşiği, Muhammed'in devesi ve Yedi Uyurlar'ın köpeği. Bazıları da İbrahim'in koçunu ekler.

Bölümde, Ebrbuhari dervişlerinin kurucusu olan Ebrbuhar'dan bahsedilir. Kendisi yılda sadece üç kez zeytinyağı, bal ve üzümle birlikte arpa ekmeği yemiş; geri kalan günlerde orucunu dua ederek geçirir, sık sık vahiyler alır ve kendisine koşan birçok kişiyi çeşitli hastalıklardan kurtarırmış.

Bölümde Nimetulani dervişlerinden bahsedilirken, kurucuları Nimetula'nın duada o kadar sürekli ve uzun süreli olduğunu, sonunda vecde kapılarak Tanrı ile konuşma mutluluğuna eriştiği anlatılır. Onun tarikatına kimse, öncelikle kırk gün boyunca hücrede yalnız ve kapalı kalarak, günde sadece üç ons yemek yeme şartıyla kabul

edilmez; bu süre zarfında Tanrı'yı yüz yüze ve Cennet'in tüm ihtişamını görür. Daha sonra diğer dervişlerle birlikte bir çayırdaki döner ve çark gibi hareket eder; bu esnada herhangi bir vizyon görürse kral hastalığına yakalanmış ya da yıldırım çarpmış gibi yere yığılır. O sırada gelen üst düzey din adamı onun için dua eder; bunun üzerine korku içinde ve deli gibi ayağa kalkarak gördüğü vizyonları üstüne veya diğer yaşlılara anlatır.

Bölümde Kadriler dervişleri hakkında şunlar yazılmıştır: Bu tarikatın manastır yöneticileri, keşişlerin kulaklarına gizlice belirli küçük bir duayı fısıldarlar ve onların bunu sürekli tekrarlamalarını isterler. Bu duanın, insanlara Tanrı'yı görme zevkini tattıracak ve göksel vahiyler kazandıracak kadar büyük bir erdeme sahip olduğu söylenir.

Bölümde, Kalenderi tarikatının kurucusu olan Kalendery adlı bir azizden söz edilir: Kendisi mükemmel bir hekim ve bilge bir filozof olup, tüm dünya tarafından bilinen açık mucizeler gerçekleştirilmesini sağlayan doğaüstü yeteneklere sahipmiş.

Bölümde Edhemi dervişlerinin çöplerde, ıssız yerlerde yaşadığı, kaplanları ve aslanları evcilleştirdiği, onlarla iç içe vakit geçirdiği ve Hanok ile buluşup konuştuğu ileri sürülür.

Bu tür mucizeler ve hileler meselesini, Marsilyalı Gabriel Bremond'un Seyahatnameleri'nin birinci kitabının 29. bölümünde aktardığı şu ifadeyle sonlandırıyorum: Müslümanlar arasında kesin bir gerçek olarak kabul edilir ki, hacıların Mekke'den ayrılışından sonraki gece, Arafat dağının eteklerindeki düzlükte kurban edilen dört yüz binden fazla koyunun kanını yıkamakla kalmayıp kemiklerini de alıp götürecek kadar bol ve şiddetli bir yağmur gökten boşanır. Bunu apaçık bir mucize olarak kabul ederler ve kurbanlarının Tanrı katında kabul edildiğine inanırlar.

Bu Muhammedî mucizeler derlemesine cevap olarak şunu söylemek yeterlidir ki, bunlarda ne doğa, ne insan, ne de melek güçlerini aşan hiçbir şey bulunmaz; nitekim Muhammed'in kendi mucizeleri hakkında yukarıda gösterdiğimiz gibi.

Sonra diyorum ki Brahmanlar, yani yanlış dinin tapıcıları, gerek oruçlarda, gerek dualarda ve vecdlerde; ve ayrıca ısı, soğuk, demir ve alev yaralanmalarına karşı o impassibilitate (duyarsızlık/etkilenmeme) durumunda ve hatta yaşamın görünür bir kutsallığında Dervişleri sadece eşitmekle kalmaz, onları geçerler. Fakat bunu Prodromus'umuzun dördüncü incelemesinde daha geniş bir şekilde ele alacağız.

Bu arada şunu söylemek yeterlidir ki, bizimkiler arasında da simüle edilmiş (sahte) bir kutsallıkla bulunan ve vecd durumuna girip bilinebildiği kadarıyla günlerce veya aylarca her türlü yiyecek ve içecekten sakınan kimseler keşfedilmiştir. Ancak bütün bu şeyler şüphesiz iblislerin işleriyle oluyordu.

Bunun yanı sıra Okuyucuya şunu hatırlatırım ki, Erdelli Richard'a karşı kötü bir niyet beslenmemelidir; o, Eserinin Önsözünde itiraf ettiği gibi, on beş yaşları dolaylarında bir delikanlı iken Türkler arasında esir olarak götürülmüştü ve daha saf bir doğaya sahip olduğundan, gerek şimdi ölmüş olsunlar gerek hâlâ yaşıyor olsunlar, Dervişlerin işleri hakkındaki onlardan işittiği her şeyi hemen şüphe etmeden inanıyordu. Yine de kendisinin veya başkalarının aktardığı bazı şeyler, eğer doğru olsalardı, bir mucize türü öne sürüyor gibi görünebilirdi; bunlar arasında:

Birincisi, kadınlardan erkek yardımı olmaksızın doğdukları söylenen o Nephes Ogli hakkında iddia edilen şeydir. Eğer 1637 yılı 13 Şubat tarihinde Fransa'da Parlamento, yani Gratianopolis Senatosu tarafından yapılan, yani bir kadının sadece hayal gücünün kuvvetiyle erkek yardımı olmaksızın gebe kalabileceği ve doğurabileceği yönündeki Karara uyulacak olsaydı; Muhammedilerin bu uydurmasını gerçek bir tarih olarak kabul etmeye kolayca muktedir olurduk. Fakat inanıyorum ki Fransızların kendileri de böyle bir Kararı reddedeceklerdir; çünkü bu sadece gülünç değil, aynı zamanda hem dinsiz, hem iğrenç, hem bütün insan soyu için, hem de katolik inancı için en zararlıdır. Bu yüzden daha ziyade söylenmelidir ki, ya o Nephes Ogli bir uydurmadır; ya o kadınlarla gizli cinsel ilişki yoluyla doğmaktadırlar; ya da nihayet İblis'in işiyle aynı şekilde üretilmektedirler. Ancak bu sonuncusunun gerçekleşebileceği hem deneyimle hem de akılla kanıtlanır. En Emin Kardinal Odescalchus bana doğruladı ki -ki ona daha sonra Papa XI. Innocentius döneminde on üç yıl boyunca Criminarius makamında hizmet ettim-; 1619 yılı dolaylarında Ferrara'da Legatus (Elçi) görevini yürütürken, Mantua Kutsal Engizisyon Makamında en kesin argümanlarla, bir kadının oldukça çirkin bir yüze sahip olan bir kuluçka iblisinden iki erkek çocuk sahiplendiği (hamile kaldığı) anlaşılmış ve kanıtlanmıştı. Kadın ise hapisanede kapalı tutulurken, İblis ona görünerek korkutuyor ve o çocukları öldüreceğini tehdit ediyordu. Bu durum iki şekilde gerçekleşebilmiş olabilir: Birincisi, İblis'in uygun bir şekilde bir erkekten elde ettiği insanî meni maddesini, hemen o kadının rahmine yerleştirmesiyle. İkincisi, İblis'in başka bir yerden elde ettiği o iki bebeği, önce rahimde bir şişkinlik oluşturarak kadına sanki kendi gerçek yavrularıymış gibi dayatmasıyla.

İkincisi, kendine gelenlerin gizli düşüncelerini bilen ve bunları onlara açan bir Derviş hakkında söylenen şeydir. Fakat ya bu inkâr edilmelidir ya da söylenmelidir ki: İblis; öncekilerden, sonrakilerden, diğer varsayımlardan ve belki de kendisi tarafından yerleştirilmiş olan türlerin ve nesnelerin düzenlenmesinden ya da hıtların (vücut sıvıları) değişimlerinden hareketle onların düşüncelerini ve irade eylemlerini en yüksek olasılıkla bilebilmiş ve o Dervişe bildirebilmiş olabilir; çünkü onun her zaman herkesin düşüncelerini bildiğine inanılmamalıdır, ancak sadece kesin olarak bildiklerini bilmiştir. Dahası, bu türden iblisin yardımıyla yapılmış kehanet örnekleri çoktur.

Üçüncüsü, o kadar çok bin koyunun kanının arıtıldığı ve kemiklerinin uzaklaştırıldığı o yağmur hakkında aktarılan şeydir. Fakat ben bunun bir uydurma olduğundan

şüpheleniyorum; ve bir ya da iki kez gerçekleşmesinden ötürü kalıcı bir mucize olarak yaygınlaştırıldığından. Halkın tek bir sivrisinekten nasıl kolayca birçok deve yarattığını da bilmeme misiniz? Elbette eski Muhammedilerin tarihlerinde bu türden bir yağmur mucizesine dair hiçbir şey bulunmaz ki, eğer doğru olsaydı, bunu asla susmazlardı. Nitekim Bremond'un yanı sıra başkaları da bunu Mekke hacılarından işittiklerini doğrularlar. Fakat o kişilerin kendileri belki de safsata satıyorlardı. Her ne olursa olsun, eğer bir uydurma değilse, bu iblisin bir oyunudur; zira gerek buna, gerek Dervişler hakkında aktarılan diğer şeylere onun gücü uzanır.

Bedenlerin o dönme ve çevrilme hareketi, acemi delikanlılar tarafından sanatla öğrenilir ve uzun bir alıştırmaya ile buna alışırırlar; nitekim P. Vincentius Maria de S. Catherina Senensis Seyahatnamesi'nin 1. kitabının 18. bölümünde gördüğünü tanıklık ettiği gibi, başlangıçta sık sık düşmeler yaşanır. Yine de Şeytan'ın da bir şeyler katkıda bulunması mümkündür; tıpkı bazen o dönmelerden bile daha şaşırtıcı şeyler gerçekleştiren cambazlarımıza ve oyuncularımıza yardım ettiği gibi.

Geri kalan şeylerin de Paganlar tarafından yapıldığını okuyoruz ve bunların birçoğu mucize adını değil, göz boyama (prestij) adını hak eder; özellikle bunlar ve şimdiye kadar sıralanan diğer şeyler, Hristiyan Dininde her gün yapılan şu mucizelerle karşılaştırıldığında: Ölüleri hayata döndürmek; körleri doğuştan aydınlatmak; dilsizlere konuşmayı, sağırlara işitmeyi, çolaklara yürümeyi geri vermek; iblisleri cinli insanlardan kovmak; gemi kazasında artık umutsuzluğa kapılanları kurtarmak; çaresiz hastalıklardan aniden iyileştirmek; kısır kadınlara doğurganlık bahşetmek; ve dahası (ki daha büyüktür) hayırseverlik, alçakgönüllülük, sabır ve diğer erdemlerin ruhsal lütuflarını kazandırmak; inançsızları gerçek dine çekmek; günahkarları ve suçluları tövbe yoluyla iyi bir yola geri getirmek; ölüm anında yardım etmek ve cehennem güçlerinden kurtarmak. Müslümanların dervişlerine haksız yere atfettikleri şu mucizeler de eksik değildir: Nitekim birinin alevlerin ortasından zarar görmeden kaçması; cübbesini ayaklarının altında destek yaparak veya onsuz suların üzerinde yürümesi; demir yaralanmasını ve zehiri hissetmemesi; yılanları ve vahşi hayvanları zararsız, hatta dostane ve itaatkar olarak deneyimlemesi; ve gösteriş için değil, gereklilik veya büyük bir fayda için, hileli veya görünürde değil, gerçekten ilahi güçle yapılan bunun gibi diğer şeyler. Kehanet başışına bakan mucizeler hakkında hiçbir şey söylemiyorum; zira bunlar o kadar sıktır ki, kehanet başışıyla parlamamış neredeyse hiçbir Aziz bulunmaz. Ve bunlardan, en azından birçoğundan şüphe edilmemelidir; çünkü bunlar ne tek bir yerde, ne tek bir soyda, ne de tek bir Aziz tarafından yapılmıştır; aksine yeryüzünün her yerinde, pek çok kutsal erkek tarafından gerçekleştirilmiş ve pek çoğu bu olayları görmüş ya da güvenilir tanıklardan işitmiş ve en derviş yerlerde ve zamanlarda yaşayıp yazmış olan pek çok Yazar tarafından kaleme alınmıştır; hepsinin bir yalana veya hileye söz birliği etmiş olması imkansızdır. Biz de dervişler hakkında aktarılan şeylerin -en azından hepsinin- yanlış ve yalan olduğunu ileri sürmüyoruz; ancak bunların gerçek mucizeler olmasını reddediyoruz. Zira ya her ikisi de (yani Dervişlerin ve Hristiyan Azizlerin mucizeleri) gerçek mucizelerdir ya da her ikisi de yanıltıcıdır. Birincisi

söylenemez; zira bu Dinlerden biri yanlış olduğundan, Tanrı hata ve yanlış kanıtlamak için gerçek mucizelerle ortaklık ederdi. İkincisi ise hiçbir tarafça kabul edilmez; ve zaten kabul edemez de, çünkü herkes zorunlu olarak gerçek bir dinin konulması gerektiğini itiraf etmektedir; ki bu din ister Hristiyan dini olsun ister Muhammedî dini (başka bir dinin olamayacağını Müslümanlar da itiraf eder), Tanrı da bunu uygun bir şekilde gerçek mucizelerle aydınlatmalı ve doğrulamalıdır, yoksa sahte olanlarla alay etmemelidir. Öyleyse geriye, bunlardan birinin ya doğru ya da yanlış olması kalır. Biz dahası sürekli olarak şunu savunuyoruz ki, Dervişlerin veya diğer Müslümanların mucizeleri yanlıştır; eğer bunu kanıtlamış olursak, o zaman mucizelerin yalnızca gerçek olduğu ve Tanrı'nın gücüyle yapıldığı açıkça sabit olacaktır.

Öyleyse birinci olarak kanıtlanır ki, Dervişler tarafından yapılan veya yapıldığı söylenen şeyler gerçek mucizeler değildir; çünkü bunlardan hiçbiri, doğal bir güçle, en azından melekî bir güçle yapılamayacak bir şey değildir; ve ölülerin diriltilmesi ve körlerin aydınlatılması gibi, yalnızca Tanrı tarafından yapılabilecek yasal olarak kanıtlanmış hiçbir şey ortaya konulmamaktadır.

İkinci olarak, çünkü birçoğu göz boyama karakterine sahiptir ve hiçbir fayda olmaksızın sadece gösteriş için yapılır; kocaman bir taşla göğüslere vurulması, organların yakılması ve kesilmesi, bedenlerin döndürülmesi ve bunun gibi diğer şeyler gibi.

Üçüncü olarak, çünkü bunların birçoğunun Paganlar tarafından aynı şekilde yapıldığı ve günümüzde Brahmanlar ve diğer Doğu İdolperestleri tarafından yapıldığı görülmektedir.

Dördüncü olarak, çünkü bu dervişlerin birçoğu, özellikle Azizler (Santonlar) olarak söylenenler, boş ve kibirli kimselerdir ve mucizeleri için seyircilerden cambazlar gibi ücret alırlar; ve dahası iğrenç suçlarla o kadar kirlenmişlerdir ki, Müslümanların kendileri tarafından bile kötü anılırlar ve kötü muamele görürler. Ve daha mütevazı bir yaşam sürdüren ve kadınlardan uzak durma yemi eden o kişilerin kendileri de bu kusurlardan yoksun değildir ve sıklıkla bekâret yeminini bozarak kadınlara düşerler.

Beşinci olarak, çünkü Dervişler sadece Tanrı'nın kanununa karşı bazı şeyleri kabul etmekle kalmaz, aynı zamanda kendi Yalancı Peygamberleri Muhammed'in kuruluşuna da karşı çıkarlar; bu yüzden Ortodoks Müslümanlar tarafından sapkın veya şizmatik olarak kabul edilirler. Zira Tanrı Tevrat'ta, Levililer 19. bölümde, İsraililere, birinin ölümü üzerine Paganların yaptığı gibi bedenlerini bıçaklarla kesmemelerini ve üzerinde izler (stigmata) oluşturmam homologs prohibited... (şeklinde yasaklamıştır). Ve 3. Krallar kitabı 18. bölümde Baal'in Rahipleri hakkındaki kanunlarda: "Kendilerini kendi ritimlerine göre bıçaklar ve mızraklarla kan akıta akıta kesiyorlardı" (denilmektedir). Bu sebepten dolayı Dervişler, etlerini ucu sivri şeylerle parçalarken veya keserken Tanrı tarafından yasaklanan İdolperest ritüellerini taklit

ederler. Ayrıca Muhammed'in onaylarını ve yasalarını da çiğnerler; dönerken ve dualarında müzik aletleri kullanırlar; çünkü bütün Müslümanlar Muhammed'in müzik aletlerinin dualardan ve kutsal şeylerinden uzaklaştırılmasını emrettiğini itiraf ederler; bu sebepten ne Yahudilerle boruları ne de Hristiyanlarla çanları kabul etmek istememiştir. Dahası, yukarıda gördüğümüz gibi, bazen Tanrı'yı gördüğünü iddia eden Muhammed'in kendisini -ki bu açıkça Kur'an'ın öğretilerine aykırıdır- yalancı ve küfürbaz ilan etmiştir. Ama bu iyi Dervişler kendilerinin Tanrı'yı yüz yüze gördüklerini ve onunla en samimi şekilde konuştuklarını güvenle ileri sürerler.

Fakat en önemli husus şudur ki, Muhammed tarafından kendi ashabına en şiddetli şekilde yasaklanmış olan yaşam tarzını savunurlar. Nitekim (Thelabiensu Sure-i Maide v. 93'ün tefsirinde aktardığı gibi) kendi adamlarından bazılarının Hristiyanların manastır kurumunu taklit etmeye başladığını öğrendiğinde, onları yanına çağırdı ve onlara şöyle dedi:

ثم جمع الناس وخطبهم وقال ما بال أقوام حرصوا النساء والطعام والطيب والنوم وشيوان الدنيا أما اني لست أمركم ان تكونوا قسيسين او رهبانا فانه ليس في ديني ترك الجسم النساء ولا انصان الصوامع

(Buradaki Arapça metin dışındakilerin çevirisi ve korunan kısımlar): "Bana bu buyruk verilmedi: lakin siz kendi sorumluluğunuzu taşımalısınız. Öyleyse oruç tutun; orucu bozun; uyanık olun ve uyuyun; çünkü ben de uyanık kalıyorum ve uyuyorum; oruç tutuyorum ve orucu bozuyorum; et ve yağ yiyorum; kadınlarla uyuyorum; ve benim kurallarımı terk eden benden değildir." Sonra halkı topladı ve onlara vaaz vererek şöyle dedi: "İçinizden bazılarının ne oluyor ki kadınların kullanımından, yiyecekten, güzel yemeklerden, uykudan ve bu dünyanın zevklerinden kaçınıyorlar? Oysa ben size presbiterler (rahipler) ve monaklar (keşişler) olun diye buyurmuyorum; ne de benim kanunumda et veya kadınların kullanımı yasaklanmıştır, ne de manastırların inşası emredilmiştir."

Söylenenlerden açıkça görünmektedir ki, Muhammed bu Dervişlerin kurumuna ne kadar yabancısıdır; öyle ki onları kendi adamları olarak bile tanımaz. Kendileri de görünüşe göre Muhammed'in kanununu pek önemsememektedirler; nitekim Erdelli (Septemcastrensis) 20. bölümde tanıklık ettiği gibi, Kur'an'a ve hatta gerçeğe aykırı birçok görüşe sahiptirler. Bu yüzden, daha önce söylediğim gibi, yukarıda övülen Ricaut'nun 14. bölümde doğruladığı gibi, bu insan cinsi bizzat Müslümanlar tarafından sapkın ve şizmatik olarak kabul edilir.

Bu İncelemenin (Tractatus) kapanışı (taçlandırması) olarak, aynı Erdelli'nin görgü tanığı olarak 20. bölümde bu Dervişler hakkında yazdığı şu şeyi eklemek hoşuma gider: Kur'an'ı bizzat her türlü suçu işlemek için kullanırlar, daha doğrusu kötüye kullanırlar: yani hırsızlıklar, cinayetler, zina (fornicationes), zina (adulteria), ırza geçmeler, soygunlar ve bunun gibi benzerleri; ki eğer işittiğim, gördüğüm ve deneyimlediğim her şeyi anlatmak istesem, dinleyicilerde bıktırıcılık ve mide bulantısı yaratırdı. Büyülerle, inkantasyonlarla (tılsımlarla) ve kehanetlerle o kadar enfekte olmuşlar, lekelenmişler ve bozulmuşlardır ki, onların herhangi bir sanatına ve

bilgisine sahip olmayan neredeyse hiçbir yaşlı kadın yoktur. Ve biraz sonra: Onların rahipleri, insanların yanında büyük bir din gösterisi sergileseler de; gizlide her türlü kötülükle doludurlar, öyle ki her türlü suça karışırlar. Öyleyse hiçbir şekilde mümkün değildir ki, Tanrı'nın Muhammedî mezhebini gerçek bir din olarak doğrulamak isteyeceği gerçek mucizeler bu türden insan cinsinden olsun.

F I N I S . (SON.)

EK

Kimî ve büsbütün boş Al Kuran mucizesine ki Müslümanlar ağız dolusuyla [Arabic script] yani kalıcı mucize demektedirler (boş kalan sayfalar elverdiği ölçüde) Hristiyanlık Dininde olan ve hem en gerçekli hem de kalıcı oldukları bütün dünyanın tanıklığıyla kanıtlanan nice mucizelerden bir kısmını karşılaştırmak yerinde olmayacaktır.

Birincisi, Meryem Ana'nın Nasıra Kentinde doğduğu ve beslendiği, Ebedi Kelam'ı gebe bıraktığı ve O'nunla o kadar yıl yaşadığı, daha sonra ölümünden sonra her zaman Hristiyanlarca en büyük saygı gördüğü o pek ünlü Evdir. Bu ev, temellerinden melekî hizmetle koparılıp önce MS 1291 yılı 6 Mayıs'ta İliya'ya taşınmış; üç yıl sonra, 10 Aralık'ta İtalya'nın Picenum iline, şimdi bütün Hristiyanların katılımı ve adaklarıyla Loreto Evi adı altında ziyaret edildiği yere nakledildiği; İliya'da görüldüğü sırada Nasıra Kentinde bu evin bulunmadığı gerçeğiyle hiçbir şekilde şüpheye düşürülemeyecek kadar kesindir. Gerçekten de İliya'dan ayrılmış, Picenum illerinde ilahi olarak getirilip yerleştirilmiştir. Nasıra'ya durumun gerçeğini araştırmaları için birçok emin ve güvenilir kişi gönderilmiş; onlar da İliya'da görülen ve şimdi Picenum'da bulunanla aynı ölçüde, malzemede ve yapıda temelleri bırakılmış olan o evin kaldırılmış olduğunu bulmuşlardır. Hatta kutsal el değmemiş yerlerden dönen bütün hacılar bunu bugün de doğrulamaktadırlar. Bu hususun gerçeğini Tanrı'nın kendisi orada gerçekleşen, Müslümanların bile inkâr edemediği görkemli mucizeler ve harikalarla her gün kanıtlamaktadır; nitekim orada, Corcut adında bir Praetor yani Bey tarafından MS 1552 yılında gönderilmiş olan adak hediyeleri herkesin gözü önünde durmaktadır; onun damarlarından bolca kan sızmaktadır. Bunun özellikle Hristiyanların işleri üzerine büyük bir felaket çökeceği zaman gerçekleştiği gözlemlenmiştir.

Beşincisi: aynı şekilde herkesin gözü önündedir. İtalya'nın en ünlü Kenti Napoli'de, binden fazla yıl önce İsa'nın inancı uğruna kafirler tarafından öldürülen Piskopos Januarius'un iki cam ampulü içinde donmuş kanı muhafaza edilmektedir; bu kan, kutsal başının önüne çıkarıldığında hemen taze akmış gibi sıvılaşır ve kaynar. Ancak ne zaman donuk kalmaya devam ederse, deneyim bunun Hristiyan Cumhuriyetine karşı bir şeyin habercisi olduğunu kanıtlamıştır.

Muhtemelen daha şaşırtıcı olan ama daha az bilinen diğer pek çok şeyi geçiyorum; çünkü bunlar, Müslümanlara Hristiyan Dininde onların kendi uyduruk işlerinde sahte

bir şekilde övündükleri şeyin, yani bir tane değil kalıcı nice Mucizenin gerçekten var olduğunu göstermek için fazlasıyla yeterlidir.

SON.

INDEX CAPITULUM

P	Romani: pagina	1.	Mahometi. p.	36.
	Cap. I. Utrum ad certum vera Religio- nis argumentum miracula necessitate re- quiritur: & quid proprii sui mira- culum in seipso à nobis requirit. p. 4.		Cap. VII. Miracula Mahometi extra Acoram, ad prophetiam Iesum. p.	46.
	Cap. II. De miraculis, quae Christus Dominus efficit in Evangelica hystoria, & de illis, quae à Mahometanis tribuuntur. p. 5.		Cap. VIII. Argumenta Mahometanorum pro asserendis miraculis Prophetiae Ios. pa- gina	50.
	Cap. III. Utrum Mahometus aliquod miracu- lum ad Seclum suum comprehendam effe- cerit. pag.		Cap. IX. Respondetur ad argumenta miraculo- rum, & ad ea, quae Mahometi afferunt pro illi Mahometi asserendis. p.	55.
	Cap. IV. Distinguitur Mahometi miracula co- muni à Mahometi prodigia: ubi agi- tur de fuisse Lame. p.		Cap. X. Confirmatur aliquot compli Ethnico- rum asserunt nostrum de falsitate miraculo- rum Mahometi. p.	64.
	Cap. V. Miracula Mahometi ex Acoram, quae Iesum ad prophetiam. p.		Cap. XI. De miraculis Acoram: cuius vanitas aperti demonstratur. p.	69.
	Cap. VI. Miracula, quae à Mahometi extra Aco- ram per traditionem accepta, tribuuntur		Cap. XII. Utrum post iam fundatam Religio- nem miracula ad eam confirmandam requi- rantur: ubi agitur de miraculis, quae Ios dicuntur à Derisus, seu Samosimus Ma- hometanorum. p.	74.

İkinci Bölümün Sonu

Bu kitabın Orginalinden Kontrol Edilerek Dikkate alınması Gerekmetedir.

Bu Kitabı Türkçeye Çeviren İbrahim Şimşek Tarafından Hiçbir Garanti Verilmez.

"Ne mutlu Türk'üm diyene"